

B E S T S E L L E R

LISA
KLEMPAS

VISÎND LA TINE

Sara Fielding îi salvează viața lui Derek Craven. Ea, o domnișoară foarte cuminte și decentă din provincie, trage cu pistolul în doi bandiți, pentru a salva viața unui om. Derek Craven este un bărbat fascinant, un om tenace și foarte bogat, care trăiește la limita legii, fiind proprietarul celui mai exclusivist club de pariuri din Londra. Viața grea pe care a dus-o i-a împietrit inima, așa că nu își permite să aibă sentimente față de cineva. Când el se poartă indiferent cu ea, Sara vrea să-i dea o lecție: se duce la un bal mascat și se transformă într-o strălucită seducătoare, care îl poate tulbura pînă și pe cel mai dur bărbat cu forța pasiunii și cu promisiunea iubirii...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-606-8695-00-6

9 786068 695006

LISA KLEYPAS

VISÎND LA TINE

DREAMING FOR YOU
by Lisa Kleypas

**Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON**

LISA KLEYPAS

VISÎND LA TINE

Editura MIRON

Traducere: Andreea RADU

Capitolul 1

O figură feminină stătea ascunsă în umbră, sprijinită de peretele unui han dărăpănat, cu umerii încovoiați de parcă ar fi fost bolnavă. Derek Craven îi aruncă o privire aspră în drumul lui înapoi de la casa de pariuri ascunsă pe o alee lăturalnică. Întâlneai adesea femei ca aceea pe străzile Londrei, mai ales în cartierele rău-famate, acolo unde suferința umană era vizibilă în toată diversitatea sa. Aici, la o mică, dar importantă distanță de splendoarea din cartierul St. James, clădirile erau doar niște dărăpănături mizerabile. Cerșetorii, prostituatele, vânzătorii de nimicuri și hoții împânzeau străzile. Toți, oameni de teapa lui.

Nici o femeie decentă nu avea ce să caute acolo, mai ales după lăsarea serii. Dacă era prostituată, atunci îmbrăcămintea îi era nepotrivită. Mantia cenușie i se deschidea în față, iar de sub ea ieșea la iveală o rochie cu gâtul înalt, confecționată din material închis la culoare. Șuvița de păr care-i alunecase de sub glugă era de un castaniu nedefinit. Poate că-și aștepta soțul sau poate că era o vânzătoare rătăcită.

Oamenii o priveau pe furiș, dar treceau mai departe fără să încetinească pasul. Dacă mai rămânea mult acolo, cu siguranță că avea să fie violată sau tâlhărită, ba chiar bătută și lăsată să moară. Ar fi fost frumos din partea unui domn să o întrebe dacă se simte bine și să-și exprime îngrijorarea pentru siguranța ei.

Dar Derek nu era un domn. Se uită în altă parte și-și continuă drumul pe caldarîmul din piatră spartă. El crescuse pe stradă, născut în praf, hrănit toată copilăria de cîteva femei zdrențuite, de moravuri ușoare, și educat în tinerețe de infractori de toate soiurile. Știa cum să profite de neaveniți, cum să îi fure totul unui om și apoi să-i strivească beregata. Femeile participau adesea la astfel de comploturi, drept momeală, iscoade sau chiar ele însele hoațe. O mînă moale, feminină, putea face mult rău cînd ținea un obiect din fier sau un ciorap plin cu pietre.

Treptat, Derek își dădu seama că aproape, în urma lui, se auzea ceva. Zgomotul îi dădu fiori. Două perechi de pași apăsăți, bărbătești. Își schimbă intenționat ritmul de mers, iar cei din spatele lui făcură la fel. Îl urmăreau. Poate că fuseseră trimiși de rivalul său, Ivo Jenner, ca să-i facă probleme. Blestemînd încet, Derek schimbă direcția.

După cum se aștepta, cei doi aleseră acel moment ca să acționeze. Se răsuci cu o mișcare fluidă și se feri de un pumn aruncat cu putere. Bazîndu-se pe instinct și pe ani buni de experiență, își mută greutatea pe un singur picior și lovi cu cizma celui alt picior în stomacul celui care-l atacase. Bărbatul scoase un sunet înfundat, surprins, și se clătină. Răsucindu-se, Derek se repezi spre celălalt agresor, dar prea tîrziu. Simți în spate lovitura unui obiect din metal și un impact orbitor în ceafă. Amețit, căzu greu la pămînt. Cei doi bărbați se aplecară deasupra trupului său cuprins de spasme.

– Fă-o repede, spuse unul dintre ei pe un ton înfundat.

Derek simți cum capul îi e împins înapoi. Lovi cu pumnul strîns, dar unul dintre cei doi îi țintui brațul la pămînt. Simți o tăietură pe obraz, un vuiet înfundat îi astupă urechile și ceva fierbinte și ud începu să-i curgă în ochi și în gură. Sîngele lui. Scurpă și protestă, zbătîndu-se să scape de durerea arzătoare. Totul se întîmpla prea

repede. Nu putea să-i oprească. Se temuse mereu de moarte, fiindcă știa că așa avea să vină, nu liniștit, ci cu durere, violență și întuneric.

Sara se opri ca să citească informațiile pe care le adunase pînă atunci. Uitîndu-se prin ochelari, se miră de cuvintele noi pe care le auzise în acea noapte. Limbajul străzii se schimba repede, de la an la an, într-un proces fascinant. Se sprijini de un zid, ca să aibă puțină intimitate, și reciti notițele pe care le luase, apoi făcu cîteva corecturi cu creionul. Pariorii le spuneau „plate” cărților de joc și se atenționaseră unul pe altul în legătură cu „snopitorii”, probabil poliștii. Sara nu știa încă diferența între „rămpași” și „bătăuși”, amîndouă folosite în legătură cu tîlharii. Ei bine, n-avea decît să afle. Trebuia să folosească termenii potriviți. Primele ei două romane, „*Matilda*” și „*Cerșetorul*”, fuseseră amîndouă lăudate pentru atenția la detalii și nu voia ca al treilea, care încă nu avea un titlu, să fie criticat pentru lipsa de acuratețe.

Se întrebă dacă bărbații care veneau și se duceau spre casa de pariuri ar fi putut să-i răspundă la cîteva întrebări. Majoritatea erau lipsiți de eleganță, nebărbieriți și cu o igienă îndoielnică. Poate că nu era înțelept să le pună întrebări. Era posibil să nu se bucure că le sînt întrerupte activitățile de noapte. Pe de altă parte, avea nevoie de informații pentru carte, și oricum avea mare grijă să nu-i judece pe ceilalți după aparențe.

Deodată își dădu seama că la un colț din apropiere se întîmpla ceva. Încercă să vadă despre ce era vorba, dar pe stradă se lăsase un întuneric adînc. După ce închise teancul de hîrtii cu notițe, pe care le cususe sub formă de caiet, le ascunse în poșetă și se aventură mai

aproape, curioasă. Un torent de cuvinte urâte o făcu să roșească. Nimeni nu vorbea așa în Greenwood Corners, cu excepția bătrînului domn Dawson cînd bea prea mult punci cu alcool la festivalul anual de Crăciun.

La colțul cu pricina, trei figuri întunecate se luptau. Se părea că doi bărbați îl țineau pe un al treilea la pămînt și-l loveau. Sara auzi sunetele înfundate ale pumnilor care izbeau carnea. Încruntîndu-se, nesigură, își strînsese în brațe poșeta și îi privi. Inima începuse să-i bată ca a unui iepure. Nu era înțelept să se amestece. Era acolo pe post de observator, nu de participant, dar victima scotea niște sunete demne de milă... Deodată văzu cu groază strălucirea lamei unui cuțit. Aveau de gînd să-l omoare.

În grabă, căută prin poșetă după revolverul pe care-l avea mereu la ea atunci cînd mergea în recunoaștere. Nu îl folosise niciodată pînă atunci, dar exersase pe un cîmp de țară, la sud-est de Greenwood Corners. Scoase arma cea mică, trase siguranța, apoi ezită.

– Hei, voi! strigă, încercînd să pară puternică și autoritară. Insist să vă opriți chiar acum!

Unul dintre bărbați se uită spre ea, iar celălalt o ignoră, ridicînd din nou cuțitul. Nu o considerau deloc amenințătoare. Sara își mușcă buzele, ridică revolverul și ținti undeva în stînga celor trei. Nu putea să omoare un om, conștiința ei n-ar fi suportat așa ceva, dar poate că sunetul puternic avea să-i înpăimînte. Ținînd mîna bine întinsă, apăsă pe trăgaci.

În timp ce ecoul focului de armă se risipea, Sara deschise ochii ca să vadă rezultatul eforturilor sale. Spre uimirea ei, își dădu seama că îl nimerise fără să vrea pe unul dintre bărbați... Dumnezeu mare, direct în beregată! Omul căzuse în genunchi și dusese mîinile la rana din care curgea sînge. Căzu brusc, scoțînd un sunet înecat. Celălalt bărbat înlemnise, dar ea nu-i vedea chipul umbrît.

– Pleacă imediat, se auzi Sara spunînd, cu glasul tremurat de frică și disperare. Sau... sau o să mi se pară că trebuie să te împușc și pe tine!

Bărbatul parcă se topi în noapte, precum o fantomă. Tînăra se apropie de cele două trupuri întinse pe caldarîm și rămase cu gura căscată de oroare. Își duse la buze mîinile tremurînde. Era lucru sigur că omorîse un om. Ferindu-se să-l atingă, se apropie de victima atacului.

Derek avea chipul acoperit de sîngele care-i curgea de sub părul negru și îi păta costumul elegant. Pe Sara o cuprinsese groaza la gîndul că nu se mai putea face nimic pentru el. Puse revolverul înapoi în poșetă. Înghețase și tremura toată. În toți cei douăzeci și cinci de ani ai ei, pe care-i trăise departe de orice pericol, nu i se întîmplase niciodată așa ceva. Se uită de la un trup la celălalt. Dacă ar fi fost vreo patulă de poliție în apropiere, sau măcar un singur ofițer mai călit! Își dădu seama că aștepta să se întîmple ceva. Cineva avea să nimerească peste ei curînd. Prin șoc se strecură un sentiment de vină. Dragă Doamne, cum să trăiască știind că făcuse ce făcuse?

Sara se uită la victima jafului cu un amestec de curiozitate și milă. Îi era greu să-i vadă chipul din cauza sîngelui, dar părea să fie un bărbat tînăr. Avea hainele bine croite, genul de îmbrăcăminte pe care o cumpărai de pe strada Bond. Deodată, pieptul omului se mișcă. Sara tresări, surprinsă.

– Domnule? întrebă aplecîndu-se.

El se repezi înainte, iar ea scoase un țipăt speriat. O mîna mare o apucă de rochie, prea strîns ca să se poată feri. Cu cealaltă mîna el îi atinse fața, și palma i se opri pe obrazul ei, murdărindu-i ochelarii cu degetele tremurătoare și însîngerate. După ce încercă din răsputeri să scape, Sara alunecă speriată lîngă el, pe caldarîm.

– I-am alungat pe atacatorii dumitale, domnule.

Încercă să-i desprindă mîna din rochia ei, dar strînsoarea degetelor lui era ca de fier.

– Cred că ți-am salvat viața. Dă-mi drumul, te rog.

Bărbatului îi luă foarte mult să răspundă. Încet, își luă mîna de pe obrazul ei și o lăsă să alunece pe braț în jos, pînă la încheietură.

– Ajută-mă, spuse aspru, surprinzînd-o cu accentul lui.

Nu se aștepta ca un domn atît de bine îmbrăcat să vorbească precum unul din mahala.

– Ar fi mai bine să chem pe cineva...

– Nu aici, reuși el să spună. Proasto. O să fim tîlhăriți și despicați într-o clipită.

Ofensată de cuvintele lui aspre, Sara vru să-i ceară să fie mai recunoscător, dar se gîndi că, probabil, omul avea dureri mari.

– Domnule, spuse cu teamă, fața dumitale... Dacă-mi dai voie să scot batista din poșetă...

– Tu ai tras cu pistolul?

– Mă tem că da.

Strecurîndu-și mîna în poșetă, ea căută sub revolver și găsi batista. Înainte s-o scoată, bărbatul o strînse de încheietură.

– Lasă-mă să te ajut, rosti ea încet.

Strînsoarea cedă, iar Sara scoase batista, curată, din bumbac, și îi șterse cu blîndețe obrazul, apoi o apăsă deasupra tăieturii hidoase care-i ajungea de la sprînceană pînă în centrul celui alt obraz. Avea să fie desfigurat. De dragul lui, ea speră că n-avea să-și piardă un ochi. De pe buzele bărbatului scăpă un șuierat de durere, iar rochia ei primi o ploaie de picături sîngerii. Tresărind, Sara îi apucă mîna și i-o duse la obraz.

– Ai putea să ții asta aici? Bine. Acum așteaptă cît încerc eu să găsesc pe cineva care să ne ajute...

– Nu.

El continuă s-o țină de rochie, apăsîndu-i cu pumnul curbura moale a sînului.

– N-am nimica. Du-mă pe strada St. James.

– Nu sînt destul de puternică și nu cunosc orașul...

– E destul de aproape.

– Și cel pe care l-am împușcat? Nu putem să lăsăm cadavrul aici, pur și simplu.

El pufni sarcastic.

– La naiba cu el. Du-mă pe St. James.

Sara se întrebă ce ar fi făcut bărbatul dacă ea l-ar fi refuzat. Părea un individ coleric. În ciuda rănilor, ar fi putut destul de ușor s-o lovească. Mîna de la pieptul ei era mare și foarte puternică.

Încet, își scoase ochelarii și-i puse în poșetă, apoi îl apucă pe om de mijloc, pe sub haină, roșind stînjenită. Nu îmbrățișase niciodată vreun bărbat în afară de tatăl ei și de Perry Kingswood, cel care aproape că-i era logodnic. Nici unul dintre ei nu era la fel ca bărbatul acela. Perry, tînăr și în formă, nu se compara totuși cu acel străin puternic, cu oase mari. Străduindu-se să-l ridice, ea se clătina cînd bărbatul se folosi de trupul ei ca să-și regăsească echilibrul. O apucă pe după umerii mici, apăsîndu-și în continuare batista pe obraz, apoi gemu încet.

– Te simți bine, domnule? Poți să mergi?

El rîse înecat.

– Cine naiba ești?

Sara făcu un pas spre strada St. James, iar el se tîrî alături de ea.

– Domnișoara Sara Fielding, răspunse. Din Greenwood Corners, adăugă precaut.

El tuși, apoi scuipă salivă cu sînge.

– De ce m-ai ajutat?

Sara nu putu să nu observe că accentul îi era mai puțin pronunțat. Vorbea aproape ca un domn, dar urma de necizelare era acolo, înmuind consoanele și aplatizînd vocalele.

– N-am avut de ales, răspunse ea, încercînd să rămînă în picioare sub greutatea lui, în timp ce Derek își duse o mînă la coaste și cu cealaltă se sprijini de ea. Cînd am văzut ce îți făceau...

– Aveai de ales, rosti el aspru. Puteai să pleci.

– Și să-i întorc spatele cuiva într-o situație dificilă? Imposibil.

– Oamenii fac asta tot timpul.

– Nu și acolo de unde sînt eu, te asigur.

Dîndu-și seama că se îndreptau spre mijlocul străzii, Sara îl conduse înapoi pe margine, la adăpostul întunericului. Era cel mai ciudat lucru pe care-l făcuse în toată viața ei. Nu se așteptase să meargă prin mahalalele Londrei cu un străin rănit. El își îndepărtă batista de la obraz, iar ea se bucură să vadă că rana nu mai sîngera ca înainte.

– Ai face bine să o ții apăsat acolo, spuse. Trebuie să găsim un medic.

Se miră că el nu o întrebese cît era de adîncă tăietura.

– Din cît am văzut, ți-au făcut o rană lungă pe față, dar nu pare să fie prea adîncă. Dacă se vindecă bine, s-ar putea să nu-ți afecteze prea mult chipul.

– Nu contează.

Remarca îi stîrni Sarei curiozitatea.

– Domnule, ai prieteni la Craven's? De asta mergem într-acolo?

– Da.

– Îl cunoști cumva pe domnul Craven?

– Eu sînt Derek Craven.

– Renumitul domn Craven? rosti ea, făcînd ochii mari. Cel care a înființat faimosul club, care se trage din mahala și... Chiar te-ai născut într-o țeavă de scurgere, așa cum spune legenda? E adevărat că...

– Vorbește mai încet, fir-ai tu să fii!

Sarei nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

– Ce coincidență, domnule Craven. Se întîmplă să scriu o carte despre pariuri. De aceea sînt aici la ora asta. Greenwood Corners nu e un loc prea umblat, și de aceea am găsit necesar să vin la Londra. Cartea mea o să fie un roman care o să includă multe descrieri ale oamenilor și locurilor importante în cultura pariurilor...

– Hristoase! se răsti el. Orice vrei, o avere, dacă taci pînă ajungem.

– Domnule...

Sara îl trase la o parte, ca să ocolească un morman de gunoi de care s-ar fi putut împiedica. Știind că are dureri, ea nu se supăra din cauza impoliteții lui. Mîna care i se sprijinea pe umăr tremura.

– Aproape că am ieșit din mahala, domnule Craven. O să scapi cu viață.

Derek se simțea foarte amețit și se străduia să nu-și piardă echilibrul. Lovitura la cap parcă-i mutase creierul din loc. Strînse mai tare forma mică de lîngă el și își potrivea pașii cu pașii ei, apoi se aplecă pînă cînd materialul mantiei ei îi atinse urechea. Un sentiment asemănător cu un fel de uimire ștersă îl cuprinse. O urmă pe străina vorbăreată și speră că-l conducea în direcția potrivită.

Îl întrebese ceva. Se strădui să-i audă cuvintele.

– Să urcăm treptele din față sau să mergem pe cealaltă parte...

– Prin lateral, spuse el întretăiat, privind din spatele batistei. Acolo.

– Vai de mine, ce clădire mare!

Sara privi clubul cu uimire. Construcția impunătoare avea în față opt coloane corintice și șapte frontoane și era compusă dintr-o clădire principală și două aripi laterale, înconjurată de o balustradă de marmură. Tinerei i-ar fi plăcut să urce pe treptele din față, ca să vadă faimosul foaier, decorat cu vitralii, catifea albastră și candelabre, dar sigur că domnul Craven nu voia să apară în fața membrilor în starea în care era. După ce-l conduse spre laterala clădirii, coborîră câteva trepte care duceau la o ușă masivă din lemn.

Derek apucă mânerul și deschise. Imediat, de ei se apropie Gill, unul dintre angajații săi.

– Domnule Craven? exclamă tânărul, uitîndu-se înspăimîntat de la batista plină de sînge a stăpînului său la ochii mari ai Sarei. Doamne, Dumnezeu...

– Cheamă-l pe Worthy, ordonă Derek.

Trecu pe lângă Gill și se îndreptă spre anticamera mică și capitonată. O scară în spirală ducea spre apartamentele sale private. Se uită la trepte, apoi îi făcu semn Sarei să-l însoțească.

Surprinsă că el vrea să fie ajutat să urce, tînăra ezită. Se uită la tînărul angajat, care se îndepărtă, apoi dispăru pe un coridor lung.

– Vino, spuse Derek apăsător, făcîndu-i iar semn. Crezi că am toată noaptea la dispoziție ca să stau aici?

Ea se apropie imediat, iar el își sprijini brațul greu pe umerii ei. Împreună începură să urce.

– Cine e Worthy? întrebă ea, apucîndu-l de talie ca să-l ajute să-și mențină echilibrul.

– Un om bun la toate.

Coastele lui Derek parcă-i tăiau măruntaiele cu lame boante. Fața îi ardea ca focul. Se auzi vorbind, uitînd de toți anii de lecții și dînd la iveală accentul greu, de provincial.

– Worthy face totu', m-ajută la club. I-aș da și viața pe mînă.

Se împiedică de o treaptă și blestemă chinuit. Sara îl strînse mai tare de talie.

– Așteaptă. Nu pot să te opresc din cădere. Trebuie să vină cineva mai puternic să te ducă sus.

– Ești tu destul de puternică.

Începu să urce din nou, strîngînd-o de umeri.

– Domnule Craven, protestă Sara.

Foarte încet urcară încă două trepte. Tinerei îi era foarte teamă că el avea să cadă înapoi, în jos pe scări. Începu să-l încurajeze, spunîndu-i tot ce-i trecea prin cap:

– Aproape că am ajuns. Ești destul de încăpățînat ca să mai urci câteva trepte. Rămîi în picioare.

Sara abia dacă mai putea respira de efort cînd urcară ultima treaptă și ajunseră în fața ușii apartamentelor lui. Traversară foaierul și ajunseră într-un salon decorat cu metri întregi de catifea de culoarea prunei și brocart gros. Ea observă uluită pielea cu care erau căptușiți pereții, ferestrele franțuzești și peisajul splendid din spatele lor. Urmă instrucțiunile abia rostite ale lui Craven și îl ajută să ajungă în dormitor. Camera avea broderii din damasc verde și oglinzi complicate, iar în mijloc, cel mai mare pat pe care-l văzuse ea vreodată. Roșind pînă în vîrfurile urechilor, Sara își dădu seama că nu mai intrase niciodată în dormitorul unui bărbat. Stînjeneala i se transformă repede în îngrijorare cînd Craven se așează în pat așa cum era, îmbrăcat și cu cizmele în picioare. Se întinse pe spate, tresări și rămase nemișcat, iar brațul pe care-l ținuse pe abdomen i se relaxă.

– Domnule Craven? Domnule...

Sara se aplecă deasupra lui, întrebîndu-se ce să facă. Bărbatul leșinase. Trupul mare nu i se mișca, iar pumnii îi erau pe jumătate

strînși. Ea îi desfăcu nodul pătat de sînge al cravatei, apoi, cu atenție, îi trase batista de pe față.

Tăietura se întindea de la tîmplă, peste puntea nasului și pînă la marginea obrazului stîng. Deși avea trăsăturile necizelate, avea un chip puternic și simetric. În spatele buzelor întredeschise avea dinții uimitor de albi. Pielea îi era acoperită de pete sîngerii, uscate, care formaseră cruste în sprîncenele groase și printre genele lungi.

Sara văzu un bazin mic în cealaltă parte a camerei și se grăbi să ia niște apă rece din carafă de pe marginea lui. După ce turnă puțin din ea în bazin, ea aduse vasul lîngă pat, udă o batistă și i-o presă pe obraz, ștergînd praful și sîngele. În timp ce-i curăța ochii și obrajii, el scoase un sunet gutural, revenindu-și în simțiri. Genele dese i se ridicară. Sara se opri din ce făcea și se trezi privind în adîncul unor ochi verzi, de culoarea ierbii de primăvară. Simți o senzație neobișnuită în capul pieptului. Țintuită pe loc de privirea lui, tînără nu se mișcă și nu scoase nici un sunet.

El ridică mîna și îi atinse o șuviță de păr care alunecase din agrafele care-o țineau. Îi vorbi răgușit:

– Cum spunei... că te cheamă?

– Sara, șopti ea.

În acel moment în cameră intrară doi bărbați, unul dintre ei mic, purtînd ochelari, celălalt mai în vîrstă și înalt.

– Domnule Craven, rosti sobru cel mai scund, l-am adus pe doctorul Hindley.

– Whisky, rosti Derek răgușit. Am fost cotonogit bine.

– V-a atacat cineva? Worthy se aplecă deasupra lui, surprins. Nu se poate. Chipul dumneavoastră!

Se uită dezaprobator la Sara, care rămăsese aproape, frîngîndu-și degetele.

– Sper că domnișoara a meritat efortul, domnule Craven.

– Nu m-am bătut din cauza ei, spuse Derek înainte ca ea să poată interveni. Cred că au fost oamenii lui Jenner. Doi, înarmați cu un cuțit. Au sărit pe mine în mijlocul străzii. Șoricelul ăsta... a scos un pistol și l-a împușcat pe unul dintre ei.

– Ei bine, spuse Worthy privind-o pe Sara cu mai multă căldură. Mulțumesc, domnișoară. Ați fost foarte curajoasă.

– Ba deloc, spuse ea cu sinceritate. Nu m-am gîndit. Totul s-a întîmplat foarte repede.

– În orice caz, vă sîntem recunoscători, spuse Worthy. Eu sînt angajat de domnul Craven ca să mă ocup de orice probleme apar la club, spuse după o ezitare, apoi se uită la trupul însîngerat al patronului său. Sau de orice alte lucruri care necesită atenția mea, continuă jalnic.

Sara îi zîmbi. Worthy era un bărbat agreabil, cu trăsături mici, elegante, cu un început de chelie și cu ochelari strălucitori pe nas. Avea un aer răbdător care, ghici ea, nu putea fi ușor perturbat. Împreună, el și medicul se aplecară deasupra patului și îi scoaseră lui Craven pantofii și hainele. Sara se întoarse cu spatele, ferindu-și cu modestie privirea. Se apropie de ușă, ca să plece, dar Craven spuse ceva pe un ton apăsător, iar Worthy o opri.

– Cred că ar fi bine să nu plecați încă, domnișoară...

– Fielding, murmură ea cu privirea în pămînt. Sara Fielding. Numele păru să-i trezească interesul tînărului.

– Aveți vreo legătură cu S.R. Fielding, autorul?

– Sara Rose. Îmi folosesc inițialele de dragul anonimatului. Doctorul ridică privirea de la pacient, surprins și încîntat:

– Dumneata ești S.R. Fielding?

– Da, domnule.

Vestea păru să-l anime.

– Ce onoare! „*Matilda*” e una dintre cărțile mele preferate.

– A fost cel mai de succes roman al meu, recunosc modest Sara.

– Eu și soția mea am petrecut multe seri discutând teorii legate de final. Oare Matilda s-a aruncat de pe pod ca să pună capăt chinului, a ales să plătească așa pentru păcatele ei sau...

– Mă scuzați, se auzi o voce glacială din pat. Eu singerez de moarte aici. Matilda n-are decît să calce pe greblă.

Sara se încruntă, stîmjenită.

– Îmi pare rău. Doctore Hindley, vă rog, ocupați-vă de domnul Craven, spuse, apoi se răsuci spre Worthy. Unde să aștept?

– În camera de alături, dacă nu vă supărați. Puteți suna să vi se aducă un ceai și ceva de mîncare.

– Mulțumesc.

Sara intră în salon și se întrebă de ce oare Matilda inspira atîta interes. Popularitatea romanului o uimea de fiecare dată. Cineva chiar pusese în scenă o piesă de teatru inspirată de el. Oamenii discutau despre personaj de parcă ar fi fost o persoană reală, pîrînd să le placă dezbaterile nesfîrșite pe marginea finalului. După ce scrisese povestea unei fete care fugise de la țară și ajunsese prostituată la oraș, Sara lăsase intenționat întrebări la sfîrșit. Pe ultima pagină, Matilda stătea pe marginea podului Londrei, întrebîndu-se dacă să pună capăt unei existențe păcătoase sau să se dedice în întregime celorlalți. Cititorii puteau să-și formeze propriile opinii despre soarta Matildei. Personal, Sara nu credea că era important dacă personajul trăia sau murea, ci că înțelesese cît de greșit trăise.

Își aminti de poșeta uitată pe braț și căută în ea ca să-și scoată ochelarii, pe care-i curăță pe mîneacă, dîndu-le luciu, apoi și-i puse pe nas și găsi caietul de însemnări.

– „A călca pe greblă”, rosti gînditoare, scriind expresia pe care n-o cunoștea.

Avea de gînd să ceară cuiva să i-o explice mai tîrziu. Își scoase pelerina și o puse pe spătarul unui scaun. Se simțea captivă în cușca temporar părăsită a unui leu. Se apropie de fereastră și dădu la o parte draperiile grele, ca să privească strada. Întreg orașul era în afara acelor panouri subțiri de sticlă, o lume ocupată, absorbită de propria viață. Se întoarse și se uită la oglinzile aurite care împodobeau pereții și la mobila somptuoasă, tapițată cu catifea albă. Pe mesele decorate cu pietre semi-prețioase erau aranjamente florale proaspete. Încăperea era frumoasă, dar extravagantă.

Sara prefera căsuța mică în care trăia împreună cu părinții ei. În spate aveau o bucătărie de vară și o livadă cu pomi fructiferi, pe care tatăl ei îi îngrijea cu meticulozitate. Aveau o curte mică și un padoc, ba chiar și un cal bătrîn, cenușiu, pe nume Eppie. Fotoliile uzate din salonul lor mic erau aproape mereu folosite de cei care-i vizitau. Părinții ei aveau mulți prieteni. Aproape toată lumea din Greenwood Corners venise măcar o dată pe la ei.

Apartamentele în care era în acel moment păreau, prin comparație, un palat splendid și singuratic. Sara se opri în fața unei picturi în ulei, viu colorată, care înfățișa niște zei romani petrecînd decadent. Din camera de alături se auzi un geamăt care îi distrase atenția, apoi un blestem din partea domnului Craven. Probabil că-i coseau rana de pe față. Sara încercă să ignore zgomotele, dar după alte cîteva momente, curiozitatea o convinse să investigheze mai îndeaproape situația.

Apropiindu-se de ușă, îi văzu pe Worthy și pe doctorul Hindley aplecați deasupra capului domnului Craven. Partea de jos a trupului său, acoperită cu un cearceaf alb, era nemișcată, dar mîinile îi

zvîcneau în laterale, de parcă i-ar fi venit să-l împingă la o parte pe medic.

– V-am dat cît laudandum se poate, domnule Craven, remarcă acesta, făcînd încă o cusătură.

– Fir-ar să fie de chestie! Nu are nici un efect. Dă-mi whisky.

– Dacă aveți răbdare, domnule Craven, o să termin în cîteva minute.

Un alt geamăt chinuit veni dinspre pacient.

– Fir-ai tu să fii, cu toți cei din tagma ta, care pun lipitori, taie oase și se culcă cu cadavre!

– Domnule Craven, îl întrerupse Worthy în grabă, doctorul Hindley face tot ce poate ca să repare rana. Încearcă să vă ajute. Vă rog să nu-l provocați.

– Nu-i nimic, spuse doctorul pe un ton calm. Știu deja la ce să mă aștept din partea lui.

Continuă să coasă pielea despicată, cu atenție și cusături mici. Nimeni nu spuse nimic un moment, apoi Derek suspină înfundat.

– La dracu'. Nu mă interesează cum arată. Lasă-mă în pace...

Dădu să se ridice. Sara intră imediat în cameră. Evident, Craven era coleric, dar trebuia convins să rămînă nemișcat. Ar fi fost păcat să nu-l lase pe medic să-i salveze cît putea din obraz.

– Domnule, rosti ea repede, știu că e incomod, dar trebuie să-l lași pe doctor să termine. Poate că acum nu-ți pasă cum arăți, dar mai târziu s-ar putea să conteze. În plus...

Se opri o clipă, apoi adăugă apăsător:

– Un bărbat așa mare și puternic ca tine ar trebui să fie în stare să suporte puțină durere. Te asigur că nu se compară cu suferința pe care o îndură o femeie cînd naște.

Încet, Derek se așeză înapoi pe saltea.

– De unde știi tu? se răsti el.

– Am asistat odată la o naștere, în Greenwood Corners. A durat ore întregi, și prietena mea a suportat agonia fără să scoată vreun sunet.

Worthy o privi rugător.

– Domnișoară Fielding, v-ar fi mai bine alături...

– Îi distrag atenția domnului Craven cu puțină conversație. S-ar putea să se gîndească mai puțin la durere. N-ați prefera asta, domnule Craven? Sau vreți să ies?

– Am de ales? Rămîi. Dă din gură.

– Să vă povestesc despre Greenwood Corners?

– Nu, rosti el, apoi strînse din dinți și își înăbuși un geamăt.

Despre tine.

– Foarte bine.

Sara se apropie de pat, rămînînd, totuși, la o distanță discretă.

– Am douăzeci și cinci de ani. Locuiesc la țară, cu părinții mei...

Se opri cînd îl auzi pe Craven gemînd îndurerat. Îl dureau cusăturile.

– Continuă, rosti el apăsător.

Sara se gîndi repede ce ar fi putut să-i mai spună.

– Mă curtează un tînăr care locuiește în sat. Ne plac amîndurora cărțile, deși gusturile lui sînt mai rafinate decît ale mele. Lui nu-i place ficțiunea pe care o scriu eu.

Se apropie puțin și se uită curioasă la Craven. Deși nu-i vedea fața, îi vedea bine pieptul acoperit cu păr închis la culoare. Imaginea o surprinse. Singurele piepturi masculine pe care le văzuse erau cele lipsite de pilozitate ale statuiilor grecești. Deasupra taliei înguste și a mijlocului, pieptul și umerii lui erau puternice și bine definite, dar pline de vînatăi.

– Domnul Kingswood, așa îl cheamă, mă curtează de aproape patru ani. Cred că o să mă ceară în căsătorie curînd.

– De patru ani?

Ea se simți puțin atacată de tonul lui ironic.

– Au existat ceva dificultăți. Mama sa e văduvă și se bazează mult pe el. Locuiesc împreună, vedeți dumneavoastră. Iar doamna Kingswood nu e de acord ca fiul ei să se însoare cu mine.

– De ce nu?

– Ei bine, nu crede că sînt suficient de bună pentru el. Și nu îi plac subiectele romanelor mele. Prostituația, sărăcia...

Sara ridică din umeri, apoi adăugă:

– Dar acestea sînt probleme despre care trebuie să se vorbească.

– Mai ales cînd câștigi bani de pe urma lor?

– Destul cît să trăiesc confortabil, eu și părinții mei, recunosc eu zîmbind. Ești un om cinic, domnule Craven.

Răsuflarea lui ieși cu un șuierat printre dinți cînd acul îi găuri pielea.

– Și tu ai fi, dacă ai ști ceva despre lumea din afara satului tău murdar.

Chinul prin care trecea îl făcea să vorbească din nou ca în mahala.

– Greenwood Corners e un loc foarte plăcut, spuse Sara, simțindu-se numai puțin atacată. Și știu destul de multe despre lume.

Derek își ținu respirația o clipă, apoi expiră șuierat.

– Fir-ar al naibii, cît mai durează?

– Doar cîteva cusături, murmură doctorul.

Derek se strădui să rămînă atent la conversația cu Sara.

– Scrii cărți despre prostituate. Pun pariu că nici nu ți-ai... lipit ciobul cu vreun bărbat în toată viața ta.

Doctorul Hindley și Worthy încercară să-l dojenească, dar Sara zîmbi uimită.

– Nu am lipit ciobul? N-am mai auzit expresia asta pînă acum.

– N-ai stat destul în mahala.

– Așa e, răspunse ea serios. Trebuie să mai fac cîteva vizite înainte să mă apuc de scris.

– Nu te mai întorci acolo, o informă el. Dumnezeu știe cum ai rezistat pînă acum. Prostuță mică, te plimbi prin mahala noaptea...

– Ultima cusătură, anunță doctorul, înnodînd cu grijă ața.

Derek oftă ușurat și tăcu. Worthy se îndepărtă de pat și merse spre Sara, zîmbind cu regret.

– Iertați-l pe domnul Craven. E nepoliticos numai cu oamenii pe care-i place.

– O să fie bine? șopti ea.

– Cu siguranță. E un bărbat foarte puternic. A supraviețuit unor lucruri mai rele.

Worthy o privi atent, iar expresia de pe chipul lui deveni îngrijorată.

– Tremurați, domnișoară Fielding.

Sara dădu din cap și trase aer adînc în piept.

– Cred că nu sînt obișnuită cu atîta agitație.

Nici nu-și dăduse seama cît era de tulburată.

– Totul s-a întîmplat foarte repede.

– Trebuie să vă odihniți puțin, o îndemnă Worthy, și să vă liniștiți emoțiile cu puțin coniac.

– Da, poate doar o picătură, într-o cană de ceai, rosti ea, împletindu-și degetele. Stau la prietenii părinților mei, familia Goodman. E tîrziu și s-ar putea îngrijora...

– Când sînteți pregătită, o trăsură privată așteaptă să vă ducă oriunde doriți.

– Worthy! se auzi vocea supărată a lui Derek. Nu mai șopti atît. Dă-i șoricelului de țară niște bani și trimite-l de unde a venit.

Worthy dădu să răspundă, dar Sara îl opri atingîndu-l ușor pe braț. Își îndreptă spatele îngust și se apropie de pat.

– Domnule Craven, spuse calm, ești foarte amabil că vrei să-mi oferi o recompensă, dar am suficienți bani. Oricum, ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai da voie să fac un tur al clubului dumitale și, poate, să le pun cîteva întrebări angajaților. Așa cum am spus și mai devreme, scriu un roman, iar dumneata m-ai putea ajuta să...

– Nu.

– Domnule Craven, e o rugăminte rezonabilă, avînd în vedere că ți-am salvat viața în seara asta.

– Ba pe naiba.

Sara rămase uimită.

– Dar bărbații ăia încercau să te omoare!

– Dacă ar fi vrut să facă asta, acum aș fi mort.

– Atunci... Atunci scopul lor era să-ți lase un semn pe față? rosti ea, tresărind îngrozită. Dar de ce ar face un om așa ceva?

– Domnul Craven are mulți dușmani, remarcă Worthy tulburat. Mai ales pe un anume Ivo Jenner, care deține un club rival. Nu mă așteptam ca Jenner să facă așa ceva.

– Poate că nu, spuse Derek ca pentru sine, închizînd ochii. Poate a fost altcineva. Worthy, scoate-o d-aici.

– Dar, domnule Craven, protestă Sara.

– Haideți cu mine, spuse Worthy, conducînd-o blînd mai departe de pat.

Cam fără voie, Sara îl urmă în salon. Rămas singur, Derek rîse amar.

– Fir-ai tu să fii, Joyce, șopti el, apoi ridică mîna și își atinse cusătura de pe față.

După plecarea doctorului Hindley, Worthy sună ca să li se aducă niște ceai și înteeți focul din cămin.

– Acum, spuse pe un ton amabil, așezîndu-se într-un fotoliu din apropierea Sarei, putem să vorbim fără să fim întrerupți.

– Domnule Worthy, ați putea să-l faceți pe domnul Craven să înțeleagă că nu aș supăra pe nimeni și nu l-aș incomoda deloc? Nu vreau decît să observ activitățile din club, să pun cîteva întrebări...

– O să vorbesc cu domnul Craven, o asigură Worthy, și o să vă dau voie să veniți în vizită la club mîine seară, cît timp dînsul e indispus.

Bărbatul zîmbi cînd o văzu entuziasmată.

– E un privilegiu pe care femeile îl au rar, cu excepția, știți, serilor de petrecere. O singură altă doamnă a intrat în clubul nostru.

– Da, am auzit despre ea. I se spunea Lily cea fărădelege. A fost iubita domnului Craven cîțiva ani, nu-i așa?

– Lucrurile nu sînt întotdeauna ce par, domnișoară Fielding.

Îi întrerupse o servitoare care le aduse ceai și niște sandviciuri delicate. Worthy îi turnă Sarei ceai, cu mișcări eficiente, apoi adăugă o cantitate mare de coniac. Ținînd ceașca în poală, tînăra mîncă un sandvici și simți că parcă își revenea dintr-un coșmar. Își întinse picioarele ude spre căldura care venea dinspre șemineu, atentă să nu-și dea la iveală gleznele.

– Vă cer un singur lucru, spuse Worthy așezîndu-se înapoi pe fotoliu. Nu trebuie să vă apropiați de domnul Craven și nu trebuie

să-l întrebați nimic. De fapt, insist să-l evitați. O să puteți vorbi cu oricine altcineva de la club. O să încercăm cu toții să fim cât mai amabili cu dumneavoastră.

Sara se încruntă, dezamăgită.

– Dar domnul Craven mi-ar putea fi de mare ajutor. Aș vrea să-l întreb câteva lucruri...

– E un om foarte reținut, care și-a petrecut întreaga viață încercând să scape de trecut. Vă asigur că nu o să vrea să vorbească despre sine.

– Dar dumneavoastră puteți să-mi spuneți câte ceva despre dînsul?

Sara bău din ceai și îl privi cu speranță pe omul bun la toate.

– Nu e ușor de descris. Derek Craven e, de departe, cel mai complicat individ pe care l-am cunoscut vreodată. E în stare să fie binevoitor, dar...

Worthy bău puțin coniac și se uită în adîncul paharului, la lichidul arămiu.

– Mă tem că, prea adesea, domnul Craven dă dovadă de potențial irosit. Se trage dintr-o lume mai sălbatică decît v-ați putea imagina, domnișoară Fielding. Tot ce știe despre mama sa e că a fost o prostituată care a lucrat pe Tiger Bay, o stradă din apropiere de port, unde merg ca să găsească satisfacție marinarii și infractorii. L-a născut într-o scurgere și l-a abandonat acolo. Altor prostituate li s-a făcut milă de el și l-au adăpostit în copilarie, în bordeluri și case de toleranță.

– Vai, domnule Worthy, spuse Sara pe un ton gîuit. Cît de înfiorător pentru un copil să fie expus unor astfel de lucruri.

– A început să muncească la cinci sau șase ani, ca băiat de șemineu pentru un coșar. Cînd a crescut prea mult ca să mai încapă

în șemineu, a început să cerșească, să fure și să muncească în port. Despre o perioadă de cîțiva ani nu vrea să vorbească deloc, de parcă nici n-ar fi existat. Nu știu ce-a făcut în acel timp, și nici nu vreau să află. Cumva, în mijlocul tuturor acestor lucruri, a reușit să înțeleagă literele și cifrele. În adolescență avea suficientă educație cît să facă adunări pentru precupețe. El spune că atunci i-a venit ideea să aibă propriul club cu jocuri de noroc.

– Cîtă ambiție la un băiat cu originile sale!

Worthy dădu din cap.

– Ar fi fost o realizare extraordinară și dacă ar fi avut numai o casă mică de pariuri, dar în loc de asta el a visat să construiască un club atît de exclusivist încît cei mai puternici oameni din lume să se înghesuie să devină membri.

– Și exact asta a făcut, se minună ea.

– Da. S-a născut fără un sfanț pe numele lui...

Worthy făcu o pauză.

– S-a născut fără nume, de fapt, iar acum e mai bogat decît majoritatea celor care-i vizitează stabilimentul. Nimeni nu știe exact cît de mare e averea sa. Are moșii, case, străzi cu magazine care-i închiriază spațiile, colecții private de artă, iahturi, cai de curse... e uluitor. Și ține contul fiecărui ban.

– Care e scopul său? Ce dorește să obțină?

Worthy zîmbi slab.

– Pot să vă spun în două cuvinte. Mai mult. Nu e niciodată mulțumit.

Văzînd că Sara își terminase ceaiul, el o întrebă dacă mai dorește o ceașcă. Tînăra clătină din cap. Coniacul, focul din șemineu și vocea calmă a lui Worthy îi dăduseră o stare de somnolență.

– Trebuie să plec.

– Chem trăsura.

– Nu, nu. Familia Goodman locuiește aproape. Mă duc pe jos.

– În nici un caz, o întrerupse ferm omul bun la toate. Nu se cade ca o doamnă să meargă oriunde pe jos, mai ales la ora asta. Ce i s-a întâmplat domnului Craven e un exemplu de pericole ce ar putea să vă pască.

Se ridicară amândoi. Worthy voia să mai spună ceva, dar cuvintele i se dizolvară și o privi într-un fel ciudat. Părul Sarei alunecase din agrafe și îi cădea pe umeri, iar lumina focului îi dansa printre șuvițele castanii. Avea ceva tulburător – aerul ei de modă veche și frumusețea potolită – care, în acea perioadă când frumusețile mai exotice erau preferatele publicului, ar fi putut să treacă ușor neobservate.

– Aveți ceva aproape nepămîntean, murmură Worthy, uitînd de sine. A trecut prea multă vreme de cînd am văzut atîta nevinovăție pe chipul unei femei.

– Nevinovăție? spuse ea scuturînd din cap și rîzînd. Vai, domnule Worthy, știu totul despre vicii și păcate...

– Dar nu ați fost atinsă de ele.

Sara își prinse gînditoare buza de jos între dinți.

– În Greenwood Corners nu se întâmplă niciodată nimic, recunosc ea. Scriu mereu despre lucrurile pe care le fac alții. Uneori îmi doresc cu disperare să trăiesc, să am o aventură, să simt lucruri și...

Se întrerupse și făcu o grimasă.

– M-a luat gura pe dinainte. Oare ce-o să credeți despre mine?

– Cred că, spuse Worthy zîmbind, dacă vă doriți o aventură, domnișoară Fielding, ați început bine în seara asta.

Sarei îi plăcu ideea.

– Aveți dreptate, rosti, apoi deveni din nou foarte serioasă. Omul pe care l-am omorît... Nu voiam să-i fac nici un rău.

– L-ați salvat pe domnul Craven de la a fi desfigurat, dacă nu chiar omorît, spuse Worthy cu blîndețe. Cînd vă simțiți vinovată pentru ce ați făcut, gîndiți-vă la asta.

Sfatul o făcu e Sara să se simtă mai bine.

– Îmi dați voie să mă întorc mîine?

– Insist să vă întoarceți.

Ea îi zîmbi încîntător.

– În acest caz...

Îl luă de brațul pe care el i-l oferise și-i dădu voie s-o conducă la parter.

Derek stătea întins pe pat. În vene îi curgea laudanum, făcîndu-l să se simtă amețit și încet. Cu toate astea, nici durerea, nici dezgustul de sine nu erau mai puțin intense. Zîmbi amar. Aproape că ar fi preferat ca atacatorii să-l desfigureze în loc să-l cresteze doar puțin, făcîndu-l să pară mai mult prost decît monstru.

Se gîndi la Joyce și așteptă să se simtă trădat, furios, orice altceva decît acea admirație rece. Îi păsase suficient cît să acționeze, chiar dacă mînată de orgoliu. Lui, pe de altă parte, nu-i păsa de nimic. Avea tot ce-și dorise: bogăție, femei, chiar și plăcerea de-ai privi pe alții, mai buni decît el, cum își șterg cizmele în pragul clubului său. Cu toate astea, în ultimii doi ani apetitul său vorace se stinsese, iar lui nu-i mai rămăsese nimic. Era un bărbat tînăr, cu un suflet veșted.

Absența oricărei emoții era cea care-l condusese în patul lui lady Ashby, ceea ce dusese, pînă la urmă, la dezastrul din acea seară. Joyce, cu trupul ei sinuos, cu părul blond și cu ochii ca de pisică, îi

trezise un interes pe care nu-l mai simțise de multă vreme. Deși nu foarte puternic, sentimentul fusese suficient ca să-l îndemne s-o seducă. Nu putea nega că petrecuseră multe nopți plăcute împreună, pline de jocuri sofisticate și depravare senzuală... și era nevoie de mult ca să-l facă pe el să se simtă depravat. Până la urmă, Derek încheiase legătura cu ea, dezgustat de ei amândoi. Amintirea se rostogoli peste el, iar el retrăi momentele lor împreună, amețit de drogul puternic care i se administrase.

– Doar nu vorbești serios, spusese Joyce, cu vocea ei mătăsoasă amuzată la început. Nu ai renunța tu la mine.

Se întinsese pe pat, cu trupul gol eliberat din cearceafurile mototolite.

– Spune-mi, pe cine ai putea avea după ce mă părăsești? Vreo cameristă prostuță, de la sat? Vreo actriță cu părul decolorat și ciorapi roșii? Nu poți să te întorci la așa ceva, Derek. Acum ai învățat gustul lucrurilor mai fine.

El zîmbise larg la auzul tonului ei încrezător.

– Voi, doamnele din aristocrație și păsăricile voastre aurite. Toate credeți că-mi faceți o onoare dacă mă lăsați să vă ating, rosti, privind-o ironic. Crezi că ești prima femeiușcă de rang înalt pe care am avut-o? Pe vremuri, doamnele mă plăteau ca să fac asta. Tu ai primit totul pe gratis.

Figura ei frumoasă, cu nasul subțire, aristocratic, și pomeții sculptați ascuțiți, deveni deodată foarte furioasă.

– Mincinos nemernic ce ești!

– De unde crezi că am făcut rost de bani ca să deschid clubul?

Îmi spuneau că-mi sînt sponsori.

Derek îi zîmbi aspru, trăgîndu-și pantalonii. Buzele roșii ale lui Joyce se desfăcuseră și dintre ele ieșise un rîs ascuțit.

– Deci nu erai decît o prostituată? Un bărbat prostituat?

Ideea, evident, îi plăcea.

– Printre altele.

Derek își încheie cămașa, apoi se întoarse spre oglindă, ca să-și îndrepte gulerul. Joyce coborî din pat și se apropie de el, oprindu-se o clipă, ca să-și admire în oglindă trupul gol. Se măritase de tînără cu un conte mai în vîrstă și își satisfăcuse nevoile cu un șir lung de amanți. Sarcinile pe care le avusese fuseseră încheiate în grabă, fiindcă Joyce nu voia să-și strice silueta din cauza copiilor, iar contele avea deja moștenitori de la prima lui soție. Inteligența ei ascuțită și frumusețea o transformaseră pe Joyce într-una dintre favoritele societății. Era un prădător minunat, care își dedicase viața distrugerii oricărei femei pe care o percepea ca fiindu-i rivală. Cu cîteva cuvinte bine alese și cîteva „coincidențe” genial pregătite, Joyce reușise să distrugă multe reputații și să arunce în dizgrație nenumărate femei inocente.

Derek se uitase și el în oglindă, unde văzuse ceea ce Joyce voia ca el să vadă, anume contrastul erotic dintre trupul lui îmbrăcat și pielea ei goală, alb-aurie. Uneori, contesa părea un înger, însă el o văzuse transformîndu-se în vrăjitoare, cu părul dezordonat și chipul contorsionat, tipînd în extaz și zgîriindu-l cu unghiile sale lungi. Era cea mai nerușinată femeie pe care o cunoscuse vreodată, dispusă la orice fapte doar de dragul plăcerii, oricît de necuviincioase. Erau o pereche pe cînte, se gîndise atunci. Amîndoi trăiau doar ca să-și satisfacă propriile nevoi.

Joyce îl privise în continuare, cu ochii ei de un albastru-palid, și își trecuse palma peste abdomenul lui plat, coborînd spre turul pantalonilor.

– Încă mă mai vrei, torsese ea. Simt cât de mult. Ești cel mai bun amant pe care l-am avut vreodată, atât de mare și de puternic...

Derek o împinsese brusc, făcînd-o să cadă pe pat. Ea desfăcuse picioarele, așteptînd, dar curînd în privire îi apăruse o strălucire de surpriză cînd înțelesese că el n-avea de gînd să-i facă pe plac.

– S-a terminat, îi spusese Derek pe un ton sec. O să-ți plătesc datoriile pe strada Bond. Alege-ți ceva de la bijuteriul ăla mîncător de broaște, cel care-ți place atât, și spune-i să treacă plata în contul meu.

Își lăsase cravata din mătase neagră să atîrne, desfăcută, în jurul gîtului și își pusese haina.

– De ce faci asta? Vrei să te rog în genunchi? întrebă Joyce, zîmbind provocator. Mă așez în genunchi în fața ta. Nu ți-ar plăcea?

Se așezase pe podea și se aplecase spre el, dar Derek o ridicase, strîngînd-o de umeri.

– Ascultă-mă, Joyce...

– Mă doare!

– Nu te-am mințit. Nu ți-am promis nimic. Cît ai crezut că o să continuăm așa? Am avut amîndoi parte de ce ne doream, dar acum s-a terminat.

Ea îl privise furioasă.

– O să se termine cînd spun eu, și nu înainte!

Expresia lui Derek se schimbase.

– Deci despre asta era vorba, rostise rîzînd. Ți-am rănit mîndria. Ei bine, poți să le spui prietenilor tăi orice vrei, Joyce. Spune-le că tu ai încheiat aventura noastră. Eu o să confirm orice zici tu.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta superior, ignorantule! Știu cîte mii de cizme ai lins ca să ajungi unde ești, și la fel ca mine știe toată lumea! Domnii vin la clubul tău, dar nu te-ar

invita niciodată la ei acasă, la petrecerile lor, la masa lor sau în apropierea fiicelor lor. Și știi de ce? Fiindcă nu te respectă. Se uită la tine ca la ceva cu ce și-au șters pantofii și apoi l-au aruncat în șanțul din care ai venit! Te consideră cea mai joasă speță de...

– Bine, spusese Derek, zîbind fără umor. Știu toate astea, nu e nevoie să mi le repeți.

Joyce îl privise atent, dîndu-și, aparent, seama că insultele ei nu-l atinseseră.

– Nu ai nici o emoție, nu? De asta nu poate nimeni să te rănească. Ești mort pe dinăuntru!

– Așa e, răspunsese el calm.

– Și nu te interesează de nimeni. Nici măcar de mine.

Ochii lui verzi și strălucitori priviseră direct în ochii ei. Deși nu spusese nimic, răspunsul era clar. Joyce îl lovise cu toată puterea, iar impactul răsunase precum zgomotul glonțului care părăsește revolverul. Imediat, Derek ridicase mîna ca s-o lovească la rîndul lui, dar se oprise înainte s-o atingă și coborîse încet brațul. Avea chipul întunecat și impasibil.

– Pot să te fac să mă dorești, spusese Joyce pe un ton aspru. Sînt lucruri pe care încă nu le-am făcut împreună, jocuri noi pe care aș putea să ți le arăt...

– La revedere, Joyce.

Se răsucise pe călcîie și ieșise. Refuzul lui fusese nepăsător, iar asta o insultase, fiindcă era de parcă ar fi refuzat felul doi la masa de seară. Joyce se înroșise, furioasă.

– Nu! strigase după el. Nu o să mă părăsești! Dacă e vorba de altă femeie, o să-i scot ochii!

– Nu e altă femeie, venise răspunsul lui sarcastic. Doar că sînt plictisit.

Vocea i se schimbbase brusc, și Derek rostise cu accentul lui de mahala:

– Sau cum vă place 'mneavoastră, nobililor, să-i ziceți, angoasat.

Ea ieșise în fugă din dormitor, încă dezbrăcată, strigând după el în timp ce cobora treptele.

– Întoarce-te imediat, sau o să plătești tot restul vieții! Dacă nu pot eu să te am, n-o să te aibă nimeni! Ai înțeles? O să plătești pentru asta, Derek Craven!

Derek nu luase amenințarea în serios, sau poate că pur și simplu nu-i pășase. Făcuse tot ce-și propusese în viață, fără să bănuiască dezamăgirea care avea să vină odată cu succesul. Acum, că avea tot ce și-ar fi putut dori, nu mai exista nimic la care să spere. Fir-ar să fie de angoasă, de plictiseală cu ghearele ei boante! În urmă cu doar câțiva ani nici măcar nu auzise cuvântul. Boala unui om bogat, se gândi, apoi zîmbi aspru, ironic.

Capitolul 2

Sara se îmbracă atent pentru vizita la palatul pariorilor. Își puse rochia ei cea mai bună, de culoarea cerului iarna, cu trei pense, pe gît, împodobită cu dantelă. Avea foarte puține haine, dar acelea pe care le avea erau din materiale de calitate. Rochiile pe care le prefera ea nu aparțineau nici unui curent al modei, așa că era dificil să-ți dai seama de cînd erau. Spera ca petele de sînge să iasă de pe hainele pe care le purtase cu o seară înainte. Cînd ajunsese înapoi la gazdele sale atît de tîrziu, plină de sînge, declanșase o întreagă discuție. Doamna Goodman îi pusese, speriată, foarte multe întrebări, iar tînăra îi explicase pe un ton calm că avusese ceva probleme în timpul plimbării de recunoaștere.

– Nimic pentru care să vă îngrijorați. M-am oprit doar ca să ajut un necunoscut.

– Dar sîngele ăsta...

– Nici o picătură nu e a mea, o asigurase Sara, zîbind.

Pînă la urmă reușise să-i distragă atenția gazdei și s-o convingă să discute despre cum puteau să scoată petele. Împreună, folosiseră amidon și apă rece ca să curețe mantia și rochia. A doua zi dimineață, îmbrăcămintea îi fusese pusă la înmuiat într-un amestec de gin, miere, săpun și apă.

După ce își ridică părul, ca să nu-i cadă pe obraji, Sara își prinse șuvițele sub o pălărioară din dantelă. Mulțumită de cum arăta, căută prin bagaj o mantie subțire. Aruncă o privire afară, pe fereastră. Era o zi tipică de toamnă.

– Sara! ajunsese pînă la ea vocea uimită a doamnei Goodman. O trăsură privată a oprit chiar în fața casei noastre! Știi ceva despre ea?

Intrigată, Sara merse la ușa de la intrare și o deschise puțin. Privi trăsura neagră, lăcuită, caii cu păr strălucitor, negru, și pe vizitiul și servitorul de lîngă el, amîndoi îmbrăcați în haine din piele de căprioară, cu redingote și tricorn pe cap. Doamna Goodman i se alătură. De-a lungul întregii străzi, oamenii dădeau draperiile la o parte și la ferestre apăreau figuri uimite.

– Nici o trăsură ca asta n-a mai oprit vreodată la noi pe stradă, spuse doamna Goodman. Uite ce față a făcut Adelaide Witherbane. Cred că o să-i iasă ochii din orbite cît de curînd! Sara, pentru Dumnezeu, ce se petrece?

– Nu am nici o idee.

Se uitară cu uimire cum servitorul urca treptele casei lor. Era un bărbat foarte înalt.

– Domnișoara Fielding? întrebă el pe un ton respectuos.

Sara deschise ușa mai larg.

– Da?

– Domnul Worthy a trimis o trăsură ca să vă aducă la *Craven's* cînd sînteți pregătită.

Privirea bănuitoare a doamnei Goodman se întoarse de la servitor spre Sara.

– Cine e domnul Worthy? Sara, toate astea au de-a face cu comportamentul tău misterios de aseară?

Tînăra nu făcu decît să ridice din umeri. Doamna Goodman se supăraseră că ea ajunsese tîrziu și cu hainele murdare și pline de sînge. Drept răspuns la multitudinea ei de întrebări, Sara îi spusese doar să nu se îngrijoreze și că strînsese informații pentru roman. Pînă la urmă, femeia mai în vîrstă renunțase.

– Am înțeles, spusese ea supărată. Ce mi-a scris mama ta e adevărat. Sub aspectul tău tăcut e o creatură încăpățînată și secreteasă!

– V-a scris mama așa ceva? întrebă Sara, surprinsă.

– Ce-a spus ea asta înseamnă! Mi-a scris că obișnuiești să faci orice vrei, oricît de excentrice ar părea gesturile tale, și că doar rareori răspunzi la întrebări care încep cu „unde” sau „de ce”.

Sara zîmbise larg cînd auzise asta.

– Am învățat demult să nu le explic oamenilor nimic. Dacă nu fac asta, încep să creadă că au dreptul să știe tot ce fac.

Revenind în prezent, Sara își luă poșeta și mănușile, apoi se îndreptă spre servitorul care venise la ușa. Doamna Goodman o opri, atingînd-o pe braț.

– Sara, cred că ar fi bine să te însoțesc, ca să ne asigurăm că nu pățești nimic.

Tînăra își păstră figura sobră, stăpînindu-și zîmbetul. Doamna mai în vîrstă era foarte curioasă.

– Frumos din partea dumneavoastră, dar nu e nevoie. O să fiu în siguranță.

Se apropie de trăsură și se opri ca să-l privească pe vizitiul înalt.

– Nu era necesar, murmură. Aveam de gînd să vin pe jos la *Craven's* în dimineața asta.

– Eu și vizitiul sîntem la dispoziția dumneavoastră, domnișoară Fielding. Domnul Worthy insistă să nu mai mergeți pe jos prin Londra.

– Dar e nevoie să avem și însoțitori călare, înarmați?

Sara era stînjenită de atîta pompă. Trăsura ar fi fost mai potrivită pentru o ducasă decît pentru o scriitoare dintr-un sat mic.

– Era nevoie mai ales de ei. Domnul Worthy a spus că aveți tendința de-a frecventa locuri periculoase.

Servitorul deschise portiera trăsorii cu o mișcare largă și o ajută să urce treptele mici, acoperite de carpetă. Zîmbind cu părere de rău, Sara se sprijini de pernele din catifea și își aranjă rochia.

Cînd ajunseră la club, majordomul o primi în foaier, cu o politete ireproșabilă. Imediat apărură Worthy, zîmbind curtenitor, și o salută ca pe o veche prietenă:

– Bine ați venit la *Craven's*, domnișoară Fielding!

Sara îl luă de braț, iar el o conduse înăuntru.

– Cum se mai simte domnul Craven în dimineața asta?

– Nu prea are poftă de mîncare, iar cusătura nu-i o priveliște frumoasă, dar în rest e bine.

Worthy o privi pe Sara cum se rotește pe loc în mijlocul antreului somptuos. Expresia de pe chipul ei era una de uluire.

– Măi să fie! exclamă ea, neputînd spune altceva. Vai de mine!

Nu văzuse niciodată atîta lux. Tavanul era din panouri cu vitraliu, candelabru era strălucitor, de-a lungul pereților erau coloane aurite, iar tapetul era din catifea albastru ultramarin. Fără să-și desprindă privirea de la camera minunată, ea căută în poșetă după carnetul de notițe.

Worthy vorbi, în timp ce ea scria repede:

– Le-am spus servitorilor că veniți, domnișoară Fielding. Sînt dispuși să vă dea orice informație o găsiți necesară.

– Mulțumesc, răspunse ea absentă, aranjîndu-și ochelarii și uitîndu-se spre partea de sus a uneia dintre coloane.

– E o coloană ionică, da?

– Arhitectul a numit stilul „Scagliola”.

Ea dădu aprobator din cap și continuă să scrie.

– Cine le-a proiectat? Seamănă cu lucrările lui Nash.

– Nu. Domnului Craven i se pare că Nash nu e suficient de creativ. În plus, domnul arhitect Nash e destul de în vîrstă și mult prea ocupat cu proiecte pentru rege. În locul lui, domnul Craven a ales un arhitect tînr, pe nume Graham Gronow, căruia i-a spus că dorește o construcție mai grandioasă decît casa Buckingham.

Sara rîse.

– Domnul Craven nu acceptă niciodată jumătăți de măsură, nu-i așa?

– Nu, răspunse Worthy stînjenit, arătînd spre camera principală. Mă gîndeam că am putea să începem cu turul clubului.

Ea ezită.

– Ar fi minunat, dar n-aș vrea să fiu văzută de vreunul dintre clienți...

– Nu veți fi văzută, domnișoară Fielding. E încă prea devreme. Majoritatea londonezilor din înalta societate se trezesc abia la prînz.

– Mie îmi place să mă trezesc odată cu soarele, spuse Sara cu veselie, urmîndu-l în salonul principal. Gîndesc cel mai bine dimineața. În plus de asta...

Se întrerupse, scoase o exclamație și păși printr-una dintre arcadele ce dădeau în camera octogonală. Făcu ochii mari cînd privirea îi ajunse la faimosul tavan în formă de dom, acoperit cu decorațiuni bogate și picturi murale splendide. Din mijlocul lui atîrna cel mai mare candelabru pe care-l văzuse ea vreodată. Masa centrală de pariuri era așezată chiar sub dom. Tăcută, Sara absorbi atmosfera din încăperea. Simțea miile de drame care avuseseră loc acolo, averile

cîştigate şi pierdute, entuziasmul, furia, teama şi bucuria dezlănţuită. În minte îi năvăliră mai multe idei deodată, aşa că începu să scrie cît putea de repede, în timp ce Worthy aştepta răbdător.

Deodată, o senzaţie neplăcută o cuprinse, ca un fior pe şira spinării. Mişcările creionului ei încetinară. Tulburată, încheie o propoziţie şi se uită spre arcada prin care intrase. Intuiţia o îndemnă să ridice privirea spre balconul de deasupra şi prinse cu coada ochiului mişcările cuiva care se retrăgea. Cineva care-i privise.

– Domnul Craven, spuse ca pentru sine, prea încet ca să fie auzită de Worthy.

Văzînd că nu mai scria, acesta îi făcu semn spre arcadele din cealaltă parte a camerei.

– Mergem mai departe?

Vizitară salonul unde se lua cina şi cele cîteva camere pentru bufete, un lung şir de încăperi destinate jocurilor de cărţi, zone speciale pentru fumat şi biliard, apoi pivniţa secretă în care clienţii puteau să se ascundă în cazul în care venea poliţia în control. Încurajat de întrebările şi interesul nedisimulat al Sarei, Worthy îi povesti despre ascunzişurile pariurilor, despre arhitectură, chiar şi despre mîncărurile şi băuturile care le erau servite clienţilor.

Cu toate astea, Sara nu reuşi deloc să scape de sentimentul că erau urmăriţi. Se uita adesea peste umăr, bănuind că ar fi putut să surprindă pe cineva privindu-i de după o coloană sau din spatele unei uşi. Minutele trecură, şi din ce în ce mai mulţi servitori începură să apară în calea lor. Numeroase servitoare treceau pe holuri, ducînd mături, găleţi şi cîrpe de curăţat. Inscricţiunile de pe uşi fură curăţate, carpetele, măturate, mobila şi poliţele şemineurilor, şterse de praf.

– Cît de bine e organizat locul ăsta! remarcă Sara în timp ce urcau pe scara principală, mărginită de o balustradă suflată cu aur.

Worthy zîmbi mîndru.

– Domnul Craven are standarde înalte. Aici lucrează aproape o sută de servitori, care fac ca totul să meargă ca uns.

Scara urca şase etaje, şi fiecare dintre ele era format din coridoare lungi, cu mai multe camere. Sara îl văzu pe Worthy roşind cînd îl întrebă ale cui erau acele încăperi.

– Unele sînt ale servitorilor, spuse el stînjinit. Unele sînt locuinţe temporare pentru oaspeţii noştri. Multe sînt folosite de fetele casei.

Sara dădu din cap fără nici o urmă de tulburare pe chip. Ştia exact ce era o fată a casei. După ce studiasse problema ca să scrie „*Matilda*”, ajunsese să fie împotriva prostituţiei. Îi era milă de femeile ce ajungeau sclavele unui astfel de sistem. Odată ce porneau pe acel drum, le era greu, dacă nu chiar imposibil, să se mai întoarcă. Unul dintre motivele pentru care scrisese cu compasiune despre prostituate era ca să demonstreze că acestea nu erau creaturile amorale pe care le credea lumea. Nu-i plăcea ideea că domnul Craven cîştiga de pe urma unor astfel de femei. Aşa ceva era mult mai de prost-gust decît pariurile şi jocurile de noroc.

– Cît din profitul domnului Craven e adus de aceste fete ale casei? întrebă.

– Nu le ia bani, domnişoară Fielding. Prezenţa lor colorează atmosfera de aici şi îi îndeamnă pe clienţi să vină mai des. Banii pe care-i cîştigă fetele rămîn la ele. Domnul Craven le şi protejează, le oferă camere fără chirie şi o clientelă mult mai selectă decît ar putea găsi ele pe stradă.

Sara zîmbi cu ironie.

– Mai selectă? Nu sînt chiar atît de sigură, domnule Worthy. Din ce mi s-a spus, aristocraţii sînt la fel de pricepuţi să abuzeze femeile şi să răspîndească boli pe cît sînt şi bărbaţii săraci.

– Poate că v-ar plăcea să vorbiți cu fetele. Sînt sigur că o să vă spună și despre beneficiile și despre dezavantajele muncii la club. O să fie deschise. Impresia mea e că vă consideră un fel de eroină.

Ea tresări la auzul remarcii sale.

– Pe mine?

– Cînd le-am spus că sînteți autoarea „*Matildei*” s-au bucurat destul de mult. Tabitha le-a citit celorlalte romanul, cu voce tare, în zilele libere. De curînd au fost împreună să vadă piesa de teatru.

– Oare aş putea să le cunosc acum pe cîteva dintre ele?

– La ora asta dorm, de obicei. Poate mai tîrziu...

O voce feminină, răgușită, îi întrerupse:

– Worthy! Worthy, leneșule ce ești! Te-am căutat prin toată casa asta blestemată!

Femeia îmbrăcată doar într-un cearceaf mototolit și aproape transparent se grăbi spre ei, pe coridor. Era atrăgătoare, deși figura ei mică era înăspriță de anii trăiți în mizerie. Pe umeri și pe spate îi cădeau șuvițe ondulate de păr castaniu, care semăna destul de mult cu al Sarei, căreia femeia îi aruncă doar o privire scurtă.

Tinerei i-ar fi plăcut să discute puțin, dar știa din experiență că prostituatele aveau nevoie să fie încurajate prietenește înainte să-i vorbească uneia ca ea. Din respect, dispreț sau rușine, de obicei nu le priveau în ochi pe „femeile cuminți”.

– Tabitha, spuse calm Worthy, ce s-a întîmplat?

– Iar lordul F, veni răspunsul indignat. Țapul ăla bătrîn și zgîrcit a dormit la Molly aseară, după ce-a zis că plătește pentru toată noaptea, și acum vrea să plece fără să dea banii!

– Mă ocup eu de el, spuse Worthy netulburat, apoi îi aruncă o privire Sarei, care lua notițe. Domnișoară Fielding, v-ar deranja foarte tare dacă v-aș lăsa aici cîteva minute? În galeria din dreapta

dumneavoastră sînt o mulțime de tablouri frumoase din colecția privată a domnului Craven.

– Vă rog, mergeți, îl îndemnă tînăra.

Deodată, Tabitha începu să se agite.

– Ea e? îl întrebă pe Worthy. Ea e Matilda?

– Vai, nu, spuse Sara. Eu am scris romanul care se numește „*Matilda*”.

– Înseamnă că o cunoști? Ești prietenă cu ea?

Sara nu știu ce să răspundă.

– Nu chiar. Vezi tu, Matilda e un personaj fictiv. Nu e adevărată. Tabitha îi aruncă o privire aspră.

– Nu e adevărată? Am citit eu totul despre ea. Și știu o fată care o cunoaște. Au lucrat pe aceeași stradă, după ce Matilda a fost a lordului Aversley.

– Hai să-ți explic altfel, începu Sara, dar Worthy clătină din cap, făcîndu-i semn că nu avea rost, și o conduse pe Tabitha în jos pe coridor.

Zîmbind gînditoare, Sara începu să se plimbe de-a lungul galeriei de tablouri. Erau acolo picturi de Gainsborough, un călăreț al lui Stubbs, două lucrări de Rubens și un Van Dyke minunat. Apropiindu-se mai mult de un portret foarte frumos, privi curioasă. Înfățișa o femeie așezată într-un fotoliu mare. Fiica ei, un copil, era în picioare, aproape, cu o mînuță pe mîna mamei ei. Amîndouă erau remarcabil de frumoase, cu tenul palid, părul închis la culoare și ondulat și ochi foarte expresivi. Impresionată de scena tandră, Sara rosti cu voce tare:

– Ce înduioșător. Mă întreb cine sînteți.

Sara știa că femeia din portret avea o strălucire aparte, pe cînd ea însăși era doar o frumusețe banală. Ghici că domnul Craven era

obișnuit cu femei extraordinar de frumoase și știa deja că ea nu avea nimic exotic sau remarcabil. Cum ar fi fost să aibă o figură pe care toți bărbații s-o considere irezistibilă?

Deși nu se auzise nimic în spatele ei, un al șaselea simț îi dădu fiori. Sara se răsuci pe călcâie. În urma ei nu era nimeni. Cu grijă, își puse ochelarii mai bine pe nas și-și spuse că era prostuță. Merse mai departe prin galerie și privi de aproape tablourile somptuoase. La fel ca toate celelalte lucruri de la club, și acestea păreau a fi fost alese pentru că impresionau. Un bărbat ca domnul Craven probabil că își petrecea toată viața colecționând piese valoroase de artă, construind camere elaborate, atingând femei frumoase... toate, achiziții ale sale.

Sara puse carnetul de notițe înapoi în poșetă și începu să se îndepărteze de galerie, gândindu-se la cum ar fi putut să descrie clubul și pe proprietarul său fictiv pentru cartea ei. Poate că avea să-l transforme într-o figură ceva mai romantică, scriind astfel:

„Contrar părerii celor care credeau că bărbatului îi lipseau cu totul buna-creștere sau morala, el păstra secretă dragostea sa pentru frumusețe și își dorea să o aibă în toate formele sale infinite, parcă pentru a compensa...”

Deodată, tînăra simți o strînsoare puternică, și în fața ei unul dintre pereți păru că se deschide. Simți cum cineva o ridică de pe podea și o trage într-o parte, atât de repede încît nu apucă decît să tresară violent cînd forța nevăzută o scoase din galerie, ducînd-o într-un loc întunecat. O ușă secretă, un coridor ascuns... Două mîini o ajutară să-și recapete echilibrul, una strîngîndu-i încheietura, cealaltă, umărul. Clipind în umbră, Sara încercă să vorbească, dar nu reuși decît un „cine” subțire.

Auzi, sau mai degrabă simți, o voce masculină, subțire precum catifeaua veche, atingîndu-i fruntea cu căldura răsuflării sale. Tînăra începu să tremure de spaimă.

– Ce cauți aici? întrebă el.

– Domnule Craven, șopti ea speriată. E foarte întuneric aici.

– Mie-mi place întunericul.

Sara încercă să-și liniștească răsuflarea.

– Chiar crezi că era nevoie să mă sperii așa?

– N-am plănuțit asta, dar ai trecut chiar pe lîngă mine și n-am putut să mă abțin.

Teama Sarei se transformă în indignare. Nu îi părea deloc rău că o speriasă, ba chiar intenționase să facă asta.

– M-ai urmărit, îl acuză ea. M-ai privit din umbră toată dimineața.

– Ți-am spus de aseară că nu te vreau aici.

– Domnul Worthy a spus că nu e nici o problemă...

– Clubul ăsta e al meu, nu al lui Worthy.

Ea se gîndi să-i atragă atenția că era foarte nerecunoscător după cum îl ajutase cu o seară înainte, dar nu i se păru o mișcare inteligentă să îl provoace atîta vreme cît era închisă acolo. Începu să se retragă, spre linia subțire de lumină care intra pe lîngă ușa secretă, rămasă întredeschisă.

– Ai dreptate, domnule, spuse pe un ton scăzut. Ai perfectă dreptate. Cred că o să plec.

El, însă, nu-i dădu drumul, așa că Sara n-avu de ales și rămase pe loc.

– Spune-mi cum te-ai decis să scrii despre jocurile de noroc.

Clipind în umbră, ea încercă să-și adune gîndurile.

– Ei bine, la mine în sat era un băiat tînăr și inteligent, care a făcut rost de o moștenire. Banii i-ar fi ajuns ca să trăiască bine multă vreme, însă el s-a hotărît să încerce să cîștige mai mult, nu pe căi oneste, ci jucînd jocuri de noroc. A pierdut totul într-o singură noapte. La clubul duminale, domnule Craven.

El ridică din umeri, indiferent.

– Se întâmplă tot timpul.

– Dar lui nu i-a fost de-ajuns, continuă Sara. A jucat mai departe, convins cu fiecare aruncare a zarului că avea să recâştige ce pierduse. A pariat pe casă, pe cai, pe tot ce avea, pînă și pe ultimul bănuț. A devenit de rîsul satului. Povestea lui m-a făcut să mă întreb cum a ajuns să se comporte așa. Cînd l-am întrebat, mi-a spus că n-a putut să se oprească. Plîngea și-mi povestea cum, după ce a pierdut totul la *Craven's*, și-a vîndut cizmele și a jucat desculț într-o casă de pariuri din mahala. Bineînțeles că m-am întrebat cîte alte vieți n-au fost distruse de jocurile de noroc. Se pierd averi întregi în fiecare noapte la zaruri, iar banii aceia ar putea fi folosiți în scopuri mult mai nobile decît să-ți umple dumitale buzunarele.

El zîmbi sarcastic.

– Sînt de acord, domnișoară Fielding, dar o carte amărîtă n-o să oprească pe nimeni din jucat. Orice ai scrie n-ar face decît să-i convingă să joace și mai mult.

– Nu-i adevărat, răspunse ea pe un ton înțepat.

– Oare „*Matilda*” a oprit pe cineva?

– Cred că am ajutat publicul să privească femeile ușoare cu mai multă compasiune...

– Prostituatele o să desfacă mereu picioarele dacă le dai bani, rosti el pe un ton egal, iar oamenii o să parieze întotdeauna. Publică-ți cartea despre jocurile de noroc și vezi ce iese. Vezi dacă o să ajute pe cineva să rămînă onest. Mă aștept mai degrabă la gaze din partea unui mort.

Sara roși.

– Nu te supără niciodată să vezi cum din clubul dumitale ies bărbați cu viețile distruse, fără bani, fără speranță, fără viitor? Nu te simți deloc responsabil?

– Nu sînt aduși aici cu forța. Vin să joace, iar eu le dau ce vor și cîștig o avere din asta. Dacă n-aș face-o eu, ar face-o altcineva.

– Asta e cea mai egoistă și nerușinată afirmație pe care am auzit-o vreodată...

– M-am născut în mahala, domnișoară Fielding. Am fost abandonat pe stradă, crescut de prostituate, hrănit cu lapte și cu gin. Amărîții ăia subțirei pe care-i vezi pe stradă, hoți de buzunare, cerșetori... așa am fost și eu. Vedeam trăsuri scumpe trecînd și mă uitam prin ferestrele tavernelor la domni bătrîni și grași cum mîncau și beau pînă cînd își umpleau burțile. Mi-am dat seama că există o lume în afara mahalalei și am jurat că o să fac orice, *orice*, ca să fac rost de o parte din ce aveau ei. Numai de asta mi-a păsat vreodată, continuă, rîzînd încet. Și tu crezi că-mi pasă dacă vreun prostuț în pantaloni de mătase își aruncă banii în clubul meu?

Inima Sarei bătea cu putere. Nu mai fusese niciodată singură, pe întuneric, cu un bărbat. Voia să scape, fiindcă intuiția îi spunea că era în pericol, dar, mai mult decît atît, simțea o fascinație inimaginabilă, de parcă s-ar fi aflat la intrarea într-o lume interzisă.

– După mine, spuse ea, dumneata îți folosești originile modeste ca pe o scuză convenabilă pentru a... pentru a uita de morala și principiile pe care le respectăm noi, toți ceilalți.

– Morală, se răsti el. Nu pot să numesc nici un om, sărac sau bogat, care n-ar fi gata să uite de morală contra sumei potrivite.

– Eu n-aș face niciodată așa ceva, spuse ea pe un ton egal.

Derek tăcu. Era foarte conștient de femeia micuță care stătea atît de aproape de el, încheiată pînă sus la nasturi, cu rochia ei cu volane, ascunsă după veșmintele decente. Mirosea a apret și a săpun, la fel ca toate celelalte fete bătrîne pe care avusese neșansa de-a le cunoaște, guvernantele fiilor clienților lui, mătușile nemăritate care

supravegheau domnișoare tinere, de neatins, și fiicele de muncitor care preferau să aibă o carte în mână în locul unui bărbat în pat. Lumea spunea despre astfel de femei că erau „puse la păstrare”, ca niște obiecte care-și pierdeau prospețimea și erau ținute deoparte pînă cînd aveai nevoie de ele.

Între toate acele femei și Sara exista o diferență importantă. Ea împușcase pe cineva cu o seară înainte. Pentru el. Se încruntă pînă cînd rana începu să-l doară.

– Aș vrea să plec, spuse ea.

– Încă nu.

– O să mă caute domnul Worthy.

– N-am terminat de vorbit cu tine.

– Și trebuie să vorbim aici, neapărat?

– Vorbim unde vreau eu. Am ceva ce vrei, domnișoară. Permisuinea să vizitezi clubul. Ce-mi dai în schimbul ei?

– Nu știu ce aș putea oferi.

– Eu nu dau niciodată de la mine fără să primesc ceva la schimb.

– Ce vrei dumneata, domnule, să-ți dau?

– Ești scriitoare, domnișoară Fielding, o tachină el. Folosește-ți imaginația.

Sara își prinse buza de jos între dinți și se gîndi cu grijă.

– Dacă într-adevăr crezi ce ai spus mai devreme, spuse rar, atunci publicarea cărții mele ți-ar crește profiturile, deci ar fi în interesul tău să-mi dai voie să învăț lucruri de aici. Dacă teoria ta se dovedește a fi adevărată, atunci cartea mea ți-ar aduce niște bani.

El zîmbi larg.

– Îmi place asta.

– Atunci... îmi dai voie să vizitez clubul dumitale?

El tăcu o clipă care păru tare lungă, apoi răspunse:

– Bine, în regulă.

Pe Sara o traversă un fior de ușurare.

– Mulțumesc. Din punct de vedere al informației, dumneata și clubul dumitale sînteți inegalabili. Promit să încerc să nu deranjez.

– Nu o să deranjezi, o corectă el, sau te dau afară.

Tresăriră amîndoi cînd ușa secretă se deschise larg. Worthy apăru în prag, încercînd să vadă în întuneric.

– Domnule Craven? Nu mă așteptam să vă treziți atît de devreme.

– Se pare că nu, spuse Derek pe un ton supărat, luîndu-și mîna de pe brațul Sarei.

Oferi turul clubului fără să-mi ceri permisiunea? Ești tare sigur pe tine în ultima vreme, Worthy.

– A fost vina mea, spuse tînăra, încercînd să-l apere pe omul bun la toate. Eu am insistat să îmi dea voie. E numai vina mea.

Derek făcu o grimasă.

– Nimeni nu poate să-l convingă pe Worthy să facă lucruri pe care nu vrea să le facă, șoricel. Nimeni în afară de mine.

La auzul vocii Sarei, Worthy se uită speriat în direcția ei.

– Domnișoară Fielding? Vă simțiți bine?

Derek o trase pe Sara afară și o împinse pe coridorul luminat.

– Uite-o pe micuța romancieră. Nu făceam decît să vorbim.

Sara se uită prin ochelari la cel care-o capturase. Părea mai mare și mai impunător decît cu o seară înainte. Craven era îmbrăcat foarte elegant, cu pantaloni cenușiu-cărbune și o cămașă albă ca zăpada, care-i scotea în evidență tenul măsliniu. Vesta bej nu avea buzunare, era croită pe talie și nu avea nici urmă de cută. Sara nu mai văzuse niciodată haine atît de elegante, nici măcar la Perry Kingswood, mîndria Greenwood Corner-ului.

În ciuda hainelor scumpe, nimeni nu l-ar fi confundat pe Derek Craven cu un aristocrat. Urmele de pe figură îi dădeau aerul cuiva chinuit, dur. Ochii verzi păreau să privească direct prin ea. Era un bărbat puternic, cu școala vieții și foarte sigur pe el, un bărbat care nu putea să-și ascundă apetitul pentru lucrurile fine așa cum n-ar fi putut să împiedice răsăritul.

– Nu intenționez să-i arăt domnișoarei Fielding intrările secrete, comentă Worthy, ridicând sprâncenele și răsucindu-se spre Sara. Oricum, acum, că știi despre ele, pot foarte bine să-ți spun că în club sînt o mulțime de coridoare secrete și vizoare prin care se poate observa activitatea din sălile de joc.

Sara îi aruncă o privire întrebătoare lui Craven, iar el înțelese imediat ce gîndea ea.

– Nu se întîmplă nimic aici despre care eu să nu știu, rosti el. E mai sigur așa, pentru membrii clubului, dar și pentru mine.

– Chiar așa, murmură ea pe un ton în care răzbătea doar puțin scepticism, care, însă, lui Derek nu-i scăpă.

– S-ar putea să ți se pară utile unele dintre intrările secrete, rosti pe un ton egal, dat fiind că nu o să ai voie să te apropii de oaspeții mei.

– Dar, domnule Craven...

– Dacă vrei să rămîi aici, o să-mi respecti regulile. Nu vorbești cu oaspeții și nu te amesteci în activitatea de la mesele de joc.

Se uită spre poșeta ei, care era suspect de umflată.

– Încă mai ai pistolul? întrebă puțin amuzat.

– Încerc să fiu pregătită pentru orice situație.

– Ei bine, o ironiză el, data viitoare cînd se încinge atmosfera aici, o să știu la cine să apelez.

Sara tăcu și își feri privirea. Fără să-și dea seama ce făcea, duse mîna acolo unde o apucase el și mîngîie locul, de parcă ar fi încercat să scape de amintire.

Deci atingerea lui o scîrbea, se gîndi Derek, zîmbind întunecat. Dacă ar fi știut ea despre păcatele pe care le comiseseră acele mîini, nu s-ar mai fi simțit curată niciodată. Worthy își dresă glasul, apoi rosti pe tonul său formal, de om bun la toate:

– Foarte bine, domnișoară Fielding. Ce părere aveți? Să ne reluăm turul?

Sara dădu aprobator din cap, aruncînd o privire spre coridorul întunecat.

– Aș vrea să văd unde duce.

Derek privi zîmbind cam fără voie în timp ce ei doi se aventurară înăuntru, apoi strigă în urma adjunctului său:

– Ai grijă de ea. Să n-o lași să împuște pe nimeni.

Răspunsul lui Worthy se auzi înfundat:

– Da, domnule Craven.

Derek închise ușa acoperită de tapet, ascunzînd-o vederii. Se opri și încercă să-și recapete echilibrul. Amețise și îl dureau coastele lovite. Încet, se întoarse în apartamentele sale și căută adăpostul dormitorului opulent. Tăblia patului și stîlpii erau împodobite cu heruvimi sculptați, care cîntau la trompetă, și delfini ridicîndu-se pe crestele valurilor. Toate acestea aveau o peliculă groasă de aur deasupra, care strălucea în contrast cu baldachinul din catifea brodată. Deși Derek știa că patul era de prost-gust, nu-i păsa. Îi ceruse celui care făcuse mobila „un pat potrivit pentru un rege”, iar modelul scump îi plăcuse. Băiat fiind, petrecuse prea multe nopți dormind ghemuit sub scări șubrede din lemn sau în pragul cîte unei uși, visînd ca într-o bună zi să aibă un pat numai al lui. Își construise un palat,

doar ca să descopere că o mie de nopți petrecute în aur și catifea nu puteau să alunge sentimentul că-i lipsea ceva. Încă mai jinduia după ceva nerostit, care nu avea de-a face cu luxul și ȳesăturile de calitate.

Închise ochii și adormi, visînd tulburat cum Joyce Ashby, cu părul ei auriu, strălucitor, și cu picioarele ei albe, se scălda în rîuri de sînge...

Deodată simȳi că nu era singur. Tresări și se trezi, alarmat. Lîngă patul lui era o femeie. Ochii săi verzi se aȳintiră asupra ei, iar capul cu păr închis la culoare căzu la loc pe pernă.

– Doamne, tu erai!

Capitolul 3

Lily, lady Raiford, se aplecă deasupra lui, cu ochii ei întunecaȳi plini de îngrijorare.

– De ce nu mi-ai spus că ai fost rănit?

– Nu e atît de grav.

Deși părea enervat, Derek acceptă atenȳia ei, atingerea fină, degetele subȳiri pe deasupra rănii sale. Erau prieteni, se tachinau și se certau uneori, dar rareori rămîneau numai ei doi, fiindcă soȳul lui Lily, contele de Raiford, era un bărbat gelos.

– Pleacă, înainte să ne găsească Raiford împreună, spuse Derek încet. N-am poȳtă să mă duelez astăzi.

Lily zîmbi larg și se sprijini de spătarul fotoliului în care se așezase.

– Alex are încredere în mine, rosti plină de virtute. Plus că știe cît sînt de ocupată. Am grijă de copiii și n-am timp de o aventură.

Zîmbetul firav dispăru.

– Worthy mi-a trimis un bilet în dimineaȳa asta, în care scria că ai fost rănit. Știu ce talent are să minimalizeze totul, așa că am înnebunit de îngrijorare. Ar fi putut să fie orice, de la o zgîrîtură la o rană fatală, sau orice între astea două. Trebuia să aflu care e situaȳia. Biata ta figură.

Expresia i se înăsperi și, pentru o clipă, frumusețea îi fu umbrită de furie.

– Cine ți-a făcut asta?

El îi dădu la o parte mîna pe care ea i-o pusese pe braț.

– Probabil că Joyce.

– Lady Ashby? rosti Lily, făcînd ochii mari. De ce Dumnezeu... continuă impulsiv. Derek, spune-mi că nu ai avut o aventură cu ea! Spune-mi că nu ai fost și tu ca toți ceilalți amărîți vrăjiți de părul ăla blond fals și de buzele țuguiate și sîinii la vedere. Spune-mi că nu ai căzut în ghearele ei. Nu, mai bine nu spune nimic. Văd că ai fost și tu o victimă benevolă, se strîmbă ea. Se citește pe fața ta, rosti acid.

Îndrăzneala să-i vorbească atît de liber fiindcă erau prieteni apropiați de multă vreme. Chiar și așa, era foarte aproape de limită. Derek aruncă o pernă spre ea, așa cum ar fi făcut un frate cu sora sa.

– Ieși de aici, nemernică fără inimă...

Ea se feri de pernă.

– Cum ai putut să ai o aventură cu lady Ashby, cînd știi cît o disprețuiesc?

El zîmbi provocator.

– Ești geloasă.

Lily oftă exasperată.

– Noi am depășit de mult punctul ăsta, și o știi prea bine. Îl ador pe soțul meu, îi aparțin cu totul, și el îți e singurul prieten. Copiii mei îți spun „unchiule”...

– Foarte convenabil, o tachină el.

– Între noi n-a fost niciodată nimic. Cînd ți-am cerut ajutorul, acum mulți ani, m-ai împins în brațele lui Alex, lucru pentru care-ți sînt profund recunoscătoare.

– Așa și trebuie, o asigură el.

Deodată, tensiunea dintre ei dispăru, și zîmbiră larg, amîndoi.

– Gustul tău la femei e înfiorător, spuse ea încet, apoi ridică perna aruncată și i-o sprijini sub cap.

Derek se relaxă și o privi cu pleoapele îngustate.

– Grijă ta e criminală.

Își atinse cu grijă cusătura, care începuse să-l strîngă. Deși nu voia să recunoască, știa că Lily avea dreptate. Ea era singura femeie decentă de care fusese vreodată apropiat. O iubise în felul lui, dar nu destul încît să își asume un risc pentru care știa că n-ar fi fost niciodată pregătît. Nu era bun de soț sau de tată. Înțelegea doar foarte vag ideea de familie. Permanența, răspunderea, angajamentul, lucrurile de care avea nevoie Lily... toate acelea nu făceau parte din lumea lui. El nu putea să fie sigur decît de bunurile pe care le adunase în cantități foarte mari. Dacă s-ar fi putut cumpăra un loc în Rai, atunci el ar fi fost cel mai în măsură să-l cumpere.

O privi calm pe Lily, cu o expresie neutră. Avea părul negru, cîrlionțat, prins într-o coadă complicată, iar trupul subțire îi era îmbrăcat într-o rochie elegantă. N-ai fi ghicit că, odată, fusese respinsă de societate, la fel ca și Derek. Aceea fusese legătura dintre ei, fundația pentru secretele și amintirile împărtășite. De cînd se măritase, Lily intrase în societatea privilegiată pe care Derek o privea de pe margine. Lorzii nu îl invitau prea des la moșiile lor, dar soțiile cu sînge albastru nu se sfiau să-l ademenească în pat. Pentru el era o formă plăcută de răzbunare, mai ales că o exaspera pe Lily.

– Spune-mi ce s-a întîmplat cu lady Ashby, îl îndemnă ea.

– M-am despărțit de ea acum o săptămînă, zîmbi Derek, amintindu-și de furia dezlănțuită a lui Joyce. Nu i-a plăcut prea mult. (’red că a plătit doi cușitari ca să-și ia revanșa.

– De unde știi că n-a fost altcineva? Ivo Jenner, de exemplu. El îți face mereu probleme...

– Nu. Nemernicii care m-au atacat azi-noapte s-au repezit la față, rosti el, ridicându-se și atingându-și cu regret rana. Mi se pare genul de răzbunare feminină.

– Adică, dacă lady Ashby nu a putut să te aibă, a vrut să se asigure că nimeni altcineva n-o să te mai vrea? spuse Lily dezolată. Dezgustător, veninos și exact lucrul la care te-ai aștepta din partea uneia ca ea. De ce te-ai implicat într-o relație cu așa cineva? Oare atît de plictisitoare a devenit viața ta încît pur și simplu nu ai rezistat farmecului ei aristocratic?

– Da, rosti Derek apăsător.

– Ani de zile te-am văzut zburînd din floare în floare. Cu cît sînt mai snoabe și mai elitiste, cu atît le vrei mai mult. Și de ce? Doar ca să arăți lumii că ai parte de cele mai frumoase și mai dorite femei. Bărbații ca tine le privesc pe femei ca pe niște trofee, iar asta mă înfurie!

– De acum înainte o să mă culc numai cu femeile cuminți, pe care nu le vrea nimeni. O să te bucuri?

Mîinile mici ale lui Lily cuprinseră una dintre mîinile lui, și nu-i dădură drumul în ciuda eforturilor lui de-a se elibera.

– O să-ți spun ce m-ar bucura, rosti ea cu patos. Mi se rupe inima să văd că ai devenit atît de blazat și de cinic. Vreau să găsești o femeie, Derek. O femeie bună, singură, nu una dintre sofisticatele tale dezmațate. Nu-ți sugerez să te însori, fiindcă știu că-ți repugnă ideea, dar măcar găsește-ți o amantă care să-ți ofere puțină liniște.

El zîmbi batjocoritor.

– Nu de asta își dorește un bărbat o femeie.

– Nu? Aș putea să numesc cel puțin șase bărbați care sînt mult mai plictisitori și mai „de casă” decît soțiile lor. O amantă e valoroasă pentru compania pe care o oferă, nu pentru șiretlicurile vulgare pe care le știe între cearceafuri.

– De unde știi tu atîtea despre asta?

Lily ridică din umeri.

– I-am auzit pe bărbați vorbind, la vînătoare, la club, la paharul de după cină. De cele mai multe ori uită că sînt și eu acolo.

– Raiford ar fi trebuit să îți interzică de mult să mai vînezi.

– Alex e mîndru că vînez, răspunse ea repede. Nu mai încerca să schimbi subiectul. Ai nevoie de o iubită, Derek.

El rîse, apoi vorbi folosind intenționat accentul pe care se străduise atîta vreme să-l lase în urmă:

– Am parte de toate fustele care-mi trebuie, iubito.

Ea se încruntă.

– Am spus că ai nevoie de o amantă, nu de o paradă de femei ușoare. Îți sugerez să găsești pe cineva care să-ți fie prietenă. Nu te-ai gîndit niciodată cum ar fi să petreci toate nopțile cu aceeași femeie? Nu te strîmba! Cred că ai putea să găsești o văduvă din provincie sau o fată bătrînă care ar fi recunoscătoare pentru că o protejezi. Dacă vrei, pot să-ți fac o listă...

– Îmi aleg singur femeile, spuse el rece. Dumnezeu știe ce bătrînă decrepită ai găsi tu.

– Pe oricine aș alege, ar fi oricum mai bine decît lady Ashby! spuse ea, dîndu-i drumul la mînă. Ar fi bine să plec. O să-mi stric reputația dacă mai stau în apartamentele tale, mai ales dată fiind fascinația ta pentru femeile măritate.

– Nu te-am chemat eu aici, răspunse Derek.

Cînd ea se ridică să plece, el îi prinse mîna și i-o sărută.

– O să faci ce-ți cer? întrebă ea pe un ton rugător, strângându-i degetele între ale sale.

– O să mă gîndesc.

Tonul pe care-i vorbise fusese atît de politicos încît ea ştiu că Derek minţea. Cu toate astea, zîmbi şi-i mîngîie părul închis la culoare.

– Aşa e mai bine. Într-o zi o să-mi mulţumeşti pentru sfatul ăsta înţelept.

Dădu să plece, apoi se opri în prag şi îi aruncă o privire întrebătoare:

– Derek... înainte să urc aici, în după-amiaza asta, am văzut o persoană mititică şi neobişnuită care se plimba printre angajaţii tăi, le pune întrebări şi lua notiţe.

Derek se sprijini pe perne şi îşi încrucişă picioarele într-o mişcare nepăsătoare.

– E o romancieră.

– Serios? Şi a publicat ceva?

– A scris cartea aia, „*Matilda*”.

– Ea e S.R. Fielding? rîse Lily surprinsă şi uimită, intrînd înapoi în dormitor. Faimoasa autoare retrasă? Cum ai reuşit s-o aduci aici?

– Ea m-a adus pe mine aici azi-noapte, după ce m-a salvat de cuţitari.

Lily rămase cu gura căscată.

– Glumeşti.

Deodată, el zîmbi larg văzînd-o atît de uluită.

– A scos un revolver şi l-a împuşcat pe unul dintre ei.

Urmă cîteva clipe de tăcere îngheţată, apoi Lily începu să rîdă în hohote.

– Trebuie să ne faci prezentările, se rugă ea. Dacă ar fi de acord să participe la una dintre seratele mele, sau măcar la o conversaţie de salon! Ajută-mă s-o conving să accepte o invitaţie.

– Spune-i că eşti Lily cea Fărădelege. E aici ca să adune informaţii pentru o carte.

– Fascinant, rosti contesa începînd să se plimbe încoace şi încolo prin încăpere. O femeie care scrie despre prostituate, împuşcă infractori şi îţi află cele mai bine păstrate secrete. O să fim prietene foarte bune, aşa cred. Cum e? Bătrînă sau tînără? Prietenoasă sau timidă?

Derek ridică din umeri.

– E mai tînără cu vreo zece ani decît tine, e tăcută, genul de fată bătrînă...

Se opri cînd îşi aminti de felul discret în care Sara îl privise de sub dantela pălărioarei, de felul în care tresărise cînd îşi dăduse seama cît de aproape erau unul de celălalt.

– E timidă în preajma bărbaţilor, adăugă.

Lily, care se descurcase întotdeauna bine cu sexul opus, clătină din cap.

– Nu văd de ce. Bărbaţii sînt creaturi simple, lesne de înţeles.

– Domnişoara Fielding e dintr-un sat. Un loc numit Greenwood Corners. Nu ştie nimic despre bărbaţi sau despre oraş. Merge prin cele mai rău famate mahalale din Londra şi, pentru ea, toate problemele se rezolvă dacă spui „te rog” şi „mulţumesc”. Nu se gîndeşte că ar putea cineva s-o violeze sau să-i fure poşeta... Cum? Doar n-ar fi politicos. Ştii de ce am lăsat-o să vină aici şi să-şi bage nasul peste tot? Dacă n-aş fi făcut eu asta, ar fi umblat prin toate casele de pariuri din oraş şi s-ar fi amestecat cu toţi hoţii şi toţi infractorii de pe la mesele de zaruri.

Începuse să se enerveze, iar din voce îi dispăruse nota de indiferență.

– Și e aproape logodită. Dracu' știe ce fel de bărbat o lasă să se plimbe așa prin Londra, singură. Poate doar dacă planul e să scape de ea! Idiotul! Mi-ar plăcea să-i spun io ce se întâmplă cu femeile care umblă singure în oraș, cu pistoale la ele...

– Derek, rosti Lily, zîmbind. Ți se aude accentul de mahala.

El închise brusc gura.

– Asta se întâmplă numai cînd ești foarte bucuros sau foarte furios.

– Eu nu sînt niciodată foarte furios.

– Sigur că nu, uitasem.

Se răsuci spre el și-i aruncă o privire calmă. Lui Derek nu-i plăcea expresia de pe chipul ei, acea privire superioară pe care o aveau femeile atunci cînd li se părea că știu ceva ce un bărbat era prea prost ca să înțeleagă.

– Credeam că pleci, spuse el apăsător.

– Plecam, dar după aceea ai început tu o tiradă despre domnișoara Fielding. Ce părere are despre tine? Cred că e oripilată de trecutul tău îndoielnic, nu?

– E foarte fericită din cauza asta.

– Presupun că ai făcut tot posibilul ca s-o ofensezi.

– Îi place. Spune că sînt o sursă bună de informație.

– Ei, ai primit tu și apelative mai rele. Mai ales din partea mea.

Lily îi privi chipul cu regret, apoi continuă:

– Dacă ar putea să te vadă cînd ești tu chipeș. Cît mai durează pînă-ți scoate doctorul firele?

– Nu e stilul meu, rosti el sec.

– E momentul să-ți spun ceva, Derek. Pe mine nu m-a impresionat niciodată stilul tău.

Craven zîmbi, amuzat.

– Mi-ar plăcea să mă culc cu ea. Ar sta acolo și ar lua notițe tot timpul. Ea...

Se opri cînd în minte îi apărură o imagine a Sarei Fielding goală, cu pielea albă, cu brațele subțiri pe după gîtul lui, răsufînd ușor. Ideea i se păru tulburător de erotică. Se încruntă și se chină să fie atent la ce spunea Lily.

– Ar fi mai bine decît cu lady Ashby! O să ai mare noroc dacă fața n-o să-ți fie permanent afectată de incidentul de azi-noapte. O s-o fac pe lady Ashby să regrete, ține minte ce-ți spun...

– Lily, rosti el, și ceva din vocea sa o făcu să tacă imediat. Uită. Nu vreau să faci nimic în privința lui Joyce.

Lui Lily i se păru incomodă atitudinea lui, deodată atît de serioasă. Privirea lui semăna cu aceea pe care ea o văzuse la bărbații implicați într-un duel cu pistoalele și la cei care-și jucau averea pe o carte. Bărbații care cîștigau erau mereu aceia cărora părea să le pese cel mai puțin, iar ea îi admira și în același timp se temea de ei.

– Dar, Derek, protestă, nu poți s-o lași să scape după așa ceva. Trebuie să plătească pentru...

– Ai auzit ce-am spus.

Derek nu permisesese niciodată nimănui să-i plătească polițele. Avea să se confrunte cu Joyce în felul lui și într-un moment ales de el. Pentru moment, alegea să nu facă nimic.

Lily își mușcă buza și dădu aprobator din cap, dorindu-și să spună mai multe dar știind că era periculos să-l provoace. Își permitea să-l tachineze și să-l îndemne prietenește să facă una sau alta, dar exista o limită pe care n-ar fi îndrăznit niciodată s-o depășească.

– Bine, murmură.

După ce o privi o clipă, Derek cedă.

– Sărută-mă, atunci.

Ea se aplecă și-l sărută pe obraz, apoi zîmbi cuminte.

– Să vii în vizită cît mai curînd. Copiii, mai ales Jamie, o să fie fascinați de cicatrice.

El își duse mîna la frunte, salutînd-o militărește.

– O să le spun că am fost atacat de pirați.

– Derek, spuse ea stînjenită, iartă-mă că m-am amestecat. Sînt îngrijorată pentru tine. Ai avut o viață dificilă și ai trăit orori pe care majoritatea, inclusiv eu, n-o să le înțeleagă niciodată.

– Lucrurile astea au trecut, rosti el zîbind larg. Acum sînt cel mai bogat bărbat din Anglia.

– Da, ai mai mulți bani decît ar putea să cheltuiască un om într-o viață, dar nu te simți așa cum credeai că o să te simți, nu?

Zîmbetul lui dispăru. Nu îi povestise niciodată despre foamea fără nume care-l mistuia, despre golul pe care ar fi putut să-l umple numai dîndu-și seama ce-i lipsea. Cum de ghicise? Oare se vedea în ochii lui? I se auzea în glas?

În fața tăcerii lui înghețate, Lily oftă și îi dădu la o parte o șuviță de pe frunte.

– Of, Derek.

Ieși în tăcere, iar el se uită lung în urma ei.

În următoarele zile, Sarei i se dădu voie să umble prin club atît cît dorea, cu condiția să evite camerele pe care le frecventau clienții. Tînăra se bucura, fiindcă strînsese foarte multe notițe, ce aveau să-i

permită să scrie o descriere foarte detaliată a clubului pentru domni. Cîrînd ar fi putut să meargă să viziteze și cîteva case de pariuri din mahala, dar încă mai avea de aflat lucruri la *Craven's*.

Petrecea fiecare dimineată în bucătărie, cea mai mare și mai plină de viață încăpere din club. Toți angajații treceau pe acolo pentru masă și ca să vorbească, de la crupierii care se ocupau de mese și pînă la fetele casei, care veneau acolo după nopți lungi de activitate.

Bucătăria era bine aprovizionată și organizată meticulos. Trei rînduri de oale și tigăi asortate atîrnau deasupra mesei mari din centrul încăperii. La perete erau aliniate butoaie cu făină, zahăr și alte provizii. O mulțime de sosuri fierbeau pe aragazurile lungi, negre, trimițînd în aer un amestec amețitor, dar plăcut, de miresme. Toate acestea erau domeniul bucătarului, monsieur Labarge. Cu ani în urmă, domnul Craven îi angajase pe Labarge și pe întregul său personal de la un restaurant parizian exclusivist și îi adusese pe toți la Londra. În schimbul salariilor foarte mari, ei pregăteau cele mai bune mîncăruri din oraș: un bufet rece de cea mai bună calitate, disponibil tot timpul membrilor clubului, și feluri de mîncare minunate, servite în camerele destinate cinei.

Monsieur Labarge era temperamental, dar genial. Din ce-și dăduse Sara seama, chiar și domnul Craven evita să-l provoace. Ghicind că bucătarul avea o slăbiciune pentru complimente, ea făcu efortul să-i laude creațiile pînă cînd vîrfurile mustății îi tremurară de mîndrie. Acum omul insista să-i servească specialitățile casei, multe dintre ele redenumite în cinstea „*Matildei*”.

În bucătărie era mereu activitate. Servitorii și servitoarele se ocupau de sarcinile casnice: spălau vase, tocau legume, curățau oalele și frămîntau coca, în timp ce chelnerii duceau la mese tăvi încărcate cu mîncare. Personalul o primi cu plăcere pe Sara și îi povestiră

lucruri care mai de care mai interesante, de la cele mai deșănțate la cele mai triste.

Le plăcea să vorbească în timp ce ea lua notițe. Curînd, începură să se lupte ca să-i atragă atenția. Prostituatele erau mai ales de ajutor, fiindcă-i dădeau Sarei tot felul de informații despre bărbații care veneau în număr mare la club, dar mai ales despre Derek Craven. Sarei îi plăcea să vorbească mai ales cu Tabitha, care era plină de viață și veselie. Deși aveau temperamente diferite, semănau mult la figură și la corp, amîndouă de aceeași talie, cu păr șaten și ochi albaștri.

– O să-ți zic io despre lorzii care vin aici, spuse Tabitha, cu ochii albaștri strălucind. Le place amoru', nu zic nu, dar nu se pricep deloc. Se mișcă de două ori și gata, s-a terminat.

Celelalte fete rîseră, aprobînd. Ele patru erau în jurul Sarei, la una dintre mesele de lemn, iar servitorii le aduceau farfurii cu omlete delicate, redenumite „à la Matilda”. și chifle proaspete.

– Asta îi atrage, și cîștigurile. Dar rămîn pentru jocurile de cărți.

– Cu cîți bărbați trebuie să vă întîlniți într-o seară? întrebă Sara pe un ton egal, serios, cu creionul pregătit deasupra carnețelului.

– Cu cîți vrem. Uneori îi lăsăm să-și facă pofta în sala mare, după care...

– Pofta? repetă Sara, perplexă, făcîndu-le pe prostituate să rîdă.

– Îi lăsăm să ne atingă, explică Violet, o blondă scundă și plinuță.

Dacă le place, valetul îi conduce sus și noi ne ocupăm de ei.

– Domnul Craven, niciodată, spuse Tabitha. Nu ne cheamă pe niciuna la el în dormitor.

– Lui îi plac femeile de neam mare, comentă cu înțelepciune Violet. Contese, ducese, din astea.

Cînd auzi pomenindu-se despre afinitățile sexuale ale lui Derek, Sara roși mai tare. Cu cît afla mai multe despre el, cu atît i se părea mai fascinant. Calitățile sufletești îi erau ascunse de o mască dură ca diamantul. Era un actor de clasă, în primul și cel mai important rînd. Oferea o suprafață de decadență elegantă, care satisfăcea nu doar lumea bună, ci și pe aceea căzută în umbră, a libertinilor și a curtezanelor, denumită demimondă. Curtenia cu care-i trata pe superiorii săi sociali era întotdeauna puțin exagerată, trecînd pragul politeții și devenind batjocură subtilă. Sara era convinsă că pe foarte puțini dintre ei îi respecta cu adevărat, fiindcă le cunoștea cele mai întunecate secrete. Avea propria rețea de spioni și informatori și știa cine le sînt amantele, ce conțineau testamentele lor, ce note luau fiii lor la Eton și Harrow și ce moșteniri li se cuveneau.

Puțini erau cei care se simțeau suficient de în largul lor încît să-l întrebe despre cicatricea oribilă de pe figura sa. Membrii familiei regale, Wellington, faimosul comandant militar, diplomații străini care iubeau zarurile, toți aveau un aer tăcut și ușor stînjenit în preajma lui Craven. Cînd el glumea, cu toții rîdeau puțin cam prea tare. Cînd făcea o sugestie, de obicei oamenii se grăbeau să-i îndeplinească voia. Aparent, nimeni nu voia să-l supere.

Așa cum pretinsese el în acea primă noapte în care se cunoscuseră, Craven nu era niciodată furios. Sara observase că dispoziția lui trecea de la tăcere și răceală la sarcasm mușcător, însă omul nu-și pierdea niciodată controlul. Era misterios, arogant, autoironic, sociabil, dar foarte rezervat. Chiar și cel mai sincer zîmbet al său era umbrit de tristețe.

Sara redeveni atentă la discuție cînd Tabitha își spuse și ea punctul de vedere despre preferințele lui Derek:

– Nu pune mîna pe nici una care nu e cel puțin soție de baron, rosti fata, apoi rîse văzînd cît de curioasă era Sara. Ar trebui să le vezi

la baluri, nemernicele aristocrate. Domnițele alea prețioase jinduiesc la domnul Craven. Și de ce să nu? E un bărbat bun, solid, nu ca soții lor moi și leneși, care mai bine joacă și beau decât să fie cu femeile lor. E ca un taur, exact acolo unde contează, adăugă ea pe un ton scăzut.

– Tu de unde știi? întrebă Violet bănuitoare.

– Sînt prietenă cu menajera lui lady Fairhurst, Betty, răspunse Tabitha de sus. Mi-a spus că, odată, a intrat din greșeală peste ei. Erau în pat, în miezul zilei, cînd lordul Fairhurst era plecat la Shrosphire.

Sara scăpă creionul dintre degete și se aplecă sub masă, ca să-l ridice. Își simțea pulsul gonind. Una era să asculte detașat cînd cineva străin era subiectul discuției, dar cum ar mai fi putut ea să-l privească acum în ochi pe domnul Craven? Stîmjenită, fascinată, se ridică la loc pe scaun.

– Nu mai spune! exclamase una dintre femei. Și ce-au făcut?

– Lady Fairhurst a făcut o criză de nervi, dar domnul Craven a rîs și i-a spus doar să închidă ușa.

Prostituatele rîseră cu veselie.

– Mai mult, continuă Tabitha, poți să-ți dai seama cum stau lucrurile în pantaloni doar uitîndu-te la nasul unui bărbat. Și domnul Craven are un nas mare și lung.

– Nu după nas știi, spuse Violet cu dispreț, ci după lungimea tălpii.

Cu excepția Sarei, toate chicotiră, precum o adunare de vrăjitoare simpatice. În mijlocul amuzamentului, Tabitha își sprijini obrazul în palmă și o privi pe Sara. Îi venise o idee:

– Am un plan, domnișoară Fielding. Ce-ar fi s-o aduci pe Matilda aici mîine, să-l cunoască pe domnul Craven? Ar face o pereche pe cînte.

Celelalte ciripiră aprobator.

– Da, l-ar topi!

– Da, da, adu-o aici!

– L-ar avea pe domnul Craven la degetul cel mic!

Chiar și domnul Labarge, care trăsese cu urechea, cedă impulsului și spuse:

– Pentru *la belle* Matilda o să pregătesc cea mai bună „gateau”, atît de ușoară încît o să plutească în aer!

Sara zîmbi cu părere de rău și ridică din umeri, neputincioasă.

– Mă tem că nu pot. Matilda nu există. Ea... ea e doar un personaj, e ficțiune.

Deodată, toată lumea de la masă tăcu și toți o priviră uimiți, nedumeriți. Chiar și servitorii se opriră din ce făceau. Sara încercă să le explice mai departe:

– Vedeți voi, am creat personajul Matilda după multe căutări și discuții. E compusă din mai multe femei pe care le-am cunoscut...

– Am auzit că Matilda s-a călugărit, o întrerupse Violet, iar Tabitha clătină din cap.

– Nu, nu. E protejata unui om bogat. Am o prietenă care a văzut-o pe strada Bond chiar zilele trecute. Are credit la cele mai fine magazine, chiar și la Madam Lafleur.

– Cum era îmbrăcată? întrebă curioasă una dintre femei.

Tabitha descrie îmbrăcămintea bogată a Matildei și pe aceea a servitorului care o însoțea. În timp ce conversația însuflețită mergea în continuare, Sara se gîndi la ce spusese Tabitha despre domnul Craven și aventura sa cu lady Fairhurst. Se întrebă dacă el iubise vreodată pe cineva. Era un bărbat complex, care trăia foarte aproape de marginea delicată a respectabilității. Cu siguranță că se simțea răzbunat atunci cînd avea aventuri cu soțiile aristocraților care îl

disprețuiau în secret pentru originile sale umile. Probabil că îi era greu să nu zîmbească batjocoritor cînd număra cîștigurile serii, patrimoniul pe care îl obținea cu pricepere de la tinerii lorzi ce-l considerau, desigur, inferior lor. Își crease o lume ciudată, în care putea să-și petreacă vremea și cu paznicii, peștii și copiii străzii care lucrau cu jumătate de normă la club, dar și cu oaspeții săi de viță nobilă. Era imposibil să încadrezi un bărbat ca el într-o categorie anume. Scriitoarea noastră se gîndi multă vreme la el, punîndu-și o mulțime de întrebări legate de cine și ce era acel bărbat.

Sara se opri din scris ca să ia o îmbucătură de pe farfuria cu dulciuri pe care i-o trimisese sus monsieur Labarge. Straturile delicate de prăjitură și cremă de cafea se topeau în gură. Pe biroul din mahon lustruit căzura cîteva fire de zahăr pudră, pe care ea se grăbi să le steargă cu mîneca. Stătea într-una dintre camerele private ale lui Craven și lucra de zor. Biroul impozant la care se așezase avea nenumărate sertare și compartimente și era încărcat cu tot felul de lucruri interesante: capete de sfoară, monede împrăștiate, zaruri, ace, notițe și bonuri. Părea că stăpînul locului își golea adesea buzunarele acolo, lucru la care nu te-ai fi așteptat de la cineva care-și ducea viața afit de meticolos și de precis. Sara luă ultima bucățiță de prăjitură și observă cîteva foi de hîrtie așezate una peste alta pe un colț al biroului. Intrigată, întinse mîna spre ele, dar se opri brusc și se dojeni în gînd fiindcă îi trecuse prin cap să încalce dreptul la intimitate al domnului Craven.

Se aplecă deasupra carnetului ei și reîncepu să scrie, înmuind atentă penelul cu mîner din fildeș în călimară. Nu reuși să-și reia firul

gîndurilor, așa că începu din nou să se întrebe ce-ar fi putut să fie acele hîrtii misterioase. Puse jos stiloul și le privi cu jînd, în timp ce curiozitatea se lupta cu bunul simț. Din păcate, curiozitatea cîștigă. Tînăra scoase repede biletele din locul în care erau.

Primul era o listă de sarcini, cu numele lui Worthy pe ea:

„Worthy,

Înlocuie covorile în salile 2 și 4.

Refuz creditu lui lord Faxton și Rapley pînă plătesc totu.

Punel pe Gill să gusti coniacu nou.”

Sarei i se făcu milă de Craven în timp ce citea lista produsă cu atîta greutate. Cuvîntul scris era masacrat sub penelul lui. Pe de altă parte, la matematică stătea foarte bine. De cîteva ori îl surprinsese făcînd înmulțiri și împărțiri în minte, cu o viteză uimitoare, și calculînd șansele și procentele la pariuri. Putea să se uite la un joc de cărți și să deducă, pe baza cărților deja jucate, care avea să fie mîna cîștigătoare. Se uita peste caietele de contabilitate și făcea rapid sumele coloanelor, fără ca măcar să atingă vreun creion.

Celălalt talent al său era la fel de extraordinar. Aparent, aproape că era în stare să-ți citească gîndurile. Își dădea seama imediat de vulnerabilitățile celorlalți și îi atingea cu cîte o remarcă rostită pe un ton degajat. Observa fiecare nuanță a chipului celorlalți, auzea fiecare tonalitate a vocii... Sara își dădu seama, surprinsă, că era și el tot un observator, la fel ca ea. Și el simțea, probabil, că exista o distanță între sine și restul lumii. Cel puțin acela era un lucru pe care-l aveau în comun.

Ridică biletul celălalt, scris de o mîna feminină, cu onduleuri pretențioase și înfloritură. Era un mesaj ciudat, scurt, care-i dădu fiori.

„Acum îmi porți semnul, ca să-l vadă toată lumea. Vino să te răzbuni, dacă îndrăznești. Încă te mai vreau.

– J”

– Vai de mine, șopti Sara, uitându-se fix la inițiala din semnătură.

Nu se îndoia că semnul la care făcea referire biletul era tăietura de pe chipul lui Craven. Ce fel de femeie ar fi plătit pe cineva ca să-i distrugă figura unui bărbat? Cum putea el să se apropie de o astfel de persoană? Încet, Sara puse hîrtia la loc. Nu voia s-o mai vadă. Poate că „J” simțea un fel de iubire perversă pentru Craven, însoțită de tot atîta ură. Poate că și el simțea la fel.

Sarei, pentru care iubirea fusese întotdeauna blîndețe și încredere, îi era greu să priceapă că unii iubeau uneori întunecat, primitiv, sordid.

– Sînt multe lucruri pe care nu le știu, spuse pentru sine, scoțîndu-și ochelarii și frecîndu-se la ochi.

Perry fusese întotdeauna neputincios în fața „toanelor” ei. El nu vedea de ce ar fi fost cineva interesat să afle orice nu ținea de Greenwood Corners. Sara învățase să-și ascundă supărarea, ca să nu-l audă ținînd un discurs despre bun-simț și rațiune.

Gîndurile îi fură întrerupte de o voce scăzută, care venea din prag.

– Ce cauți în apartamentele mele?

Sara se întoarse în scaun și roși. Derek Craven era acolo, cu o expresie de nepătruns pe figura întunecată.

– Îmi pare rău, spuse ea privindu-l speriată. De obicei lucrez la biroul domnului Worthy, dar m-a rugat să folosesc biroul dumatilă astăzi, fiindcă nu erai aici și el avea nevoie...

– Mai sînt și alte camere în care ai fi putut să te duci.

– Da, dar nici una nu oferea la fel de multă intimitate, iar eu nu pot să lucrez dacă sînt întreruptă și... o să plec imediat.

– Nu e nevoie.

Se îndreptă spre ea. Deși era un bărbat mare, puternic, se mișca precum o felină. Sara aplecă privirea și fixă sugativă de pe birou. Din colțul ochiului îl văzu pe Craven că-i ridică ochelarii.

– Cîte perechi ai? întrebă el, împingîndu-i pe birou.

– Numai două.

– Îi lași peste tot. Îi găsesc în biblioteci, pe birouri, pe marginile ramelor de tablou, oriunde se întîmplă să-i lași.

Sara își puse ochelarii la loc pe nas.

– Nu-mi amintesc niciodată de ei, recunosc. E foarte deconcertant. Îi scot ca să privesc mai atent ceva, apoi uit de ei.

Privirea lui Derek se îndreptă spre propozițiile frumos ordonate din fața ei.

– Ce-i asta?

Se aplecă intenționat deasupra ei, punîndu-și palmele pe tăblia din mahon lustruit. Șocată, Sara se făcu mică pe scaun, prinsă în capcana brațelor lui.

– Scriu despre mahala.

Derek zîmbi auzindu-i tonul parcă mult prea degajat. Știa exact cît de mult o tulburase apropierea lui. Decise că era nevoie s-o mai tortureze puțin, așa că se aplecă și mai mult, aruncînd o privire spre pieptul rochiei ei, acolo unde se vedea doar o vagă sugestie a sînilor și pielea albă de deasupra gulerului. Aproape că-i atinse pălărioara dantelată cu bărbia cînd începu să citească din caietul ei:

– Străzile... orașului au un aer și... sini...

Se opri, concentrîndu-se pe cuvînt.

– Sinistru. Înseamnă apăsător, amenințător, explică ea, aranjându-și ochelarii pe nas. Mi s-a părut potrivit pentru atmosfera din mahala.

– Ți-o descriu eu mai bine, spuse el sec. E întunecată și pute.

– Adevărat.

Sara riscă o privire peste umăr. Craven era suficient de aproape încât ea să-i vadă firele de păr de sub pielea bărbierită. Hainele sale minunate și parfumul plăcut de santal nu ascundeau deloc brutalitatea care fierbea atât de aproape de suprafață. Era un bărbat dur, masculin. Perry Kingswood l-ar fi privit cu foarte mare dispreț. „Nu e decît un necioplit!” ar fi exclamat el. „Un țăran îmbrăcat în haine fine!”

Cumva, Craven păru că-i citește gîndurile.

– Tînărul tău din sat... Kingsfield...

– Kingswood.

– De ce te lasă singură în Londra?

– Nu sînt singură. Stau cu familia Goodman, niște persoane foarte respectabile...

– Știi ce te întreb, rosti Derek scurt.

Se întoarse, ca să se uite la ea, așezîndu-se pe marginea biroului.

– Îți petreci vremea cu jucători, prostituate și infractori. Ar trebui să fii acasă, în siguranță, la familia ta din Greenwood Corners.

– Domnul Kingswood nu e bucuros că sînt aici, recunosc Sara. Ba chiar ne-am contrazis pe tema asta, dar eu am fost foarte încăpățînată.

– Îi povestești vreodată despre ce faci în Londra?

– Domnul Kingswood știe despre cercetările pe care le fac...

– Nu despre asta vorbesc, murmură el privind-o cu asprime. Ai de gînd să-i spui că ai omorît un om?

Sara păli, vinovată, simțînd că-i vine rău la gîndul acelei nopți. Îi evită privirea.

– Nu cred că ar avea vreun rost să-i spun.

– Deci așa. Înțeleg ce fel de nevastă o să fii. O să te strecorei pe la spatele amărîtului și o să faci lucruri cu care el nu ar fi de acord...

– Nu-i așa!

– Ba e exact așa!

– Perry are încredere în mine, rosti Sara pe un ton ascuțit.

– Eu nu aș avea, în locul lui, spuse Craven pe un ton caustic. Eu te-aș ține cu mine în fiecare nenorocit de minut al fiecărei zile... ba nu! Te-aș lega cu lanțul, fiindcă știu că altfel ai fugi de-acasă în mahala, să „aduni informații” pe alei întunecate, cu toți peștii și criminalii!

Ea își încrucișă brațele la piept și-l privi dezaprobator, cu buzele strînse.

– Nu e nevoie să țiți la mine, domnule Craven.

– Nu țițam...

Derek tăcu. Era adevărat. Strigase la ea, lucru pe care nu-l făcea niciodată. Uluit, își frecă bărbia și o fixă pe Sara, care-i întoarse privirea precum o bufniță mititică și curioasă. Atitudinea ei curajoasă îl provoca peste măsură. Nu înțelegea nimeni că femeii aceleia îi trebuia cineva care s-o apere? N-ar fi trebuit să i se dea voie să umble singură prin Londra. N-ar fi trebuit nici măcar să fie acolo, singură cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi putut să profite de ea de cîteva ori deja.

Continuă s-o studieze și își dădu seama că, pe sub franjuri și ochelari, Sara era o femeie atrăgătoare. Ar fi fost mai plăcută dacă nu s-ar fi îmbrăcat precum o fată bătrînă. Ridică o mînă și-i atinse pălărioara, mîngîind dantela de pe margine.

– De ce porți mereu chestia asta pe cap?

Buzele Sarei se desfăcură de surpriză.

– Ca să-mi țină părul.

El continuă să o atingă cu un deget, iar în cameră pătrunse o tensiune curioasă.

– Dă-ți-o jos.

Pentru o clipă, Sarei i se tăie răsuflarea. Ochii lui verzi o fixau cu intensitate. Nimeni n-o mai privise vreodată așa, nimeni n-o mai făcuse să-i fie cald și frig și teamă în același timp. Sări de pe scaun și se îndepărtă câțiva pași.

– Mă tem că nu am timp să-ți fac pe plac, domnule Craven. Pentru moment am terminat de scris. O seară bună.

Dispăru din cameră, lăsând în urmă totul, chiar și poșeta. Derek observă asta, și așteptă ca Sara să se întoarcă. După un minut, își dădu seama că tînăra scriitoare avea de gînd să revină mai tîrziu, după ce nu mai exista pericolul să se întîlnească. Ridică gentuța și se așeză mai bine pe birou, legănînd nonșalant un picior. Desfăcu șireturile de mătase și se uită înăuntru. Cîteva bonuri, carnetul și un creion... pistolul. Derek zîmbi vag și căută mai adînc, pînă dădu peste cîteva monede și o batistă. Scoase bucata de material frumos împăturită și o duse la obraz. Căută un parfum, o apă de flori, dar bumbacul nu mirosea a nimic.

Pe fundul poșetei era o pereche de ochelari. Derek îi examină atent, cu lentilele lor rotunde, cu ramele din oțel fin, cu marginile mici, curbate. Se uită prin ei la cuvintele pe care le scrisese Sara, după care îi strînse și îi ascunse în buzunarul hainei sale, iar după aceea închise poșeta. Cînd tînăra avea să descopere că ochelarii lipseau, probabil că se va gîndi că îi uitase pe undeva, așa cum făcea adesea. Era prima dată, după zece ani, cînd Derek fura ceva, însă trebuia să ia ochelarii aceia, fiindcă voia să aibă o bucațică din ea.

Lăsă poșeta acolo unde o pusese Sara, pe birou, își băgă mîinile

în buzunare și începu să meargă prin casă, fără o direcție anume. Își aminti cum, cu o zi înainte, Worthy îi vorbise despre domnișoara Fielding. Nici măcar Lily, fostă Lawson, cu tot farmecul ei strălucitor, nu îi inspirase atîta devotament adjunctului său.

– E o doamnă de calitate, răspunsese acesta cînd Derek făcuse o remarcă sarcastică la adresa scriitoarei. Domnișoara Fielding tratează pe toată lumea cu bunătate și respect. Chiar și pe fetele casei. Înainte să plece, seara, le scrie scrisorile celor care nu știu să scrie, după dictare, ca să poată trimite vorbă familiilor lor. Cînd a văzut că tivul rochiei lui Violet s-a descusut, ea a cerut un ac și a îngenunchiat pe podea ca să-l coasă. Una dintre servitoare mi-a spus că ieri, cînd s-a împiedicat și a scăpat din mînă un teanc de cearceafuri, domnișoara Fielding s-a oprit și a ajutat-o să le adune...

– Poate că ar trebui s-o angajezi aici, îl întrerupsese Derek, sarcastic.

– Domnișoara Fielding e cea mai blîndă și tolerantă femeie care a călcat vreodată în clubul ăsta. Poate că ar trebui să vă spun acum, domnule, dacă tot am ocazia, că personalul mi s-a plîns.

– S-a plîns, repetă Derek fără nici o inflexiune în glas.

Worthy dădu din cap cu o mină foarte serioasă.

– S-au plîns că nu îi acordați domnișoarei respectul cuvenit.

Derek rămăsese cu gura căscată.

– Cine naiba le plătește lor salariile?

– Dumneavoastră, domnule.

– Atunci spune-le că nu plătesc o avere ca să le aud părerile! Și o să vorbesc cu sînta de domnișoară Fielding oricum am eu chef!

– Da, domnule.

Cu un pufnet abia auzit, Worthy se răsucise pe călcîie și coborîse treptele. Adjunctul era într-adevăr fermecat. Toți erau. Derek nu-și

imaginase niciodată că teritoriul lui ar fi putut să fie invadat cu atît de mare dibăcie și blîndețe, sau că angajații lui ar fi fost vreodată niște trădători atît de înfocați. Farmecul misterios al Sarei Fielding captivase pe toată lumea din club. Toți voiau să-i facă pe plac și s-o ajute. Cît timp stătea la biroul lui Worthy, ei mergeau pe vîrfuri prin club, ca nu cumva să-i distragă atenția.

– Acum scrie, o auzise Derek pe una dintre servitoare spunîndu-i alteia cu pioșenie, de parcă s-ar fi desfășurat vreun ritual sfînt.

Derek strînse din dinți.

– O doamnă de calitate, pufni el.

El fusese invitat în paturile unor femei cu origini mult superioare, cu sînge albastru și nume ilustre, ce aveau generații privilegiate în urmă. Dar Worthy avea dreptate. În sinea lui, Derek știa că Sara Fielding era singura doamnă adevărată pe care o întîlnise el vreodată. Nu avea nici unul dintre viciile pe care el le vedea atît de ușor la alții. Gelozia, avariția, poftele trupești... ea părea să fie deasupra acestor defecte. Pe de altă parte, avea o latură nesăbuită care ar fi putut s-o ducă la pierzanie într-o bună zi. Avea nevoie de cineva care să o ajute să evite pericolele, sau cel puțin s-o salveze de el. Probabil că peștorul ei, Kingswood, nu era în stare să facă asta.

Derek era sigur că acesta semăna cu Byron, subțire și frumos ca o femeie. Probabil avea o voce cultivată și părul pe atît de blond pe cît de închis la culoare era al lui. Cu siguranță că Perry era un domn de țară ce nu tolera deloc nechibzuința. Pînă la urmă avea să se transforme într-un domn bătrîn care bea prea mult la cină și nu-i lăsa pe ceilalți să-și termine propozițiile. Iar Sara, ca soția sa iubitoare, avea să-i tolereze felul plicticos de-a fi cu un zîmbet blînd și să-și ascundă nemulțumirile. Probabil că avea să încerce să-și rezolve singură problemele, fără să apeleze la el. Și probabil că i-ar fi fost

fidelă soțului ei. Numai el avea s-o vadă cu părul desfăcut și o cămașă subțire de noapte. Numai el va ști cum era să doarmă alături de ea. Aveau să facă dragoste sub plapumă, cu ochii închiși, mișcîndu-se timid și reținut. Nimeni n-avea să-i trezească pasiunea Sarei Fielding, nimeni n-avea să-i șteargă inhibițiile, s-o tachineze, s-o ademenească...

Derek își trecu mîna prin păr cu nerăbdare și se opri în mijlocul coridorului. Nu se purta ca de obicei și nu gîndea ca de obicei. Avea impresia că trebuia să se pregătească de o catastrofă. Aerul era încărcat de curenți fierbinți, iar nervii lui, întinși la maxim. Avea să se întîmple ceva. Ceva... iar el nu putea decît să aștepte.

– Te rog să mă lași să cobor aici, îi strigă Sara vizitiului, bătînd în acoperișul trăsorii.

Era opt dimineața, ora la care ajungea de obicei la club. Înainte să ajungă la intrarea din față, ea văzuse mai multe căruțe încărcate, pe o laterală a clădirii. Erau altfel decît cele care aduceau provizii la bucătărie.

Servitorul o ajută să coboare și întrebă dacă dorește ca el și vizitiul s-o aștepte în acel loc.

– Nu, mulțumesc, Shelton. O să intru prin bucătărie.

Deși Sara știa că nu se cădea să facă asta, îi zîmbi cu veselie vizitiului în timp ce se îndepărta. El îi făcu un semn imperceptibil cu capul, deși îi explicase cu o zi înainte că nu se făcea să pară atît de apropiată de servitori.

– 'Mneata ar trebui să te uiți de sus și cu importanță, o învățase pe un ton aspru. Nu ne mai zîmbi mie și servitorilor, domnișoară. Tre'să fii mai nepăsătoare cu noi, altfel, ce-o să zică lumea?

După părerea Sarei, nu conta dacă ea se purta sau nu așa cum se așteptau ceilalți, dat fiind că oricum avea să plece curînd din Londra.

De pe alee se auzeau voci ridicate. Tînăra își strînsese mantia mai aproape de corp, tremurînd în răcoarea dimineții. Căruțele erau pline de cutii cu sticle de vin. Un bărbat gras și scund se plimba înapoi și încolo, fluturînd un deget și vorbind repede cu doi dintre angajații lui Craven. Bărbatul părea a fi un negustor care-și apăra marfa.

– Mi-aș lua beregata înainte să pun apă în vinul meu prețios, și voi știți bine! se răsti el.

Gill, un tinerel inteligent, care devenise repede protejatul lui Worthy, alegea trei sticle la întîmplare, le deschise și examină atent conținutul.

– Domnului Craven nu i-a plăcut coniacul pe care l-ai adus data trecută. Nu era potrivit pentru clienții noștri.

– Ți-am vîndut un vin de prima mînă! exclamă negustorul.

– Poate pentru vreo tavernă din port, nu pentru „Craven's”.

Gill luă o înghițitură, își clăti gura, apoi lăsă lichidul să curgă pe caldarîm, dînd aprobator din cap.

– E acceptabil.

– E cel mai fin coniac franțuzesc, spuse indignat negustorul. Cum îndrăznești să-l guști ca pe o nenorocită de bere ieftină...

– Vorbește frumos, spuse Gill, observînd-o pe Sara și zîmbindu-i repede. E și o doamnă de față.

Negustorul o ignoră pe noua venită.

– Nu-mi pasă nici dacă a venit regina din Sheba. Nu-i nevoie să deschizi tu sticlele...

– Ba este, pînă cînd mă asigur că nu ai pus apă în băutură.

Cei doi continuă să se certe, iar Sara îi ocoli și se îndreptă spre bucătărie. Atentă la conversație, nu se uită pe unde călca. Deodată o

formă mare și întunecată îi apărură în cîmpul vizual, iar ea tresări cînd se lovi de un bărbat înalt, care ducea pe umăr o cutie de vin.

– Vai de mine...

Din reflex, el o prinse de braț ca s-o ajute să se echilibreze. Sara ridică privirea ca să poată să se uite la chipul celui pe care-l lovise.

– Mă ierți, nu eram atentă...

Se opri și se încruntă, nedumerită.

– Domnule Craven?

Derek se aplecă și lăsă cutia, apoi se ridică, din nou mult mai înalt decît ea.

– Te simți bine?

Sara dădu repede din cap. La început nu-l recunoscuse. El era întotdeauna foarte bine îmbrăcat, bărbierit, pieptănat. În acea zi, o barbă aspră îi acoperea obrazul. Umerii lați erau acoperiți de un pulover tricotat și de o haină de proastă calitate, iar pantalonii din lînă și cizmele uzate văzuseră, clar, zile mai bune.

– Oare e bine să faci atîta efort? întrebă ea, încruntîndu-se. Cum rămîne cu rănile dumitale?

– N-am nimic.

Lui Derek i se păruse imposibil să-și facă treburile ca de obicei în acea dimineață, să se uite peste caietele contabile, să caute printre biletele la ordin și extrasele bancare. Frustrat, se hotărîse să lucreze afară, unde putea să fie mai folositor. Se uită la Gill, care discuta cu negustorul de vinuri, apoi din nou la Sara. Ciocnirea îi mutase pălărioara din loc și o bucată de dantelă îi căzuse pe obraz. Derek zîmbi fără voie, amuzat de imaginea ei.

– Ți s-a mișcat pălăria, îi spuse.

– Vai de mine.

Sara ridică mâna și trase înainte de marginea dantelată. Deodată, Derek izbucni în râs.

– Nu așa. Lasă-mă pe mine.

Sara observă că dinții lui albi erau mai lungi decât ai altora și puțin înclinați, lucru care-i dădea aspectul unui lup prietenos. Atunci înțelese de ce atâtea femei îl găseau irezistibil. Nu-și mută privirea de la pieptul lui cât timp Derek îi aranjă pălăria.

– Mulțumesc, murmură, încercînd să-i ia șireturile din mînă.

El, însă, nu le dădu drumul. Sara îl privi nedumerită. Zîmbetul lui dispăruse. Cu o mișcare hotărîtă, el îi trase dantela din păr și îl lăsă să i se desfacă pe umeri. Pălăria căzu într-o băltoacă de noroi și rămase acolo.

Sara ridică mîinile spre coada împletită care-i căzuse pe spate și care amenința să se desprindă din agrafe. Șuvițele castanii aveau o strălucire arămie și îi alunecau în fire delicate pe obraz și pe gît.

– Domnule Craven, îl certă ea, cu răsufierea tăiată, comportamentul dumitale e nepotrivit și jignitor, ca să nu mai spun că... Vai!

Se opri, uluită, cînd el îi luă ochelarii de pe nas.

– Domnule Craven, cum îndrăzniți...

Se strădui să-și recupereze ochelarii.

– Am nevoie de ei!

Derek îi ridică deasupra capului, așa că ea nu mai ajungea la ei, și îi privi chipul neacoperit. Asta se ascundea sub masca fetei bătrîne... piele albă, strălucitoare, o gură surprinzător de voluptoasă, un nas mic și obraznic, cu o punte delicată, acolo unde stăteau de obicei ochelarii. Ochi albaștri, ca de înger, o privire inocentă, atrăgătoare, sprîncene ca niște aripi întunecate. Era frumoasă. Ar fi fost în stare s-o înghită din cîteva îmbucături, ca pe un măr roșu,

parfumat. Voia s-o atingă, s-o ducă undeva, s-o tragă sub el și să șteargă o viață de păcat și rușine în dulceața trupului ei.

Se strădui să se relaxeze, apoi se aplecă și ridică pălărioara acum murdară. Sara îl privi tăcută, ofensată. El încercă să scuture obiectul, dar nu reuși decât să-l murdărească și mai mult. Pînă la urmă, Sara se aventură să-l ia înapoi.

– Sînt sigură că iese la spălat, rosti pe un ton rece.

Era nervoasă. Derek zîmbi puțin stînjenit, îi dădu ochelarii și-i atinse degetele înmănușate cu degetele lui. Deși o atingere impersonală, îi făcu inima să bată mai repede, așa că se hotărî s-o fărmece și s-o facă să fie din nou binevoitoare, așa cum era de obicei.

– E păcat să acoperi așa un păr frumos, domnișoară Fielding.

Sara primi complimentul încruntîndu-se supărată.

– Domnule Craven, nu vreau să-ți aud părerile despre felul în care arăt.

Strînse la piept pălărioara murdară ca pe un animal de companie rănit.

– Mi-ai aruncat pălăria preferată în noroi...

– A căzut, spuse el repede. Nu am aruncat-o. Îți cumpăr alta.

Ea continuă să se încrunte.

– Nu obișnuiesc să le permit domnilor să-mi cumpere articole de îmbrăcăminte.

– Îmi pare rău, spuse el, străduindu-se să fie serios.

Vînticelul rece începu să bată mai tare, aducînd cu el miros de furtună. Sara se uită la cerul întunecat și își șterse o picătură de ploaie de pe obraz.

– O să răcești, spuse Derek atent și îngrijorat.

O apucă de brațul ascuns în faldurile mantiei și, înainte ca ea să se poată feri, o conduse mai aproape de intrare și îi deschise ușa.

Căldura și lumina bucătăriei o învăluiră într-o strălucire plăcută.

– Ce planuri ai în dimineața asta? întrebă Derek.

– Iau micul dejun cu domnul Worthy. O să-mi povestească despre comitetul de doamne care a organizat balul din seara asta.

În privirea lui sclipi o scînteie amenințătoare.

– Nu-mi amintesc să-i fi dat voie să-ți vorbească despre protectoarele mele. De ce trebuie să știi tu cum funcționează totul aici? Cine, ce face și de ce, totul despre angajații mei, cîți blestemați de bani am, pe ce parte a feței mă bărbieresc mai întîi dimineața...

Se întrerupse și oftă chinuit, apoi îi trase mantia de pe umeri, îi luă pălăria murdară și le întinse unei servitoare din apropiere, apoi se răsuci din nou spre Sara și o luă din nou de braț.

– Vino cu mine.

– Unde mergem?

– O să-ți arăt cum au aranjat camera principală.

– Mulțumesc, mi-ar face mare plăcere s-o văd, spuse ea, urmîndu-l fără să ezite. Abia aștept balul de diseară. Cu siguranță că în Greenwood Corners nu avem nimic comparabil.

– Dacă vrei să te uiți, o să vezi bine din balconul de la etajul doi, din spatele orchestrei.

Sara nu credea că o să vadă chiar așa de bine din acel loc.

– Sînt sigură că nimeni n-o să mă observe dacă stau într-un colț al sălii...

– Nu. N-o să meargă.

– Atunci o să împrumut o mască de la cineva și o să cobor, ca să văd mai bine.

– Rochia ta nu e potrivită, șoricel.

„Șoricel”... Nu-i plăcea deloc porecla pe care i-o dăduse, dar avea dreptate. Se uită în jos, la rochia ei grea, din material de culoarea prunei, și roși.

– S-ar putea să am ceva, spuse curajoasă.

Derek o privi ironic, dar nu o contrazise.

– În seara asta o să fie aici numai cei din demimonde. Aristocrații cei mai nerușinați, străini, prostituate, actrițe...

– Dar exact aceștia sînt oamenii despre care vreau să scriu!

– Nu ai face față așa unei adunături de satiri. O să fie beți și gata de orice, plus că o să creadă că ești aici dintr-un singur motiv. Dacă nu te simți pregătită să le faci pe plac, atunci rămîi sus, unde ești în siguranță.

– Pot să am grijă de mine înșămi.

– Nu vii la bal, domnișoară Fielding.

Ea făcu ochii mari.

– Îmi interzici să particip?

– Te sfătuiesc să n-o faci, murmură el, pe un ton care l-ar fi făcut pînă și pe Napoleon să tremure.

Intrară în camera principală, iar Sara uită o vreme de discuția în contradictoriu. Nu mai văzuse niciodată o sală decorată atît de extravagant. Semăna cu un ținut subacvatic, strălucitor, și îi amintea de poveștile despre Atlantida, cele pe care le ascultase în copilărie. Pe pereți atîrnau draperii din mătase albastră și verde, și un tablou cu scoici dădea impresia unui castel sub valuri. Se plimbă încet prim cameră, studiind peștii, scoicile și sirenele cu pieptul dezgolit, toate sculptate. Un cufăr de comori, plin cu bijuterii din ipsos, era ascuns sub masa centrală de joc. Intrarea în camera următoare fusese deghizată în cala unei nave scufundate, iar din tavan atîrnau metri întregi de mătase albastră și plasă argintie, făcînd ca sala să pară scufundată.

– Ce extraordinar, spuse ea. E frumos, plin de imaginație...

Făcu un cerc lent, pe loc.

– Când o să fie toți aici, fiecare cu masca lui...

O cuprinse un sentiment de dor. Zîmbi emoționată, ridicînd unul dintre stindardele de mătase și lăsîndu-l să-i curgă printre degete.

– N-am mai fost niciodată la un bal. Am mers la petreceri cîmpenești, sigur, și la festivaluri locale, dar...

Prinse brusc mătasea între degete. Uitase cu totul de bărbatul care o privea, pierdută în gînduri. Toată viața ei fusese tăcută și responsabilă, trăise prin experiențele altora și îi ajunseseră familia, prietenii și scrisul, însă în acel moment regretă lucrurile pe care le pierduse. Nu făcuse niciodată o greșeală mai gravă decît să uite să returneze o carte la bibliotecă. Experiența ei erotică se reducea la sărutările lui Perry. Nu purtase niciodată o rochie cu un decolteu adînc și nu dansase pînă în zori. Nu se îmbătase niciodată și, cu excepția lui Perry, toți bărbații din satul ei o priveau ca pe o soră sau o prietenă. Alte femei trezeau în bărbați pasiune și iubire. Ea le inspira prietenie.

Odată, cînd o cuprinseseră astfel de gînduri, se aruncase în brațele lui Perry. Cuprinsă de dorința să fie aproape de altcineva, îl implorase să facă dragoste cu ea. El o refuzase, spunîndu-i că nu era genul de femeie care să facă așa ceva înainte de căsătorie.

– Curînd o să mă însor cu tine, îi explicase zîmbindu-i iubitor. Imediat ce-o conving pe mama să accepte ideea. N-o să dureze mult. Între timp, noi doi o să ne rugăm pentru răbdare. Tu însemni mai mult pentru mine decît o oră sau două de plăcere interzisă.

Perry avea dreptate, bineînțeles. Sara îi admirase virtutea, dar nu se simțise deloc mai bine. Tresărind la amintirea aceea, dădu drumul materialului și se întoarse cu fața spre Craven, care o privea atent, făcînd-o, ca de obicei, să se simtă stînjinită.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, apucînd-o de braț, abia atingîndu-i mîneca. Despre ce vorbești?

Ea rămase nemișcată. Căldura mîinii lui trecea prin materialul rochiei ei. N-ar fi trebuit să stea atît de aproape de ea și nici s-o privească în felul acela. Nu mai fusese niciodată atît de conștientă de prezența cuiva. Îi trecu prin minte că el voia s-o ia în brațe, dar imaginea plină de reproș a lui Perry Kingswood îi pluti prin fața ochilor. Dacă Derek și-ar fi permis... Nimeni n-avea de unde să știe. Curînd, ea avea să plece pentru totdeauna de lîngă el, înapoi la viața ei banală de provincie. Își dorea ca măcar o dată să i se întîmple ceva frumos. Ceva ce să-și amintească tot restul vieții.

– Domnule Craven, rosti, cu inima cît un purice. Poate că nu te-ar deranja să mă ajuți puțin. Ai putea să faci ceva pentru mine, continuă, trăgînd aer adînc în piept. Atunci cînd locuiești în Greenwood Corners, experiența tinde să-ți fie limitată. N-am cunoscut niciodată un bărbat ca dumneata, și nici nu cred că o să mai cunosc.

– Mulțumesc, roți el sec.

– De aceea, în interesul volumului pe care-l scriu, ca să-mi lărgesc experiența și așa mai departe... m-am gîndit că, poate, ai fi dispus să iei în considerare să... mai spuse, apoi strînse pumnii și rosti hotărît:

– Să mă săruți.

Capitolul 4

Era foarte tentat să cedeze îndemnului ei dulce. În mintea lui Derek năvăliră o mulțime de gânduri indecente. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse vreodată, nici una nu-l tulburase astfel. Se folosisese de femei, în drumul lui spre statut social, pentru plăcere și pentru câștig. Și ele se folosiseră de el, dar jocul la care se pricepea așa de bine fusese, însă, înțeles de toți cei implicați. Sara Fielding nu-și dădea seama ce era el și cât de frică ar fi trebuit să-i fie. Chiar dacă era singurul lucru decent pe care avea să-l facă în viața sa, avea de gând s-o ferească de el însuși.

Cu grijă, întinse mîna și îi cuprinse bărbia cu degetele lui lungi, de parcă ar fi atins un obiect prețios. Pielea ei era foarte moale și fină, ca mătasea cea mai scumpă.

– Domnișoară Fielding, spuse răgușit. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decît să te sărut.

Îi văzu genele coborînd și ascunzîndu-i puțin din ochii albaștri.

– Mi-ar plăcea să te duc sus, în dormitorul meu, și să te țin acolo cu mine pînă dimineată, dar tu și cu mine...

Clătină din cap, apoi zîmbi prietenește, ironic.

– Mai bine obține-ți informațiile de la Kingswood, șoricelule.

O refuza. Sara roși, umilită.

– Nu voiam să mă duci în dormitor, îi răspunse ea pe un ton crispat. Ți-am cerut doar să mă săruți. Un sărut nu e așa mare lucru.

Derek îi dădu drumul, iar urma caldă a degetelor lui îi dispăru în grabă de pe piele.

– Pentru noi, și un singur sărut ar fi o greșeală, o asigură, apoi zîmbi neconvincător.

Sara nu-i zîmbi la rîndul ei, iar expresia sa nedumerită îl făcu să se răsucescă pe călcîie și să plece, lăsînd-o singură în camera strălucitoare. Trupul lui începuse să răspundă la apropierea ei, trezindu-se și zvîcnind. Dacă ar mai fi rămas lîngă ea, lucrurile ar fi mers mult mai departe decît își dorea Sara.

Țînăra îl privi uluită cum se îndepărtează. Parcă abia aștepta să scape de ea. Oferta îi fusese evaluată și apoi refuzată scurt. Deodată, stînjeneala se transformă în furie. De ce o refuzase? Oare era chiar atît de neatrăgătoare? Oare nici un bărbat n-o dorea? Cel puțin Perry îi refuzase invitația din cauza onoarei. Derek Craven nu avea scuza asta!

Se uită în jur, la camera decorată opulent. Acolo aveau să vină femei strălucitoare, sofisticate, în acea seară. Craven va dansa, va flirta și le va convinge, cu farmecul lui seducător. După miezul nopții, oaspeții se vor împuțina, mulți vor fi beți, puși pe ceartă, pe distracție, și se vor purta scandalos. Sara își cuprinse talia cu brațele. Nu voia să privească de la o distanță sigură, ci voia să fie și ea acolo, jos, în acea seară. Voia să fie altcineva, o femeie suficient de îndrăzneată încît să-i atragă atenția lui însuși Derek Craven.

În romanele ei, personajele erau mereu curajoase. Matilda, mai ales, era neînfricată. Dacă ea ar fi vrut să meargă la o petrecere, atunci așa ar fi făcut și n-ar fi dat importanță consecințelor. Deodată, cuprinsă de entuziasm, Sarei i se tăie respirația.

– O să am parte de sărutul tău, domnule Craven, și nici n-o să știi că am fost eu.

Temîndu-se ca nu cumva să-și piardă curajul, Sara fugi din sala de bal, dar se opri brusc pe unul dintre coridoare. Nu se cădea să fie atît de agitată. Îl căută cu pași repezi pe Worthy, peste tot în club. Îl găsi pînă la urmă, în biroul lui, sortînd scrisori și facturi.

– Domnișoară Fielding, spuse el zîmbind și lăsînd hîrțile din mînă. Mi s-a spus că ați decis să amînați micul dejun cît timp domnul Craven v-a arătat...

Se opri cînd îi văzu expresia.

– Domnișoară, s-a întîmplat ceva? Păreți agitată.

– Mă tem că sînt. Domnule Worthy, am nevoie de ajutorul dumneavoastră!

Deodată, chipul adjunctului se schimbă, căpătînd o expresie austeră, de rău augur, care-l făcu să pară de nerecunoscut.

– E vorba de domnul Craven? Dacă a făcut ceva ca să vă supere...

– Nu, nu e asta. Domnule Worthy, e imperios necesar să particip la adunarea din seara asta!

– Adunarea? întrebă adjunctul, fără intonație, oftînd după aceea. Slavă Cerului! Am crezut că... ei bine, nu contează. Promit că o să aveți cel mai bun punct de observație de la balconul...

– Vreau mai mult decît doar să privesc. Trebuie să particip. Am nevoie de o mască și de o rochie. Nimic prea pretențios, dar adecvat situației. Ați putea să-mi recomandați un magazin, un croitor, pe cineva care să poată să mă ajute într-un timp atît de scurt? Poate că aș putea să închiriez o rochie pe care să o returnez mai tîrziu, sau să modific una dintre rochiile pe care le am deja...

– Domnișoară Fielding, sînteți foarte agitată, exclamă el, luînd-o de mînă și bătînd-o pîrintește pe dosul palmei, ca s-o liniștească. Nu sînteți în apele dumneavoastră și...

– Am toată viața la dispoziție ca să fiu în apele mele! rosti ea cu patos. Pentru o singură noapte, vreau să fiu altcineva.

Worthy continuă să o bată pe mînă și o privi îngrijorat. Se simțea că ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări. Se gîndi la mai multe feluri în care ar fi putut să abordeze situația.

– Domnișoară Fielding, spuse pînă la urmă, nu înțelegeți care e atmosfera la aceste adunări...

– Ba înțeleg.

– Nu ați fi în siguranță. Există bărbați care cu siguranță o să vă facă avansuri nedorite...

– Știu asta, și sînt sigură că pot să suport cîte o atingere pofticioasă pe ici, pe colo.

– Pofticioasă? repetă el uluit. Unde ați auzit expresia asta?

– Nu contează. Important e că vreau să merg la balul de astă-seară. N-o să aflu nimeni, nici măcar domnul Craven, fiindcă o să port mască.

– Domnișoară Fielding, masca e mai mult un pericol decît un mijloc de protecție. E doar o bucată de piele cu niște funde, însă îi face pe oameni să uite de inhibiții, și atunci...

Se opri ca să-și curețe ochelarii, frecîndu-le viguros lentilele cu mîneca. Sara bănuia că trăgea de timp ca să găsească o cale de-a o face să se răzgîndească.

– Pot să vă întreb ce a declanșat hotărîrea asta subită? Are legătură cu domnul Craven?

– Absolut deloc, spuse ea puțin cam prea repede. Aici e vorba numai de informații pentru cartea mea. Aș vrea să scriu un capitol despre un bal și, cum n-am fost niciodată la unul, aceasta e ocazia mea să îmi dau seama cum sînt oamenii, care e atmosfera...

– Domnișoară Fielding, o întrerupse el, nu cred că familia sau logodnicul dumneavoastră ar fi de acord cu așa ceva.

– Domnul Kingswood nu e încă logodnicul meu, și aveți dreptate, nu ar fi de acord. Nimeni dintre cunoscuții mei nu ar fi de acord, spuse ea, zîmbind încântată, dar nimeni n-o să afle.

Worthy o privi multă vreme, înțelegînd de pe chipul ei cît era de hotărîtă. Oftă dezamăgit și spuse:

– Presupun că aș putea să-i pun pe Gill și pe unul dintre crupieri să aibă grijă de dumneavoastră, dar, dacă ar bănuî domnul Craven...

– N-o să bănuiască. N-o să afle niciodată. O să fiu foarte discretă și o să-l evit ca pe ciumă. Acum, legat de croitor... Ați putea să-mi recomandați o prăvălie mai răsărită?

– Da, sigur, murmură Worthy. De fapt, cred că pot să fac mai mult decît atît. Cred că știu pe cineva care o să ne ajute.

Derek se plimba agitat prin apartamentul său, încercînd să nu ia seama la febra care-l cuprinsese. Avea nevoie de o femeie... avea nevoie de ea. Îl fascinasese încă din prima dimineață în care venise la clubul lui, cu exprimarea ei sofisticată, cu bunele ei maniere și cu încăpățînarea sa blîndă. Cum ar fi fost s-o strîngă în brațe și să se piardă în trupul ei? Își dori cu sălbăticie să n-o fi cunoscut niciodată. Ar fi trebuit să fie măritată cu pețitorul ei de provincie, departe de el. Ei îi trebuia un bărbat cumsecade. Un fior de gelozie îl străbătu din cauza lui Perry Kingswood și-l făcu să se strîmbe.

– Domnule Craven? se auzi vocea unui valet, din pragul ușii.

Servitorul se apropie cu o carte de vizită așezată pe o tăviță de argint. Derek recunoscu imediat blazonul familiei Raiford.

– A venit Lily?

– Nu, domnule. Vizitatorul e lordul Raiford.

– Bine. Să mă țină Dumnezeu, nu mai pot să văd femei pe ziua de azi. Adu-l sus.

Nici un bărbat din Anglia nu era mai diferit de Craven decît Alex, lordul Raiford. Alex avea siguranța de sine a celor născuți nobili. Era un bărbat de onoare, cu un simț înnăscut al justeței. Viața nu-i fusese ușoară, suferise și pierduse oameni dragi, dar trecuse cu bine peste toate. Bărbații îl plăceau fiindcă era echitabil și glumeț, iar femeile îi adorau farmecul masculin și chipul frumos. Cu părul lui blond închis și cu trupul bine clădit, Alex semăna foarte mult cu un leu. Ar fi putut să aibă orice femeie voia, dar era îndrăgostit pînă peste cap de soția sa, Lily. Devotamentul lui pentru ea era o sursă de amuzament pentru aristocrația sofisticată. În ciuda ironiilor, însă, mulți își doreau în secret să aibă parte de o căsătorie plină de iubire și bazată pe încredere, așa cum era aceea a soților Raiford, dar pe atunci căsătoriile erau în majoritate aranjate, așa că nu prea se putea.

Alex tolera prietenia soției sale cu Derek pentru că știa că, dacă ar fi fost vreodată nevoie, Derek și-ar fi dat viața pentru Lily. De-a lungul anilor, cei doi bărbați deveniseră la rîndul lor prieteni.

– Am venit să văd dacă nu cumva Lily a exagerat cînd mi-a povestit despre cicatrice, spuse Alex imediat ce intră în bibliotecă.

Îi studie lui Derek chipul impasibil.

– Nu aș spune că te face mai atrăgător.

Derek zîmbi larg, apoi spuse:

– Mai lasă-mă, Wolverton.

Se așezară în fața șemineului, cu cîte un pahar de coniac, iar Alex acceptă unul dintre trabucurile pe care i le oferî Derek. După ce sorbi din băutură, trase un fum și expiră satisfăcut. Ochii săi

cenușii păreau de argint prin fumul care umpluse camera. Arătă spre cicatrice.

– Cum s-a întâmplat? Circulă multe zvonuri, și nici unul dintre ele nu-ți face cinste, dacă-mi dai voie să-ți spun.

Derek îl privi neabătut.

– Nu contează.

Alex se sprijini de spătarul fotoliului său și-l privi cu o expresie gînditoare.

– Ai dreptate. Nici cicatricea, nici zvonurile nu sînt importante. Contează numai că lady Ashby a făcut asta și, dacă a ajuns atît de departe, probabil că e în stare să facă și mai mult, rosti, ridicînd mîna cînd îl văzu pe Derek că voia să spună ceva. Lasă-mă să termin. Există motive serioase de îngrijorare. Joyce e o femeie periculos de imprezibilă. O cunosc de multă vreme. Din fericire, am reușit să evit greșeala de-a mă apropia prea mult de ea. Tu, însă...

– S-a terminat, spuse Derek pe un ton sec. Mă descurc cu Joyce.

– Nu sînt chiar atît de sigur. Sper că nu crezi că, dacă ignori problema, ea o să dispară. Din cîte-mi dau seama, Joyce le-a făcut viața un iad tuturor bărbatilor cu care a fost vreodată, deși aceasta pare să fie prima dată cînd a recurs la violență fizică, adăugă, strîmbîndu-se dezgustat. E foarte frumoasă, dar n-aș vrea să mă culc vreodată cu ea. Are ceva lipsit de emoție. E ca un șarpe frumos și mortal. De ce Dumnezeu ai avut o aventură cu ea? Sigur ți-ai dat seama că nu-i bine.

Derek ezită. Numai rareori vorbea despre viața sa personală cu alții, însă, dacă exista un om în care el să aibă încredere, acela era Alex.

– Mi-am dat seama, recunosc, dar nu mi-a păsat. Am cunoscut-o la nunta lordului Aveland. Am vorbit o vreme, mi s-a părut că ar fi

interesantă, așa că... ridică din umeri. În noaptea aceea a început aventura.

Alex dădu să întrebe ceva, dar ezită, pîrînd dezgustat de sine însuși.

– Cum a fost? întrebă pînă la urmă, incapabil să se abțină, să ascundă interesul pur masculin.

Derek zîmbi trist.

– Exotic. Îi plac trucurile, jocurile, perversiunile... Ar face orice. Mi-a plăcut o vreme. Problemele au început cînd m-am săturat de ea. Nu voia să terminăm, adăugă făcînd o grimasă de neplăcere. Încă nu vrea să terminăm.

Alex luă o înghițitură de coniac, apoi roti băutura în pahar, privind-o cu un interes nemeritat.

– Derek, murmură el, înainte să moară, tata a fost prieten bun cu lordul Ashby. Deși e bătrîn acum, omul e încă foarte agil. Mi-ar plăcea să îl abordez discret și să-i cer să o oprească pe Joyce, înainte să facă vreun lucru și mai rău decît a făcut deja.

– Nu, spuse Derek rîzînd scurt. Aș avea noroc dacă bătrînul n-ar angaja el însuși pe cineva să mă omoare. Nu i-ar plăcea ideea că un nimeni ca mine s-a culcat cu soția lui. Nu te amesteca, Raiford.

Pe Alex, căruia îi plăcuse întotdeauna să le rezolve problemele celorlalți, îl irită refuzul lui Derek.

– Ce te face să crezi că-ți cer permisiunea? Tu m-ai manipulat și te-ai amestecat în viața mea ani întregi!

– N-am nevoie de ajutorul tău.

– Atunci ascultă-mi sfatul, cel puțin. Nu mai avea aventuri cu soțiile altora. Găsește-ți o femeie numai a ta. Cîți ani ai? Treizeci?

– Nu știu.

Alex clipi, surprins, apoi îl privi speculativ.

– Arăți ca un bărbat de treizeci de ani. La vârsta asta un bărbat trebuie să se însoare și să aibă un urmaș legitim.

Derek ridică sprâncenele, prefăcându-se îngrozit.

– O soție? Mici Craven în casă? Doamne ferește!

– Atunci măcar găsește-ți o amantă. Cineva care să știe cum să aibă grijă de un bărbat. Cineva precum Viola Miller. Știai că ea și lordul Fontamere au rupt de curînd orice legătură? Ai mai văzut-o, o știi... e delicată și inteligentă. Nu-și oferă ușor favorurile. În locul tău, aș face tot posibilul ca să devin următorul ei protector. Cred că o să găsești că am dreptate și că merită oricît de multă cheltuială.

Derek ridică iritat din umeri, dorindu-și să schimbe subiectul.

– O femeie nu rezolvă niciodată nimic. Nu face decît să provoace și mai multe probleme.

Alex zimbi larg.

– Ai fi mai în siguranță cu o soție doar a ta decît cu a altuia, și n-ai avea ce pierde dacă ai împărtăși soarta noastră, a celorlalți.

– Celor nefericiți le place compania, spuse Derek cu amărăciune.

– Exact.

Conversația se mută spre alte subiecte, iar Derek îl întrebă pe Alex dacă el și Lily aveau de gînd să vină la balul din acea seară, de la club. Raiford rîse doar la acest gînd.

– Nu. Nu-mi place adunătura de hoți și prostituate care se numește demimonde, deși soției mele par să-i placă astfel de întâlniri.

– Ea unde e?

– La croitor. Își ajustează niște rochii. În ultima vreme s-a tot îmbrăcat în pantaloni, încît pînă la urmă fiul nostru a întrebă de ce nu poartă și ea rochii, ca alte mame, rosti el încruntat. Lily a plecat în grabă azi-dimineață. Nu mi-a spus de ce și a primit un bilet pe care

nu m-a lăsat să-l citesc. Pune la cale ceva. Fir-ar ea să fie de femeie, m-a înnebunit!

Derek se abținu să zîmbească. Știa că Alex n-ar fi schimbat nici măcar un fir de păr de pe capul soției sale.

– S.R. Fielding! exclamă Lily rîzînd discret și strîngîndu-i mîna Sarei, cu ochii strălucind de plăcere. Nici nu știi cît îți admir munca, domnișoară Fielding. M-am simțit atît de apropiată de Matilda! Ar fi putut să fie creată cu mine în minte.

– Dumneata ești femeia din portret, spuse uluită Sara. Cel din galeria domnului Craven.

Pictura îi surprinsese exact trăsăturile contesei, cu excepția faptului că, pe pînză, aceasta părea mult mai calmă. Niciun artist n-ar fi putut să surprindă cu totul încrederea ei radiantă și să îi redea strălucirea din ochi.

– Fetița din tablou e fiica mea, Nicole, spuse Lily cu mîndrie. O frumusețe, nu-i așa? Portretul a fost pictat acum cîțiva ani. Artistul n-a vrut să-l vîndă, însă Derek i-a oferit o sumă ridicol de mare, pe care omul n-a putut s-o refuze. Craven spune că orice are un preț, adăugă ea zîmbind. Uneori cred că are dreptate.

Sara răspunse cu grijă:

– Domnul Craven e mult prea cinic.

– Nici nu știi cîtă dreptate ai, spuse Lily cu tristețe, apoi încheie subiectul fluturînd din mîină și devenind deodată serioasă. Worthy mi-a povestit că avem nevoie de o rochie de bal.

– Nu am intenționat să deranjez, lady Raiford. Mulțumesc pentru ajutor.

Worthy aranjase ca Sara să fie dusă la Madame Lafleur, cea mai exclusivistă croitoreasă din oraș. Avea să se întâlnească acolo cu lady Raiford, adăugase adjunctul lui Craven, explicându-i că trebuia să-i dea voie să se ocupe din ea.

– Lady Raiford știe tot ce trebuie despre astfel de lucruri. Să aveți mare încredere în ea, domnișoară Fielding.

În sinea ei, Sara bănuia că Worthy nu era impresionat de îmbrăcăminte ei. Oricum, lipsa de fonduri, nu de gust, fusese factorul decisiv în alegerea garderobei sale.

Sara era într-o prăvălie de pe strada Bond, tapetată cu oglinzi și brocart roz-pal, stăpinită de o atmosferă regală, intimidantă. Nici chiar zîmbetele plăcute ale asistentelor nu reușeau să-i liniștească emoțiile. Gîndul la cît avea să coste aventura ei o tulbura, dar tînăra ignoră cu pricepere îngrijorarea persistentă. Avea să se plîngă și să tresară mai tîrziu, cînd va fi nevoită să plătească. Avea să fie prudentă și responsabilă altă dată.

– Te rog să-mi spui Lily, rosti lady Raiford. Și nu e nici un deranj, draga mea, mai ales avînd în vedere ce-ai făcut pentru mine.

– Doamnă? Dar ce-am făcut?

– L-ai salvat pe Derek, fără să te gîndești că erai în pericol... O să-ți fiu mereu îndatorată. Derek e prieten de familie, rosti Lily zîmbind cu veselie. E un bărbat interesant, nu ești de acord? adăugă ea și, înainte ca Sara să poată răspunde, se întoarse către silueta care apăruse în cameră. Ei bine, Monique? Cît o să ne ia ca s-o facem pe domnișoara Fielding frumoasă de să-ți taie răsufarea?

Croitoreasa se apropie din pragul ușii, unde așteptase politicoasă. Îi ură bun-venit lui Lily cu o căldură care vorbea despre o prietenie veche, apoi se întoarse către Sara. O femeie ca Monique Lafleur ar fi trebuit să aibă, și pe bună dreptate, un aer superior. În loc de asta, ea era prietenoasă și blîndă, cu un zîmbet la fel de mare ca și trupul ei.

– Chérie, spuse ea, luînd-o pe Sara pe după umeri și măsurînd-o din priviri. Da, spuse încet. Văd că avem multe de făcut, dar mie îmi plac provocările! Lady Raiford a avut dreptate să te aducă la mine. Cînd o să terminăm, promit că vei fi o „enchanteresse”!

– Poate că am putea găsi ceva simplu pentru mine...

Cuvintele i se pierdură în zarva bruscă a asistentelor lui Monique, chemate de patroana lor. Lily rămase mai în spate, zîmbind.

– Cora, Marie! strigă croitoreasa. Veniți, aduceți rochiile „maintenant”! Repede, n-avem timp de pierdut.

Sara rămase uluită de brațele întregi de mătăsurii și catifele pe care le aduseră cele două.

– De unde au apărut toate astea?

Monique o trase după ea, într-o cameră alăturată, cu mobilă rococo, draperii cu ciucuri și oglinzi chiar mai mari decît cele din camerele de la intrare.

– Sînt rochiile lui lady Raiford, rosti femeia în timp ce îi desfăcea corsetul. Eu creez tot ce poartă contesa. Cînd ea adoptă o modă nouă, toată Londra se grăbește s-o copieze, chiar de a doua zi.

– Vai, dar n-aș putea să iau rochia lui lady Raiford...

– Nici una dintre ele n-a fost încă purtată, o întrerupse Lily, care le urmase în camera de alături. O să modificăm una dintre ele pentru tine, Sara, adăugă ea, îndreptîndu-și apoi atenția spre croitoreasă. Cele negre și cele violet nu o să-i vină bine, Monique. Și nu vreau nici ceva alb, pur. Ne trebuie o rochie curajoasă, sclipitoare. Ceva care s-o facă să iasă în evidență.

Sara păși afară din rochia ei și își feri ochii de la oglindă, ca să nu se vadă îmbrăcată numai în furou, ciorapii albi, groși și lenjeria grosieră. Monique aruncă o privire speculativă spre lenjeria practică, clătină din cap și păru că își ia niște notițe în minte. Întinse mîna după una dintre rochii, răsucind-o într-o parte și într-alta.

— Cea trandafirie? întrebă, ridicînd satenul de culoarea rozelor în fața Sarei.

Tînăra își ținu, uluită, respirația. Partea de sus, cu decolteu adînc, avea în talie un filigran de argint și un rînd de funde din saten. Lily clătină din cap, gînditoare.

— E fermecătoare, dar prea inocentă.

Sara își ascunse dezamăgirea. Nu putea să-și imagineze nimic mai frumos decît rochia aceea din saten roz. În grabă, Monique puse îmbrăcămintea deoparte și căută altceva.

— Cea de culoarea piersicii. Nici un bărbat n-o să poată să-și ia ochii de la ea. Hai s-o probăm, chérie.

Sara ridică brațele și-i dădu voie croitoresei și asistentei ei, Cora, să îi tragă rochia de culoarea piersicii peste cap.

— Cred că trebuie modificată mult, comentă ea, cu vocea înfundată de sub valurile delicate de material.

Rochiile fuseseră croite pe măsura trupului subțire al lui Lily. Sara avea pieptul mai generos, șolduri mai mari și o talie foarte subțire... genul de siluetă care ar fi fost la modă cu treizeci de ani înainte. Moda curentă, cu talie înaltă, grecească, nu i se potrivea prea bine.

Monique așeză rochia la picioarele Sarei, apoi începu să tragă de ea, din spate, ca să o încheie.

— Oui, lady Raiford are un trup potrivit cu moda, spuse încheind îmbrăcămintea, dar tu, chérie, ai un trup pe care bărbații îl adoră. Ține-ți respirația, s'il vous plaît.

Sara tresări cînd sîinii îi fură împinși în sus, aproape gata să iasă din decolteul generos. Tivul rochiei neobișnuit de bogate era mărginit de trei rînduri de frunze de lea. Sarei abia-i venea să creadă că femeia din oglindă era ea. Rochia de culoarea piersicii, cu straturile ei transparente și decolteul șocant de adînc, fusese creată ca să atragă atenția bărbaților. Era prea largă în talie, dar sîinii i se vedeau splendid în decolteu.

Pe figura lui Lily apăru un zîmbet larg.

— Cît de minunat arăți, Sara.

Monique o privi mîndră de sine.

— După cîteva modificări, o să fie perfectă. Asta e rochia, n'est-ce pas?

— Nu sînt sigură, spuse Lily, plimbîndu-se prin cameră ca s-o vadă pe Sara din toate unghiurile. Poate că e din cauza preferinței mele pentru culori puternice...

Se opri și clătină din cap, făcînd-o pe Sara să simtă un val de regret.

— Nu. Nu e suficient de spectaculoasă ca să ne atingem scopul.

— Scopul? întrebă Sara, perplexă. Nu avem nici un scop. Doar să fiu îmbrăcată potrivit. Sînt sigură că rochia asta e mai mult decît adecvată ocaziei.

Lily îi aruncă o privire de neînțeles croitoresei, care găsi deodată o mulțime de motive ca să părăsească încăperea. Tăcute, asistentele o urmară. Nedumerită de plecarea lor subită, Sara își făcu de lucru cu marginea rochiei și se prefăcu netulburată.

— Poate că ar fi bine să vorbim puțin, Sara.

Lily începu să caute printre rochii și scoase o exclamație cînd dădu peste o creație violet.

– Doamne! Nu-mi dau seama ce-a fost în mintea mea când am cerut să-mi croiască asta, spuse, aruncînd rochia deoparte. De ce e „imperativ”, cum a scris Worthy, să participi la balul din seara asta?

– Am nevoie de informații, spuse Sara fără s-o privească în ochi. Pentru o scenă din romanul meu.

– Chiar așa, rosti Lily zîmbind într-un fel ciudat. Ei bine, eu nu știu nimic despre cum se scriu romanele, dar înțeleg destul de bine natura umană. Se poate să mă înșel, dar am presupus că scopul acestui demers este să determini pe cineva să te observe.

Ultimul cuvînt fusese rostit pe un ton ușor întrebător.

– Nu, doamnă...

– Lily.

– Lily, repetă Sara ascultătoare. Nu intenționez așa ceva. Nu vreau să atrag atenția nimănui. Sînt aproape logodită cu domnul Perry Kingswood, din Greenwood Corners.

– Aha, spuse contesa, ridicînd din umeri și privind-o cu prietenie. Atunci m-am înșelat. Crezusem că... poate te interesează Derek Craven.

– Nu. Nu e deloc genul de bărbat de care eu...

Sara se opri brusc, tăcu puțin, apoi adăugă:

– Deloc.

– Sigur, te rog să mă ierți. Am presupus prea mult.

Sara încercă să depășească momentul stînjenitor.

– Nu e vorba că nu-l respect pe domnul Craven. E o persoană foarte specială...

– Nu e cazul să evităm adevărul. E un tip imposibil. Îl cunosc mai bine decît oricine altcineva. Egoist, secretos, singuratic... cam la fel cum eram și eu acum cinci ani, înainte să mă căsătoresc cu lordul Raiford.

Lily se apropie de Sara și începu să desfacă rochia strîmtă.

– O să încercăm rochia din catifea albastră. Se potrivește perfect cu tenul tău.

Părînd că nu dorea să mai discute despre Derek Craven, ea desfăcu rîndul de nasturi mici din șirul de găici de mătase.

Sara se încruntă în timp ce lăsă mînecele să-i alunece în jos pe brațe și păși afară din rochia de culoarea piersicii. Tăcerea devenise extrem de stînjenitoare.

– Dar de ce e singuratic domnul Craven? izbucni ea pînă la urmă. E înconjurat tot timpul de oameni. Ar putea să profite de compania oricărei femei ar dori!

Lily făcu o grimasă comică.

– Derek nu are încredere în nimeni. După ce mama lui l-a abandonat și el a trăit atîta în mahala, ei bine, mă tem că nu are o părere prea bună despre femei sau despre oameni în general.

– Despre tine are o părere foarte bună, spuse Sara, gîndindu-se la portretul minunat din galeria privată a lui Craven.

– Sîntem prieteni de multă vreme, recunosc Lily, dar nimic mai mult, adăugă apăsător. Știu ce spun birfele, dar relația noastră a fost mereu platonice. Poate că nu contează pentru tine. Oricum, vreau să știi adevărul.

Sara simți un val de plăcere aflînd acea informație. Conștientă de privirea atentă a contesei, ea se strădui să nu se dezvăluie acestei necunoscute amabile. Ea, care își păzise atît de bine intimitatea, întotdeauna...

„Nu mă duc la bal ca să aflu lucruri, voia să spună. Mă duc pentru că domnul Craven mă consideră un șoricel de provincie, iar eu abia mai știu cine sînt, fiindcă, deodată, aș face orice ca să-i

dovedesc că nu are dreptate, deși n-ar trebui să conteze părerea lui. N-ar trebui să conteze deloc.”

– Domnul Craven mi-a interzis să merg la club în seara asta, se auzi spunând.

– Chiar așa? răspunse Lily imediat. Nu mă mir.

– Spune că nu aș fi în siguranță printre atâtea demimonde. Dar eu am vizitat bordeluri din mahala și case de pariuri, și nu mi s-a întâmplat nimic rău! Nu e deloc cinstit, mai ales dat fiind faptul că eu l-am salvat pe el!

– Așa mi se pare și mie, aprobă Lily.

– De când am ajuns aici, el n-a vrut decît să mă trimită înapoi în Greenwood Corners.

– Da, știu, răspunse contesa, închizîndu-i la spate rochia albastră. Derek vrea să scape de tine, Sara, pentru că te consideră o amenințare. Tinăra rîse, nevenindu-i să creadă.

– Eu, o amenințare? Te asigur că nimeni nu s-a gîndit la mine așa vreodată!

– Există un singur lucru de care se teme Derek, îi spuse Lily. E un laș cînd vine vorba de propriile sentimente. A avut duzini întregi de femei, dar, imediat ce simte că se atașează prea mult de vreuna, scapă de ea și găsește alta. Cînd l-am cunoscut, am crezut că e un om foarte limitat, incapabil de iubire, de încredere sau tandrețe. Acum cred că emoțiile astea sînt în el, dar le-a ascuns foarte bine, de mic. Mai cred și că se apropie momentul în care n-o să mai poată să le țină închise în sufletul său. N-a fost în apele lui în ultima vreme. Am început să văd crăpături în zidul pe care l-a construit ca să-i apere inima.

Tulburată, Sara își netezi catifeaua de pe șolduri și se uită spre podea.

– Lady Raiford, nu-mi dau seama la ce te aștepți de la mine, spuse cu sinceritate. Îl iubesc pe domnul Kingswood și am de gînd să mă mărit cu el...

– Sara, o întrerupse Lily cu blîndețe, l-ai ajuta enorm pe Derek dacă în seara asta i-ai demonstra că nu e pe cît de invincibil se crede. Mi-ar plăcea să găsești, tu sau altcineva, o crăpătură în armura lui. Atîta tot, rosti, zîmbind trist. Apoi o să te întorci la domnul Kingswood, care, sînt sigură, e un bărbat minunat, iar eu o să fac partea mea și o să găsesc o femeie potrivită pentru Derek, spuse rîzînd. Ar trebui să fie puternică, înțeleaptă și suficient de răbdătoare ca să fie aproape o sfință.

Se îndepărtă puțin și o măsură pe Sara din priviri, apoi zîmbi larg.

– Aceasta, rosti apăsător, este rochia.

Erau, amîndouă, în trăsura familiei Raiford, și beau prietenește dintr-o sticlă mică pe care Lily o scosese de undeva. Sara se uita pe fereastră, din spatele unei draperii mici, cu ciucuri, la torentul de oameni care urcau treptele clubului. Femeile erau îmbrăcate în rochii somptuoase și purtau măști împodobite cu pene, pietre prețioase și panglici. Însoțitorii lor erau îmbrăcați în haine de seară și aveau măști negre, simple, făcînd ca balul să pară unul pentru tîlhari. Ferestrele erau, toate, luminate, iar sunetul muzicii unei orchestre plutea afară, în noapte.

Lily privi procesiunea și scoase un sunet din buze, savurînd coniacul fin.

– Mai așteptăm câteva minute. Nu se face să sosești prea devreme.

Sara își trase capă împrumutată mai aproape de corp și întinse mîna după sticluța cu alcool. Coniacul era tare, dar nu aspru, un foc plăcut ce îi ușura temerile și îi calma tremuratul.

– Probabil că soțul meu se întreabă pe unde sînt, remarcă Lily.

– Ce-o să-i spui?

– Încă nu sînt sigură. Trebuie să fie ceva aproape de adevăr, răspunse contesa, zîmbind cu veselie. Alex își dă întotdeauna seama cînd îl mint direct.

Sara zîmbi. Nu doar că Lily îi povestise cu plăcere despre aventurile ei din trecut, dar își spusese liber opinia despre tot și despre toate. Avea o atitudine uimitor de înțeleghătoare față de bărbați.

– Sînt ușor de gestionat și predictibili, îi spusese contesa cu puțin timp înainte. Dacă pot să obțină ceva cu ușurință, acel lucru le este indiferent. Dacă li se refuză ceva, atunci vor acel lucru cu disperare.

În timp ce se gîndea la sfatul acela, Sarei îi trecu prin cap că, poate, avusese dreptate legat de așteptare. Perry Kingswood știuse întotdeauna că, odată ce se hotăra s-o ceară de soție, ea avea să accepte. Poate că, dacă n-ar fi fost atît de sigur de ea, nu i-ar fi luat patru ani să ajungă aproape de logodnă. „Cînd mă întorc la Greenwood Corners”, se gîndi Sara, „o să fiu o femeie nouă.” Avea de gînd să fie la fel de încrezătoare și de independentă ca și Lily, și atunci Perry avea să se îndrăgostească nebunește de ea.

Bucuroasă, Sara se mai întări cu puțin coniac.

– Ai face bine să o iei mai ușor, o sfătui Lily.

– Îmi dă curaj.

– Îți dă și ameteți. Uite, pune-ți masca. Să nu ai emoții.

– E o mască foarte frumoasă, rosti Sara, jucîndu-se cu panglicile subțiri, din mătase neagră, înainte să le lege la spate.

Monique, croitoreasa, construisese cu talent masca, din mătase neagră și dantelă, împodobind-o cu safire albastre, asortate cu rochia.

– Nu am deloc emoții.

Era adevărat. Se simțea de parcă o străină nesăbuită i-ar fi luat locul tinerei chibzuite. Rochia de un bleumarin închis i se mula pe corp, iar decolteul era atît de adînc încît sîinii parcă-i erau gata, gata să iasă din el. O cingătoare lată, din saten, cu cataramă de aur, îi accentua talia mică. Masca îi acoperea partea de sus a feței, dar îi lăsa buzele la vedere, pe care Monique și Lily insistaseră să și le coloreze cu puțin ruj. Tot ele îi aranjaseră cu atenție părul în bucle, deasupra capului, lăsînd câteva șuvițe ondulate să-i alunece în jurul obrazilor și a gîtului. Un parfum care-i amintea Sarei de trandafiri amestecați cu o mireasmă ceva mai adîncă, de pădure, îi fusese aplicat cu generozitate pe gît și pe decolteu.

– Un triumf, declarase Monique, bucurîndu-se de transformare. Frumoasă, la modă, dar proaspătă și tînără... ah, chérie, o să cucerești multe inimi astă-seară!

– Uimitoare, spusese Lily, strălucind de încîntare. Cîtă agitație o să provoace! O să auzi bîrfe despre ea toată dimineața, mîine, Monique.

– Bien sûr! Toată lumea o să vină să mă întrebe cine este, și toate o să cotcodăcească precum niște găini geloase!

În timp ce ele două se felicitau reciproc, Sara se uitase la imaginea necunoscută din oglindă și tresărise emoționată. Arăta ca o femeie cu experiență, versată în arta seducției.

– În seara asta nu sînt un șoricel, șoptise zîmbind mirată. Nici n-o să mă recunoști, domnule Craven.

Auzind vocea puțin agitată a lui Lily, Sara își readuse gîndurile în prezent.

– Dacă ai vreo problemă, spunea contesa, strigă după Worthy.
 – N-o să fie nevoie, răspuse tînăra, cu gîndul în altă parte, apoi mai luă o înghițitură de coniac.

– Să-i spui ceva cînd intri, altfel n-o să te recunoască.

Sara zîmbi gîndindu-se la asta.

– Nici domnul Craven n-o să mă recunoască.

– Nu sînt sigură că-mi place privirea ta cînd spui asta, rosti Lily, îngrijorată. Să fii atentă, Sara. Se întîmplă lucruri ciudate la adunările astea. Eu am ajuns să mă mărit după una deosebit de memorabilă. Dă-mi sticluta înapoi. Cred că îți ajunge.

Cam fără voie, Sara înapoie coniacul, iar Lily îi mai dădu o ultimă lecție:

– Să nu accepți nici un pariu, ca să nu fii păcălită să joci „Găsește jartiera” cu vreun satir pus pe șotii. Și ai grijă să nu mergi în nici una dintre camerele din spate. Acolo oamenii se duc ca să împartă intimități.

– Worthy nu mi-a spus nimic despre așa ceva.

– Probabil că i-a fost jenă, rosti Lily pe un ton apăsător. Camerele alea sînt create special ca să nu lase nici un sunet să iasă și sînt pline de mobilier dubios, pe care s-au întîmplat tot felul de lucruri sordide.

– De unde știi atît de multe despre asta?

– Din auzite, desigur, spuse Lily, zîmbind într-un fel care-i făcea tonul inocent să pară mincinos. Jos din trăsură, vulpișo!

– Mulțumesc, spuse tînăra. Mulțumesc pentru tot. Aș vrea să-mi dai voie să plătesc pentru rochie, pentru lenjeria din mătase și...

– Nici nu se pune problema, o întrerupse Lily. Poți să-mi spui totul despre bal, într-o bună zi, și asta o să fie plată suficientă.

Îi făcu semn din mîină, rîzînd. Servitorul o ajută pe Sara să coboare din trăsură, iar tînăra urcă singură spre intrare. Poate că era

din cauza ameteții plăcute dată de coniac, dar autoarea noastră se simțea foarte ciudată. Era o noapte magică, amenințătoare și foarte colorată. Treptele de marmură de sub tălpile ei păreau a se mișca precum nisipul luat de valuri. Avea să i se întîmple ceva în acea seară, iar dacă dimineața avea să aducă fericire sau regret, Sara avea să știe că, măcar pentru cîteva ore, va fi trăit pe cît de curajos visase întotdeauna să trăiască.

– Doamnă? întrebă majordomul, imperturbabil, cînd ea păși prin ușile mari. Era răspunderea lui să ia seama la oaspeții veniți pe nepusă-masă, altfel balurile ar fi luat proporții nemăsurate.

Sara zîmbi puțin și își scoase mantia, dînd la iveală curburile trupului ei strîns îmbrățișat de rochia din catifea albastră.

– Bună seara, rosti, coborîndu-și vocea cu o octavă. Probabil că tu ești Ellison. Domnișoara Fielding mi-a povestit despre tine.

Ellison, care îi povestise totul despre sine, de la boala recentă a mamei sale pînă la faptul că adora plăcinta cu rinichi, n-o recunosc.

– Sînteți invitata domnișoarei Fielding?

– Îi sînt foarte apropiată, îl asigură Sara. Mi-a spus că voi fi binevenită în seara asta, rosti, ridicînd din umerii moi. Oricum, dacă nu așa stau lucrurile...

– Așteptați, doamnă, spuse majordomul, cu o notă de uimire în glasul de obicei impasibil. Pot să vă întreb cum vă numiți?

Ea se aplecă spre el.

– Nu cred că ar fi înțelept, recunosc. Mă tem că reputația mea ar face lucrurile să devină incomode.

Ellison roși. Era ușor de înțeles ce-i trecea prin minte. O femeie frumoasă, misterioasă, care avea oarece legătură cu domnișoara Fielding...

– D-doamnă, se bîlbîi el, abia reușind să-și ascundă entuziasmul.

Se poate? Pot să vă întreb dacă sînteți... M-Matilda? Adevărata Matilda?

Ea țuguie buzele, gînditoare.

– S-ar putea.

Îi dădu mantia și pluti înăuntru. Nu-i era deloc rușine că-l amăgise. Pînă la urmă, dacă avea cineva dreptul să susțină că era Matilda, atunci creatoarea ei era aceea!

Un grup de trei tineri, care stătuseră în spatele Sarei la intrare, se uitară lung în urma ei.

– Ai auzit? spuse unul dintre ei, cu răsuflarea tăiată. Să mă omori dacă nu-i Matilda.

– Ar putea doar să pretindă că e ea, spuse un altul, rezonabil.

– Nu, nu, ea e, insistă primul. Am un prieten care a petrecut o noapte cu Matilda, în Bath, iunie trecut. E exact cum a descris-o.

– Să mergem după ea.

– Matilda n-avea cum să fie în Bath anul trecut, în iunie, spuse și al treilea. Am auzit că a călătorit pe tot continentul cu unul dintre membrii familiei Berkley.

– Înainte sau după ce s-a călugărit?

Sara nu-i observă pe cei trei bărbați care dezbăteau în urma sa. Îl văzuse pe Worthy, așa că se îndreptă spre camera centrală. O mulțime de bărbați îi stătura însă în cale, oferindu-i punci, invitînd-o la dans, rugînd-o să le dea atenție. Cineva îi puse în mînă un pahar, iar ea îl acceptă zîmbitoare. Se opri ca să ia o înghițitură din amestecul aromat și se bucură de căldura care i se revărsă în vene. Cu grație, ridică o mînă înmănușată și dădu la o parte o șuviță ondulată care-i căzuse pe frunte, apoi zîmbi spre mulțimea din jurul ei.

– Domnilor, spuse cu o voce adîncă, sînteți foarte colorați, și mă flatează atenția dumneavoastră, dar vorbiți cu toții odată. Nu mă descurc decît cu trei, patru deodată.

Bărbații din jurul ei își reînnoiră eforturile.

– Domnișoară, îmi permiteți să vă conduc într-o sală de joc...

– Un pahar de vin?

– Un aperitiv?

– Dacă valsăți cu mine...

Sara refuză toate invitațiile cu o expresie plină de regret pe chip.

– Poate mai tîrziu. Trebuie să-l salut pe un vechi prieten, altfel inima i-ar fi frîntă fiindcă-l neglijez.

– O să-mi dau duhul, cu inima frîntă, eu însumi! exclamă unul dintre ei, apoi adunarea încercă s-o urmeze pe Sara în timp ce ea intra în camera unde se afla Worthy.

Zîbind triumfătoare, ea se așeză în fața lui și făcu o plecăciune.

– Ei bine? întrebă.

Adjunctul se înclină respectuos.

– Bine ați venit la *Craven's*, doamnă.

După aceea, omul continuă să se uite atent în jur. Sara se încruntă puțin și se apropie de el.

– Căutați pe cineva? întrebă cu vocea ei obișnuită, uitîndu-se în direcția privirii lui. Se întîmplă ceva?

Deodată, Worthy o privi uluit. Își scoase ochelarii, îi șterse brutal, apoi îi puse la loc și se uită la ea șocat.

– Domnișoară Fielding? întrebă în șoaptă. Dumneavoastră sînteți?

– Sigur că eu sînt. Nu mă recunoașteți? spuse, zîbind încîntată. Vă place transformarea? Lady Raiford e responsabilă.

Worthy se înecă, se bîlbîi, și nu reuși să răspundă. Îi privi silueta expusă atît de ademenitor și păli de supărare. Sara acceptă încă un

pahar de punci de la un servitor care trecea pe lângă ei și îl goli cu sete.

– E delicios, exclamă. E foarte cald aici, așa e? Muzica e încântătoare. Abia dacă pot să-mi țin picioarele pe loc. O să dansez în noaptea asta, cadril și vals și...

– Domnișoară Fielding, spuse Worthy, cu răsuflarea tăiată, punciul acela e mult prea tare pentru dumneavoastră. Îl pun pe Gill să vă aducă o băutură fără alcool...

– Nu. Vreau să beau ce beau toți ceilalți.

Înclină capul spre el pînă cînd răsuflarea ei cu miros de fructe îi aburi ochelarii.

– Și nu-mi spune domnișoară Fielding. Aici nu e nici o domnișoară Fielding.

Worthy încercă în zadar să-i răspundă ceva în timp ce-și lustruia din nou ochelarii. În cîteva secunde, pregăti un discurs care avea s-o facă să plece imediat de la bal. Nu bănuise niciodată că Sara Fielding putea să se transforme într-o seducătoare de înaltă clasă. Totul la ea era diferit: vocea, mișcările, întreaga atitudine. Chiar și forma feței parcă se schimbase. Pînă cînd reuși el să-și pună ochelarii la loc pe nas, tînăra plecase, luată pe sus de o pereche de tineri înstăriți care, cumva, reușeau să pară blazați și depravați în același timp. Adjunctul începu să-i facă semne disperate lui Gill, sperînd că ei doi puteau să prevină dezastrul care se anunța. Dacă ar fi văzut-o cumva domnul Craven...

Sensibil la expresia chinuită și gesturile agitate ale lui Worthy, Gill se apropie din cealaltă parte a încăperii octogonale.

– Probleme? întrebă tînărul.

– A venit domnișoara Fielding! Trebuie s-o găsim imediat.

Gill ridică din umeri, fiindcă nu vedea vreun motiv de îngrijorare.

– Probabil că e printr-un colț, pe undeva, privind și ascultînd pe toată lumea, așa cum face de obicei.

– Domnișoara Fielding nu e ea însăși în seara asta, spuse Worthy pe un ton sec. E o situație periculoasă, Gill.

– Parcă te-ai aștepta să se întîmple vreun dezastru, spuse tînărul, rîzînd. Fata aia bătrînă adorabilă și liniștită...

– Ei bine, fata aia bătrînă adorabilă și liniștită ar putea să răstoarne tot clubul ăsta, șuieră Worthy. Găsește-o, Gill, înainte s-o găsească domnul Craven. Poartă o rochie albastră și o mască neagră.

– Asta descrie cel puțin două duzini din femeile de aici, îi atrase atenția Gill. Și nu cred că aş recunoaște-o fără ochelari, adăugă, împungîndu-l pe adjunct cu degetul, atent la ceva mai important. Apropo, știi ce am auzit înainte să vin încoace? S-ar putea ca Matilda să fie la bal. Matilda însăși! Mi-ar plăcea s-o aud pe domnișoara Fielding susținînd atunci că nu există nici o Matilda.

– Găsește-o, rosti Worthy pe un ton strangulat.

– Pe Matilda?

– Pe domnișoara Fielding.

– Încerc, rosti Gill cam neconvins, îndepărtîndu-se.

Worthy se uită prin mulțime după rochia albastră a Sarei, bătînd cu piciorul în podea. Se gîndi să le mai spună și altora dintre membrii personalului să o caute, dar auzi o voce scăzută, care-i trimise fiori pe șira spinării.

– Cauți pe cineva?

După ce înghiți în sec, Worthy se răsuci ca să dea ochii cu figura aspră a lui Derek Craven.

– Domnule? rosti cu o voce spartă.

– Știu că e aici, spuse Derek, cu ochii verzi strălucind rece în spatele măștii negre pe care o purta. Am văzut-o acum mai puțin de

un minut. Se strecura pe aici, mă căuta, punea întrebări... E la fel de subtilă ca un elefant. Sper că pot să n-o omor cu mâinile mele și să nu-i fac o cicatrice la fel ca asta pe care mi-a făcut-o ea mie.

Ușurat și îngrozit în același timp, Worthy înțelese că Derek se referea la lady Ashby.

– Lady Ashby a avut îndrăzneala să apară la bal? rosti el, uitînd temporar de problema Sarei Fielding. Vreți s-o dau afară, domnule?

– Încă nu, rosti Derek apăsător. Mai întîi am de gînd să vorbesc cu ea.

Lady Ashby aștepta lîngă o coloană masivă, uitîndu-se la mulțime cum se uită o pisică la prada ei. Trupul subțire îi era îmbrăcat într-o rochie aurie din mătase, asortată cu părul. O mască din pene aurii și argintii îi acoperea chipul îngust, perfect sculptat.

Deodată, cineva o strînse dureros de ceafă, apucînd masa de cîrlionți care-i aluneca la baza gîtului. Mîna nevăzută a bărbatului din spatele ei strînse mai tare, împiedicînd-o să întoarcă privirea. Joyce răsufliă șuierat de durere, apoi se forță să se relaxeze.

– Derek, șopti, rămînînd neclintită.

Vocea lui era joasă, plină de ură:

– Cățea proastă.

Strînse pînă cînd o auzi inhalînd și o văzu arcuindu-se ca să scape de el.

– Voiam să-ți văd fața, spuse întretăiat. De asta am venit. Voiam să-ți explic...

– Știu de ce ești aici.

– A fost greșit din partea mea, Derek. N-am vrut să te rănesc, dar nu mi-ai dat de ales.

– Nu m-ai rănit.

– Nu pot să te las să mă părăsești, spuse Joyce pe un ton egal. Nu accept. Am fost manipulată și părăsită de fiecare dintre bărbații de care am depins vreodată. Primul a fost tata...

– Nu-mi pasă, o întrerupse Derek, dar ea continuă, insistent, ignorînd durerea pe care el i-o provoca.

– Vreau să înțelegi. Am fost obligată să mă mărit de la cincisprezece ani. Mirele era de vîrsta bunicului meu. L-am disprețuit pe lordul Ashby de la prima vedere, țăp desfrînat ce era. Poți să-ți imaginezi cum a fost să dorm lîngă așa ceva? rosti pe un ton acid. Pielea lui ridată, dinții stricați, corpul îmbătrînit... și era un amant foarte pasional. L-am implorat pe tata să nu mă vîndă unui bătrîn, dar el era fascinat de gîndul la averea și pămînturile lui Ashby. Familia mea a profitat mult de pe urma căsătoriei mele.

– La fel și tu, îi aminti Derek.

– Mi-am promis că, de atunci înainte, o să mă bucur de orice plăcere întîlneam. N-aveam de gînd să mai las pe nimeni să mă controleze. Sînt diferită de toate cățelele lipsite de demnitate care le permit bărbaților să le modeleze viețile după cum le place lor. Dacă ți-aș permite să mă arunci la o parte atît de ușor cînd te-ai săturat de mine, aș fi un nimic, Derek. Aș fi doar o fată de cincisprezece ani, forțată să mă supun unui bărbat căruia nu i-a păsat. N-o să mă las abandonată din nou, nemernic fără nume ce ești!

Își ținu răsufierea cînd el o răsuci și o aduse față în față cu el. Derek își scosese masca.

– Uite-ți răzbunarea, se răsti el. Îți face plăcere?

Fascinată, Joyce se uită la rana cusută de pe chipul lui.

– Chiar te-am rănit, murmură, pîrînd uluită și rușinată, dar și ciudat de mulțumită.

Derek își puse mască la loc, iar când vorbi din nou, o făcu pe un ton ușor obosit:

– Pleacă de aici.

Imagina cicației lui păru să-i dea putere lui Joyce.

– Încă te mai vreau.

– Eu nu mă supun nimănui, rosti el dur. Mai ales nu unei poșete lărgite cum ești tu.

– Întoarce-te la mine, încercă ea să-l ademenească. O să-ți fac viața foarte frumoasă, rosti, ascunzînd un aer amenințător sub zîmbetul lasciv. Încă ești chipeș, Derek. N-aș vrea să-ți văd chipul făcut franjuri.

– Nu mai cunosc nici o femeie care să fi fost nevoită să amenințe un bărbat ca să se culce cu ea.

Împunsătură își atinse ținta, iar Derek văzu cum Joyce roșește pe sub mască.

– Nu mă mai provoca, spuse el printre dinți, apucîndu-i încheietura într-o strînsoare care-o făcu să tresară, ca să nu te fac să-ți dorești să fii moartă.

– Prefer să suport răzbunarea ta, decît să-ți fiu indiferentă.

Cu un sunet dezgustat, Derek îi făcu semn unui servitor care se afla mai departe de el și discuta pe un ton scăzut cu o femeie îmbrăcată exotic. Omul se apropie în grabă.

– Scoate-o de aici, spuse Derek, împingînd-o pe Joyce spre el, și, dacă o mai văd aici în seara asta, te spînzur.

– Da, domnule, rosti servitorul, apoi o împinse repede pe lady Ashby spre ieșire.

Derek luă un pahar de băutură de pe tava unui servitor care trecea pe lîngă el și-l dădu peste cap. Se simțea murdar. Făcu o grimasă. Punciul era prea dulce, deși destul de tare, iar alcoolul îi

aprinse un foc plăcut în stomac. Așteptă ca resentimentele, dezgustul și mila să fie amorțite de băutură. Înțelegea ce însemna să te zbați împotriva neputinței, să te străduiești să recapeți controlul. De multe ori căutase să se răzbune pe cei care-i greșiseră și ar fi fost ipocrit să pretindă că era mai bun decît lady Ashby.

Zgomotul din încăpere, făcut de cei de la masa de zaruri, deveni aproape insuportabil. Derek nu observase grupul acela vesel, complet absorbit cum fusese de Joyce. Puse jos paharul gol și se apropie de mulțime. Își verifică angajații. Crupierii adunau zarurile, cei angajați să se plîngă în gura mare de pierderile casei erau acolo, atrăgeau jucătorii, chelnerii se asigurau că toată lumea avea paharele pline cu punci sau cu vin. Singurii care nu erau la locul lor erau cei care trebuiau să-i ducă sus pe clienții care voiau să urce la fete.

Nimeni nu voia să urce. Grupul de bărbați veseli, de toate vîrstele și clasele sociale, era adunat în jurul unei singure femei. Ea era într-o laterală a mesei, arunca zaruri dintr-un pahar pe masa cu fetru verde și flirta cu jumătate dintre jucători.

Derek zîmbi fără voia sa, uitînd puțin de supărare. Trecuseră ani buni de cînd văzuse o femeie descurcîndu-se atît de bine cu o armată de admiratori, iar aceea fusese Lily, pe vremea cînd juca zaruri. Fascinat, se întrebă de unde naiba apăruse. Știa pe toată lumea care tocmai sosise în Londra, dar pe ea n-o mai văzuse. Probabil că era soția vreunui diplomat sau vreo curtezană de mare clasă. Avea buzele roșii, generoase, iar umerii albi și dezgoliți i se vedeau deasupra rochiei din catifea albastră. Rîdea adesea, dînd capul pe spate și făcîndu-și părul castaniu să danseze. Ca toți ceilalți bărbați din încăpere, Derek fu captivat de silueta ei, de sîinii rotunzi și plini, de talia subțire, toate puse în valoare de o rochie potrivită cu trupul ei, altfel decît toate acele rochii în stil grecesc, lipsite de formă, pe care le purtau celelalte femei.

– Un toast în cinstea celui mai minunat decolteu din Londra! exclamă lordul Bromley, un tânăr cuceritor pus pe șotii.

Agitată și entuziasată, mulțimea ridică paharele și izbucni în urale. Chelnerii se repeziră să mai aducă de băut.

– Domnișoară, imploră unul dintre ei, vă rog din suflet să aruncați zarurile și pentru mine.

– Orice noroc aș avea, vi-l dau dumneavoastră, îl asigură ea, apoi scutură zarurile atât de viguros încît sîinii i se zbuciumară sub materialul subțire.

Temperatura din cameră crescuse rapid cînd mulțimea oftă tulburată de imagine. Derek se hotărî să intervină înainte ca mulțimea să devină prea încărcată. Fie vulpița nu-și dădea seama cît de provocatoare era, fie o făcea deliberat. Oricum ar fi fost, el dorea s-o cunoască.

Sara aruncă zarurile și rîse încîntată cînd ele căzură pe trei numere identice.

– Casa plătește treizeci la unu! strigă crupierul, iar strigătele mulțumite ale celor din jur fură egalate numai de cele care o îndemneau pe femeie să arunce din nou.

Înainte să poată spune ceva, Sara se simți trasă din mulțime de două mîini puternice. Protestele se potoliră imediat, cînd bărbații din jur își dădură seama că acela care o răpise era însuși Derek Craven. Supărarea le trecu imediat ce gazda le făcu semn cîtorva dintre fetele casei să vină și să se amestece printre ei, zîmbind ademenitor.

Încet, Sara privi chipul ascuns de mască al celui care o răpise.

– M-ai luat de la joc.

– Erai pe cale să stîrnești o revoltă în clubul meu.

– Clubul dumitale? Înseamnă că ești domnul Craven, rosti, zîmbind provocator. N-am vrut să tulbur apele. Oare cum aș putea să mă revanșez?

El o studie atent.

– Vino să te plimbi cu mine.

– Atît? Credeam că o să-mi ceri ceva mai îndrăzneț.

– Pari dezamăgită.

Ea ridică din umeri.

– Cu reputația dumitale, domnule Craven, e rezonabil să mă aștept la o propunere indecentă.

El zîmbi seducător, altfel decît îi zîmbise vreodată Sarei Fielding.

– Există o probabilitate foarte mare să se întîmple asta.

Deodată, Sarei i se păru că se dăduse de gol. Ceva din glasul ei trezise în el o scînteie de recunoaștere. O privea prea atent.

– Cine ești?

Sara ridică privirea, ca să-l vadă mai bine, provocîndu-l să ghicească.

– Nu mă cunoști?

Zîmbetul lui dispăru.

– Intenționez să fac asta curînd.

Simțul realității începu să se strecoare prin amorțeala plăcută care o cuprinsese pe Sara, iar tînăra se simți dintr-o dată tulburată și făcu jumătate de pas în spate.

– Poate că am venit însoțită de cineva, spuse, dorindu-și să simtă iar nesăbuința de mai devreme.

Avea nevoie de încă un pahar de punci.

– Dar n-o să pleci cu el.

– Și dacă sînt măritată?

– Tot n-o să pleci cu el.

Sara rîse și se prefăcu alarmată.

– Mi s-a vorbit despre bărbații ca tine.

El se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

– Sper că nu ai ascultat ce ți s-a spus.

Buzele lui îi atinseră linia delicată a bărbiei, iar Sara închise ochii, cuprinsă de un fior care îi făcu genunchii să se înmoaie. Încercă să-și adune forțele și să se îndepărteze, dar în loc de asta rămase sprijinită de el, docilă, de parcă n-ar fi avut nici o urmă de voință proprie. El îi mușcă tandru lobul urechii, apoi șopti:

– Vino cu mine.

Sara nu putea să se miște, fiindcă picioarele n-o mai ascultau. Cumva, însă, îi dădu voie s-o conducă în camera alăturată, între cuplurile care dansau. Cu un braț o cuprinse pe după mijloc, iar cu mîna cealaltă îi cuprinse palma. Deci așa era să fii strînsă prea aproape și să fii privită cu dorință.

– N-ai mai fost aici niciodată, spuse el.

– Greșești.

El clătină din cap.

– Mi-aș fi amintit de tine.

– De fapt, spuse ea încet, nici măcar nu sînt aici acum. Nimic din toate astea nu se întîmplă. Ești într-un vis de-al meu.

– Chiar așa? Întrebă el aplecînd capul și zîbind, cu gura foarte aproape de gura ei, răsufîindu-i cald peste buze. Atunci nu te trezi, îngerul meu. Mi-ar plăcea să mai rămîn cu tine o vreme.

Capitolul 5

Derek Craven o strîngea pe Sara de talie și o conducea într-un vals lipsit de efort. Bărbatul părea să se bucure de voioșia ei amețită. Flirtă nerușinat cu ea și îi arătă cum ceilalți bărbați îi priveau invidioși, ba chiar o făcu să rîdă spunîndu-i că aduna inimile bărbaților doar ca să se joace cu ele. Cînd valsul se încheie și începu un cadril, cei doi se îndreptară spre marginea sălii de bal și acceptară paharele de punci oferite de un chelner. Sara privi dansul, aproape de Craven, legănîndu-se pînă cînd umerii li se atinseră. El zîmbi larg și o cuprinse pe după talie, ca s-o ajute să-și păstreze echilibrul. Veselă, Sara pluti înapoi spre cuplurile care dansau, atrasă de muzică.

Derek o trase înapoi cu ușurință.

– Nu un cadril. Nu ești destul de sigură pe picioarele tale, îngeraș.

– Îngeraș? repetă Sara, sprijinindu-se de el într-un gest nepotrivit pentru o doamnă, dar pe care nu-l observă nimeni în veselia și agitația generală. Le dai nume de alint tuturor femeilor tale?

– Eu n-am nici o femeie.

– Nu te cred, spuse ea chicotind și sprijinindu-se mai mult de pieptul lui solid.

El îi cuprinse coatele în palme, abia atingînd-o, ca s-o ajute să-și păstreze echilibrul.

– Spune-mi cum te cheamă, îi ceru el.

Sara clătină din cap.

– Nu contează cine sînt.

El îi mîngîie încet, cu degetele mari, interiorul înmănușat al coatelor.

– O să aflui înainte să se termine seara.

Începu un vals, iar ea se răsuci în brațele lui și-l privi rugător.

– Bine, spuse el rîzînd și conducînd-o înapoi pe ringul de dans.

Încă un vals, după care își scoți masca.

Ea tresări cînd îi auzi cuvintele. Era singura amenințare care ar fi putut să rupă vraja acelei nopți. Deschise gura ca să-l refuze, apoi se gîndi mai bine. Dacă îl refuza, n-ar fi făcut decît să-l facă să fie și mai hotărît.

– De ce? întrebă în loc de asta, pe un ton provocator.

– Vreau să-ți văd chipul.

– Pot să-ți povestesc despre el. Am doi ochi, un nas, o gură...

– O gură foarte frumoasă.

Îi atinse buza de jos cu vârful unui deget, o atingere ce semăna cu un sărut. Infatuarea pe care o simțise pentru că reușise să-l păcălească nu mai era, iar în locul ei o cuprinse o căldură plăcută. Se îmbătase. Era „amețită”, cum spunea mereu tatăl ei. Da, era foarte amețită, iar asta explica și emoțiile care o traversau. Seara aceea ar fi trebuit să fie un joc, iar Derek Craven nu era decît un ticălos, așa că de ce atingerea lui o umplea de dor? El era întruparea tuturor lucrurilor pe care ea n-avea să le experimenteze niciodată. Își dorea ca acea noapte să nu se mai termine niciodată. Dacă Perry ar fi ținut-o și el în brațe așa... Dacă...

– Vreau să dansez mult, mult timp, se auzi spunînd.

El o luă în brațe și o privi cu foc.

– Facem orice vrei tu.

Lui Derek i se părea că n-avea să poată să ia mîinile de pe ea la sfîrșitul dansului. Nu putea risca să-i dea drumul, fiindcă ea era singurul cadou pe care Providența găsise de cuviință să i-l facă. Pentru toate celelalte lucruri pe care le avea, fusese nevoit să muncească, să sufere, să fure sau să înșele. Toate necesitaseră efort, dar ea apăruse pur și simplu, ca un fruct perfect copt care căzuse dintr-un pom direct în mîinile lui întinse. Era aproape amețit de dorință. Probabil că și ea simțea la fel. Răspunsurile ei se transformaseră în murmure neclare în timp ce-l privea din spatele măștii. Era frumoasă, experimentată și suficient de sofisticată ca să priceapă aranjamentul pe care i-l propunea el. Nu era cum era cealaltă. Nu ca doamna fină, inocentă, diferită de el cum era gheața diferită de foc.

Se făcu tîrziu, iar clubul era deja mai plin decît ar fi trebuit. Veniseră și mai mulți oaspeți și se amestecaseră în fericirea generală. Se formaseră cupluri, fiindcă lorzii, doamnele, prostituatele și ticăloșii își căutaseră parteneri. De obicei, Sara ar fi fost șocată de glumele fără perdea care se auzeau peste tot, dar cantitatea de alcool pe care o băuse făcea totul să pară mai trandafiriu. Rîse la glumele nesărate și indecente, chiar și la acelea pe care nu le înțelegea. Oaspeții o împinseră în brațele lui Derek, în camera aglomerată, pînă cînd el o trase la adăpost, alături de una dintre coloanele din marmură. Sara fusese asediată de invitații la dans, însă Derek îi trimisese pe toți la

plimbare, amuzat și ironic. Era a lui în acea seară și nu se jena să le spună asta tuturor.

– Nu-mi amintesc să-ți fi dat drepturi exclusive asupra companiei mele, spuse Sara, ascunsă la subțioara lui.

Îi simțea bătăile regulate ale inimii deasupra sînului ei, îi simțea forța incredibilă a corpului. Parfumul de coniac, acela de apret din cravata sa, și cel al pielii lui bronzate se amestecau într-o aromă care o amețea.

Derek se uită în jos, spre ea, zîbind larg.

– Vrei să fii cu altcineva?

Sara se gîndi puțin.

– Nu, răspunse întretăiat. Cu nimeni altcineva din întreaga lume.

Era adevărat. Nu aveau decît aceea seară. Atît avea să-i rămînă de la el. Îl privi în ochi și-i atinse reverul hainei, netezindu-l deși nu era nevoie. Într-un colț îndepărtat al minții, o voce dojenitoare întrerupse momentul. Se afla în palatul păcătoșilor, la brațul unui tîlhar...

Un tîlhar care intenționa să o sărute. Degetele lui alunecară prin onduleurile coafurii ei, încîlcindu-le și apucînd-o strîns. Mătasea și catifeaua scoaseră un sunet scurt, cînd măștile li se atinseră, apoi gura lui o găsi pe a ei. La început, sărutul a fost blînd și tandru. Derek nu se grăbi, mișcînd încet buzele deasupra buzelor ei. Sara se gîndi o clipă, surprinsă, că sărutările lui nu erau cu mult diferite de ale lui Perry.

Totul se schimbă într-o clipă, însă. Gura lui deveni foarte fierbinte și o apăsă pe a ei pînă cînd Sara desfăcu buzele. O trecu un fior uluit cînd îi simți limba explorînd-o. Așa se sărutau oamenii? Nedumerită de intimitate, îl împinse pînă cînd el ridică privirea ca să se uite la ea. În adîncul ochilor lui străluceau două flăcări mici, intense.

– Nu de față cu toată lumea, spuse ea, arătînd cu mîna tremurată spre mulțime.

Scuza era una foarte transparentă. Nimeni nu se uita la ei și toți petrecăreții erau absorbiți în propriile flirturi. Politicos, Derek îi apucă încheietura înmănușată și o trase mai departe, afară din camera centrală, după camerele de joc, pînă cînd muzica și discuțiile ajunseră numai un sunet îndepărtat. Sara încercă să țină pasul, iar mintea i se mai limpezi.

– Unde... reuși să spună în timp ce mergea alături de el pe coridor.

– În camerele din spate.

– Nu cred că e o idee prea bună.

El nu se opri.

– Avem nevoie de intimitate.

– Pentru ce?

El o conduse într-o cameră luminată discret. Sara făcu ochii mari cînd văzu pereții tapetați cu damasc și mătase și umbrele violet aruncate pe tavanul sculptat. Cîteva piese de mobilier erau împrăștiate prin încăpere: o masă rotundă mică, două scaune, un paravan din bronz, cu panouri pictate și un șezlong. Sara se dădu un pas în spate, speriată, dar ușa era deja închisă, iar Craven o luase în brațe și îi șoptea cu buzele ascunse în părul ei:

– Nu te speria. Vreau doar să te țin în brațe.

– Dar nu pot...

– Lasă-mă să te îmbrățișez.

O sărută pe gît și o trase mai aproape. Treptat, Sara se destinse și o langoare plăcută o cuprinse din cap pînă-n picioare. Cumva, uită de lumea din afara cercului strîns al brațelor lui. Nu existau decît căldura pielii sale, acoperită de hainele cu care era îmbrăcat, și

mișcarea mîngîietoare pe care-o făcea palma lui care se plimba pe deasupra mușchilor fini de pe spatele ei. Știa cum să îmbrățișeze o femeie, cum să o seducă și s-o convingă să uite de inhibiții. Cu ochii închiși, ea ridică bărbia, iar el o sărută. Buzele lui păreau gata să-i smulgă sufletul din trup.

Sara se agăță de el, încercînd să ajungă mai aproape, pînă cînd sîinii grei i se lipiră de pieptul lui. Derek o apucă de talie și o lipi de el. Cînd îi simți trupul aprins, ea se retrase stînjenită.

– Am băut prea mult. Trebuie să plec, trebuie...

Derek rîse înfundat și își scoase masca, apoi o sărută cu pasiune pe gît, mușcînd din pielea vulnerabilă și fină. Ea tresări și încercă să se retragă, dar el îi prinse în pumn valurile mătăsoase de păr. Murmurînd ca s-o încurajeze, el o dezechilibră și o întinse pe șezlongul capitonat. Obiecțiile ei se topiră sub sărutările lui. Derek îi trase marginea rochiei în jos, pînă cînd îi dezgoli sîinii cu sfircuri mătăsoase, albi ca laptele în lumina aurie din încăpere. Apucă un sfirc trandafiriu în gură și supse, apoi îl sărută cu tandrețe, pînă cînd ea suspină și își împleti degetele în părul lui închis la culoare. Derek îi cuprinse sîinii cu palmele, îi ridică și începu să-i sărute și să-i muște delicat, de parcă ar fi vrut să-i devoreze carnea dulce.

Sara gemu și se arcui spre el, împingîndu-și sfircurile mai aproape de el. Simți cum Derek îi ridică tivul rochiei, prinzîndu-i șoldurile între coapsele lui puternice. Se aplecă deasupra ei și o sărută, o mîngîie pînă cînd o făcu să-și piardă mințile. Numai o ultimă fărîmă de conștiință o ajută să-și dea seama că el întinsese mîna spre masca ei. Răsuci capul și strigă:

– Nu!

El îi apucă din nou sînul în palmă, mîngîind cu degetul mare locul umed pe care-l lăsase gura lui.

– Bine, spuse încet. Păstrează-ți masca. Nu-mi pasă cine ești.
 – Nu pot să fac asta. Nu înțelegi...
 – N-ai de ce să te temi, spuse el, sărutînd-o pe piept, între sîni, însemnîndu-i pielea cu răsuflarea lui fierbinte. N-o să știe nimeni. Numai noi doi.

Își strecură mîna sub rochia ei și începu să caute marginea lenjeriei. În același timp își așează unul dintre genunchi între coapsele ei. Greutatea corpului său deasupra corpului ei era delicioasă. Sara voia mai mult, voia ca el să o apese pînă o strivea. Trebuia să-l oprească înainte ca plăcerea să se transforme în dezastru, dar, cu brațele tremurînd, îl cuprinse și-l strînse mai tare, iar singurele sunete care-i ieșiră de pe buze fură suspine de plăcere.

Derek își dădu seama că ea capitulase, așa că o sărută ușurat, triumfător. În acea noapte nu avea să-și petreacă timpul singur, chinuit. Avea să-și aline suferința în trupul ei, s-o folosească și să uite... Avea să-i ofere ei toată plăcerea pe care nu i-o putea da Sarei Fielding.... Sara... Fir-ar ea să fie pentru că îi apărea în minte chiar și atunci. Poate că era de așteptat. Pe undeva, femeia aceea semăna cu Sara. Avea aceeași piele imaculată, aceeași mireasmă delicată sub parfumul puternic, era la fel construită și cam de aceeași greutate...

Rămase nemișcat. Simțise șocul ca pe o lovitură în piept. Își retrase brusc buzele de deasupra buzelor ei și se sprijini în coate, dar rămase deasupra ei, respirînd greu. Răsuflările chinuite nu-i erau de ajuns ca să-l susțină. Nimic nu era.

– Nu ești tu, spuse cu greu. Fir-ai tu să fii, nu ești...

Sara încercă să se ferească atunci cînd el îi scoase masca, tremurînd. Ochii ei albaștri, uimiți, se ridicară spre ochii lui, în care se citea oroarea. Era palid pe sub bronz, iar cicatricea i se vedea parcă mai bine decît de obicei.

Derek crezuse că nu poate să fie și mai aprins decît era deja, dar, uitîndu-se în jos la ea, simți un fior de-a dreptul dureros. Tresări din cauza felului în care sîngele îi alerga, încins, prin vene.

Sara își umezi buzele.

– Domnule Craven...

– Uită-te la tine. Dumnezeuule...

Privirea lui îi cuprinse, arzătoare, sîinii ridicați, buzele roșii după sărutările lui.

– Ți-am spus să nu vii aici, rosti, trecîndu-și degetele prin părul ei. Ți-am spus să nu... De ce?

– I-Informații? întrebă ea bîlbîindu-se puțin, de parcă acel unic cuvînt ar fi putut să explice totul.

– Iisuse.

Pe chipul lui apără o expresie înfricoșătoare, crudă, întunecată și plină de pasiune. Ai fi zis că e gata s-o omoare. Deși părea o cauză pierdută, Sara încercă să se apere.

– N-am vrut să se ajungă atît de departe, spuse fără sens. Îmi pare rău. Totul s-a întîmplat atît de repede... Am băut. Nimic nu părea real, și tu erai atît de... Eu... Nu știu cum s-a întîmplat. Îmi pare foarte, foarte...

Se opri. Era clar pînă și pentru ea că explicația nu era adecvată. Derek nu spuse nimic, iar greutatea lui continuă s-o țintuiască pe șezlong, cu trupul aprins parcă arzînd prin haine. Sara se mișcă sub el, stînjinită.

– Nu te mișca! spuse Derek, înghițind în sec și uitîndu-se la sîinii ei voluptuoși, dezgoliți sub ochii lui. Tu și... informațiile tale.

Spuse cuvîntul de parcă ar fi fost obscen. Îi acoperi un sîn cu palma și îi mîngîie sfîrcul pînă cînd acesta se strînse. Încercă să-i dea drumul din brațe, dar trupul nu-l asculta. Fiecare nerv striga de

indignare. O dorea și ar fi dat tot ce avea doar ca să poată să facă dragoste cu ea. Respiră șuierat, printre dinți, încercînd să pună stavilă dorinței.

– Voiam să fiu altcineva, nu eu însămi, rosti Sara chinuit. Genul de femeie pe care tu să... să o inviți la dans. Și să o dorești. Nici acum nu regret ce am făcut. Poate că nu te simți atras de Sara Fielding, dar măcar ai simțit ceva pentru femeia care m-am prefăcut că sînt, iar asta...

- Nu crezi că te vreau? întrebă el răgușit.
- Cînd ai refuzat să mă săruți, de dimineață, am știut că...
- Despre asta e vorba? Voi ai să te răzbuni fiindcă n-am...

Craven păru că se înecă în cuvinte. Cînd reuși să vorbească iar, accentul de mahala îi pătă vorbele:

- N-a fost d-ajuns că am suferit ca un cîine tras de cînd ai venit...
- Cîine tras? repetă ea nedumerită.
- Tras la o parte înainte să termine împerecherea, rosti el, strîngînd pumnii de-o parte și de alta a capului ei. Te-am dorit de dimineață, provocatoare mică. Am vrut să mă culc cu tine de prima dată cînd... Nu te mișca! se răsti deodată, făcînd-o să se crispeze.

Sara înlemni, iar el înghiți în sec, apoi se forță să continue.

- Nu te mișca, altfel n-o să pot să mă opresc. Ascultă-mă. O să-ți dau drumul, și tu o să pleci. Definitiv. Nu te mai întoarce la club.

– Niciodată?

– Niciodată. Du-te înapoi la tine în sat.

– Dar de ce? întrebă Sara.

Lacrimi de umilință începură să-i curgă pe obraji.

– Pentru că nu pot...

Se opri, cu răsuflarea tăiată.

– Iisuse, nu plînge!

Nu te mișca. Nu plînge. Nu te mai întoarce. Sara îl fixă cu ochii ei albaștri, strălucitori. Se simțea ca drogată, sălbatică, amețită de atîtea emoții.

– Nu vreau să plec, spuse răgușit.

Mușchii lui Derek tremurară din cauza efortului pe care-l făcea să rămînă nemișcat. Nu voia să o rănească sau să îi strice reputația, și era foarte aproape să-și piardă și ultimele urme de onoare pe care le avea.

– Dar ce vrei, Sara? Asta? întrebă, apăsîndu-și trupul peste al ei într-o mișcare evocativă. Asta o să primești de la mine. Mă culc acum cu tine și te trimit înapoi la Kingswood ca pe o porumbiță pătată. Asta vrei, să fii întinată de unul ca mine?

Împinse din nou, așteptîndu-se ca ea să-l roage să-i dea drumul. În loc de asta, ea tresări și ridică genunchii, făcîndu-i loc mai aproape, din instinct. El îi șterse o lacrimă cu degetul, scoase un sunet gutural și își coborî gura spre chipul ei, ca să lingă urma mătăsoasă și sărată. Avea să se întîmple. Nu putea să se oprească.

Își băgă mîna sub rochia ei și îi găsi marginea lenjeriei, pe care o dădu la o parte. Îi sărută sîinii palizi și gîtul. Ea era tot ce-și dorise el vreodată, frumusețe și foc arcuindu-se spre mîinile lui murdare. Degetele îi alunecară pe deasupra pielii delicate de pe abdomenul ei, peste coapsele albe. Ea tresări, speriată, dar el o ținu și căută prin peticul de cîrlionți mătăsoși pînă cînd simți că țesuturile ei delicate se umezesc. Mîngîind-o cu blîndețe, îi acoperi buzele cu sărutări, respirînd ritmic. Ea se zbatu sub el, necontrolat, scoțînd gemete mici, nerușinate, care-i încingeau lui Derek simțurile.

Sara îl apucă de reverele hainei groase și atunci își dădu seama că el se descheia la pantaloni. Timpul se opri, ca un titirez ridicat

brusc de o mîna nevăzută. Plăcerea se desfăcu și pluti în valuri largi, iar ea îi cedă bărbatului aceluia hotărît să o facă a lui.

– Sara, spuse iar și iar, șoptindu-i fierbinte la ureche. Sara...

– Domnule Craven?

O voce scăzută, masculină, rupse vraja. Sara tresări speriată cînd își dădu seama că în prag se afla cineva. Se chinui să se ridice, dar Derek o ținu pe loc, ascunzînd-o sub trupul său în timp ce încerca să-și recapete rațiunea. Pînă la urmă se răsti sălbatic:

– Ce e?

Worthy vorbi chinuit, uitîndu-se în altă parte.

– Nu v-aș fi deranjat, domnule Craven, dar circulă un zvon cum că Ivo Jenner a fost văzut în club. Știind că o să vrea să creeze probleme, m-am gîndit că ar fi bine să vă informez.

Derek tăcu aproape jumătate de minut.

– Pleacă. O să mă ocup eu de Jenner... dacă e într-adevăr aici.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton foarte sarcastic, dînd de înțeles că bănuia o păcăleală din partea adjunctului, doar ca s-o salveze pe Sara.

– Domnule, să chem o trăsură pentru...

Worthy se opri, fiindcă nu voia să-i rostească numele Sarei.

– Da, rosti Derek pe un ton sec. Ieși, Worthy, mai spuse, iar adjunctul închise ușa în urma sa.

Sara nu se putea opri din tremurat. Își strînse degetele în umerii lui Craven și-și ascunse chipul la pieptul lui. Nu mai simțise niciodată pînă atunci frustrarea dorinței nesatisfăcute. Durea. Durea cum nu durea nimic altceva, și nu părea că există vreun remediu. Deși se aștepta ca Derek să fie aspru cu ea, el se purtă cu blîndețe la început, o strînse în brațe și o mîngîie.

– Ca un ciine, spuse rîzînd fără umor. În cîteva minute o să te simți mai bine.

Ea se răsuci în brațele lui.

– Nu pot să-mi trag respirația.

El îi prinse șoldurile și o sărută pe frunte.

– Stai nemișcată, șopti. Nemișcată.

Cînd tremuratul ei se potoli, dispoziția lui Craven se schimbă, iar el o împinse brusc la o parte.

– Acoperă-te.

Se ridică și își prinse capul în palme.

– Cînd ești gata de plecare, Worthy o să te ducă la trăsură.

Sara se grăbi să-și ridice rochia, trăgînd de ea în sus. Derek o privi cu colțul ochiului pînă cînd sîinii îi dispărură de la vedere. Se ridică și își aranjă haina și pantalonii. Se apropie de oglinda de deasupra șemineului și își aranjă cravata, apoi își trecu mîna prin părul în dezordine. Deși rezultatul final nu era la fel de imaculat ca înainte, arăta prezentabil. Sara, pe de altă parte, știa că ea arăta cum nu se putea mai rău. Rochia îi era mototolită și părul îi cădea în valuri pe spate. Îi venea să plîngă. Cumva, reuși să nu scape nici o lacrimă și să vorbească pe un ton egal.

– Poate că o să reușim amîndoi să uităm de noaptea asta.

– Așa am de gînd, spuse el apăsător. Dar ce-am spus înainte e valabil. Nu te mai întoarce, domnișoară Fielding.

Se apropie de ușă, unde se opri și îi aruncă o replică sălbatică lui Worthy, care aștepta de cealaltă parte:

– Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de tine, l-aș fi bătut măr.

După aceea ieși din cameră fără să se uit înapoi. Sara luă masca, intenționînd să o pună înapoi. Ușa era închisă, dar știa că Worthy o aștepta. Se ridică încet și își aranjă rochia. Își duse mîna la gură și

așa reuși să oprească suspinele care amenințau s-o copleșească. Îi era milă de ea însăși și îl ura pe bărbatul care-o respinsese.

– Să nu te mai întorci, repetă ea cuvintele pe care i le spusese el mai devreme, înroșindu-se.

Mai simțise și înainte furie, dar niciodată atât de aprinsă. Cu câteva săptămîni înainte nici n-ar fi crezut că poate să fie atât de furioasă.

Deodată îi trecură prin mintea cuvintele lui lady Raiford: „A avut aventuri cu duzini de femei și, imediat ce apare pericolul să se atașeze de vreuna, scapă de ea și găsește pe altcineva...”

Poate că exact în acel moment Craven căuta o altă femeie, una care să se ridice la standardele lui, oricare ar fi fost acelea. Gîndul o făcu să fiarbă.

– Ei bine, domnule Craven, spuse tare, cu vocea tremurînd, dacă nu mă vrei tu, o să găsesc un bărbat care mă vrea. La naiba cu tine și cu Perry Kingswood! Nu sînt o sfîntă și nici un înger. Nu vreau să mai fiu o fată cuminte! O să fac ce-mi place și nimeni nu poate să mă oprească!

Se uită supărată spre podea. Imediat ce ieșea pe ușă, Worthy avea s-o trimită afară, la trăsura. Nimic nu l-ar fi convins să-i dea voie să mai rămînă.

Sara privi în jur, încruntîndu-se. Forma camerei, cei patru pereți cu panouri și colțurile rotunjite, i se părea familiară. Îi amintea de o altă cameră, de la etaj, care avea o bibliotecă ce se deschidea într-unul dintre pasajele secrete. În această încăpere nu erau rafturi, însă panourile erau de forma potrivită... Repede, tînăra își scoase mînușa și se apropie de perete, ca să atingă cu degetele marginile panourilor. Apăsînd, ciocnînd, ea căută orice semn al vreunei uși ascunse. Exact cînd începuse să-și piardă speranța, găsi o adîncitură minusculă. Triumfătoare, trase panoul înspre afară, dînd la iveală un pasaj

întunecat. Scoase un sunet satisfăcut și păși înăuntru, închizînd panoul în urma ei.

Pipăi de-a lungul coridorului îngust, mergînd cîteva minute, apoi oprindu-se cînd auzi sunetul vaselor de bucătărie și al argintăriei. Auzea vocea imperioasă, înfundată, a lui monsieur Labarge, bucătarul-șef. Zgomotele veneau din cealaltă parte a peretelui. Omul țipa furios la vreun asistent neîndemînic, care, se pare, marinase niște pește cu sosul nepotrivit.

Sara nu voia să apară din senin în bucătărie, așa că trecu de acea ușă secretă și merse mai departe. După o lungă călătorie prin întuneric, se opri lîngă o nișă care, presupunea ea, se deschidea într-una dintre camerele de joc mai rar folosite. Își apăsă urechea la crăpătură și se uită printr-unul dintre vizoare. Camera părea goală. Trasă o linie cu unghiile de-a lungul panoului și trase pînă cînd acesta se deschise scîrțîind. Poalele rochiei îi foșniră în prag. Închise panoul în urma ei, îl sigilă, apoi oftă triumfătoare.

O voce venită parcă de nicăieri o făcu să tresară:

– Foarte interesant.

Sara se răsuci pe călcîie și văzu un necunoscut. Era înalt și bine făcut, cu obrazul proaspăt bărbierit și părul blond arămiu. Bărbatul își scoase masca și dădu la iveală un chip atrăgător, dar încercat, cu un nas strîmb și un zîmbet într-o parte. Accentul lui nu era tocmai unul elegant. Pronunța litera „v” din „vine” ca și cum ar fi fost „f”, așa cum făcea și Derek Craven ocazional. Deși ochii lui albaștri ascundeau ceva parșiv și secret, Sara decise că n-avea de ce să se teamă de el.

– Dumneata te ascunzi de cineva? întrebă, arătînd cu capul spre ușa închisă.

– S-ar putea, răspunse el pe un ton degajat. Da' tu?

– Cu siguranță.

Sara își dădu o șuviță ondulată după ureche.

– De un bărbat, ghici el.

– Cum altfel? Întrebă ea, ridicînd din umeri cu o figură blazată.

Dumneata de cine te ascunzi?

– Să spunem că nu sînt preferatul lui Derek Craven.

Sara rîse trist.

– Nici eu nu sînt preferata lui.

El zîmbi larg și arătă spre o sticlă de vin așezată pe una dintre mesele de joc.

– Să bem în cinstea acestui lucru.

Umplu un pahar și i-l întinse, apoi ridică sticla la gură și luă o dușcă din băutura fină cu un gest care l-ar fi făcut pe orice francez cunoscător să plîngă.

– Cre'că e de calitate, spuse. Mie mi-e totuna.

Sara aplecă puțin capul pe spate și închise ochii, gustînd aroma băuturii.

– Doar ce-i mai bun pentru domnul Craven, spuse.

– Un nemernic pretențios, al nostru domn, deși nu-mi place să insult pe cineva în timp ce-i beau vinu'.

– Nu-i nimic, îl asigură Sara. Jignește-l cît dorești.

Străinul o privi admirativ.

– Ești o bucațică bună. Te-a părăsit Craven cumva?

Sara, deși cu orgoliul rănit, se simți mai bine văzînd cum o privea bărbatul necunoscut.

– N-avea cum să mă părăsească, recunosc eu, ducînd paharul la gură. Domnul Craven nici măcar nu mă vrea.

– Atunci e un prost, exclamă necunoscutul, zîbind ademenitor. Hai cu mine, vrăbiuță, și te fac eu să-l uiți.

Sara rîse și clătină în cap.

– Nu prea cred.

– Din cauza că sînt strîmb, așa e? rosti el, atingîndu-și nasul cu regret. Am fost caftit de prea multe ori.

Înțelegînd că omul credea că îl respinge fiindcă nu era suficient de chipeș, Sara îl întrerupse repede:

– Vai, nu, nu-i vorba de asta. Sînt sigură că multe femei te-ar găsi atrăgător, și... ai spus „caftit”? Țasta nu-i un termen folosit de pugiliști? Ați boxat cîndva?

Plin de sine, el scoase pieptul înainte și răspunse:

– Chiar și acum aș putea să bat pe oricare. Umpleau tribunele ca să mă vadă boxînd. În Sussex, Newmarket, Lancashire, oriunde, adăugă, arătînd cu mîndrie spre nas. A fost rupt de trei ori. Odată aproape că mi-au ieșit creierii din cap.

– Ce fascinant, exclamă Sara. N-am cunoscut niciodată un boxer. Nici măcar n-am fost vreodată la un meci.

– Te duc eu la unul, spuse el, lovind în aer cu pumnii de cîteva ori. Nimic nu se compară cu un meci bun, mai ales cînd curge roșu. Sînge, îi explică, văzînd că nu știa expresia.

Sara se cutremură, dezgustată.

– Nu-mi place să văd sînge.

– De asta e așa frumos. Eu umpleam găleți la un meci. Un pumn și gata! rosti, imitînd sunetul sîngelui ieșindu-i pe nas. Ești plătit mai bine dacă sîngezi. Bătăile m-au făcut bogat.

– Și acum cu ce te ocupi?

El zîmbi șiret.

– Și io am un club de pariuri, pe Bolton Row.

Sara tuși puțin și puse paharul jos.

– Ești proprietarul unui club de pariuri?

El îi luă mîna și o sărută.

– Ivo Jenner, la dispoziția dumneavoastră, doamna mea.

Capitolul 6

Sara își ridică masca și îl privi nevenindu-i să creadă. Strălucirea parșivă din ochii lui fu înlocuită de surpriză când îi văzu chipul.

– Ce frumoasă ești! murmură.

Deodată, ea rîse tare.

– Ivo Jenner? Nu ești cum mi-am imaginat. Ai destul de mult șarm.

– Da, o să fiu șarmant pînă o să-ți cadă chiloșii, dacă mă lași.

Se apropie ca să-i umple din nou paharul.

– Ești un ticălos, domnule Jenner.

– Așa e, răspunse el repede.

Sara ignoră vinul și se sprijini de perete, încrucișînd brațele la piept.

– Cred că ar fi bine să pleci cît de repede poți, fiindcă domnul Craven te caută. De ce ai venit aici în seara asta? Presupun că vrei să-i faci probleme?

– Nici nu-mi trece prin cap! rosti el, părăind rănit de cuvintele ei.

– Am auzit de la personalul de aici că plănuiești mereu să aduceți spioni în club și chemați poliția să facă raiduri în cele mai aglomerate seri... Umblă vorba că ați dat foc bucătăriei anul trecut!

– Minciuni, toate! spuse, privindu-i sînii pe jumătate expuși. Nu s-a găsit nici o dovadă că io am avut de-a face cu așa ceva.

Sara îl privi bănuitoare.

– Unii cred chiar că ați angajat pe cineva ca să-l atace pe domnul Craven în mahala și să-l taie pe față.

– Nu, spuse el indignat. Ăla n-am fost eu. Toată lumea știe că lu' Craven îi plac femeile din nobilime. O femeie a fost de vină, pufni el. Dacă tragi mîța de coadă, te zgîrie. Asta s-a întîmplat cu fața lu' Craven, spuse el, zîbind insolent. Poate că tu ai fost, ei?

– N-am fost eu, spuse ea iritată. În primul rînd, eu n-am nici un strop de sînge albastru, ceea ce mă face să fiu cu totul neinteresantă pentru domnul Craven.

– Mie-mi placii mai tare așa, iubito.

– În al doilea rînd, continuă ea aprinsă, nici n-aș visa să-i tai chipul cuiva doar pentru că nu mă vrea. Și nici nu m-aș ține după cineva care m-a respins. Am mai mult orgoliu decît atît.

– Așa și trebuie, spuse Ivo Jenner, rîzînd gutural. Ce fată de prima mînă ești tu. Uită-l pe Craven și lasă-mă să te duc io într-un loc mai bun ca ăsta. La mine la club. Porumbelii nu sînt la fel de fini, dar poți să joci pe mai mulți bani și bei cît vrei. Plus că acolo nu e nici un Derek Craven.

– Să merg undeva cu dumneata? întrebă Sara, ridicînd paharul.

– Preferi să rămîi aici? răspunse el.

Tînăra sorbi din băutura cu gust de fructe și îl privi pe deasupra paharului. Începu să se simtă mai bine, mai puțin goală pe dinăuntru. Avea dreptate, se gîndi. La *Craven's* nu avea nici o posibilitate, nu cu Worthy care probabil că ridicase în picioare tot personalul ca s-o „escorteze” afară. Mai mult, ar fi avut ocazia să afle mai multe despre cluburile de pariuri. Sigur, Ivo Jenner nu era cel mai de încredere om, dar nici Derek Craven nu era. Și, deși era o copilărie, ideea de-a fraterniza cu rivalul lui Craven îi făcea plăcere.

După ce-și puse masca la loc, Sara dădu hotărîtă din cap.

- Da, domnule Jenner. Mi-ar plăcea să văd clubul dumitale.
- Ivo. Spune-mi Ivo, rosti Jenner, zîmbind larg și punîndu-și masca la loc. Sper să ieșim d-aci fără să ne vadă.
- Trecem pe la intrare ca să-mi iau pelerina.
- O să ne oprească, să știi.
- Nu cred, rosti ea, zîmbind nesăbuit în direcția lui. Mă simt foarte norocoasă în seara asta.

El chicoti și își îndoi brațul, invitînd-o alături de el.

- Și eu la fel, iubito.

Trecură curajoși prin camerele principale, pe la marginea mulțimii. Jenner se dovedi priceput la a-și manevra premiul, în persoana Sarei, departe de oaspeții exuberanți, făcînd glume și amenințări și înghesuindu-se tot înainte. Braț la braț, el și Sara se apropiară de intrarea din față a clubului. Se opriră ca să ceară pelerina ei de la Ellison, majordomul.

Acesta roși de bucurie cînd o văzu.

- Domnișoară Matilda! Doar nu plecați atît de repede.

Sara îi zîmbi parșiv.

- Am primit o invitație mai interesantă. La alt club, de fapt.

– Înțeleg, rosti majordomul, pîlînd dezamăgit. Atunci aveți nevoie de pelerină.

- Da, te rog.

Omul se grăbi să o aducă, iar Jenner o trase pe Sara mai departe.

- Ți-a spus Matilda, rosti pe un ton ciudat.

– Așa e.

- Ea ești? Matilda? Despre care au scris în carte?

– Într-un fel, rosti Sara stînjenită.

Era o versiune răsturnată a adevărului. Nu-i putea da numele ei adevărat. Nimeni nu trebuia să știe că domnișoara Sara Fielding cea

binecrescută participase la un bal, băuse alcool și căutase compania unor bărbați cu reputație proastă. Dacă ajungeau zvonuri la Perry Kingswood sau la mama lui... Se cutremură numai la gîndul acesta.

Văzînd mișcarea involuntară a umerilor ei, Jenner luă pelerina de la majordom și o acoperi cu grijă, apoi îi ridică părul și i-l scoase din haina de catifea.

- Matilda, șopti cu răsufierea tăiată. Femeia pe care o vor toți englezii.

– E o exagerare, domnule Jenner... adică. Ivo.

– Jenner? majordomul auzise ultimele ei cuvinte și se uită imediat spre însoțitorul mascat. Nu se poate. Domnișoară Matilda, nu-mi spuneți că plecați cu ticălosul ăsta periculos...

- N-o să pățesc nimic, îl liniști Sara, bătîndu-l pe mînă. Iar domnul Jenner e foarte amabil.

Ellison începu să protesteze vehement:

- Domnișoară Matilda, nu pot să vă las să...

– E cu mine, îl întrerupse Jenner, aruncîndu-i o căutătură urîtă. Nimeni n-are ce să zică.

O trase pe Sara cu el și o conduse în jos, pe treptele din față, de-a lungul șirului de trăsuri care așteptau pe alee. Cu ajutorul lui și al unui servitor îmbrăcat într-o uniformă cam uzată, Sara se urcă într-o trăsură neagră cu vișiniu. Deși interiorul era curat și prezentabil, nu se compara cu vehiculele de lux cu care se obișnuise la *Craven's*. Zîmbi puțin, gîndindu-se că devenise o răsfățată în numai cîteva zile. Mîncare fină, vin franțuzesc, servicii impecabile și opulența clubului *Craven's*... era cu siguranță altceva față de ce știa ea în Greenwood Corners.

Se uită tulburată la rochia de împrumut. Fusese încăpățînată, frivolă și lipsită de respect cînd îi făcuse pe Worthy și pe lady Raiford

să treacă prin atâtea ca s-o ajute pe ea. Nu-i stătea în fire așa ceva. Se schimbase în ultimele zile, și nu în bine. Craven avea dreptate. Trebuia să se întoarcă la ea în sat cât mai repede. Părinții ei ar fi fost rușinați dacă ar fi știut despre comportamentul ei, iar Perry... Sara își mușcă buzele, descurajată. El era de modă veche și credea că emoțiile și instinctele trebuiau ținute sub control, ca să nu ajungă mai importante decât intelectul.

Tristă, Sara își sprijini capul de pernele banchetei. Probabil că domnul Craven o disprețuia acum, se gândi. Își aminti fără să vrea plăcerea pe care o simțise când el o mîngîia, o săruta. Se cutremură și inima îi bătu mai repede. Dumnezeu s-o ierte, dar nu-i părea rău de nimic. Nimeni nu putea să-i ia asta. Amintirea avea să-i rămînă chiar și când se va întoarce la siguranța sătucului ei. Când va fi bătrînă și se va legăna pe scaunul dintr-un colț al salonului și își va asculta nepoatele chicotind și vorbind despre tinerii lor pețitori, ea avea să zîbească pentru sine și să se gîndească la cum fusese odată sărutată de cel mai mare cuceritor din Londra.

Gîndurile îi fură întrerupte de o mulțime care se adunase în fața clubului. Se încruntă și privi vehiculele și oamenii în negru ce înconjuraseră clădirea.

– Ce se întîmplă?

Continuă să se uite nedumerită pe fereastră, în timp ce trăsura lui Jenner începu să se îndepărteze.

– Aceia sînt polițiști?

– S-ar putea.

– O să fie un raid? În timpul balului?

Ochii albastru deschis ai lui Jenner sclipiră de bucurie.

– Așa se pare.

– Tu ești responsabil! exclamă ea.

– Eu? întrebă el pe un ton nevinovat. Eu sînt numai un simplu parior, iubito.

Zîmbetul satisfăcut îl trăda.

– Domnule Jenner, foarte urît din partea ta, îl certă ea în timp ce trăsura se îndepărta. Nu văd ce rost are! Săracul domn Craven a avut destul de suferit în seara asta...

– Săracul domn Craven? repetă el indignat. Vai, femeile... Acum ești de partea lui?

– Nu sînt de partea nimănui, rosti Sara, privindu-l cu dezaprobare. Din cîte văd, voi doi sînteți exact la fel.

– E raid! strigă cineva din club în timp ce polițiștii intrau în fugă. Petrecerea fericită se transformă într-un pandemoniu. Oaspeții se repeziră în grupuri dezorientate din cameră în cameră, în timp ce personalul acoperea cu pricepere mesele, cărțile și zarurile, ascundea tot și lua carnețelele de pariuri și paharele pentru zaruri. Ofițerii se repeziră înăuntru foarte violent, oprindu-se numai să se uite la prostituatele aproape dezbrăcate. Luară cîte ceva de mîncare de la bufetul bogat și băură din vinurile scumpe, ocazie rară pentru membrii atît de prost plătiți ai forței polițienești a orașului.

Derek privi cu amărăciune acțiunile din mijlocul camerei centrale.

– Ce noapte, spuse ca pentru sine.

Ivo Jenner își alesese perfect momentul, colac peste pupăza unei seri și așa pline de probleme. Raidul nu însemna nimic. Ce se întîmplase înainte îl tulburase mai tare. Derek nu mai rămăsese nesatisfăcut de pe vremea când alerga după fetele de pe stradă. Îi

plăcea și mai puțin acum decât atunci. Pielea îl strîngea, de parcă ar fi fost ars. Fiecare mușchi din corp îi era încordat. Toată lumea știa că nu e bine pentru un bărbat să se simtă așa. Numără felurile în care i-ar fi plăcut s-o pedepsească pe Sara Fielding pentru comportamentul ei. Scăpase definitiv de ea, slavă cerului. Nu mai era acolo ca să-l tenteze, cu ochii ei albaștri, cu notițele, cu întrebările și „informațiile” ei, toate doar scuze ca să se amestece ea în toate colțurile vieții lui ticăloase. Căută în buzunarul hainei după ochelarii ei mici și îi strînse în palmă.

– Domnule Craven.

Worthy se apropie nesigur, cu fruntea înaltă plină de riduri de la încruntătura care o acoperise.

– Jenner, spuse el scurt, arătînd spre poliție.

Derek aruncă o privire supărată spre ofițerii care-i invadaseră spațiul.

– Îi plătesc pe nemernicii ăștia suficient pe sub mînă ca să nu se întîmple așa ceva.

– Se pare că Jenner le dă mai mult, spuse Worthy, ciștigînd o privire plină de răceală de la patronul său.

Își drese glasul, intimidat.

– Am vorbit acum cu Ellison. E foarte supărat.

– Majordomul meu nu e niciodată foarte supărat.

Worthy se uită în sus, spre figura patronului.

– În seara asta, este.

– Au mai fost destule raiduri și înainte.

– Nu din cauza asta. E supărat fiindcă a văzut o femeie pe care a identificat-o drept „Matilda” plecînd din club cu Ivo Jenner.

– Deci Jenner a plecat? Foarte bine. Nu mai e nevoie să-l bat măr.

– Domnule Craven, mă iertați, dar n-ați înțeles ce spuneam. El...

– Ce spuneai? Că e cu o femeie pe nume Matilda? Aș putea să găsesc o duzină de femei, toate pretinzînd că sînt Matilda. E un bal mascat, Worthy.

Începu să se îndepărteze, vorbind răstit peste umăr:

– Mă ierți, dar am cîțiva polițiști cu care trebuie să discut.

– Domnișoara Fielding e Matilda, spuse direct adjunctul.

Derek rămase nemișcat. Scutură din cap, de parcă i s-ar fi înfundat urechile brusc, apoi se întoarse încet spre bărbatul mai scund.

– Ce-ai spus?

– Cumva, domnișoara Fielding mi-a scăpat. Probabil că a ieșit prin ușa secretă care duce în camerele de joc. „Matilda” care a plecat cu Ivo Jenner purta o rochie albastră și avea părul castaniu, ca să nu mai spun despre perechea impresionantă de... de...

Worthy tăcu și făcu un gest explicit cu mîinile.

– Sfînte Sisoe! explodă Derek, întunecîndu-se la față. Nu, nu, nu cu Jenner. Îl omor dacă pune mîna pe ea. O omor pe ea...

Înjură obscen și își trecu amîndouă mîinile prin păr, dezordonîndu-l.

– Cred că au plecat în trăsura lui Jenner, murmură adjunctul, făcînd un pas în spate.

De cînd îl cunoștea pe Craven, nu-l văzuse niciodată avînd o astfel de ieșire.

– Ellison pare a crede că s-au dus la clubul domnului Jenner. Domnule... vreți să spuneți ceva?

Derek pășea de colo, colo, neputincios și furios.

– Io-i zic să se ducă-n satu' ei blestemat, și ea pleacă de mînă cu Jenner. Ar fi mai în siguranță dezbrăcată prin St. Giles! adăugă,

uitîndu-se urît la Worthy. Tu rămîi, se răsti. Plătește-i pe nenorociții de polițiști și scapă de ei.

– Vă duceți la *Jenner's*? întrebă adjunctul. Nu puteți să plecați cînd ofițerii au înconjurat clubul...

– Trec eu de poliție, spuse Derek pe un ton rece. Și cînd o găsesc pe domnișoara Fielding...

Se opri și îl fixă pe Worthy, cu ochii verzi strălucind răzbunători și făcîndu-l pe adjunct să pălească.

– Tu ai ajutat-o, nu-i așa? Nu putea să vină la bal și tu să nu știi. Dacă i se întîmplă ceva... Te dau afară, și pe tine, și pe toți ceilalți. Pe toți!

– Dar, domnule Craven, protestă Worthy, nimeni n-avea de unde să știe că o să fie atît de nechibzuită.

– Ba pe naiba! se răsti Derek. Era clar de cînd a ajuns aici. De cînd aștepta să dea de belele! Și tu ai ajutat-o, nu-i așa?

– Domnule Craven...

– Destul, îi tăie Derek vorba. Mă duc s-o găsesc. Roagă-te să nu i se întîmple nimic, că te ia naiba.

În timpul drumului cu trăsura prin oraș, Sara ascultă răbdătoare cum Jenner se laudă cu premiile lui la box, cu victoriile și înfrîngerile, cu rănile lui adînci. Spre deosebire de Craven, Ivo Jenner era un bărbat simplu, care știa clar unde-i e locul. Prefera lumea din care se trăgea, cu oamenii pestriți, necizelați și cu plăcerile asemenea. Pentru el nu conta dacă banii ieșeau din poșete de mătase sau din buzunare murdare. Îi dispăceau clar pretențiile lui Derek Craven...

– Vorbește prețios și zice că-i domn. Curat, parfumat... Se plimbă prin clubu' ăla de zici că soarele-i răsare din fund!

– Ești gelos, rosti Sara.

– Gelos? se strîmbă el dezgustat. Nu sînt gelos pe unu' care e cu un picior în Mayfair și cu unu' în East End. Să-l ia naiba! Prostul nu știe cine dracu' e.

– Deci crezi că n-ar trebui să se amestece printre superiorii săi sociali? Mi se pare un snobism inversat, domnule Jenner.

– Spune-i cum îți place, răspunse mohorît.

Era gelos, se vedea. Sara înțelegea mai bine rivalitatea dintre cei doi. Jenner reprezenta toate lucrurile de care Craven încercase să scape. De fiecare dată cînd se uita la el, Derek vedea o reflecție batjocoritoare a trecutului său, iar Jenner era, clar, enervat de felul în care Craven se reinventase și devenise, dintr-un copil abandonat în mahala, un bărbat puternic și bogat.

– Dacă nu-ți pasă deloc de domnul Craven și de succesul lui, atunci de ce...

Sara tăcu atunci cînd trăsura se opri brusc. Buzele i se desfăcură, surprinse, cînd de afară se auziră o mulțime de sunete amestecate: țipete, strigăte, sticlă care se spargea, explozii.

– Ce se petrece?

Jenner dădu la o parte draperia de la fereastra din dreptul lui și se uită la tumultul de afară. Scoase un sunet care pe Sara o făcu să tresară, ceva între un rîs și un strigăt de încurajare. Tînăra se făcu mică pe bancheta ei.

– E o mulțime întreagă! strigă el, apoi deschise ușa ca să le vorbească servitorului și vizitiului speriați. Pe cîte străzi se-ntinde? întrebă.

Unul dintre cei doi îi răspunse, apoi Sara îl auzi spunînd:

– Încearcă să ocolești, atunci.

Portiera se închise și el se întoarse brusc. Sara înghiți în sec de teamă. Cîteva pietre loviră vehiculul, iar ea tresări puternic. Mulțimea părea un cor de draci.

– Ce se întîmplă?

Jenner continuă să se uite afară, zîmbind la vederea carnagiului care-i înconjura. Bucuria lui creștea pe măsură ce trecea timpul.

– Mie-mi place o bătaie pe cîste. Am și condus cîteva d-astea, generale. Sîntem în mijloc acuma.

– De ce se răzvrătesc?

Jenner răspunse, cu privirea în continuare afară.

– Jack Sîngerosul îți spune ție ceva?

Sara dădu din cap. Jack Sîngerosul era un tîlhar la drumul mare, care-și câștigase faima și porecla omorînd cel puțin o duzină de oameni pe drumul aglomerat dinspre Londra spre Marlborough.

– Am auzit de el. E închis la Newgate, așteaptă să fie executat.

Jenner lăsă să-i scape un rîs gutural.

– Ba nu mai e. Și-a luat zilele ieri și a scăpat de ștreangul călăului. Nu pot să le găsesc vreo vină că s-au răzvrătit!

– Vrei să spui că sînt furioși că s-a sinucis? De ce le pasă? Tot mort e.

– Ei, spînzurătoarea e un spectacol pe cîste. Chiar și bătrînele și copiii vin să îi vadă cum se scapă pe ei și se răsucesc în ștreang la sfîrșit. Ar fi fost frumos. Acum vor puțin din sîngele lui, ridică el din umeri, privindu-i cu simpatie pe cei de afară. L-au dezgropat, ca să-i scoată mațele. Eu zic să-i lăsăm să se simtă bine.

– Se simt bine dacă dezmembrează un cadavru?

Sara se înecă și îl privi cu oroare. El nu îi înțelese dezgustul. Jenner chiui ca să încurajeze mulțimea pusă pe furat, spart și

incendiat. Mai multe lovituri puternice făcură trăsura să se legene. Vehiculul se opri brusc. Jenner dădu la o parte draperia, iar Sara văzu mîini și chipuri lipite de fereastră. Împingeau și trăgeau, ameninșînd să răstoarne trăsura.

– Vizitiul nu mai e, spuse Jenner. Chiar mă întrebam cît o să reziste.

– Doamne! murmură Sara, adăpostindu-se în cel mai îndepărtat colț al banchetei pe care stătea. O să ne facă bucați!

– Nu-ți fie frică. Țștia doi o să te apere, spuse, ridicînd pumnii de parcă ar fi fost niște arme periculoase.

Tavanul se zdruncină și căzu, fiindcă deasupra lui se adunaseră mai mulți oameni. Sara căută o cale să se apere. Dumnezeu știa ce făcuse cu poșeta, iar fără revolver n-avea nici o apărare. Ușa se deschise brusc, cu un zgomot ca de tunet, iar Sara țipă cînd văzu duzinile de mîini întinse spre ea, ca într-un coșmar.

Entuzias, Jenner se aruncă prin deschizătură, aterizînd pe trei bărbați deodată. Brațele lui loveau într-un ritm egal, făcînd loc prin mulțime precum o seceră prin grîu. Tînăra sări după el, îl prinse de haină, apucînd în pumni materialul tare, și îl urmă cu capul aplecat. Strînse din dinți, împinsă și lovită de mulțime. Ca prin minune, reușiră să scape, iar Sara îl apucă strîns de braț pe însoțitorul ei.

– Domnule Jenner, imploră ea, scoate-mă de aici.

El rîse și se uită în jos, la ea, entuziasmat.

– Nu-ți place scandalul, ei?

Sara se uită înapoi, spre trăsura pe care mulțimea o făcea bucați.

– Caii, spuse, temîndu-se pentru siguranța animalelor.

Oamenii dezlegaseră caii și îi luau de acolo. Amuzamentul lui Jenner scăzu puțin în intensitate.

– Caii mei! Am plătit regește pentru ei! strigă, începînd să îi urmărească pe hoți. Stați, ticăloșilor! Sînt caii mei!

– Domnule Jenner, se rugă Sara, dar el păru că n-o aude.

Avea să fie nevoită să se descurce singură. Se strecură pe stradă, în timp ce oamenii alergau pe lîngă ea cu brațele pline de bunuri furate. O sticlă îi zbură pe lîngă ureche și se sparse jos, pe caldarîm. Sara tresări și se ascunse în umbră. Căută în van un polițist sau vreun paznic de noapte. Focul arunca o lumină veselă peste clădirile dărăpănate. Nu știa în ce direcție mergea, și spera doar că drumul nu ducea la ascunzătoarea unor hoți. Trecu pe lîngă o prăvălie cu gin și un șanț urît-mirositor. Oamenii mergeau în grupuri mari de pe-o stradă pe alta, certîndu-se, strigînd ca dracii și aruncînd pietre și bețe în aer. Sara își trase gluga pelerinei peste față și se grăbi peste un podeț de lemn care se ridica de pe caldarîm. Toată căldura vinului de mai devreme dispăru. Era trează și speriată de moarte.

– Fir-ar să fie, rosti încet, la fiecare pas. Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar...

– Zeilor, dar ce avem noi aici?

Sara se opri brusc cînd văzu silueta mare a unui bărbat înaintea ei. Era îmbrăcat în haine elegante, fine, dar în dezordine. Exact genul de satir tînăr care mergea la clubul lui Craven, apoi pleca prin mahala ca să participe la sporturi sîngeroase în Covent Garden și să viziteze prostituate la Strand. Pariau, beau și „vîneau fuste” ca să scape de plictiseală. Cheltuitori, libertini, da... dar de viță nobilă. Sara începu să se simtă ușurată, știind că acel bărbat era obligat de onoare să o ajute să ajungă într-un loc sigur.

– Domnule...

El o întrerupse, strigînd spre însoțitorii lui nevăzuți.

– Ă moi, oameni buni! Veniți să faceți cunoștință cu ființa încîntătoare pe care am descoperit-o.

Imediat, în jurul Sarei veniră trei bărbați veseli, toți mirosind a alcool. Se apropiară mult și o priviră mîndri de noua lor achiziție. Alarmată, Sara îi vorbi primului:

– Domnule, m-am rătăcit. Vă rog să mă conduceți într-un loc sigur, departe de aici, sau... cel puțin dați-mi voie să trec.

– Scumpa mea femeiușcă, te conduc eu exact unde ți-e locul, îi promise zîmbind lasciv și atingînd-o de sus pînă jos cu mîinile.

Tînăra sări înapoi și strigă înfundat cînd se trezi în brațele prietenilor lui. Aceștia o ținură pe loc, rîzînd de încercările ei de scăpare.

– Unde s-o ducem? întrebă unul dintre ei.

– La pod, veni imediat o sugestie. Știu locul unde s-o luăm. Așteptăm politicoș să ne vină rîndul, ca orice domn, și, dacă se zbate, o aruncăm în Tamisa.

Ceilalți doi izbucniră în rîs.

– Dați-mi drumul! Nu sînt prostituată. Nu sînt...

– Da, tu ești o fată cumsecade, o alină el. O tînăra frumoasă, care ar trebui să se bucure că are ocazia să fie cu trei bărbați chipeși ca noi.

– Nu!

– Să nu te temi, dragă. O să-ți placă. Sîntem niște băieți de prima mînă. N-am dat nici unei femei motiv să se plîngă pînă acum. Așa e?

– Sigur că nu! interveni și al doilea.

– S-ar putea chiar să ne plătești tu pe noi după aceea, adăugă și al treilea, și toți rîseră, în timp ce o trăgeau după ei.

Sara țipă și se zbatu, îi zgîrie și îi mușcă, luptînd din răsputeri. Enervat de agitația ei, unul dintre bărbați o lovi peste față.

– Nu fi proastă! N-o să te omorîm. Nu vrem decît să ne distrăm puțin.

Sara nu mai scosese niciodată sunete precum acelea pe care le scotea atunci, țipete înnebunate care sfîșiau aerul. Găsi o putere neașteptată în teroare, simți cum rupea carnea cu unghiile, cum pumnii pe jumătate strînși loveau în brațele care o țineau. Dar nu era destul. Era pe jumătate dusă pe sus, pe jumătate tîrîtă. Plămînii îi tremurau și trăgeau aer destul cît să mai scoată un țipăt asurzitor. Deodată căzu pe caldarîm și ateriză dureros în fund. Țipătul i se opri în gît și rămase pe jos, stupefiată.

O figură subțire, întunecată, trecu prin fața ei, mișcîndu-se cu grația neobișnuită a unei feline. Sara auzi niște sunete înfundate cînd un ciomag greu lovi în arcuiri violente. Doi dintre bărbații care o asaltaseră căzură, gemînd de durere. Al treilea strigă indignat și făcu un pas înapoi.

– Ce faci? răcni. Ce naiba? Porc ignorant... O să fii spînzurat pentru asta!

Sara își trecu mîna prin fața ochilor și se uită nedumerită la figura nou-apărutului. La început crezuse că Jenner venise înapoi ca s-o salveze, dar văzu chipul lui Derek Craven, dur și primitiv precum o mască de război, luminat de flăcările roșii. Stătea cu picioarele depărtate și cu bărbia coborîtă. Avea într-o mînă ghioaga cu cap metalic preferată de brutele din mahala. Nici nu se uită spre Sara, ci doar spre bărbatul care mai rămăsese în picioare. Semăna cu un șacal înfometat cînd vorbe printre dinți:

– Ia-ți prietenii și pleacă.

Libertinii căzuți se străduiră să se ridice, unul dintre ei ținîndu-și mîna la cap, fiindcă sîngera, celălalt ținîndu-se de mijloc. Al treilea, ghicind din accentul lui Derek originea lui, nu se mișcă.

– Ești bine îmbrăcat pentru un sărac din mahala, nu-i așa? Deci îți sînt pe plac hainele fine, nu? Îți dau bani ca să-ți iei și altele. O să fii cel mai frumos din East End, doar lasă-ne pe noi să luăm femeia.

– Pleacă.

– O împart cu tine, dacă vrei tu să guști primul...

– E a mea, urlă Derek, ridicînd ghioaga.

Cei doi bărbați răniți se înțeleseseră pe tăcute și se îndepărtară șchiopătînd. Al treilea se uită furios la Derek, incapabil să ia o decizie.

– Ticălos încăpățînat! exclamă într-un final. N-ai decît s-o oprești pentru tine pe căteaua asta!

După ce-și mușcă degetul într-un gest disprețuitor, se grăbi să li se alătore prietenilor săi și împreună se îndepărtară.

Sara se ridică și merse spre Craven. El ajunsese la ea din trei pași, trăgînd pelerina neagră după el și cu o expresie atît de dură pe chip încît ei i se păru diavolul însuși. O apucă brutal de umeri și o duse fără alt preambul spre un cal negru care aștepta în apropiere, strălucind de transpirație. Sara nu spuse nimic cînd Craven aproape că o aruncă în șa, luă frîiele și sări în spatele ei dintr-o mișcare, apucînd-o strîns cu brațul stîng.

Calul porni la trap. Case dărăpănate, prăvălii sparte și străzi pline de oameni plutiră pe lîngă ei. Sara închise ochii, apărîndu-se de aerul rece, și se întrebă amorțită dacă o ducea înapoi la club. Își ascunse nefericită chipul în materialul fin al pelerinei lui. Fiecare pas al calului o aducea mai aproape de el. Nu mai fusese niciodată ținută atît de strîns. Era lipită de trupul lui, cu respirația tăiată din cauza apropierii. Așa cum era acolo, nimeni și nimic nu-i putea face rău. Spusese că ea era a lui, iar inima ei tresărise drept răspuns, fiindcă știa că acela era adevărul.

Acest bărbat ciudat, greu de citit, care o aruncase cândva intenționat pe femeia pe care o iubea în brațele altuia. Worthy îi povestise cum Derek practic o obligase pe Lily să se culce cu lordul Raiford.

– Domnul Craven se temea că se îndrăgostește de ea, îi spusese Worthy, așa că aproape că i-a dat-o contelui. A făcut tot posibilul ca să încurajeze legătura dintre ei. Domnul Craven nu știe cum să iubească și consideră sentimentul ăsta ca pe o nebulie, o slăbiciune. De asta sînt atît de atrase femeile de el, cred. Fiecare dintre ele speră că ea va fi aceea care-i va fermeca inima. Dar așa ceva nu se poate, fiindcă el nu va permite una ca asta.

Slăbiciune și nebulie... În acea noapte ea avusese parte de amîndouă. Voia să-și ceară iertare și să-i mulțumească, dar îi era prea rușine. În loc de asta, închise ochii și se sprijini mai bine de el, prefăcîndu-se cu disperare că timpul dispăruse și că puteau să meargă călare la nesfîrșit, pînă la capătul pămîntului, într-o mare de stele.

Fantezia ei se dovedi scurtă. Curînd ajunseră la un parc mărginit de străzi liniștite. Globurile din sticlă ale lămpilor cu gaz, suspendate, aruncau lumini ovale pe trotuar. Derek opri calul, descălecă și îi întinse mîna Sarei. Stîinjenită, ea coborî din șa, ajutată de mîinile lui care-i cuprinseseră talia. Craven îi dădu drumul imediat ce picioarele îi atinseră pămîntul și se apropiu de marginea parcului.

Sara se îndreptă spre el, dar se opri la o oarecare distanță. Deschise gura ca să spună ceva, dar nu reuși. Derek se întoarse brusc și își frecă bărbia, privind-o fix.

Pe tînără o copleși un sentiment de neputință. Așteptă ca el s-o distrugă aruncîndu-i o remarcă usturătoare, dar el continuă s-o privească în tăcere, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Părea că așteaptă un semn din partea ei. Dilema dură numai cîteva secunde,

pînă cînd Sara o rezolvă, izbucnind în plîns. Își duse mîinile la obraji, ca să-și șteargă lacrimile.

– Îmi pare foarte rău, spuse întretăiat.

Deodată, el era lîngă ea, îi atinge umerii, o mîngîia pe brațe. Imediat se retrase, ca arsă.

– Nu, nu. Acum ești în siguranță, spuse el, mîngîind-o cu grijă pe spate. Nu plînge. Totul e bine. Fir-ar să fie, nu face asta.

Ea continuă să plîngă, iar Derek se aplecă deasupra ei, dezolat. Se pricepea de minune să le seducă pe femei, să le facă să renunțe la orice apărare, dar nu știa cum să le consoleze. Nimeni nu-i ceruse așa ceva vreodată.

– Hai, hai, nu plînge, spuse, așa cum o auzise pe Lily Raiford făcînd cînd copiii ei plîngeau. Hai, nu plînge.

Deodată, ea se sprijini de el, cu capul ei mic pe pieptul lui. Șuvițele lungi și castanii îi ajunseseră peste tot, învăluindu-l într-o rețea fină. Alarmat, el încercă s-o îndepărteze cu blindețe, dar în loc de asta se trezi că o strîngea în brațe.

– Domnișoară Fielding, spuse cu mare efort. Sara...

Ea se ghemui mai aproape, suspinînd în cămașa lui. Derek blestemă și o sărută repede pe creștet, apoi se concentără la aerul rece de afară, însă corpul începu să i se aprindă, zvîcnind familiar. Îi era imposibil să rămînă indiferent cînd o simțea lipită de el. Era un șarlatan... Nu un domn, nu un cavaler care le alina suferința femeilor, ci doar un ticălos cu o dorință brutală. Îi mîngîie părul și o strînsu la piept pînă cînd aproape că o sufocă.

– Nu-i nimic, spuse apăsător. Acum totul e bine. Nu mai plînge.

– N-ar fi trebuit să plec cu domnul Jenner, dar eram furioasă pe tine, pentru că... pentru că...

– Da, știu, spuse el, căutînd în buzunarul hainei și scoțînd o batistă pe care i-o lipi neîndemînat pe obraz. Poftim, ia asta.

Sara luă batista și o folosi ca să-și sufle nasul.

– Mulțumesc.

– Ți-a făcut vreun rău Jenner?

– Nu, dar m-a lăsat în mijlocul mulțimii...

Îi tremură bărbia și lacrimi noi apărură în ochii ei, dar Derek o întrerupse, alarmat.

– Ușurel. Acum ești în siguranță, și eu o să-i frîng gîtul lui Ivo Jenner, imediat după ce te omor pe tine pentru că ai plecat cu el.

Își strecură mîna pe sub pelerina ei, pe spatele acoperit de catifea, și îi mîngîie trupul încordat. Sara suspină, apoi se lipi de el, tremurînd.

– M-ai salvat în noaptea asta. N-o să pot niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns.

– Nu-mi mulțumi. Acum sîntem chit.

– Îți sînt recunoscătoare, insistă ea.

– Să nu-mi fii. Și eu sînt responsabil pentru o parte din toate astea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu erai sub masca aia, mai spuse, privindu-i chipul luminos, brăzdat de lacrimi. Poate că am și știut, pe undeva.

Sara rămase nemișcată, bucurîndu-se de căldura pelerinelor sub care se ascundeau. Una dintre palmele lui îi atîngea laterală sînului, iar pe cealaltă o sprijinea pe talia ei.

– De unde ai avut rochia? întrebă, iar răsuflarea sa trimise abur în aerul rece.

– De la lady Raiford.

– Bineînțeles, rosti el ironic. Pare ceva ce ar purta ea.

Se uită înspre locul în care se deschidea pelerina, spre decolteul

ei, apoi îi mîngîie partea de sus a sînilor cu un singur deget, zăbovind la îmbinarea dintre catifea și piele.

– Doar că pe tine vine altfel.

Sara se prefăcu a nu observa mîngîierea lui tandră, deși bătăile inimii i se întetîră și sfîrcurile i se strînsură pe sub acoperămîntul lor de catifea.

– Lady Raiford a fost foarte amabilă. Să nu dai vina pe ea. A fost ideea mea să vin la bal. A fost numai vina mea, a nimănui altcuiva.

– Bănuiesc că Worthy și Lily abia așteptau să te ajute.

O mîngîie cu dosul palmei pe deasupra sînilor, apoi pe marginea lor, pînă cînd pe Sara o traversă un fior de plăcere. Derek îi șopti, cu gura ascunsă în părul ei:

– Ți-e frig?

– Nu, răspunse ea încet.

Simțea cum prin vene îi curgea foc lichid. I se părea că băuse o poțiune tare, de o mie de ori mai amețitoare decît vinul. El îi ridică bărbia și o privi în ochi.

– Vreau să uiți tot ce s-a întîmplat în seara asta.

– De ce?

– Fiindcă mîine te duci înapoi la tine în sat. O să te măriți cu Kingsfield.

– Kingswood.

– Wood, repetă el nerăbdător.

Sara își umezi buzele uscate.

– Tu o să uiți, domnule Craven?

– Da.

Îi privi gura, apoi îi dădu drumul din brațe. Puțin dezorientată, Sara se clătină, apoi își regăsi echilibrul. Aproape că se așteptase ca el să-i spună că trebuia să plece, dar Derek nu părea foarte grăbit. Se apropie de un gard din lemn și se sprijini de el.

– N-ar trebui să ne întoarcem la club? întrebă Sara, urmîndu-l.

– Pentru ce? N-a mai rămas multă lume acolo după raidul pe care l-a aranjat amicul tău, Jenner. Nu mai sînt invitați, nu mai joacă nimeni la mese și, din fericire pentru tine, s-a terminat și punciul.

Sara roși.

– Băutura aia a fost destul de tare, recunosc.

El rîse și îi privi obrajii îmbujorați, o văzu cum își caută echilibrul.

– Încă nu te-ai trezit, ingeraș.

Bucuroasă că nu mai era supărat pe ea, Sara își încrucișă mîinile la piept și se uită spre străzile tăcute. Părea că vîntul aducea pînă la ea sunetele mulțimii în delir, deși nu era decît un truc al imaginației. Se întrebă dacă scopul lor înfiorător fusese atins, dacă se bucuraseră să rupă în bucăți cadavrul tîlharului. Gîndul o făcu să se cutremure, și îi povesti lui Craven ce spusese Jenner despre mulțime. El o ascultă fără să pară surprins.

– Cum pot oamenii să se poarte așa? întrebă Sara. Cum pot să meargă la execuții ca să se distreze? Nu înțeleg.

– Și eu am făcut asta cînd eram mic.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ai mers să vezi spînzurători, biciuiri, dezmembrări și... Dar nu ți-a plăcut. Nu se poate.

Derek o privi fără să clipească.

– Acum nu-mi mai place moartea, dar pe atunci eram fascinat de ea.

Tulburată de cuvintele lui, Sara își reaminti că, atunci cînd era mic, el trăise într-o lume a păcatului și fărădelegii, că fusese crescut în bordeluri și case de toleranță, pe străzile din mahala. Cu toate astea,

îi era greu să accepte ideea că el chiuise în timp ce un bărbat era strangulat la capătul unui ștreang.

– La ce te gîndeai cînd îi vedeai strînși de gît? întrebă.

– Mă gîndeam că eu sînt norocos fiindcă nu eram acolo. Mi-era foame și n-aveam nici un sfanț, dar măcar n-aveam ștreangul de gît.

– Și asta te făcea să te simți mai bine în situația ta?

– N-aveam nici o „situație”, domnișoară Fielding. M-am bătut, am înșelat și am furat tot ce aveam. Mîncarea pe care o mîncam, ginul pe care-l beam, uneori chiar și femeile.

Sara roși puțin.

– Dar munca cîstită? Uneori muncești. Mi-a spus Worthy.

– Muncă, da. Cîstită? clătină din cap și pufni cu amuzament amar. N-ai vrea să știi.

Sara tăcu o clipă.

– Ba da, spuse deodată. Mi-ar plăcea să știu.

– Informații pentru carte?

– Nu, deloc, rosti ea, atingîndu-l pe braț dintr-un impuls. Te rog. Crede-mă că nu ți-aș încălca niciodată intimitatea.

Derek se uită fix la locul pe care ea îl atinsese de pe mîneca lui, chiar și după ce Sara își retrase mîna, apoi încrucișă picioarele și privi spre caldarîm. Părul negru îi căzu pe frunte.

– Am fost cătărător prin hornuri pînă cînd am ajuns prea mare. Unele dintre șemineuri erau late, doar cît două, trei cărămizi. Aveam șase ani cînd, într-o bună zi n-am mai reușit să ies, spuse zîmbind cu nostalgie. Nu știi ce-i iadul pînă nu rămîi înțepenit într-un șemineu.

– Cum te-au scos de acolo? întrebă ea îngrozită.

– Au aprins niște fin sub mine. Mi-am smuls jumătate din piele încercînd să ies de acolo, spuse, apoi rîse scurt. După aceea am început să lucrez în port, la încărcat lăzi și cutii. Uneori curățam pește

sau strîngeam îngrășămînt cu lopata, ca să-l duc din staule și grajduri în port. Nu știam ce-i baia.

Îi aruncă o privire și zîmbi ironic văzîndu-i expresia.

– Miroseam afit de urît că nici muștele nu se apropiau de mine.

– Vai, spuse ea încet.

– Uneori făceam trafic. Furam încărcătura vaselor din port și o vindeam negustorilor necinstiți. Nu eram cu mult diferit de ceilalți băieți din mahala. Noi toți făceam orice era nevoie ca să supraviețuim. Era un băiat, Jem îl chema, subțire, cu o față de maimuță... Într-o zi am observat că el se descurca mai bine decît ceilalți. Avea o haină groasă, care-i ținea de cald, mîncare și chiar o față la braț, din cînd în cînd. M-am dus la el și l-am întrebat de unde are bani.

Chipul i se schimbase, expresia îi devenise aspră, dură, cu toate urmele de frumusețe șterse.

– Jem mi-a spus. La sfatul lui, am decis să-mi încerc și eu mîna la reînvieri.

– Te-ai... te-ai alăturat unei biserici? întrebă Sara, nedumerită.

Derek pufni surprins, apoi se înecă de rîs. Cînd ea întrebă ce se întîmplase, el își duse mîna la burtă, nemaiputînd să respire.

– Nu, nu...

Se șterse la ochi cu mîneca și reuși să-și recapete stăpînirea de sine.

– Am fost adunător de oase, îi explică.

– Nu înțeleg...

– Hoț de morminte. Dezgropam cadavre din cimitire și le vindeam studenților la medicină, spuse cu un zîmbet ciudat. Te miră, nu-i așa? Și te revoltă.

– Eu...

Sara încercă să-și adune gîndurile.

– Nu pot să spun că-mi place prea mult ideea.

– Nu. N-a fost ceva plăcut, dar sînt un hoț foarte bun, domnișoară Fielding. Jem spunea că aș fi putut să fur și strălucirea din ochii dracului. Mă descurcam onorabil la reînvieri. Eram eficient și puteai să te bazezi pe mine. Săpam cam trei pe noapte.

– Trei ce?

– Trei cadavre. Legea spunea că studenții la medicină și chirurgii nu pot să folosească decît cadavrele infractorilor și criminalilor, dar corpuri din astea nu sînt niciodată suficiente, așa că mă plăteau pe mine să merg în cimitirele din apropierea spitalelor și azilelor și să le aduc cele mai proaspete cadavre. Chirurgii le spuneau „specimene”.

– Și cît timp ai făcut asta? întrebă Sara, cutremurîndu-se oripilată.

– Aproape doi ani, pînă cînd am început să arăt precum cadavrele pe care le furam. Palid, slab, moarte ambulantă. Dormeam ziua și ieșeam doar noaptea. Nu lucram cînd era lună plină, fiindcă era prea multă lumină și exista pericolul să fiu împușcat de paznici, care bineînțeles că nu erau de acord cu ce făceam. Cînd nu puteam să lucrez, stăteam într-un colț al vreunei taverna și beam cît puteam, ca să uit de tot ce făcusem. Eram superstițios și, pentru că stricasem atîtea somnuri de veci, am început să cred că eram bîntuit.

Vorbea pe un ton egal, de parcă ar fi povestit despre ceva ce n-avea legătură cu el. Sara observă că obrajii i se coloraseră. Stînjeneală, dezgust, furie... Nu putea decît să încerce să ghicească emoțiile care-l încercau. De ce îi mărturisea ei astfel de lucruri personale, detestabile?

– Cred că eram mort pe dinăuntru, spuse el, sau cel puțin doar pe jumătate om, dar banii mă făceau să mă întorc, pînă într-o zi cînd am avut un coșmar care m-a oprit. De atunci n-am mai pus piciorul în vreun cimitir.

– Spune-mi, rosti Sara pe un ton scăzut, dar el clătină din cap.

– După ce am terminat cu reînvierile, am căutat alte căi să fac rost de bani, toate aproape la fel de nefaste, dar nu cu totul. Nimic nu-i la fel de rău ca lucrurile pe care le-am făcut eu. Nici măcar crima.

După aceea tăcu. Luna intrase în nori, iar cerul avea nuanțe șterse de cenușiu și violet. Cîndva, într-o noapte ca aceea el ar fi mers în cimitir. Sara îl privi pe bărbatul de lîngă ea, cu părul strălucitor ca abanosul în lumina lămpii cu gaz, și își dădu seama că inima ei bătea mai repede și că avea mîinile reci. Transpirase. Derek avea dreptate, o revoltau lucrurile pe care le făcuse și, fără îndoială, mai existau și altele, despre care nu-i spusese nimic.

Se strădui să facă față emoțiilor care o încercau, să-l înțeleagă, să nu se teamă de el. Cît de naivă fusese! Nu și l-ar fi imaginat vreodată capabil de astfel de lucruri teribile. Familiile victimelor sale... Cît trebuie să fi suferit! Ar fi putut să fie vorba despre familia ei, despre rudele ei. Era responsabil de durerea foarte multor oameni. Dacă i-ar fi povestit cineva despre un astfel de om, ar fi spus că era de neiertat, însă el nu era cu totul rău.

Venise după ea în seara aceea, fiindcă se temuse pentru siguranța ei. Refuzase să profite de ea la club, cînd nu-l oprea nimic altceva decît propria conștiință. Chiar și puțin mai înainte, cînd ea plînsese, el fusese blînd și tandru. Sara clătină din cap, consternată, neștiind ce să creadă.

Craven se uita în altă parte, dar postura lui era, clar, defensivă. Parcă aștepta ca ea să-l condamne. Înainte să-și dea bine seama ce

făcea, Sara întinse mîna spre părul lui negru, care se ondula pe ceafă. La atingerea ei, el își ținu respirația. Mușchii i se tensionară sub palma ei, iar Sara simți fierberea de sub tăcere, lupta lui cu propriile emoții.

După o clipă, el o privi cu ochii verzi, strălucitori.

– Prostuță mică. Nu vreau mila ta. Încerc să-ți spun...

– Nu e milă, spuse ea, trăgîndu-și repede mîna.

– Încerc să-ți spun că tot ce stă între mine și băiatul despre care ți-am spus e o grămăjoară de bani.

– Ai un munte de bani.

– Nu sînt destui, rosti el înflăcărat. Nu sînt niciodată de-ajuns.

Dacă ai avea minte cît o vrăbiuță, ai înțelege.

Sara se încruntă. Simți cum strîngerea de inimă se transformă în furie, explodîndu-i în capul pieptului.

– Ba înțeleg! Ai voință să trăiești, domnule Craven. Cum aș putea să te învinuiesc pentru asta? Nu-mi plac lucrurile pe care le-ai făcut, dar nu sînt o ipocrită. Dacă m-aș fi născut în mahala, probabil că aș fi ajuns prostituată. Știu destul cît să înțeleg că în locul ăla nu prea aveai de ales. De fapt... te admir pentru că te-ai ridicat de acolo. Puțini ar fi avut voința și forța să facă asta.

– Chiar așa? zîmbi el întunecat. Mai devreme ai întrebat despre comitetul meu de sponsori. O să-ți povestesc. Majoritatea soților acestor femei au amante și le lasă singure în pat, noapte după noapte. Pe vremuri mă culcam cu ele, pentru un preț. Am făcut o avere. Am fost la fel de priceput la asta ca și la hoție.

Sara păli. Văzîndu-i reacția, el o tachină cu blîndețe:

– Încă mă mai admiri?

Amorțită, ea își aminti de conversațiile pe care le avusese cu prostituatele, cînd strîngea informații pentru Matilda. Și ele aveau

aceeași expresie ca și Craven în același moment, tristă, lipsită de speranță.

– Când am avut nevoie de mai mulți bani ca să finanțez clubul, continuă Craven, le-am șantajat pe câteva dintre ele. Nici un aristocrat nu vrea să afle că soția lui s-a culcat cu un sărăntoc ca mine. Ciudat este că șantajul nu mi-a scăzut din farmec. „Prietenii” au continuat până când am terminat de construit clubul. Avem înțelegeri foarte civilizate, eu și sponsorii mei.

– Lady Raiford...roști Sara pe un ton răgușit.

– Nu, ea nu a fost una dintre ele. Eu și cu ea nu am...

Făcu un gest de nerăbdare și se retrase pe neașteptate, de parcă un cerc de foc i-ar fi separat.

– N-am vrut așa ceva de la ea.

– Pentru că țineai la ea.

Când văzu că el nu răspunde, Sara continuă:

– E una dintre cei care țin la tine. Mulți te iubesc, inclusiv domnul Worthy, Gill, chiar și fetele casei...

– Da, e îndatorire de serviciu.

Ignorându-i replica sarcastică, ea îl privi atent.

– Domnule Craven, de ce mi-ai povestit toate astea? Nu vrei să-mi accepți compasiunea, iar eu n-o să-ți arăt dispreț. Ce vrei de la mine?

Oprindu-se înainte să facă încă un pas, el traversă bariera invizibilă care-i despărțea și o apucă dureros de brațe.

– Vreau să pleci. Nu ești în siguranță aici. Câtă vreme ești în Londra, nu pot să te apăr de mine însumi.

Îi privi șuvițele care-i cădeau pe umeri, figura delicată, privirea nedumerită. Brusc, gemu și o trase la piept, îngropându-și fața în părul ei. Sara închise ochii, amețită. Trupul lui era solid, puternic, aplecat

peste al ei ca să compenseze diferența de înălțime. Sara îl simți cum tremura. Îi vorbi chiar sub ureche, gutural, chinuit de plăcerea interzisă:

– Trebuie să pleci, Sara... Fiindcă vreau să te țin așa până când pielea ți se topește în pielea mea. Te vreau la mine în pat, vreau să-ți simt parfumul pe cearceafurile mele, să-ți văd părul desfăcut pe perna mea. Vreau să-ți răpesc inocența. Doamne! Vreau să nu mai poți iubi pe nimeni altcineva.

Orbește, Sara își lipi palma de obrazul lui, atingându-i barba nou-crescută.

– Dacă și eu vreau la fel? șopti.

– Nu, roști el apăsător, apoi își lipi buzele de pielea fină a gâtului ei. Dacă ai fi a mea, te-aș transforma în cineva de nerecunoscut. Te-aș răni în feluri despre care nici nu visezi. N-o să las să se întâmple așa ceva, dar să nu crezi vreodată că nu te-am vrut.

O trase mai aproape și amândoi începură să respire mai greu, iar ea simți prin haine cât de aprins era el.

– Asta e pentru tine, spuse Derek încet. Numai pentru tine.

O apucă de încheietură și-i lipi palma la pieptul lui. Chiar și prin bumbac, stofă și lână, ea îi simți inima bătând tare. Se strădui să ajungă mai aproape, iar lui i se tăie respirația.

– Nici un bărbat n-ar trebui să ajungă atât de aproape de iad, spuse răgușit, dar nici când diavolul îmi șoptește să te fac a mea, eu tot nu pot.

– Te rog, spuse ea întretăiat, neștiind dacă-i cerea s-o lase sau s-o țină cu el.

Cuvintele ei îl aduseră în pragul nebuniei. Își lipi, chinuit, buzele de buzele ei, gemând, explorându-i nerăbdător gura cu limba. Sara îl luă pe după gât și își împlăti degetele în părul lui, dorindu-și să-l țină

aşa pentru totdeauna. Încă îi mai simţea inima bătând tare, prin materialul rochiei. El îşi strecură coapsa între genunchii ei, apăsând într-un loc nespus de intim. Nu ştia cât timp o sărutase, uneori cu blîndeţe, alteori brutal, mîngîind-o pe sub pelerină. Ei i se înmuiară genunchii şi ştiu că n-ar fi putut să rămînă în picioare dacă el n-ar fi susţinut-o.

– Domnule Craven, gemu cînd buzele lui le părăsiră pe ale ei, doar ca să o sărute pe gît.

El îi dădu la o parte şuviţele de pe obraz şi îşi lipi fruntea de fruntea ei, pînă cînd ea simţi cusătura cicatricei.

– Spune-mi pe nume. Numai o dată.

– Derek.

Un moment el rămase nemişcat, cu respiraţia atingîndu-i Sarei bărbia, apoi îi sărută, pe rînd, pleoapele închise, simţindu-i genele tremurînde.

– O să te uit, Sara Fielding, spuse apăsător. Oricît mi-ar lua.

Un singur alt moment îi mai stăruia Sarei în amintire. O dusesese călare la familia Goodman. Ea îşi ascunsese chipul la pieptul lui, ţinîndu-l strîns. Chiar şi în aerul rece, trupul lui părea să emane căldura unui foc aprins. Se opriseră la o margine de stradă, iar el îi desfăcuse braţele din jurul său şi-i ordonase să coboare de pe cal.

Începuse să ningă uşor, cu fulgi mici, care pluteau în jos şi atingeau caldarîmul cu un sunet abia auzit. Craven o ajutase să descalece şi cîţiva fulgi i se așezaseră în păr, dantelă de gheaţă prinsă în şuviţele întunecate. Cicatricea îi era mai pronunţată decît de obicei.

Sara îşi dorea să-i sărute rana, acea amintire de neşters a nopţii în care îl cunoscuse. Avea un nod în gît, iar ochii o usturau.

Era atît de diferit de cavalerii galanţi din fanteziile ei romantice... Era întinat, rănit, imperfect. Îi distrusese intenţionat orice iluzie ar fi putut să aibă despre el, îşi expusese trecutul misterios ca pe oroarea înfiorătoare care era. Încercase să o îndepărteze, dar ea se simţea şi mai aproape de el, de parcă adevărul i-ar fi legat cu intimitatea lui.

O conduse pînă pe treptele casei Goodman, apoi se opri şi îi privi părul încîlcit, obrajii iritaţi de barba lui şi buzele roşii. Zîmbi puţin.

– Arăţi de parcă ai fi petrecut noaptea cu un escadron de marinari în permisie.

Ea se uită în ochii lui verzi, ştiind că aveau s-o bîntuie pentru totdeauna.

– N-o să ne mai întîlnim niciodată, aşa e? întrebă ameţită.

Nu era nevoie ca el să-i răspundă. O luă de mîină, de parcă palma ei ar fi fost un obiect nepreţuit, o ridică la buze atît de uşor încît parcă ar fi plutit, iar căldura respiraţiei lui îi încălzi pielea. Sara îi simţi buzele mişcîndu-se cînd rosti cuvinte neauzite în centrul palmei ei. Derek îi dădu drumul şi o privi cu intensitate, descoperind adîncimea sufletului său plin de patimă, de dor şi de amărăciune.

– La revedere, domnişoară Fielding, spuse răguşit.

După aceea se răsuci şi plecă, iar Sara privi în urma lui, îngheţată, tăcută, cum se urcă pe cal şi porneşte în jos, spre stradă, şi cum dispăre din vedere.

Capitolul 7

A doua zi după întoarcerea sa în Greenwood Corners, Sara merse pe jos kilometrul care despărțea căsuța familiei ei de conacul mic al familiei Kingswood, călcînd pe urmele înghețate ale căruțelor și traversînd pîlcuri de copaci. Pe drum respiră adînc aerul curat de țară, parfumul brazilor și mirosul zăpezii.

– Domnișoară Fielding! auzi strigătul unui băiat în spatele ei. Cum a fost la Londra?

Sara se întoarse și-i zîmbi lui Billy Evans, fiul morarului.

– Foarte interesant, îi răspunse. Cum de nu ești la școală la ora asta?

Îl privi cu prefăcută bănuială, fiindcă n-ar fi fost prima dată cînd Billy era prins lipsind.

– M-au trimis să împrumut o carte de la director, spuse el cu veselie. Cum merge cartea, domnișoară Fielding?

– Abia dacă am început să scriu, recunoscui Sara. Cred că o să fie gata la vară.

– Îi spun mamei. Îi plac mult cărțile dumneavoastră, deși trebuie să le ascundă de tati.

– De ce?

– Nu-i place să citească. Spune că poate fugi și ea, ca Matilda.

Rîseră amîndoi, iar Sara îl mîngîie pe băiat pe cap.

– N-ar face ea așa ceva, Billy. Plus că Matilda aproape că a sărit de pe un pod. Vezi ce se întîmplă dacă fugi de acasă?

El îi zîmbi șiret, arătîndu-i dinții strîmbi.

– Înseamnă că nici dumneavoastră n-o să-l mai părăsiți pe domnul Kingswood.

Sara se aplecă mai aproape de el.

– Crezi că i-a fost dor de mine? Întrebă pe un ton scăzut, complice.

Spre deliciul ei, Billy roși pînă cînd obrajii îi ajunseră roz aprins sub părul de culoarea morcovilor.

– Întrebați-l pe el! spuse, apoi se grăbi să plece.

– Așa am de gînd.

Sara continuă să meargă, în pas de plimbare, oftînd cu un amestec de plăcere și tristețe. Acolo era locul ei, în satul în care toate-i erau cunoscute. Știa fiecare cărare, fiecare poiană și fiecare pîrîu. Cunoștea pe toată lumea din sat și povestea tuturor familiilor care locuiau acolo. Greenwood Corners era un loc minunat, dar de aceea dată revenirea acasă fusese diferită. În loc de bucurie și ușurare ea se simțea goală pe dinăuntru, de parcă ar fi lăsat în urmă o parte vitală din ea însăși. Nici măcar părinții ei, care-i uraseră bun-venit zîmbind iubitori, nu reușiseră să-i ostoiască nostalgia. Abia aștepta să-l vadă pe Perry în acea dimineață, fiindcă spera ca el să-i ofere confortul după care tînjea.

Inima începu să-i bată mai tare cînd se apropie de casa familiei Kingswood. Era un conac fermecător de țară, cu iederă ce acoperea fațada. Înăuntru, camerele erau decorate cu stucaturi simple și zugrăvite în tonuri rafinate de ocru, maro și verde. În sezonul cald, mama lui Perry, Martha, era adesea în bucătăria de vară din spatele casei, unde se ocupa de ierburi și legume. În lunile de iarnă își

petrecea vremea cosînd în salon, aproape de lumina și căldura semineului. Iar Perry, desigur, era în bibliotecă, citind din cărțile lui mult-iubite de istorie și poezie.

Sara bătu la ușa de la intrare și-și șterse pantofii la marginea treptelor. După un minut sau două, în prag apărură Martha Kingswood. Era o femeie atrăgătoare, cu ochii albaștri-cenușii și cu părul care fusese blond cîndva, acum deschis la culoare precum vanilia. Expresia ei binevoitoare se transformă imediat ce-o recunoscă pe cea care bătuse.

– Văd că te-ai întors din pribegie.

Sara zîmbi veselă și o privi în ochi pe femeia mai în vîrstă.

– N-am pribegit, ci am adunat informații.

Nu putu să nu se gîndească la avertismentul pe care propria ei mamă, Katie, i-l dăduse cu cîțiva ani înainte:

– Ai grijă ce-i spui femeii ăleia, Sara. O cunosc pe Martha de cînd era fată. O să te încurajeze să-i faci confidențe, apoi o să găsească o cale să folosească lucrurile pe care i le spui împotriva ta.

– Dar nu i-am dat niciodată vreun motiv să nu mă placă, protestase Sara.

– Perry ține la tine, draga mea. Țsta e un motiv suficient.

De atunci, Sara ajunsese să-și dea seama că mama ei avusese dreptate. Rămăsă văduvă la cîțiva ani după nașterea lui Perry, Martha își construise viața în jurul fiului ei. Oricînd erau în aceeași încăpere, ea îi căuta apropierea cu o gelozie indiscretă care pe Sara o făcea să se simtă stînjinită. Perry se resemnase, știa că mama sa era posesivă și că nu-i plăcea ca el să fie atent la oricine altcineva, dar susținea că, după ce avea să se însoare, Martha își va slăbi controlul asupra lui.

– O să ajungem la o înțelegere, îi spusese el Sarei de nenumărate ori. Nu uita că nu trebuie să iei personal nimic din ce spune. S-ar purta așa cu orice altă fată aș curta.

Martha se așeză în pragul ușii, blocînd intrarea cu trupul ei firav, de parcă n-ar fi vrut să-i dea voie Sarei să intre.

– Cînd te-ai întors?

– Aseară.

– Presupun că ai venit ca să-l vezi pe fiul meu.

Vorbise pe un ton calm, dar încărcat de o ostilitate care o făcu pe tînără să tresară.

– Da, doamnă Kingswood.

– Poate că data viitoare o să-ți programezi vizita în așa fel încît să nu-l deranjezi de la studiile de dimineață.

Tonul ei sugera că Sara alesese o oră foarte nepotrivită pentru vizită. Înainte să apuce ea să răspundă, Martha deschise ușa mai larg și-i făcu semn să intre.

Sperînd că mama lui Perry nu venea în urma ei, tînăra se grăbi în foaier. Ar fi fost frumos, se gîndi tristă, dacă regăsirea cu iubitul ei ar fi fost privată, măcar un minut sau două. Din fericire nu auzi pașii Marthei în urma sa.

Ajunse la bibliotecă, o cameră comodă, decorată cu tapet pe care erau desenate păsări trandafirii, roșii și cafenii și cu rafturi din mahon.

Tînărul așezat la biroul din lemn de trandafir, lîngă fereastră, se ridică și-i zîmbi.

– Perry! strigă ea, fugind la el.

Acesta chicoti cînd o văzu atît de impulsivă și o prinse în brațe. Era subțire, nu foarte înalt și avea cele mai elegante mîini pe care le văzuse Sara vreodată la un bărbat. Fiecare gest pe care-l făcea el era plin de grație, iar ei îi plăcuse întotdeauna să-l vadă scriind, cîntînd la pian sau pur și simplu dînd paginile cîte unei cărți. Închizînd ochii, ea îi inhală parfumul și zîmbi mulțumită.

– Of, Perry!

Trupul lui subțire era familiar și comod. Parcă ultimele zile la Londra nici nu existaseră. Deodată, însă, o amintire îi reveni în minte... Brațele puternice ale lui Derek Craven strângându-l aproape, vocea lui blândă, adâncă, șoptindu-i la ureche: „Vreau să te țin așa până când pielea ți se topește în pielea mea. Te vreau la mine în pat, vreau să-ți simt parfumul pe cearceafurile mele...”

Surprinsă, tinăra se retrase puțin.

– Draga mea? murmură Perry. Ce s-a întâmplat?

Ea clipi des și umerii îi fură scuturați de un fior.

– Doar... un curent de aer rece de afară, spuse ea fixându-l și încercând să alunge amintirea privindu-i figura. Ești chipeș, îi spuse cu sinceritate, iar el rîse mulțumit.

Toată lumea știa că Perry era cel mai frumos bărbat din Greenwood Corners. Părul lui, puțin cam lung în acel moment, avea o nuanță de auriu ca bronzul. Ochii albaștri ca două giuvaieruri erau mult mai impresionați decît ai ei. Nasul lui era mic, drept, și avea buze fine. Fruntea îi era înaltă și toate la un loc aminteau de un erou romantic ca în Byron.

După ce se uită în jur, ca să se asigure că erau singuri, Perry se aplecă să o sărute. Ea ridică bărbia, dar deodată nu putu să se gîndească decît la chipul cu cicatrice atît de aproape de al ei, la strălucirea ochilor verzi, la buzele aspre care căutau și explorau fără milă, atît de diferite de acelea ale lui Perry. Închise ochii strîns și se forță să-i răspundă la sărut.

El scoase un sunet scurt la final și îi dădu drumul, apoi zîmbi.

– Unde ți-e boneta? întrebă. Îți vine foarte bine, cu dantela care-ți încadrează obraji.

– M-am hotărît să n-o port astăzi, spuse ea, încruntîndu-se cînd el îi dădu drumul din brațe. Nu... Nu-mi da drumul încă.

– Mama o să ne întrerupă curînd, o avertiză el.

– Știu, oftă Sara, făcînd cam fără voie un pas înapoi. Mi-a fost foarte dor de tine.

– Și mie mi-a fost dor de tine, răspunse galant Perry, arătînd spre canapeaua tapițată, din lemn pictat. Cred că mama vrea să ne aducă niște ceai. O aud mișcîndu-se prin bucătărie.

– N-am putea să petrecem puțin timp singuri? șopti ea, atentă ca nu cumva s-o audă Martha. Am cîteva lucruri să-ți spun între patru ochi.

– O să avem o viață numai noi, promise Perry cu privirea strălucitoare. Sînt sigur că o oră petrecută cu mama, din cînd în cînd, nu e prea mult de îndurat?

– Cred că nu, răspunse ea cam fără voie.

– Așa te vreau, draga mea.

Bucurîndu-se de lauda lui, Sara îi dădu voie să-i ia pelerina. Se așeză pe pernele brodate ale canapelei, iar Perry îi luă mîinile într-ale sale, mîngîind-o cu degetele mari.

– Ei bine, spuse el cu drag, se pare că vizita la Londra nu ți-a făcut rău.

Zîmbi și o tachină:

– Mama are niște idei absurde legate de călătoriile tale. „De unde știe fata asta despre lucrurile indecente pe care le fac femeile ușoare și hoții?” mă întreabă. Mi-a fost greu să o conving că nu ai petrecut timp prin prăvăliile cu gin și prin bordeluri! Mama pur și simplu nu înțelege ce imaginație minunată ai.

– Mulțumesc, spuse tinăra, stînjinită, fixînd cele două lămpi negru cu auriu de pe peretele opus.

Deși nu-l mințise niciodată în legătură cu excursiile ei în oraș, îl indusese în eroare cu blîndețe, trecînd cu vederea activitățile cele mai

periculoase și făcînd ca toată afacerea să pară mai degrabă plictisitoare. Perry acceptase întotdeauna ce-i descria ea, fără să pună întrebări, însă mama lui avea o natură suspicioasă.

– Pînă la urmă, continuă Perry, draga de Sara își petrece majoritatea timpului sortînd colecții de cărți și vizitînd clădiri vechi. Nu-i așa? o privi cu mîndrie, iar ea simți cum un val de căldură i se ridică spre obraji.

– Chiar așa. Perry... vreau să-ți spun ceva. Cît am stat în Londra, au fost una sau două nopți în care am ajuns foarte tîrziu. Doamna Goodman m-a amenințat că le scrie mamei și celorlalte prietene ale ei din Greenwood Corners că sînt o nesăbuită.

Perry rîse din toată inima auzind acestea.

– Sara Fielding, o nesăbuită! Oricine te cunoaște ar rîde la așa ceva.

Ea zîmbi, ușurată.

– Mă bucur că nu dai atenție lucrurilor pe care le spune doamna Goodman.

Perry îi strînse mîinile.

– Poate că vreo bătrînică te bîrfește pentru că ai scris o prostie de poveste despre Matilda, dar eu te cunosc mai bine decît oricine, draga mea. Știu ce-ți dorește inima și o să-ți îndeplinesc dorințele. După aceea n-o să mai fie nevoie să-ți faci griji, să visezi cu ochii deschiși sau să scrii. O să mă ai pe mine și o casă plină de copii și asta o să-ți ocupe tot timpul. E tot ce și-ar putea dori o femeie.

Sara îl privi surprinsă.

– Deci tu vrei să nu mai scriu?

– Am adus ceai, se auzi vocea Marthei din prag.

Intră ducînd o tavă din argint gravat și un serviciu care era în familia Kingswood de trei generații.

– Mamă, spuse Perry zîmbind fericit, de unde ai știut că exact asta ne doream? Intră și stai cu noi, cît ne povestește Sara cum a fost vizita în orașul păcătos.

Îndemnată de privirea dezaprobată a Marthei, Sara se îndepărtă de Perry pînă cînd ajunseră să stea la o distanță ceva mai respectuoasă. Mama lui puse tava pe masa rotundă din fața lor și se așeză într-un fotoliu din apropiere.

– Ce-ar fi să torni tu, Sara? o invită ea pe tînără, pe un ton care sugera că-i făcea acesteia o favoare, ca unui oaspete de onoare ce era.

Cumva, Sara avu sentimentul că tocmai fusese supusă unui test. Cu grijă, turnă ceai într-una dintre cîmile delicate de porțelan, apoi adăugă lapte și zahăr. Bănuiala de mai devreme i se confirmă cînd Martha făcu o grimasă de neplăcere.

– Nu așa îi place lui Perry, spuse aceasta.

Sara se răsuci întrebătoare spre Perry.

– Îl bei cu lapte și cu zahăr, nu?

El ridică puțin din umeri și spuse:

– Da, doar că...

– Ai turnat laptele ultimul, îl întrerupse Martha, înainte ca Perry să o poată lumina. Fiul meu preferă să torni mai întîi laptele și după aceea ceaiul. Gustul e cu totul diferit.

Gîndindu-se că, poate, Martha glumea, Sara se uită înapoi la Perry. El îi zîmbi neputincios, iar ea se forță să ridice prozaic din umeri.

– Ei bine, spuse abținîndu-se să rîdă, o să încerc să țin minte, doamnă Kingswood. Nu pot să-mi dau seama cum de n-am observat în toți acești ani.

– Poate că ar trebui să încerci să fii mai atentă la nevoile fiului meu, dădu Martha din cap, mulțumită că-i dăduse o lecție. Ai putea să-ți amintești că și eu beau ceaiul la fel, dar fără zahăr.

Ascultătoare, Sara pregăti băuturile așa cum trebuia, apoi se așeză la locul ei, cu o ceașcă în mână, fără lapte și cu mai mult zahăr. După prima înghițitură văzu privirea întrebătoare a Marthei. Buzele acesteia se strânseseră pînă cînd formaseră linii verticale pe margini.

– Presupun că ai mers la biserică în Londra, Sara?

Tentația de-a minți era puternică. Sara mai luă o gură de ceai, apoi clătină din cap cu regret.

– Nu am avut timp.

– Nu am avut timp, repetă Martha încet. Hmm. Sînt, cu siguranță, recunoscătoare că Domnul nu ne servește astfel de scuze cînd îi încredințăm rugăciunile noastre. Pe cît de ocupat este El, găsește întotdeauna timp pentru noi. Mă gîndesc că ai putea și tu să faci la fel pentru El.

Sara dădu din cap amuzată, gîndindu-se că Martha Kingswood mergea la biserică mai des decît oricine altcineva. Ea sosea cu cincisprezece minute mai devreme și se așeza în primul rînd. Tot ea obișnuia să plece la cincisprezece minute după ceilalți, fiindcă simțea că era responsabilitatea ei specială să-i spună pastorului Crawford părerea ei despre cum ar fi putut să fie îmbunătățită slujba.

– Nici eu, nici Perry n-am pierdut vreodată slujba de duminică, din nici un motiv, spunea Martha. „Aș prefera să fiu portar la intrarea Domnului meu, decît să locuiesc în corturile păcatului”. Știi de unde e citatul, Sara?

– Din Iov? încercă tînăra să ghicească.

– Din psalmi, răspunse Martha încruntîndu-se. Nici o femeie care dorește să fie soția lui Perry n-ar lipsi de la vreo slujbă, decît, poate, dacă ar avea un motiv inevitabil.

– Moartea? Dezastre naturale? sugeră inocent Sara, simțind cum Perry îi face semn cu genunchiul.

– Exact așa, răspunse Marthy.

Sara tăcu, iar bucuria de a-l revedea pe iubitul ei dispăru. Mersese acolo ca să fie cu el, nu ca să asculte o predică din partea mamei lui, oricît de bine-intenționată ar fi fost ea. De ce îi permitea el să facă asta și nu spunea nimic? Rămăsese cuminte la locul lui, în timp ce mama sa le fura timpul petrecut împreună. Ignorînd fiorul de resentiment pe care-l simți, Sara încercă să conducă discuția într-o altă direcție.

– Spuneți-mi ce s-a întîmplat în sat cît am fost plecată. Cum se mai simte domnul Dawson? Îl mai deranjează guta?

– Se simte mult mai bine, răspunse Martha. Zilele trecute chiar s-a încălțat și a ieșit la plimbare.

– Nepoata lui, Rachel, s-a logodit cu Johnny Chesterson alaltăieri, adăugă Perry.

– Minunat! exclamă Sara. Familia Chesterson e norocoasă cu așa o fată drăguță.

Martha dădu scurt din cap.

– Rachel e genul de fată spirituală și modestă cu care domnul Kingswood a sperat că o să se însoare fiul său. Ea n-ar visa niciodată să atragă atenția asupra ei, așa cum fac unele fete tinere.

– Vă referiți la mine? întrebă Sara încet.

– Vorbeam despre Rachel.

Sara lăsă cu mișcări scurte ceașca și farfurioara pe masă, apoi se uită la Perry, care roșise din cauza impoliteții mamei sale.

– Mă mir cum de tu nu ai curtat niciodată pe cineva atît de minunat, îi spuse Sara, zîmbind, deși era furioasă.

Martha răspunse în locul fiului ei.

– Perry nu a fost niciodată liber să o curteze pe ea sau pe oricare altă fată din sat. Altcineva i-a ocupat tot timpul cu posesivitatea ei obositoare.

Sara își simți obrazii luînd foc.

– Mă întreb dacă e vorba despre mine sau despre dumneavoastră, spuse, apoi se ridică brusc și își luă pelerina. Mă scuzați. E momentul să plec.

În spatele ei, Martha scoase o exclamație ascuțită:

– Ce comportament nepoliticos. Nu făceam decît să discut!

Perry se aplecă spre mama sa, ca s-o liniștească, iar Sara ieși. Nu își mai pierduse niciodată cumpătul de față cu Perry și o suportase pe mama lui cu răbdare și respect. Dintr-un motiv sau altul, în acea zi ajunsese la limită. Blestemă pentru sine și se îndreptă spre casă. Cînd își dădu seama că Perry se grăbea în urma ei, își îndreptă spatele. Tînărul ieșise fără să-și ia măcar haina.

– Nu pot să cred că ai plecat în felul ăsta, exclamă el. Sara, oprește-te și dă-mi voie să-ți vorbesc o clipă!

Ea continuă să meargă fără să încetinească pasul.

– N-am poftă să discut.

– Nu te supăra pe mama.

– Nu sînt supărată pe ea. Sînt supărată pe tine, fiindcă nu m-ai apărat!

– Sara, nu pot să-i spun să nu-și exprime opiniile în propria casă! Facem prea mare tărăboi.

– A fost nesuferită!

Perry rîse chinuit și își potrivi pasul după al ei.

– Mama a fost foarte nepoliticoasă astăzi, recunosc el. Nu știu care a fost cauza.

– Cred că putem să presupunem că eu am fost. Eu sînt mereu cauza, Perry. Nu ți-ai dat seama cît de mult mă disprețuiește, pe mine și pe oricare alta ți-ar capta interesul?

– De ce ai devenit așa de sensibilă? întrebă el uluit. Nu e felul tău să te superi așa ușor. Trebuie să-ți spun că nu e o latură prea atrăgătoare a ta, Sara. Ba deloc!

Acum, că lăsase deoparte piedicile, tînăra îi vorbi deschis, ușurată că putea să spună ce simțea:

– Chiar așa? Ei bine, nici mie nu mi se pare atrăgător cînd o lași pe mama ta să mă atace așa. Și ce-i mai rău, te aștepti ca eu să suport zîmbind!

Perry deveni mohorît.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Sara. Nu ne-am mai certat niciodată.

Pe ea începură s-o usture ochii.

– Asta pentru că eu am crezut că, dacă o să fiu înțelegătoare și o să suport destul, o să te hotărâști odată să mă ceri de soție. A trebuit să aștept patru ani, Perry, și să-mi pun toate speranțele în aprobarea mamei tale. Ei bine, ea n-are să ne dea binecuvîntarea niciodată, spuse, ștergîndu-și cu nerăbdare cîteva lacrimi de furie. Mi-ai cerut mereu să aștept, de parcă am avea tot timpul din lume, dar timpul e prețios, Perry. Am irosit ani întregi în care am fi putut să fim împreună. Nu pricepi cît valorează fiecare zi în care am putea să ne iubim? Pe unii oameni îi separă distanțe ce nu pot fi trecute, și nu pot decît să viseze unul la altul toată viața, fără să aibă ce-și doresc mai mult. Cît de prostesc, cît de nechibzuit e să ai iubirea la îndemînă și să nu profiți de ea! spuse, prinzîndu-și buza de jos cu dinții, ca să nu mai tremure. Lasă-mă să-ți spun un lucru, Perry Kingswood. Nu-i înțelept din partea ta să crezi că eu aș fi mulțumită să te aștept la nesfîrșit!

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă el, uluit de tirada ei.

Ea se opri și-l privi fix.

– Dacă m-ai vrea cu adevărat, n-ai putea suporta să fii departe de mine. Nu ai lăsa pe nimeni să intervină între noi. Și m-ai fi sedus până acum!

– Sara, exclamă el, privind-o uluit. Nu te-am văzut niciodată așa. Nu ești tu însăși. Ce ți s-a întâmplat la Londra?

– Nimic, dar m-am gândit la cum stau lucrurile.

Își recăpătă controlul și îl privi cu un amestec de hotărîre și dor.

– Am luat o decizie, Perry.

– Chiar așa, rosti el cu amărăciune, iar cuta din colțul gurii i se adînci. Ei bine, să știi că mie nu-mi dictează nimeni ce să fac, fata mea!

– Sper că e adevărat, fiindcă mă tem că o să lași dorințele mamei tale să-ți ghideze decizia. Știi la fel de bine ca mine că a făcut tot posibilul ca să ne stea în cale. Am încercat mereu să evit să te pun în poziția de-a alege între noi două, dar nu văd altă cale de rezolvare.

Sara trase aer adînc în piept, apoi continuă:

– Vreau să mă mărit cu tine, Perry. Vreau să am grijă de tine și să-ți fiu parteneră iubitoare, dar această „curte” sau oricum s-ar numi ce s-a întâmplat în ultimii patru ani trebuie să se termine într-un fel sau altul. Dacă nu-mi ceri mîna curînd, foarte curînd, o să pun eu punct relației noastre, definitiv.

Tînărul pâlî. Se fixară unul pe celălalt în tăcere, amîndoi uluiți că astfel de cuvinte hotărîte ieșiseră din gura ei. Sara văzu furia și suferința din ochii lui, dar continuă să-l privească hotărîtă.

O pală de vînt intră prin vesta și cămașa lui Perry, făcîndu-l să tremure.

– Mi-e frig, spuse nemulțumit.

Fără să adauge nimic altceva, se răsuci pe călcîie și plecă, grăbindu-se înapoi spre conacul unde-l aștepta mama sa.

Ca de obicei, pe Sara o liniști imaginea casei părintești, așezată pe un deal mic. Aveau patru camere, o toaletă cu acoperiș de paie în grădină și un grajd în care țineau și trăsura. Părinții ei erau în vîrstă și locuiseră acolo timp de aproape patruzeci de ani, după ce moșteniseră casa de la bunicii Sarei. Orice probleme ar fi avut în lumea din afară, acasă era un loc în care se simțeau în siguranță.

Apropiindu-se de casă, Sara văzu că ferestrele mici, dreptunghiulare, erau luminate. Înăuntru se vedeau mai multe siluete. Vizitatori. Simți cum i se strînge inima. Uneori, prietenii mai în vîrstă ai părinților ei stăteau cu orele, vorbind la nesfîrșit și bînd ceai. Sara nu voia să dea piept cu mulțimea, dar nici nu avea cum să evite pe toată lumea. Se strădui să zîmbească, deși nu prea avea poftă, deschise ușa din față și intră. Așa cum se aștepta, pe fiecare dintre piesele vechi de mobilier era așezat cîte un oaspete. Erau acolo familiile Hughes, Browne, și Archie Burrows, recent rămas văduv.

– Sara, te-ai întors devreme, spuse tatăl ei, Isaac.

Era un bărbat scund, cu umeri lați și părul des, cărunț. Pe figura lui se întinse un zîmbet contagios. Bătu cu palma pe un taburet de lîngă fotoliul lui și spuse:

– Gustă din prăjiturile delicioase pe care le-a adus doamna Hughes.

– Nu, mulțumesc, rosti Sara, în timp ce mama ei o ajută să-și scoată pelerina. Cred că o să mă odihnesc puțin după plimbare.

– Ia te uită, exclamă doamna Browne. Obrajii fetei sînt roșii de la ger. Vîntul e foarte aspru astăzi, nu-i așa?

– Așa este, murmură Sara, evitînd să spună că emoția, nu frigul, îi colorase obrajii.

– Ce mai face tânărul domn Kingswood? întrebă una dintre doamnele mai în vîrstă, făcînd pe toată lumea să se întoarcă spre ea, curioasă. E la fel de chipeș ca întotdeauna, așa e?

– Foarte chipeș.

Sara reuși să le zîmbească înainte să se retragă în camera ei. Se așeză pe patul îngust și își așeză mîinile în poală, fixînd tabloul de pe perete, un peisaj în acuarelă care fusese pictat cu ani în urmă de una dintre prietenele ei. Artista se numea Mary Marcum, avea exact aceeași vîrstă ca și Sara, se măritase cu fierarul și avea deja trei copii. Un val de milă de sine o traversă. Nu se simțise niciodată atît de mult ca acum o fată bătrînă. Strînse din dinți, frustrată, și își șterse ochii umezi cu mîneca. În acel moment, mama ei intră în cameră și închise ușa.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Katie încet, așezîndu-se cu trupul ei plinuș pe pat, cu mîinile în poala rochiei.

Deși chipul îi era brăzdat de ani, ochii căprui îi rămăseseră tineri. Avea o privire caldă. O aureolă de bucle albe îi înrăma figura.

– Dar oaspeții... începu Sara.

– Sînt mulțumiți să-l asculte pe tata glumind. Am ajuns la vîrsta la care toate par noi din nou.

Rîseră împreună, apoi Sara clătină nefericită din cap.

– Cred că am făcut o greșeală, mărturisi, apoi îi povesti lui Katie ce se întîmplase la familia Kingswood și despre ultimatumul pe care i-l dăduse lui Perry.

Katie se încruntă, îngrijorată, apoi îi apucă Sarei mîna în mîinile ei.

– Nu cred că a fost o greșeală, Sara. Ai făcut ce ai simțit că e bine. Nu greșești dacă-ți ascuți inima.

– Nu sînt sigură de asta, rosti fiica ei pe un ton glumeț, ștergîndu-și lacrimile cu mîneca. Inima mi-a spus să fac lucruri foarte ciudate acum cîteva zile.

Strînsoarea mamei ei slăbi puțin.

– Cu domnul Craven al tău.

Sara o privi surprinsă.

– De unde ai știut?

– Din felul în care ai povestit despre el. Aveai ceva în voce, un ton pe care nu l-am mai auzit la tine.

Deși Sara vorbise foarte puțin despre club și despre patronul lui, ar fi trebuit să știe că mama ei avea să simtă lucrurile lăsate nespuse. Aplecă privirea.

– Domnul Craven e un ticălos, mama, șopti. A făcut lucruri teribile în viața lui.

– Dar tu ai găsit la el ceva care îl face să merite afecțiune, așa e?

Cîteva lacrimi căzură în poala rochiei Sarei.

– Dacă ar fi avut cine să-l învețe despre bine și rău, cineva care să-l iubească și să aibă grijă de el cînd era mic, ar fi devenit un bărbat pe cînte. Unul foarte bun.

Se întrebă cum ar fi fost Derek Craven dacă s-ar fi născut într-una dintre familiile din Greenwood Corners. Ar fi fost un băiețel frumos, cu ochii verzi și un trup puternic, bine hrănit, care ar fi alergat prin poienițe alături de ceilalți copii. Imaginea aceea se dizolvă și în locul ei apărură alta, cu Derek copil, subțire, cățarat într-un șemineu, înecîndu-se cu cenușă și tîrîndu-se în sus pe hornuri. Sara își frînse mîinile, agitată.

– Adjunctul lui mi-a spus că domnul Craven e un bărbat cu mult potențial ruinat. Are foarte mare dreptate.

Katie o privi atent.

– Sara, bărbatul ăsta a recunoscut că are sentimente pentru tine?

– Vai, nu, rosti aceasta repede. Cel puțin nu genul de sentimente cu care tu și tata ați fi de acord.

Roși, iar mama ei rîse, neașteptat, la comentariul ei.

– Sigur că sînt de acord cu acele sentimente, spuse Katie rîzînd. În cadrul căsătoriei.

Sara își trecu mîna prin păr, stricînd coafura atentă și trăgînd agrafele care parcă-i înțepau pielea.

– Nu are rost să vorbim despre domnul Craven, spuse pe un ton egal. Perry e singurul bărbat pe care-l vreau și singurul cu care o să fiu, probabil, vreodată, și s-ar putea să fi stricat orice șansă de-a mă căsători cu el.

– Nimeni nu poate să știe sigur, spuse Katie gînditoare. Cred că i-ai dat impulsul de care avea nevoie. În adîncul inimii lui, nu vrea să fie singur cu mama lui pentru totdeauna. Nu poate să fie bărbat pînă nu o lasă și nu începe să ia decizii pentru sine însuși, dar ea a făcut lucrul ăsta aproape imposibil. I-a creat o închisoare. Ce mă îngrijorează, Sara, e că în loc să scape, el s-ar putea să vrea să i te alături acolo.

– Vai, nu, spuse tînăra, cu bărbia tremurînd. N-aș suporta o viață sub papucul Marthei Kingswood.

– ăsta e un lucru la care ar trebui să te gîndești, spuse Katie cu blîndețe. Dumnezeu să vă binecuvînteze pe amîndoi, dar s-ar putea să fie singurul lucru pe care să poți să-l ai alături de el, adăugă, strîngîndu-i mîna fiicei ei și zîmbind cu căldură. Usucă-ți lacrimile, draga mea, și hai să petreci puțin timp cu oaspeții noștri. Doamna Browne a întrebato iar despre Matilda, și eu nu îmi amintesc niciodată ce trebuie să-i spun.

Sara îi aruncă o privire mohorîtă, apoi o urmă ascultătoare în sufragerie.

Își petrecură ziua următoare spălînd haine și pregătînd o tocăniță. Sara vorbi și rîse cot la cot cu mama ei, în timp ce curățau morcovi, napi și ceapă. În timp ce lucrau, cîntară mai multe cîntece de dragoste cu finaluri tragice, atît de populare la ele în sat. Într-un final, Isaac le strigă din pridvor, unde repara, așezat pe podea, piciorul unui scaun.

– Nu știți și ceva cîntece în care nimeni nu moare sau nu-și pierde iubita? Am început ziua bine-dispus și acum, după atîtea cîntece, abia mai pot să nu plîng.

– Preferi niște imnuri? întrebă Sara, punînd legumele în apa fierbinte.

Mai tîrziu aveau să adauge pește și oaie în cantități egale, apoi să condimenteze totul cu piper.

– Da, ceva care să înnobileze sufletul!

Cele două femei începură un imn, oprindu-se numai ca să chicotească atunci cînd baritonul lui Isaac li se alătură.

– Tatăl tău are el vinile lui, murmură Katie spre Sara după ce terminară de cîntat. Mi-a făcut probleme, mai ales în tinerețe, fiindcă era temperamental atunci și supărăcios, zîmbi ea nostalgică, dar bărbatul ăsta m-a iubit în fiecare zi a vieții lui. Mi-a fost credincios toți cei patruzeci de ani și, după atîta timp, încă mă mai face să rîd. Mărită-te cu un astfel de om, Sara și, dacă o vrea Domnul, o să fii la fel de fericită ca mine.

Sara merse la culcare devreme în acea seară, se întinse în pat și rămase nemișcată, așteptînd ca degetele înghețate de la picioare să i

se încălzească. Se gîndise la Perry toată ziua și se rugase ca nu cumva să-î fi îndepărtat definitiv. Îl iubise mulți ani și fusese parte din viața ei întotdeauna. Cînd era în cîte una dintre dispozițiile sale de băietandru, cînd o tachina și o săruta pe buze, uneori Sarei îi era teamă să nu moară de fericire. Picnicurile de după-amiază cu el, plimbările, momentele în care se ghemuia cu capul pe umărul lui în timp ce el îi citea... toate amintirile acelea îi aduseseră nenumărate ore de bucurie. Dacă, printr-un miracol, ar fi devenit soția lui, s-ar fi trezit în fiecare dimineață alături de el, cu părul lui blond puțin în dezordine, cu ochii albaștri plini de zîmbet și de somn.

Tensionată, plină de speranță, Sara își strînse perna în brațe.

– Perry, spuse, cu vocea înfundată. Perry, nu pot să te pierd. Nu pot.

Adormi cu numele lui pe buze, dar cînd visă, îl visă pe Derek Craven. Prezența lui întunecată îi alunecă prin vis precum o fantomă. Se jucau de-a v-ași ascunselea, alergau prin clubul gol, iar ea rîdea cînd îl simțea aproape. O urmărea hotărît și se apropia mereu. Nu putea să scape decît într-un singur fel. După ce găsi o ușă secretă, ea dispăru într-un tunel întunecat, ascuns. Deodată îi auzi răsuflarea. Era alături de ea, în umbră. O prinse cu ușurință la perete și rîse cînd o auzi tresărind speriată.

– N-o să scapi niciodată de mine, îi șopti mîngîind-o, lăsîndu-și mîinile să-i alunece peste trupul ei. Ești a mea pentru totdeauna. Numai a mea...

Se trezi brusc, fiindcă la ușa ei bătea cineva. Vocea adormită a tatălui ei ajunse pînă la ea, cu un ton iritat, dar potolit.

– Sara? Sara, avem oaspeți. Îmbracă-te, fiica mea, și vino în sufragerie.

Ea se mișcă greu, dorindu-și să se întoarcă în vis.

– Da, tata, spuse, apoi se strădui să coboare din patul cald și comod.

Găsi un halat gros și îl puse peste cămașa de noapte cu gît înalt.

– Tata, cine este la...

Vocea i se stinse cînd îl văzu pe oaspete. Își duse imediat mîna la părul în dezordine și îl aranjă în grabă.

– Perry!

Nearanjat și stînjenit, Perry stătea la intrare, cu pălăria în mînă. O privi pe Sara și îi vorbi încet tatălui ei.

– Domnule, știi că pare nepotrivit, dar, dacă aș putea să vorbesc cu fiica dumneavoastră doar un moment...

– Numai un moment, nu mai mult, spuse Isaac cam fără voie.

O privi cu înțeles pe Sara, apoi ieși din cameră. Ea dădu din cap aprobator, în semn că înțelesese să nu prelungească întrevederea.

Inima îi bătea repede. Își dresе glasul, se apropie de un fotoliu și se așeză pe marginea lui.

– De ce ai venit la ora asta tîrzie, Perry? Știi că nu se cade.

– Aproape că mi-am ieșit din minți în ultimele două zile, spuse el gîtuit. Nu am dormit deloc azi-noapte. M-am gîndit la tot ce ai spus. Nu păreai aceeași ieri dimineață, arătai și vorbeai diferit. Ar fi trebuit să-mi spui de mult ce simți, Sara. Mi-ai făcut un deserviciu de fiecare dată cînd ți-ai ascuns gîndurile în spatele unui zîmbet.

– Presupun că ai dreptate, recunosc eu, observîndu-i cearcănele, semn al nesomnului.

– Ai avut dreptate în cîteva privințe, spuse Perry, luînd-o prin surprindere cînd se așeză în genunchi în fața ei și îi luă mîna cu grijă. Mama nu o să fie de acord cu legătura noastră, nu de la început, dar o să se obișnuiască după o vreme. Se poate chiar ca voi două să deveniți prietene cîndva.

Sara dădu să răspundă, însă el îi făcu semn să aștepte.

– Ai mai avut dreptate într-o privință, draga mea. E o risipă să nu profit de iubire când mi-e la îndemână. Vreau să fiu cu tine, mai spuse, strângându-i mâinile și privindu-i chipul îmbujorat. Te iubesc, Sara. Dacă vrei, mi-ar plăcea să ne căsătorim în primăvară.

– Da, da!

Tînăra se ridică din fotoliu și-l luă pe după gît, aproape gata să-l răstoarne de entuziasm. Perry rîse și o sărută, încercînd s-o facă să vorbească mai încet.

– Liniște, draga mea, să nu-i trezim pe ai tăi.

– Probabil că sînt cu urechile lipite de ușă, spuse ea, strîngîndu-l în brațe. Vai, Perry, m-ai făcut atît de fericită!

– Tu mă faci și mai fericit pe mine.

Își zîmbiră larg unul celuilalt, iar Perry îi mîngîie părul.

– Vino mîine dimineață și vorbește cu tata, îl îndemnă Sara. E doar o formalitate, dar o să-i facă plăcere.

– Da, apoi vii cu mine, ca să-i dăm vestea și mamei.

– Vai, nu rezistă Sara să spună.

El o privi dezaprobator.

– Dacă mergi la ea cu bunăvoință și iubire, o să-ți răspundă la fel.

– Bine, rosti ea zîmbind. Sînt așa de bucuroasă că aș fi în stare să-l sărut chiar pe diavol...

Perry nu observă că, brusc, ea tresări. Și nici n-avea de unde să știe motivul. Mai discutară cîteva minute și, după ce se sărutară în grabă de cîteva ori, logodnicul ei plecă. Minte Sarei era plină de gînduri ciudate, de teamă, dar le ascunse pînă cînd tînărul plecă. După aceea își dădu voie să se gîndească la Derek Craven, la zîmbetul lui mișelesc, la cum se aplecase deasupra ei. Expiră tremurat, simțindu-

se ca bîntuită. Nu trebuia să se repete așa ceva. Avea să uite orice amintire legată de Craven, pentru totdeauna. Spusese că avea să o uite. Se întrebă cu amărăciune cum avea el de gînd să facă asta, dacă avea să-i fie simplu... dacă va merge la o altă femeie.

Era ridicol să își dea voie să fie supărată din cauza unuia ca el. Ce se întîmplase între ei luase sfîrșit, iar episodul fusese atît de scurt încît semănase mai mult cu un vis. Perry era adevărat, la fel ca și viața ei din Greenwood Corners. Avea să se mulțumească să trăiască alături de familia și prietenii ei și să înceapă o viață alături de bărbatul care o iubea.

– Tot nu-mi vine să cred că tînărul nostru domn Kingswood și-a făcut în sfîrșit curaj.

Doamna Hodges clătină din cap, zîmbitoare, uitîndu-se la Katie, care îi curăța grătarul cuptorului, în timp ce Sara puneia lemne pe foc. Fiindcă domnii și doamna Hodges erau în vîrstă, iar domnul Hodges suferea de reumatism, uneori aveau nevoie de ajutor la treburile casei. Doamna Hodges spuse pe un ton vesel, în timp ce ștergea de praf dulapul cu porțelanurile sale mult-iubite:

– Pentru Dumnezeu, mă surprinde că mama lui i-a dat voie.

Văzu expresiile reținute ale lui Katie și Sara, așa că zîmbetul îi dispăru și pe figură îi apărură o expresie dezolată. Intenționase să le facă să rîdă, dar atinsese un punct sensibil. Sara rupse tăcerea ridicînd din umeri și spunînd:

– Doamna Kingswood n-a avut un cuvînt de spus, și se pare că s-a obișnuit cu ideea. Pînă la urmă, nu poate să-mi găsească o vină din faptul că-l iubesc pe fiul ei.

– Așa e, aprobă repede doamna Hodges. O să le facă bine amîndurora ca Perry să aibă o soție. Martha aproape că l-a distrus pe băiat cu afita răsfaț, dacă mă întrebi pe mine.

Sara se abținu să aprobe din tot sufletul și atîrnă oalele proaspăt curățate deasupra căminului. O bucată de dantelă îi acoperi sprînceana, iar ea o dădu la o parte cu o mișcare nervoasă. Începuse, la îndemnul lui Perry, să poarte din nou pălărioare cu dantelă, dar parcă nu i se mai potriveau ca înainte. Merse spre lavoarul din piatră ca să-și spele de cenușă mîinile și brațele, și tremură sub jetul de apă rece de la pompă.

– Fata asta nu se teme de muncă, îi spuse doamna Hodges lui Katie. Nu seamănă deloc cu restul tinerelor din sat, care nu se gîndesc decît cum să se coafeze și cum să le atragă atenția bărbaților.

– Sara e pricepută și isteată, aprobă Katie. O să-i fie o soție bună lui Perry și o binecuvîntare pentru mama lui, dacă Martha o să-i dea voie.

Doamna Hodges o privi cu atenție pe tînără.

– Încă mai insistă ca tu și Perry să locuiți cu ea după căsătorie?

Sara se încordă deodată. Continuă să-și spele mîinile, pînă cînd degetele i se albiră și amorțiră.

– Mă tem că da, spuse pe un ton egal. Încă nu am rezolvat problema asta.

– Vai de mine.

Doamna Hodges se răsuci și schimbă cîteva vorbe cu Katie. Fără să le acorde atenție, Sara își uscă mîinile degerate și se gîndi la luna care trecuse. Martha Kingswood primise vestea logodnei cu un calm remarcabil. Sara și Perry îi spusese împreună și fuseseră uluiți de absența oricărui protest.

– Dacă o să fii fericit însurîndu-te cu Sara, îi spusese ea lui Perry,

cuprinzîndu-i obraji cu mîinile ei subțiri, atunci vă dau amîndurora binecuvîntarea mea.

Se aplecase și îl sărutase scurt pe buze, apoi se ridicase și o privise în tăcere pe Sara. De atunci, Martha intervenise critic în fiecare dintre deciziile lor. Perry părea că nu-și dă seama, dar pe Sara o descuraja de fiecare dată. Se temea că întreaga ei căsnicie avea să fie un război permanent. În ultima săptămînă, mai ales, lucrurile fuseseră dificile. Martha era preocupată de ideea că Perry o abandona. Își declarase intenția de-a locui cu fiul ei și soția acestuia după căsătorie.

– Nu e o idee neortodoxă, îi spusese Perry logodnicei sale. Multe cupluri locuiesc cu părinții, ba chiar și cu bunicii. Nu vād de ce trebuie să fim izolați.

Sara fusese îngrozită.

– Perry, doar nu vrei să locuiești cu ea, nu?

Trăsăturile sale de tinerețe se întunecaseră.

– Dar dacă mama ta ar fi singură și ne-ar cere să locuim cu ea?

– Nu e același lucru. Mama nu e pretențioasă și imposibil de mulțumit!

Perry păruse rănit și supărat. Nu era obișnuit să fie contrazis de ea.

– O să-ți fiu recunoscător dacă n-o să folosești astfel de cuvinte despre mama, și să-ți amintești că m-a crescut și a avut grijă de mine singură.

– Știu asta, rostise ea amuzată, încercînd să găsească o soluție. Perry, ai niște bani ai tăi, nu? Niște economii?

El evitase întrebarea, fiindcă nu se cădea ca o femeie să pună întrebări despre bani.

– Nu e treaba ta.

Entuziasmată de ideea ei, Sara ignorase mândria masculină rănită și spusese:

– Ei bine, eu am niște bani, și am putea cîștiga destul după următoarea carte ca să ne cumpărăm o casuță doar a noastră. O să muncesc din răspuțeri dacă e nevoie, ca să putem să angajăm pe cineva care să-i țină de urît mamei tale și să aibă grijă de ea.

– Nu, spusese el imediat. O menajeră nu ar avea grijă de ea așa cum ar avea familia.

Sara se imaginase avînd grijă de Martha Kingswood și renunțînd pentru totdeauna la scris, apoi roșise furioasă.

– Perry, știi cît de nefericită aș fi dacă ar locui cu noi. O să se plîngă de tot ce fac, de la cum gătesc, la cum țin casa și la cum îmi educ copiii. Te rog, trebuie să găsim o altă cale...

– O să te măriți cu mine, la bine și la greu, spusese el apăsător. Credeam că înțelegi ce înseamnă asta.

– Nu mi-am dat seama că la bine sau la greu presupunea mai bine pentru tine și mai greu pentru mine!

– Dacă lucrul cel mai rău care poate să ți se întîmple ție e să locuiești cu mama, atunci ar trebui să mă iubești suficient încît să accepți asta.

Se despărțiseră fără să se împace, fiecare refuzînd să asculte părerea celuilalt.

– Te schimbi, se plînsese Perry. În fiecare zi ești din ce în ce mai diferită. De ce nu poți să fii fata dulce și fericită de care m-am îndrăgostit?

Sara nu fusese în stare să răspundă. Știa mai bine decît el care era problema. Perry își dorea o soție care să nu-i pună la îndoială deciziile. Voia ca ea să facă sacrificii dificile astfel încît viața lui să fie plăcută. Ea fusese dispusă mult timp să facă asta, de dragul iubirii

și al prieteniei, dar în ultimul timp, cel puțin uneori... iubirea părea că nu merită prețul pe care-l cerea el.

„Are dreptate. Chiar că m-am schimbat”, se gîndi nefericită. Era vina ei, nu a lui. Nu cu mult timp în urmă fusese genul de femeie care ar fi putut să-l facă fericit pe logodnicul ei. „Ar fi trebuit să ne căsătorim cu mult înainte”, se gîndi. „De ce nu am rămas eu în sat și nu mi-am cîștigat banii altfel decît prin scris? De ce a trebuit să merg la Londra?”

Seara, cînd se așeza la birou și muncea la roman, uneori apuca atît de strîns penița încît degetele o dureau din cauza presiunii. Cînd cobora privirea, dădea cu ochii de petele de cerneală de pe hîrtie. Nu mai știa cum arăta chipul lui Derek Craven, dar peste tot erau mici amănunte care-i aminteau de el. Timbrul vocii cuiva, culoarea ochilor altcuiva... Tresărea și se înfiora pînă în străfundul sufletului. Oricînd era cu Perry, se străduia să nu-l compare cu celălalt bărbat, fiindcă ar fi fost necinstit pentru ei amîndoi. În plus, Perry o voia de soție, în timp ce Derek Craven îi spusese clar că nu-și dorea să fie pretendentul ei.

– O să te uit, o asigurase el.

Sara era convinsă că o uitase deja și, vai, cît o durea gîndul acesta! Își dorea să poată face și ea același lucru. Dînd la o parte toate gîndurile negre, ea încercă să-și imagineze cum avea să fie casa pe care ea și Perry o vor construi împreună. Serile vor sta aproape de foc, duminicile vor merge la biserică, alături de familie și prieteni. În timpul săptămînii, Sara avea să meargă la piață, să cumpere de ale gurii și să facă schimb de zvonuri cu prietenile ei, glumind pe seama vieții de femeie măritată. Avea să fie plăcut. În principiu, Perry avea toate atributele unui soț bun. Exista afecțiune între ei, și

confortul intereselor comune și a credințelor împărtășite. Poate că vor avea o căsnicie similară cu a părinților ei.

Gîndul acela ar fi trebuit să fie liniștitor, dar, inexplicabil, Sara nu prea se simțea bucuroasă.

Crăciunul trecu în același spirit cald ca în fiecare an în Greenwood Corners. Sara se bucură de colinde, de prieteni, de cadouri și de toate ritualurile din copilărie. Era ocupată să facă ghirlande, să coacă prăjituri și să ajute la coaserea costumelor pentru concursul de frumusețe al copiilor. Nu avea prea mult timp pentru Perry, dar în puținele ore pe care le petreceau împreună, încercară amîndoi să nu se certe. În Ajun, ea îi oferî în dar o cutie cu batiste din mătase brodate cu numele lui, iar el îi dăruî ei o broșă delicată din aur, gravată cu păsări mici. Se așezară împreună în fața semineului, se ținură de mînă și vorbiră despre momente dragi din trecut. Nimeni nu spuse nimic despre Martha sau despre cărțile Sarei. De fapt, nici unul dintre ei nu îndrăznea să vorbească deloc despre viitor, de parcă ar fi fost un subiect periculos și interzis. Abia mai tîrziu Sara își dădu voie să se gîndească la cît de neobișnuit era așa ceva pentru un cuplu logodît, să nu poată să vorbească despre planurile de viitor.

Într-o zi luminoasă de ianuarie, cînd aerul era uscat și pămîntul pe jumătate înghețat, Katie și Isaac luară calul și căruța și plecară să cumpere legume de la piață. După aceea aveau de gînd să-i facă o vizită pastorului Crawford și să discute o vreme cu el. Sara rămase acasă, cu treabă. Era la chiuvetă și spăla o cratiță, frecînd energic și dîndu-i luciul smalțului învechit, cînd auzi pe cineva bătînd la ușa de la intrare și se opri.

Își șterse mîinile pe șorțul de la brîu și merse să deschidă. Făcu ochii mari cînd în fața ușii descoperi pe cineva cunoscut.

– Tabitha! exclamă.

Un vizitiu și una dintre trăsurile fără însemne folosite de angajații lui Craven așteptau la marginea drumului. Inima Sarei se strînse dureros la amintirea clubului.

Îi era greu s-o recunoască pe Tabitha, îmbrăcată simplu, ca o fată de la țară. Nu mai avea fustele largi și decolteul adînc pe care le purta la *Craven's*. Purta o rochie decentă, violet, nu cu mult deosebită de acelea pe care le avea Sara însăși. Părul ei obraznic dezordonat de obicei era prins într-un coc și acoperit cu o bonetă modestă. Asemănarea vagă dintre ele două era acum mai accentuată decît de obicei, cu excepția faptului că figura Tabitheî era încă însemnată cu duritatea care-i trăda profesia. Zîmbea larg, dar în postură i se citea ezitarea, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva Sara s-o gonească.

– Domnișoară Fielding, am trecut să vă salut. Merg la familia mea o săptămînă. Locuiesc în Hampshire, vedeți dumneavoastră.

Sara încercă să-și adune gîndurile.

– Tabitha, ce surpriză plăcută e să te văd! Te rog, intră. Fac niște ceai. Poate că vizitiul ar vrea să stea în bucătărie...

– Nu avem timp de astea, spuse Tabitha, bucuroasă și stînjenită de primirea Sarei. O să plec într-o clipită. Am venit doar să vorbim puțin. Stau numai un minut.

Sara o chemă înăuntru, la căldură, și închise ușa împotriva vîntului rece.

– E totul în regulă la club?

– Văî, da.

– Ce mai face domnul Worthy?

– E bine.

– Și Gill?

– Și el e bine. Toți sîntem bine.

Dorința de-a întreba despre Derek Craven era copleșitoare. Cumva, Sara reuși să se abțină. Îi făcu semn Tabithei să i se alăture pe canapeaua din sufragerie și o privi fără să clipească, întrebîndu-se care era motivul vizitei sale.

Tabitha își aranjă cu prea multă grijă rochia și se strădui să se așeze ca o doamnă. Îi zîmbi larg Sarei și își netezi îmbrăcămintea.

– Mama crede că sînt cameristă pentru un lord din oraș, că duc apă încălzită, lustruiesc argintăria și altele asemenea. Nu vreau să aflu că lucrez pe spate, la *Craven's*.

Sara dădu din cap cu un aer serios.

– Înțeleg.

– Domnul Craven m-ar omorî dacă ar ști că am venit la dumneavoastră.

– N-o să spun nimănui, promise Sara, cu inima cît un purice.

Se uită fix la Tabitha, care ridică din umeri și aruncă o privire în jur, de parcă ar fi așteptat răbdătoare ceva. Fata voia ca ea să întrebe despre Craven, înțelese Sara. Agitată, își împleti degetele în poala șorțului improvizat.

– Tabitha... spune-mi ce-i cu el.

Fata nu avu nevoie de mai mult.

– Domnul Craven e foarte nervos în ultima vreme. Nu mănîncă și nu doarme, se poartă de parcă-ar fi înțepat de streche. Ieri s-a dus în bucătărie și i-a zis lui monsieur Labarge că supa are gust de apă de canal. A fost nevoie și de Gill, și de Worthy ca să-l țină pe Labarge, că voia să-l spintece pe burtă, ca pe un pește!

– De asta ai venit aici, să-mi spui asta? Îmi pare rău să aud, dar...

Sara se opri, stînjinită, și coborî privirea.

– Dispoziția lui proastă n-are de-a face cu mine.

– Ba are de-a face numai cu dumneavoastră, domnișoară, și nimeni nu știe mai bine ca mine.

Sara își strînse pumnii în șorț.

– Ce vrei să zici?

Tabitha se aplecă înainte și vorbi în șoaptă, cu un aer teatral:

– Domnul Craven a venit la mine în pat acum două, ba nu, trei nopți. Știți că nu face asta niciodată. Nu cu fetele casei.

Deodată, Sara simți că nu mai poate să respire. Își amintea că mai simțise asta cu mult timp înainte, cînd iapa ei, Eppie, se speriasse de ceva din iarbă și o aruncase din șa, iar ea căzuse pe burtă și începuse să se sufoce. Doamne, cum putea să-i pese atît de mult că el se culcase cu femeia aceea, o ținuse în brațe, o sărutase...

– Avea privirea ciudată, continuă Tabitha, de parcă s-ar fi uitat la porțile iadului. Mi-a zis că are o cerere specială și că, dacă spun cuiva, mă omoară cu zile. Am zis că bine, și după aceea...

– Nu, spuse tînăra, simțind că avea să se facă bucăți dacă trebuia să mai audă chiar și un singur cuvînt. Nu-mi spune. Nu vreau să aud...

– A fost despre dumneavoastră, domnișoară.

– Despre mine? rosti Sara pe un ton pierdut.

– A venit în patul meu, mi-a spus să nu zic nimic, orice ar face, orice ar spune, și după aceea a stins lampa și m-a strîns la piept...

Tabitha își feri privirea și continuă, în timp ce Sara nu putea nici să se miște.

– Mi-a spus „lasă-mă să te țin în brațe, Sara”, și „am nevoie de tine, Sara”. Toată noaptea s-a prefăcut că erați dumneavoastră în locul meu. Fiindcă semănăm, noi două. De asta a făcut-o.

Ridică din umeri, puțin stînjinită.

– A fost blînd și atent. Dimineată a plecat fără un cuvînt, dar tot avea privirea aia teribilă...

– Oprește-te, spuse tînăra pe un ton ascutit, pămîntie la față. N-ar fi trebuit să vii aici. N-aveai nici un drept să-mi spui.

În loc să se supere de ieșirea Sarei, Tabitha păru că înțelege.

– Mi-am zis că n-are ce rău să facă dacă-i spun domnișoarei Fielding. Ai dreptul să știi. Domnul Craven te iubește, domnișoară, cum n-a iubit pe nimenea în toată viața lui. Crede că ești prea bună pentru el, că ești fină ca un înger. Și așa e, spuse Tabitha, privind-o în ochi. Domnișoară Sara, dacă ai ști... Nu e pe cît de rău se spune.

– Știi asta, rosti Sara înecat. Dar există lucruri pe care nu le înțelegi. Sînt logodită cu altul, și chiar dacă n-aș fi...

Se opri brusc. Nu era nevoie să-și explice sentimentele sau să încerce să le ghicească pe ale lui Derek Craven în fața acelei femei. Nu avea rost și era prea dureros.

– Atunci n-o să mergi la el?

Uluirea fetei o făcu pe Sara să zîmbească, în ciuda durerii. La fel ca și celelalte fete de la club, Tabitha era foarte mîndră și foarte posesivă în ceea ce-l privea pe Derek Craven, aproape de parcă ar fi fost unchiul ei preferat sau un binefăcător de-al ei. Dacă el dorea ceva, dacă exista un lucru care să-i facă plăcere, nu încăpea îndoială că trebuia să aibă acel lucru.

Încordată, Sara se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Știi că ai venit cu intenții bune, Tabitha, dar acum trebuie să pleci. Îmi pare rău.

Acelea erau singurele cuvinte coerente pe care le putea rosti. Dumnezeu, îi părea rău pentru lucruri pe care nu le putea numi și nu putea să le recunoască. Ardea de singurătate și își dorea cu disperare ceva ce nu putea să aibă niciodată.

– Și mie-mi pare rău, murmură Tabitha, roșind vinovată. N-o să vă mai deranjez, domnișoară. Jur pe viața mea.

Plecă repede, fără să mai spună vreun cuvînt.

Capitolul 8

Sara merse încet pînă la șemineu și acolo se așeză pe podeaua tare, ascunzîndu-și capul pe genunchi. Încercă din răputeri să se convingă că ar fi fost o prostie să renunțe la fericirea pe care ar fi putut s-o aibă cu Perry. Încercă să-și imagineze că se ducea la Derek Craven și că-i spunea... Ce să-i spună? Un rîs nebunesc îi scăpă.

– Vreau să te mai văd o dată, șopti.

Voia să fie din nou aproape de el, chiar dacă numai pentru cîteva minute. Și el simțea la fel, altfel n-ar fi făcut dragoste cu o altă femeie prefăcîndu-se că era ea.

– O să te uit, Sara Fielding. Oricît îmi ia...

La ce bun, chiar dacă ar reuși să îl revadă pentru cîteva momente? El n-ar fi vrut s-o vadă pe ea. Ce ar fi putut să-i spună, cînd abia dacă reușea să-și explice ei înseși ce simțea?

Își odihni capul pe braț și gemu supărată. Era la marginea dezastrului. Trebuia să uite de dragostea periculoasă pe care o simțea pentru Derek Craven și să se întoarcă spre bărbatul pe care-l iubise de mică. Deodată, i se păru că Perry Kingswood avea puterea s-o salveze de ea însăși. Stinse repede focul, își luă pelerina și mănușile și se repezi afară pe ușă. Fugi spre conacul Kingswood cît de repede o duceau picioarele. Pe drum, aerul rece îi intra adînc în plămîni și parcă îi îngheță oasele. Pieptul o ardea din cauza nodului dureros care i se așezase acolo.

„Perry, fă durere să dispară”, voia să-l roage. „Fă-mă să mă simt iubită și în siguranță. Spune-mi că sîntem meniți să fim împreună.”

Nu-i păsa dacă el avea să creadă că-și pierduse mințile. Nu voia decît să o ia în brațe și s-o asigure că o iubea. Iar el așa avea să facă, se gîndi, trăgîndu-și forța din imaginea lui, cu brațele în jurul ei. Avea să fie blînd și tandru, avea să-i liniștească frica.

I se tăie respirația de fericire cînd ajunse la conac și îl văzu pe logodnicul ei conducînd un cal de la padoc spre grajdul din spatele casei.

– Perry! strigă, dar bătea vîntul, iar el nu putea s-o audă.

Grăbită, merse spre grajd. Structura trainică era încălzită și adăpostită de vînt, plină de mirosurile familiare ale cailor și ale finului.

Perry, îmbrăcat într-o haină groasă de iarnă și cu o pălărie împletită, conducea animalul spre o căpiță de fin. Cînd o simți aproape, se întoarce cu fața la ea. Avea obraji aprinși de la efort și ochii precum safirele.

– Sara? De ce ești așa agitată? S-a întîmplat ceva?

– Trebuia să te văd imediat.

Se aruncă în brațele lui, ascunzîndu-și chipul pe umărul lui.

– Perry, am fost atît de nefericită tot întrebîndu-mă cum să scap de distanța dintre noi! Îmi pare rău dacă am fost pretențioasă și nerezonabilă. Vreau ca totul să fie bine între noi. Spune-mi că mă iubești. Spune-mi că...

– Ce te-a apucat? întrebă el uluit, cuprinzînd-o în brațe.

– Nimic, nimic special. Eu doar...

Entuziasmul i se atenuă și Sara tăcu, strîngîndu-l mai aproape. După un minut de surpriză tăcută, Perry o îndepărtă puțin și îi vorbi pe un ton scăzut, blînd, dar dojenitor:

– Nu făceai așa ceva, draga mea. Să fugi prin sat, cu părul despletit și cu privirea asta sălbatică... Nu e nevoie de așa ceva. Sigur că te iubesc. Ți-am dat eu vreun motiv să crezi că nu e așa? Abia aștept să nu mai scrii. Te face să devii emotivă și nu se cade pentru copii. Nu e bine nici pentru mine, că veni vorba...

Se opri și scoase un icnet înfundat cînd Sara îi cuprinse obraji în mîinile înmănușate și îl sărută. Simți cum corpul lui se încordează. Îi răspunse puțin, buzele i se mișcară, dar imediat după aceea el se retrase și o privi șocat, dezamăgit.

– Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă sever. De ce te porți așa?

– Vreau să fiu a ta, spuse ea îmbujorată. E chiar atît de rău, dacă o să ne căsătorim în numai cîteva luni?

– Da, e rău, și știi foarte bine, rosti el, îmbujorîndu-se la rîndul său. Oamenii decenti, cu frica lui Dumnezeu, ar trebui să aibă forța morală ca să-și controleze pornirile animalice...

– Parcă ar fi vorbit mama ta, nu tu, rosti Sara, strîngîndu-l mai aproape. Am nevoie de tine, șopti, sărutîndu-i obraji și bărbia.

Sîngele îi gonia prin vene.

– Am nevoie să mă iubești, Perry. Aici, acum.

Îl trase repede spre niște pături așezate frumos deasupra cîtorva căpițe de fin. Perry făcu niște pași nesiguri înainte.

– Fă-mă a ta, murmură Sara și ridică buzele spre el, desfăcîndu-le suficient cît să le atingă cu limba pe ale lui.

Brusc, Perry inspiră adînc și se smuci deoparte.

– Nu! spuse, privind-o cu un amestec de dorință și reproș. Nu vreau asta! Și cu siguranță nu vreau să te sărut de parcă ai fi o prostituată franțuzoaică!

Sara făcu un pas înapoi și simți cum i se înăspresc trăsăturile feței. Avu impresia că iese din sine și privește scena de la depărtare.

– Ce vrei? Întrebă el aprins. Dovada că te iubesc?

– Da, spuse ea tulburată. Presupun că da.

Cuvintele ei nu-l făcură mai înțelegător, dimpotrivă, păru și mai furios.

– Atîta îndrăzneală! Cînd mă gîndesc la fata nevinovată și modestă care erai odată... Pentru Dumnezeu, te porți mai mult ca Matilda ta blestemată decît ca tine însăși! Încep să cred că ai căzut pradă farmecelor vreunui ticălos londonez. Cum altfel se poate interpreta comportamentul tău?

Odată, Sara i-ar fi cerut iertare, însă în acel moment acuzațiile lui o făcură să explodeze de furie.

– Poate că, după patru ani, m-am săturat să te iubesc atît de inocent! Dacă te întreb ce-i cu fecioria mea, încă o am, și la ce mi-a folosit?

– Pari a ști mult mai multe acum decît înainte să pleci.

– Poate că așa e, spuse ea fără să se gîndească. Te supără să te gîndești că, poate, alți bărbați ar putea să mă vrea? Că s-ar putea să mă fi sărutat altcineva în afară de tine?

– Da, mă deranjează! strigă Perry, atît de furios încît chipul i se pătase cu alb și roșu. Mă deranjează destul încît m-am răzgîndit în privința cererii mele în căsătorie.

Rosti fiecare cuvînt ca pe o plesnitură din bici, și stropi de salivă îi zburară pe bărbie.

– Te-am iubit așa cum erai cîndva, Sara, dar nu te vreau așa cum ești acum. Dacă vrei să fii următoarea doamnă Kingswood, trebuie să fii din nou fata de care m-am îndrăgostit.

– Nu pot, rosti Sara, plecînd cu pași mari spre ieșirea din grajd și vorbind peste umăr. Poți să-i spui mamei tale că am rupt logodna. Sînt sigură că o să fie foarte încîntată.

– O să simtă numai milă și regret pentru tine.

Sara se opri brusc și se uită în spate, spre el.

– Chiar asta crezi? clătină ea din cap, nevenindu-i să creadă. Mă întreb de ce ai crezut că ai nevoie de o soție, Perry. De ce să te însori cu mine, dacă tot are ea grijă de tine? Dacă te decizi să curtezi o altă fată din sat, o să descoperi în curînd cît de puține sînt dispuse să facă așa cum vrea mama ta. De fapt, nu cunosc nici una care să vrea să se amestece în viața voastră!

Ieși în fugă din grajd și i se păru că-l aude strigînd-o, însă nu se opri. Era recunoscătoare pentru torentul de indignare care o susținea. Se întoarse acasă și, pe drum, rememora de cîteva ori scena, simțindu-se, pe rînd, furioasă și amețită. Cînd ajunse acasă, trînti ușa cît de tare putu.

– S-a terminat, își spuse de mai multe ori, așezîndu-se într-un fotoliu și clătînd din cap. S-a terminat. S-a terminat.

Nu știa cît timp trecuse cînd părinții ei se întoarseră acasă.

– Ce mai făcea pastorul Crawford? întrebă pe un ton lipsit de inflexiune.

– Minunat, răspunse Katie. Încă-l mai doare în capul pieptului, totuși. Tusea nu i-a mai trecut. Mă tem că iar o să țină o predică nu prea convingătoare duminică.

Sara zîmbi trist, amintindu-și cît de răgușit fusese pastorul în săptămîna de dinainte. Majoritatea nu auziseră nimic, mai ales cei în vîrstă. Dădu să se ridice, dar Isaac îi puse o scrisoare în poală. Îi era adresată.

– A venit ieri, în sat, spuse. Hîrtie fină, un sigiliu din ceară roșie... probabil că e de la cineva foarte important.

Încet, Sara întoarse scrisoarea, privind scrisul delicat și emblema de pe spate. Conștientă de privirile curioase ale părinților ei, ea rupse sigiliul și desfăcu hîrtia, apoi citi în tăcere primele rînduri.

„*Dragă domnișoară Fielding,*

De când ne-am cunoscut, mi-am amintit adesea de tine și, trebuie să-ți mărturisesc, cu mare curiozitate. Mi-ar plăcea foarte mult să-mi povestești despre bal și, poate, să ne cunoaștem mai bine la finalul săptămânii viitoare...”

Sara citi mai departe, apoi ridică privirea spre chipurile întrebătoare ale părinților ei.

– E de la contesa de Raiford, spuse uluită. Am avut ocazia s-o cunosc cît am stat la Londra.

– Ce scrie? întrebă Katie.

Sara coborî privirea înapoi spre scrisoare.

– Mă invită să stau la Raiford Park, în Hertfordshire, la final de săptămîină. O să fie un bal, cină de gală, artificii... mai mult de două sute de oaspeți. Îmi scrie că au nevoie de cineva inteligent și proaspăt ca mine ca să anime conversația, spuse ea, rîzînd uimită. Doar nu vrea să mă invite tocmai pe mine la un eveniment aristocratic.

Katie ridică scrisoarea, o ținu la distanță de un braț și miji pleoapele ca să citească.

– Ce extraordinar.

– Nu pot să accept, spuse fiica ei. Nu am hainele potrivite, trăsura privată, nu cunosc pe nimeni...

– Și cu siguranță că Perry n-ar fi de acord, adăugă și tatăl ei.

Auzind comentariul numai pe jumătate, Sara clătină din cap nedumerită.

– De ce ar vrea să fiu prezentă la un astfel de eveniment?

Deodată i se tăie răsuflarea, cînd un gînd teribil îi încolți în minte. Poate că Lily se gîndise că, dacă invită o fată simplă de la țară,

o să-i distreze pe oaspeții ei, care s-ar fi amuzat pe cîste să o provoace pe o romancieră timidă și îmbrăcată simplu. Sunetul bătăilor proprii inimi îi umplu urechile, dar, amintindu-și zîmbetul strălucitor al lui Lily, se rușină de propriile bănuieli. Avea să privească invitația ca pe gestul de bunăvoință care era.

– Imaginează-ți cine o să fie acolo, spuse Katie, examinînd scrisoarea. Trebuie să le-o arăt doamnei și domnului Hodges. N-o să le vină să creadă cînd o să le spun că fiica mea s-a împrietenit cu o contesă.

– În ochii Domnului nu e nici o diferență între o contesă și o lăptăreasă, le atrase atenția Isaac, aplecîndu-se și întîțînd focul.

– Lady Raiford e o femeie deosebită, se gîndi Sara cu voce tare. E plină de viață, blîndă și foarte generoasă.

– O femeie care dispune de resursele ei își permite să fie generoasă, remarcă tatăl ei, cu ochii strălucind.

– Îmi imaginez că o să fie tot felul de oameni acolo, continuă Sara. Poate chiar și...

Își mușcă buzele și încercă să-și liniștească gîndurile deodată tumultoase. Era posibil ca Derek Craven să fie acolo. Era prieten apropiat cu familia Raiford. Încă un motiv ca să nu meargă, își spuse, dar inima îi șoptea altceva.

Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce părinții ei își încălzeau picioarele în fața focului și citeau pasaje din Biblie, Sara stătea în fața unei coli din hîrtia ei de scris cea mai bună. Cu grijă, înmuie penelul în cerneală și începu să scrie. Mîna îi tremura puțin, dar, cumva, reuși să formeze cuvintele egal și frumos.

„*Draga mea lady Raiford,*

Cu mare plăcere accept invitația ta amabilă de a-mi petrece finalul săptămânii viitoare la Raiford Park...”

Mirosul de gin umplea aerul apartamentelor de deasupra clubului de jocuri de noroc. În ciuda eforturilor cameristelor de-a păstra locul imaculat, ca de obicei, femeile nu prea aveau cum să se opună distrugerii pe care era pus Derek în ultimele săptămîni. Draperiile groase din catifea și covoarele complicate fuseseră distruse de pete de băutură și arsură de trabuc. O masă încrustată cu pietre semi-prețioase avea acum semne de cizmă, acolo unde încălțăminte se sprijinise de marginea ei. Dezordine și haine aruncate erau peste tot pe podea. Ferestrele erau acoperite, ca să nu permită luminii să intre.

Cu grijă, Worthy se aventură mai departe în apartament, cu sentimentul vag că intră în peștera unui monstru coleric. Îl găsi pe Derek stînd pe burtă, deasupra patului desfăcut. Picioarele lungi îi atîrnau pe marginea saltelei, iar pe podea era o sticlă goală de gin, golită de conținut după cîteva ore bune de băut constant.

Craven se încordă, așa îmbrăcat în halatul de mătase cum era, cînd își dădu seama că intrase cineva.

– Ți-a luat ceva timp, nu glumă, se răsti ridicînd privirea. Adu-o aici.

– Ce să aduc, domnule?

Capul acoperit cu păr negru se ridică, iar Derek îi aruncă o privire supărată adjunctului său. În jurul gurii avea linii adînci.

– Nu te juca! Știi că am trimis după încă o sticlă.

– Domnule, nu vrei mai bine ceva de mîncare? N-ai mai mîncat de ieri dimineață... plus că nu vă place deloc ginul.

– E ca laptele de mamă pentru mine. Dă-mi ce-am cerut, sau te dau afară minte-naș.

Fiindcă fusese amenințat că va fi dat afară aproape în fiecare zi din ultima lună, Worthy îndrăzni să ignore avertismentul.

– Domnule Craven, nu v-am văzut niciodată așa. N-ai mai fost în apele dumneavoastră de cînd...

– De cînd, ce? întrebă Derek, semănînd deodată cu o panteră gata de atac.

Efectul fu distrus de o rîgîială amețită de alcool, iar el își coborî capul și-l sprijini de cearceaful mototolit.

– Toată lumea vede că s-a întîmplat ceva rău, insistă Worthy. Respectul pentru dumneavoastră mă obligă să vorbesc deschis, chiar dacă mă dați afară.

Vocea lui Derek se auzi înfundat:

– Nu te ascult.

– Sînteți un om mai bun decît vă imaginați, domnule. N-o să uit niciodată cum mi-ați salvat viața. Știu că mi-ați interzis să vorbesc despre asta, dar e adevărat, oricum. Eram un străin, și cu toate astea m-ați salvat de la spînzurătoare.

Cu ani în urmă, Worthy fusese sub-majordom în casa unui lord londonez. Se îndrăgostise de una dintre domnișoarele de salon, care furase un colier cu rubine de la stăpîna casei. Decît s-o lase să moară spînzurată pentru furt pe iubita lui, Worthy își asumase responsabilitatea. Era închis la Newgate, în așteptarea execuției. Auzind povestea lui printr-unul dintre servitorii de la club, Derek vorbise cu un judecător și cu un oficial al închisorii, folosindu-se de mită și coerciție, ca să-l elibereze pe sub-majordom. Se spunea prin Londra că el ar fi putut să convingă și un cal să-și dea un picior, fiindcă numai el ar fi fost în stare să-l scoată pe un condamnat de la Newgate.

Prima dată când Worthy îl văzuse pe Derek Craven fusese la ușa celulei sale. Actualul său patron avea atunci o privire amuzată, ironică.

– Deci tu ești prostul dispus să atîrne pentru o nemernică hoată?

– Da, domnule, se bîlbîise Worthy, uitîndu-se cum Derek îi dădea un pumn de bancnote gardianului.

– Ești mai mult loial decît inteligent, observase Derek, zîmbind larg. Așa cum speram. Ei bine, păsărică în laț, am nevoie de un adjunct la clubul meu. Dacă nu cumva preferi să-l las pe călău să te spînzure?

Worthy făcuse totul, doar picioarele nu i le sărutase drept mulțumire, și-l slujise credincios de atunci înainte. În acel moment, îl privi pe stăpînul lui cel încăpățînat și prosper, și se întrebă neajutorat cum ar fi putut să-l ajute.

– Domnule Craven, spuse încet, înțeleg de ce vă faceți asta, rosti, tresărind dureros. Am fost și eu îndrăgostit cîndva.

– Îmi aduc aminte. Aventura ta nobilă cu hoata de salon.

Worthy ignoră replica și continuă încet, dar cu patos.

– Timp de zece ani, n-a trecut o zi în care să nu mă gîndesc la ea. Încă îi mai văd chipul înaintea mea, clar și luminos cum puține alte lucruri sînt în memoria mea.

– Prost, de la cap la coadă.

– Da, domnule. Nu are nici o logică. Nimeni nu poate să explice de ce o femeie anume poate să-i smulgă unui bărbat inima din piept și să nu-i mai dea drumul. Pentru dumneavoastră, acea femeie este domnișoara Fielding, nu-i așa?

– Ieși afară, se răsti Derek, strîngînd așternutul în pumni.

– Domnule, chiar dacă ați pierdut-o, trebuie să trăiți într-un fel care să onoreze sentimentele pe care le aveți pentru ea. Ar întrista-o să vă vadă așa.

– Afară!

– Foarte bine, domnule.

– Și trimite după încă o sticlă de gin.

Murmurînd că a priceput, adjunctul ieși. Poate că, mai tîrziu, Derek avea să observe că ginul nu-i mai fusese adus, însă în acel moment căzu într-o amorțeală specifică beției. Vise fără sens îi plutiră prin minte, în timp ce el se zbătea și mormăia incoerent.

Printre umbre, deveni conștient de trupul unei femei, lipit de al lui. Mîini mici i se strecurară pe sub halat și desfăcură materialul. Corpul îi fu cuprins de dorință. Se lipi de ea însetat, căutîndu-i atingerea, strînsoarea. O strînse la piept și îi cuprinse greutatea mătăsoasă a sînilor în palme. Arzînd de dorința de-a o face a lui, se rostogoli deasupra ei și îi desfăcu genunchii ca s-o poată pătrunde. Îi sărută gîtul și respiră fierbinte pe deasupra urinei pe care-o lăsase pe pielea ei. Gemînd pasional, ea arcui spatele și-l cuprinse cu brațele pe după umeri.

– Sara, îi spuse el apăsător, la ureche, începînd s-o pătrundă. Ah, Sara...

Deodată, gheare ca niște cuțite îi zgîriară spatele, adîncindu-se răzbunătoare. Derek tresări, surprins și îndurerat. Dădu înapoi, ca să scape de zgîrieturile ei, și îi prinse încheieturile subțiri, apoi i le țintui deasupra capului. Lady Ashby era sub el, privindu-l cu ură. Degetele i se transformaseră în gheare și sub unghii avea sîngele lui.

– Drac împielit, strigă ea. Să nu-mi mai spui vreodată pe numele alteia!

Derek auzi un sunet înfundat de durere, dar nu-și dădu seama că venea de la el. Îi apucă gîtul în palme și o ceață roșie, groasă, îl învălui. Apăsă, înecînd-o, împiedicînd sîngele să circule și aerul să intre, pînă cînd figura ei deveni purpurie. Îl fixa cu o grimasă

triumfătoare, de parcă se bucura că o strîngea de gît. Cînd începu să dea ochii peste cap, el o eliberă și sări din pat.

Joyce se ghemui între așternuturile mototolite. În cameră se auzeau doar sunetele înecate pe care le scotea. Derek prinse cordonul clopoțelului și sună, ca să vină Worthy. Se apropie amețit de fereastră și strînse halatul deschis. Își frecă bărbia nerasă, aspră ca sîrma.

– Nebunie ca a țesătorului, murmură.

Nu era clar dacă se referise la el însuși sau la Joyce. Ea își recăpătă în sfîrșit glasul și vorbi:

– Ce te-a oprit să mă omori?

El nu se uită la ea.

– Nu vreau să fiu spînzurat fiindcă te-am ucis.

– Mie mi-ar plăcea să mor, spuse ea respirînd bolnăvicios, și să te iau cu mine.

Scena îl dezgustă pe Derek, îi făcu silă. Era un ecou al trecutului său, o amintire a anilor de depravare ce aveau să-l bîntuie pentru totdeauna, făcînd imposibilă o viață normală. Gustul amar al înfrîngerii îi umplu gura.

Worthy apărui și rămase uluit cînd o văzu pe femeia blondă din patul lui Derek, și rochia aruncată pe jos.

– E lady Ashby, spuse Derek scurt, apropiindu-se de ușă.

Avea urme de sînge pe spatele halatului, de la zgîrieturile ei.

– Află cum a intrat aici și scapă de oricine a lăsat-o să intre.

Privi cu pleoapele îngustate de la femeia de pe pat la adjunct.

– Dacă mai calcă în club vreodată, o omor, imediat după ce te jupoi pe tine ca pe un macrou.

Joyce se ridică în palme și genunchi, ca o pisică aurie. Șuvițe de păr îi căzură pe față și printre ele îl privi pe Derek.

– Te iubesc, mieună ea.

Ceva din tonul ei îi dădu fiori. Ceva insistent, sălbatic, ce avertiza că acea femeie n-avea să se declare niciodată învinsă.

Trăsura închiriată călătorea de-a lungul drumului lung de un kilometru de la poarta de secol cincisprezece la conac, printr-un parc frumos întreținut. Pînă la urmă, vehiculul ajunse la casa splendidă a familiei Raiford. Sarei i se înmuiară genunchii cînd se uită prin geamul trăsorii.

– Vai de mine, spuse pierdut.

Un tremurat nervos o cuprinse. Cu siguranță că locul ei nu era acolo. Conacul alb ca laptele avea în față zece coloane înalte și patruzeci de ferestre mari, cu balustrade sculptate în piatră de-a lungul întregii clădiri. O procesiune regală de hornuri de șemineu și domuri dădeau impresia că întreaga construcție se întinde înspre cer. Înainte ca Sara să aibă prezența de spirit să-i spună vizitiului să se întoarcă în Greenwood Corners, trăsura se opri. Doi servitori foarte înalți, cu figuri inexpresive, o ajutară să coboare și o conduseră spre rîndul de trepte circulare ce duceau la intrare. Un majordom înalt, cu barbă căruntă, deschise ușa, însoțit de un servitor.

Majordomul avea o figură aspră, parcă sculptată în granit. Sara îi zîmbi și începu să caute în geantă după scrisoarea de la Lily.

– Domnule, am o invitație din partea lui lady Raiford...

El păru să o recunoască, poate după descrierea contesei.

– Sigur, domnișoara Fielding.

Se uită la rochia ei cenușie, la boneta de călătorie și la șalul brodat, colorat, pe care i-l împrumutase una dintre vecinele din sat, și ceva din atitudinea lui păru să se topească.

– Ne onorează prezența dumneavoastră.

Înainte ca ea să apuce să-i mulțumească, Lily Raiford o întrerupse pe un ton exuberant:

– Ai ajuns în sfârșit! Burton, trebuie să facem tot posibilul ca domnișoara Fielding să se simtă ca acasă.

Îmbrăcată într-o rochie galbenă din cașmir, cu mîneci dintr-o mătase atît de subțire încît croitorii îi spuneau „peau de papillon”, adică piele de fluture, Lily era incredibil de frumoasă.

– Vă rog să nu vă deranjați, protestă Sara, dar cuvintele i se pierdură sub acelea vesele ale contesei.

– Ai venit tocmai la timp, draga mea, spuse ea, sărutînd-o pe amîndoi obraji, așa cum se obișnuia pe continent. Toți sînt înăuntru și fac observații cinice, crezîndu-se inteligenți. O să fii o gură de aer proaspăt. Burton, ocupă-te ca bagajele domnișoarei Fielding să fie duse în camera ei, cît o conduc eu în salon.

– Ar trebui să mă aranjez, spuse Sara, știind că hainele îi erau mototolite după drum și că părul îi era în dezordine, însă Lily o trăgea deja după ea, în foaier.

Burton îi făcu un semn vesel cu ochiul Sarei, apoi se întoarse ca să ureze bun-venit altor oaspeți.

– Astăzi toată lumea e informală, spuse Lily. În fiecare moment ni se mai alătură cîte cineva și nu avem nimic planificat înainte de balul de diseară. Distrează-te oricum vrei. Caii și trăsurile, cărțile din bibliotecă, salonul de muzică și orice altceva ar putea să-ți placă sînt la dispoziția ta. Sună dacă ai nevoie de ceva, orice.

– Mulțumesc.

Sara privi admirativ domul din marmură albă care acoperea foaierul. O scară mare, cu una dintre cele mai elaborate balustrade

pe care le văzuse ea vreodată, se despărțea în două direcții, spre etajele superioare ale conacului.

Lily o trase prin sala cea mare, o încăpere cavernoasă, cu tavan înalt și ornamente complicate, ce avea atmosfera solemnă a unei catedrale.

– Bărbații or să plece la vînătoare de dimineață și or să joace biliard după-amiază. Doamnele beau ceai, bîrfesc și dorm. Ne adunăm cu toții ca să jucăm mimă și cărți în fiecare seară. E foarte banal și o să te plictisești pînă la lacrimi, te asigur.

– Ba nu, deloc.

Sara încercă să se țină după Lily printr-o galerie din spatele conacului, plină de oglinzi și tablouri de o parte și de uși franceze de cealaltă. Prin ușile cu geam se vedeau marginile unei grădini mari.

Lily o conduse pe lîngă camerele construite pentru grupuri mici, de unde le priviră curioși cîteva dintre oaspeți. Salonul de muzică era plin de tinere care rîdeau și vorbeau. Lily le făcu semn cu mîna, veselă, mergînd mai departe.

– Unele dintre familiile din provincie vor să le prezinte pe fetele lor la bal, pentru primul lor sezon, debutul în societate, îi spuse ea Sarei. O să fie mai puțin chinuitor pentru ele aici decît într-un salon pretențios din Londra. O să-ți arăt imediat sala de bal, dar înainte...

Se opriră în ușa uneia dintre camerele de biliard, un alcov exclusiv masculin, împodobit cu damasc vișiniu, piele și panouri din lemn închis la culoare. Domni de diferite vîrste erau adunați în jurul meselor de biliard, iar fumul trabucurilor se ridica spre lămpile cu abajur de deasupra.

– Domnilor, îi informă Lily pe oaspeți, am venit să vă spun că trebuie să renunț la joc ca să-i arăt conacul noii mele invitate. Lansdale, poate că ți-ar plăcea să-mi iei tu locul?

– Poate, dar n-o să fie la fel de atrăgător, remarcă unul dintre oaspeți.

Din jur se auziră chicote de rîs. Lansdale, un bărbat de vîrstă mijlocie, neobișnuit de scund, dar cu o figură acvilină, atrăgătoare, o privi pe Sara cu interes.

– Poate că, lady Raiford, rămîi tu la biliard și îi arăt eu domnișoarei conacul?

Sara roși, iar cîțiva dintre bărbați rîseră. Lily dădu ochii peste cap și i se adresă Sarei:

– Fii atentă la el, mieluşelul meu. De fapt, să n-ai încredere în nici unul dintre bărbații ăștia. Eu îi cunosc pe toți și pot să jur că sub exteriorul atrăgător se află doar o haită de lupi.

Sara văzu cum remarca lui Lily le făcu plăcere bărbaților, care, evident, se considerau prădători, chiar și cu burțile și cheliile lor evidente.

– Atunci măcar fă-ne prezentările, sugeră Lansdale, apropiindu-se. Domnișoara Fielding este cea mai adorabilă creatură pe care-am văzut-o astăzi.

El îi luă Sarei mîna și i-o sărută, făcînd o plecăciune adîncă. Lily îi făcu imediat pe plac.

– Domnii mei, Lansdale, Overstone, Aveland, Stokehurst, Bolton și Ancăster, v-o prezint pe domnișoara Sara Fielding, o autoare talentată și o cunoștință încîntătoare de-a mea.

Sara zîmbi timid și făcu o plecăciune, în timp ce ei se înclinau pe rînd. Își aminti că-i observase în secret pe cîțiva dintre ei jucînd la club. Și, dacă nu se înșela, îl cunoscuse pe ducele de Ancăster la balul mascat, costumată în Matilda. În ciuda moștenirii nobile și a staturii demne, se purtase destul de urît la bal, îi făcuse avansuri, beat, apoi fugise după una dintre fetele casei. Zîmbi, dar amuzamentul îi dispăru

din cauza următoarelor cuvinte ale lui Lily.

– Acela mohorît, care toarnă coniac, este prea-iubitul meu soț, lordul Raiford. Alături de el e domnul Craven, care, după cum vezi, preferă să se ascundă în colțuri întunecate.

Sara abia-l observă pe soțul lui Lily, mare și blond cum era. Ochii ei albaștri, rotunzi, fugiră spre figura sinistră, subțire, care se desprinsese din umbră. Se înclină la fel cum făcuseră și ceilalți, cu o mișcare impecabil de grațioasă pentru un bărbat așa de mare. Pe chipul lui nu se citi nici un semn că ar fi recunoscut-o.

Aerul de duritate și masculinitate plină de viață era același pe care și-l amintea. Pielea îi era închisă la culoare precum aceea a unui pirat pe lîngă gulerul alb ca zăpada. Cicatricea i se estompase, așa că acum ochii verzi erau trăsătura dominantă de pe chipul lui. Închis într-o cameră mică alături de acei nobili părea o panteră în compania unor pisici domestice. Sara n-ar fi putut rosti un cuvînt nici dacă viața i-ar fi depins de asta. Avea gura uscată, de parcă ar fi fost plină de praf.

Ceilalți invitați nu putură să nu observe tăcerea electrică din încăpere. Se schimbă cîteva priviri, se ridicară cîteva sprîncene. Nervii întinși ai Sarei tresăriră alarmați atunci cînd lordul Raiford se apropie de ea. Încet, ridică privirea și se uită la soțul cel impozant al lui Lily, ai cărui umeri lați îi ascundeau privirilor celorlalți domni.

Trăsăturile ca de vultur ale lordului Raiford erau îndulcite de perechea de ochi calzi, cenușii, și de părul auriu, de culoarea grîului copt. Îi zîmbi și-i luă mîna, strîngînd-o între palmele sale mari într-un gest neașteptat, care încălca eticheta.

– Sîntem norocoși că ne onorezi casa cu prezența ta, domnișoară Fielding, spuse el, apoi îi aruncă o privire ironică lui Lily. Presupun că soția mea nu ți-a permis încă nici măcar cîteva minute, ca să-ți revii după călătorie.

– Tocmai o conduceam pe Sara în camera ei, protestă Lily, coborînd vocea în timp ce bărbații se întorceau la jocul lor, dar a trebuit să mă opresc aici mai întîi. Nu puteam să vă abandonez fără să spun nimic, nu-i așa?

Dîndu-i drumul Sarei, Alex o chemă alături de el pe soția sa cea mignonă și îi apucă bărbia cu degetul.

– Știu exact ce pui la cale, o avertiză cu blîndețe, pe un ton scăzut, astfel încît ceilalți să nu-l audă. Frumoasa și indiscreta mea soție persistentă. Nu puteai, măcar de data asta, să le dai voie celorlalți să se ocupe singuri de propriile lor probleme?

Lily îi zîmbi larg, impertinent.

– Nu, dacă eu pot să mă ocup de ele cu mult mai bine.

Alex îi mîngîie obrazul cu un deget.

– Craven nu e de aceeași părere, scumpa mea.

Lily se aplecă mai aproape de el și răspunse cu un murmur abia auzit. Sara își feri privirea, iar cei doi merseră la o parte și începură să vorbească pe șoptite. Tînăra nu voia să tragă cu urechea la o conversație privată, însă cu toate astea auzi cîteva frînturi revelatoare, în timp ce contele și contesa vorbeau în același timp, unul peste altul.

– Derek nu știe ce-i bine pentru el, spunea Lily.

– Grija ta ar trebui să fie pentru binele domnișoarei Fielding.

– Dar nu înțelegi cum...

– Ba înțeleg foarte bine, încheie Alex, apoi se priviră în ochi, provocator.

Sara roși. Atracția dintre cei doi era palpabilă, și o făcea să se simtă de parcă ar fi deranjat o scenă intimă.

Era clar că lordul Raiford ar fi vrut să-i mai spună cîte ceva lui Lily, dar îi dădu drumul cu greu și o privi aspru. Mesajul tăcut, dar

clar, era „poartă-te frumos”. Lily făcu o grimasă nemulțumită, apoi se uită în jur și le făcu semn cu mîna lui Lansdale și Aveland.

– Distracție plăcută la joc, domnilor, strigă.

Cei doi mulțumiră încet. Derek Craven nu spuse nimic și le ignoră pe cele două femei. Dezolată, Sara o urmă pe Lily, pășind în urma ei pe covorul din galerie. Comportamentul rece al lui Craven fusese o surpriză neplăcută. Se certă în gînd pentru că își dăduse voie să creadă că el avea să se bucure de prezența ei. În loc de asta, probabil că el avea s-o ignore tot weekendul.

Se apropiară de un șir de camere de oaspeți din aripa de vest, fiecare cu propriul salon și garderobă separată. Camera Sarei era decorată în nuanțe pastel, mov și galben. Grădina complicată de dedesubt se vedea de la cele două ferestre cu draperii deschise. Sara se apropie de patul cu baldachin și coloane subțiri. Atinse o cută a materialului, care avea broderia asortată cu modelul floral al tapetului.

Lily deschise un dulap în care erau aranjate hainele Sarei. Într-un timp remarcabil de scurt, cameristele despachetaseră puținele ei lucruri cu o eficiență fără cusur.

– Sper că-ți place camera asta, spuse ea, încruntîndu-se puțin cînd văzu expresia Sarei. Dacă ai prefera alta...

– E minunată, o asigură tînăra, zîmbind trist. Doar că... Poate ar fi mai bine să plec. Nu vreau să cauzez probleme. Domnul Craven s-a enervat cînd m-a văzut aici, și e supărat pe tine că m-ai invitat. La ce privire ți-a aruncat...

– I-ar face mare plăcere să mă strîngă de gît, recunosc Lily pe un ton vesel. Dar ai văzut ce privire ți-a aruncat ție... Dumnezeu, a fost un moment neprețuit! spuse rîzînd. Cum e să-l ai la picioare pe cel mai greu de atins bărbat din Anglia?

Sara făcu ochii mari.

– Vai, dar nu e la...

– Îl ai la picioare, spuse din nou Lily. Crede-mă, Derek trebuia să pătească de mult asta! Când mă gândesc la toate momentele în care m-a înfuriat purtându-se superior și rece, controlându-se, pe el și pe toți cei din jur...

Clătină din cap și chicoti.

– Nu mă înțelege greșit. Îl ador pe copilul ăsta sărac, mare și încăpăținat, dar cel mai bun lucru pentru el e să i se mai scadă din nas.

– Dacă o să-i scadă nasul cuiva, aceea o să fiu eu, rosti Sara încet, dar Lily nu păru că o aude.

După ce contesa plecă la ceilalți oaspeți ai ei, Sara o chemă pe una dintre cameriste ca să o ajute să-și facă toaleta. Apăru o cameristă franțuzoaică, mai în vîrstă decît ea cu cîțiva ani. Femeia era micuță și blondă, cu obraji rotunzi, trandafirii, și un zîmbet simpatic.

– Je m'appelle Françoise, o informă aceasta, punînd un ondulator lîngă grătarul șemineului.

Repede, camerista își făcu de lucru prin cameră, alese o rochie curată din șifonier și i-o arătă Sarei, ca să-și spună părerea.

– Da, e potrivită, rosti aceasta, scoțîndu-și haina și boneta, apoi deschizînd nasturii rochiei mototolite de drum.

Se așeză la o masă de toaletă și își scoase agrafele din păr. Buclele castaniu-aurii îi căzură pe umeri, iar din spatele ei se auzi o exclamație mulțumită.

– Comme vos cheveux sont beaux, mademoiselle!

Uluită, Françoise îi pieptănă părul lung și greu pînă cînd ajunse să semene cu o draperie netedă și strălucitoare.

– Vorbești engleza, Françoise? întrebă Sara cam nesigură.

Françoise o privi în oglindă și clătină din cap, zîbind.

– Mi-aș dori să fi vorbit. Se spune că franțuzoaicele sînt experte într-ale iubirii, iar eu am nevoie de un sfat.

Auzind nota de tristețe din glasul ei, Françoise spuse ceva ce părea plin de înțelegere și încurajare.

– N-ar fi trebuit să vin aici, continuă Sara. L-am părăsit pe logodnicul meu, Perry, și am aruncat la o parte ceva ce am crezut mereu că-mi doream. Abia dacă mă mai recunosc, Françoise! Sentimentele pe care le am pentru altul sînt atît de puternice... Mă tem că o să accept orice primesc de la el, indiferent cît de scurt ar fi momentul. Dacă aș fi auzit-o pe alta spunînd lucrurile astea, aș spune că e o proastă sau chiar mai rău. M-am considerat întotdeauna o persoană rațională, condusă mai mult de rațiune decît de pasiune. Nu pot să-mi explic ce m-a apucat, dar știu că, din clipa în care l-am cunoscut...

Se opri, neputînd să termine fraza. Oftă și își duse mîna la fruntea care o durea.

– Nu cred că timpul o să mă ajute. Pînă acum nu m-a ajutat.

Urmă o tăcere lungă, timp în care camerista îi pieptănă părul cu mișcări liniștitoare. Françoise avea o expresie gînditoare, de parcă ar fi cîntărit situația. Nu conta că vorbeau limbi diferite, fiindcă orice femeie care a suferit o dezamăgire din iubire o poate recunoaște cu ușurință. Pînă la urmă, menajera se opri din periat și făcu un semn spre inima Sarei.

– Fait ce que le coeur vous dit, mademoiselle.

– Să-mi urmez inima? întrebă Sara nedumerită. Asta vrei să spui?

– Oui, mademoiselle.

Fata întinse mâna după o fundă albastră, din mătase, și începu să i-o împletească în păr.

– Ar putea fi periculos, șopti Sara.

Cîteva minute mai tîrziu, ea termină de încheiat gulerul înalt al rochiei cenușii, apoi se uită în oglindă. Era mulțumită de eforturile cameristei. Părul îi era strîns deasupra capului, într-o coadă împletită, și cîteva suvițe de la temple îi erau ondulate. Îi mulțumi lui Françoise și ieși, îndreptîndu-se spre treptele scării mari. Emoționată, se gîndi să li se alătore doamnelor de la parter, la un ceai și o conversație. Spera că femeile aveau să fie prietenoase sau măcar să-i tolereze prezența.

Se opri pe coridor, ca să se uite la o sculptură dintr-o nișă și să-și adune curajul. Era uluită de oaspeți și pe jumătate speriată de ei. Lily îi spusese că adunarea includea ambasadori, politicieni, artiști și chiar un guvernator dintr-o colonie, împreună cu familia. Sara știa că n-avea nimic în comun cu acei oameni. Fără îndoială că aveau s-o considere lipsită de gust și de sofisticare. Poate că așa se simțea Derek Craven, cînd își petrecea timpul cu aristocrații scîrbiți de originile sale. Săracul domn Craven, se gîndi cu simpatie. Deodată simți un fior pe ceafă și fiecare fir de păr i se ridică. Se răsuci încet.

Derek era în spatele ei și nu părea deloc demn de mila cuiva. O fixa precum un sultan care-și măsura ultima achiziție feminină. Frumusețea lui întunecată era egalată numai de autocontrolul extraordinar.

– Unde ți-e logodnicul? întrebă pe un ton neprietenos.

Sara se înfioră de teamă cînd îl văzu așa neclintit și amenințător.

– Nu am un... Adică el... Nu ne mai căsătorim.

– Nu te-a cerut?

– Nu. Adică, ba da, dar...

Sara făcu un pas în spate, din instinct. Derek se apropie. În timp ce vorbeau, ea continuă să se îndepărteze, dar el o urmă precum o felină la vînătoare.

– Domnul Kingswood mi-a cerut mîna la cîteva seri după ce m-am întors, spuse ea cu răsufierea tăiată. Eu am acceptat și la început am fost fericită... Ei bine, nu tocmai fericită, dar...

– Și ce s-a întîmplat?

– Au apărut probleme. Mi-a spus că m-am schimbat. Cred că are dreptate, deși...

– A rupt logodna?

– Cred că am rupt-o amîndoi...

El se apropie din nou, iar ea se văzu nevoită să intre într-una dintre camere, aproape împiedicîndu-se de un fotoliu aurit, delicat.

– Domnule Craven, mi-aș dori să nu te mai apropii așa amenințător.

El continuă s-o fixeze cu privirea.

– Știi că o să fiu aici.

– Ba nu!

– Ai pus totul la cale împreună cu Lily.

– Ba cu siguranță că nu am...

Se opri și scoase un sunet ascuțit de teamă cînd el ajunse lîngă ea și o apucă de umeri.

– Nu pot să mă hotărîsc cui să-i rup gîtul mai întîi, ție sau ei.

– Te ofensează prezența mea, rosti Sara încet.

– Aș prefera o găleată de cărbuni încinși la picioare decît să petrec o noapte sub același acoperiș cu tine!

– Atît de mult mă urăști?

Plămîinii lui Derek începură să tragă cu greu aer, pe măsură ce se uita mai mult la chipul ei mic și frumos. Bucuria violentă de-a fi

lingă ea îi făcu sîngele să clocotească. Strînse degetele de mai multe ori pe umerii ei moi și se bucură de textura pielii ei.

– Nu, nu te urăsc, spuse aproape neauzit.

– Domnule Craven, mă doare.

Strînsoarea lui nu slăbi.

– În noaptea de după petrecerea de la club... N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus, așa e?

– Am înțeles.

– Și cu toate astea, ai venit aici.

Sara își ținu firea, deși avu nevoie de toată forța ca să nu se topească sub privirea lui fierbinte.

– Aveam tot dreptul să accept invitația lui lady Raiford, spuse încăpățînată. Și n-o să plec, orice mi-ai spune!

– Atunci plec eu.

– Foarte bine! spuse tînăra și, spre uimirea ei, impulsul de-al tachina o copleși. Dacă ai atît de puțin autocontrol încît găsești că e necesar să fugi de mine, așa să fie, adăugă.

Pe chipul lui nu se citea nimic, dar Sara își dădu seama cît de furios era.

– Se spune că Dumnezeu îi apără pe nebuni și pe copii. De dragul tău, sper că e adevărat.

– Domnule Craven, credeam că putem să ne purtăm civilizat unul cu celălalt cîteva zile...

– De ce naiba ai crezut așa ceva?

– Am reușit destul de bine înainte de balul mascat și...

Sara tăcu, dîndu-și brusc seama cît de tare o strîngea Derek. Sîinii ei aproape că-i atingeau pieptul, iar poalele rochiei îi înconjurau picioarele.

– Acum nu mai reușesc.

O strînse mai aproape, pînă cînd ea simți cît de aprins îi era trupul. Ochii îi sclipeau precum smaraldele pe chipul aspru.

– Pot să te apăr de orice, mai puțin de mine.

Știa că el o strîngea dureros în mod intenționat, dar, în loc să i se opună, ea se sprijini de trupul lui puternic. Voia, mai mult decît orice altceva, să îl îmbrățișeze și să-și apese buzele în locul în care gulerul se întîlnea cu pielea lui arămie și fină. Îl apucă de umeri și îl privi fără să spună nimic.

Derek se temea că între nemișcare și un atac violent asupra ei era doar un fir de păr.

– De ce nu te-ai măritat cu el? întrebă răgușit.

– Nu-l iubesc pe el.

El clătină furios din cap, nedumerit, și deschise gura ca să-i dea o replică aspră, dar se gîndi mai bine și o închise la loc, apoi o deschise din nou. Dacă tensiunea n-ar fi fost atît de mare în acel moment, Sara ar fi rîs. În loc de asta, îl privi neputincioasă.

– Cum să mă mărit, dacă nu-l iubeam?

– Prostuță mică. Nu era suficient că ai fi fost în siguranță cu el?

– Nu. Vreau mai mult decît atît. Mai mult sau nimic.

El se aplecă spre ea, îi eliberă unul dintre umeri și îi mîngîie onduleurile de la tîmplă. Strîngea din buze de parcă ar fi fost torturat. Sara scoase un zgomot nearticulat cînd îi simți degetele atingîndu-i obrazul. Privirea lui era strălucitoare ca soarele, iar ea avea senzația că se pierde în adîncul ochilor lui verzi. Mîna sa mare îi cuprinse obrazul și i-l mîngîie.

– Uitasem ce piele moale ai, murmură.

Ea rămase nemișcată, tremurînd la pieptul lui, uitînd de mîndrie și decentă. Cuvinte impulsive îi plutiră pe buze. Deodată simți sub palma lipită la pieptul lui un obiect ciudat, care-i distrase atenția.

Avea ceva tare în buzunarul din interiorul hainei. Se încruntă, curioasă, și înainte ca Derek să-și dea seama ce făcea, căută înăuntru.

– Nu, rosti el repede, apucându-i încheietura ca să o oprească.

Era, însă, prea târziu. Degetele ei cuprinseseră deja obiectul și Sara își dăduse seama ce era. Nevenindu-i să creadă, scoase perechea mică de ochelari pe care crezuse că îi răstăcise la club.

– De ce? șopti, uluită că el îi ducea în buzunar.

Derek o privi hotărât, cu buzele strânse, și un mușchi mic îi zvîcni pe obraz. Atunci ea înțelese.

– Ai probleme cu vederea, domnule Craven? întrebă blind. Sau poate cu inima?

În acel moment auziră voci pe coridor.

– Vine cineva, spuse el, dîndu-i drumul.

– Așteaptă...

Derek dispăru imediat, de parcă l-ar fi urmărit dulăii de la poarta iadului. Încă strîngînd în palmă ochelarii, Sara își mușcă buza de jos. În amestecul de emoții, ușurarea că încă o dorea, teama că va pleca, nimic nu era mai puternic decît nevoia să îl aline. Își dorea să aibă puterea să-l asigure că iubirea lui n-avea s-o rănească și că ea nu avea să ceară niciodată mai mult decît putea el să ofere.

Iritată de cîteva dificultăți neînsemnate, Lily îl căută pe soțul ei și-l găsi în camera de vînătoare, singur. Era așezat la un birou, cu o cutie goală de trabucuri în mînă. Alex zîmbi cînd o văzu, dar expresia i se schimbă cînd își dădu seama că soția lui era încruntată.

– Ce s-a întîmplat, scumpa mea?

Lily vorbi și mai repede ca de obicei, semn clar că se simțea frustrată.

– În primul rînd, doamna Bartlett cere să i se schimbe dormitorul, susținînd că priveliștea nu-i pe gustul ei, cînd e foarte evident că de fapt vrea să fie alături de lordul Overstone, cu care are o aventură...

– Dă-i altă cameră.

– Camera pe care o vrea e deja ocupată de Stokehurst!

Alex se gîndi puțin, aparent serios.

– Nu cred că Stokehurst o să vrea să-l găsească pe Overstone în patul lui, spuse gînditor, apoi rîse de imaginea celor doi lorzi în vîrstă strecurîndu-se prin conac, noaptea, ca să o găsească pe delicioasa doamnă Bartlett.

– Amuză-te tu, dar am și probleme mai grave. Bucătăreasa e bolnavă. Nu-i nimic serios, slavă cerului, dar s-a dus la culcare și restul personalului încearcă să se organizeze, însă eu nu pot să garantez că o să avem o cină comestibilă în seara asta.

Alex făcu un gest de nepăsare, de parcă aceea ar fi fost ultima lor grijă. Ridică apoi cutia goală.

– Nu mai am trabucuri. Ți-ai amintit să comanzi?

– Am uitat, recunosc eu oftînd amuzată.

– La dracu', spuse el încruntat. Ce să fumăm, eu și restul domnilor, cînd bem vinul de după cină?

– N-o să-ți placă sugestia mea, răspunse Lily cu neobrăzare. Copiii au pierdut iar cățelul. Nicole spune că trebuie să fie undeva în casă.

În ciuda faptului că era supărat din cauza trabucurilor, Alex rîse.

– Dacă animalul ăla blestemat mai strică și alte moșteniri de familie...

– A fost numai un fotoliu, protestă Lily.

Fură întrerupți de Derek Craven, care intră brusc. Marginea ușii se izbi de perete, iar el apără deodată, fixînd-o pe Lily cu o privire violentă.

– O să te arunc în cea mai apropiată fîntînă.

Condusă de instinctul de conservare, Lily se grăbi lîngă Alex și i se așează în brațe.

– Pot să invit pe cine vreau la petrecerile mele de final de săptămîină, se apără ea, privindu-l pe Derek din cercul protector al brațelor soțului ei.

Privirea lui Craven strălucea de furie.

– Ți-am spus să nu te amesteci niciodată în viața mea așa cum te amesteci într-a altora...

– Ușurel, Craven, spuse Alex calm, strîngînd-o pe soția sa în brațe, ca s-o facă să tacă. Sînt de acord că Lily merge, uneori, prea departe, dar are întotdeauna cele mai bune intenții, iar în cazul ăsta nu văd cum prezența unei femei mici și timide o să te afecteze atît de tare, adăugă, ridicînd o sprînceană blondă în spiritul tradiției predecesorilor săi aristocrați. Cu toată experiența ta, doar nu crezi că domnișoara Fielding este o amenințare?

Amîndoi soții Raiford se mirară să vadă cum Derek roșește.

– Nici nu știi ce probleme poate să facă.

Alex îi aruncă o privire sceptică.

– N-o să facă probleme nimănui în astea cîteva zile, răspunse pe un ton egal. A venit ca să socializeze, să se bucure de peisaj și de aerul curat.

Uiîndu-se urît la amîndoi, Derek ezită, de parcă și-ar fi dorit din tot sufletul să mai spună ceva, dar în loc de asta plecă, blestemînd înfundat și trecîndu-și mîna prin păr.

Urmă o tăcere lungă, timp în care cei doi soți se priviră. Alex răsuflă prelung, uluit.

– Iisuse. Nu l-am văzut niciodată să se poarte așa.

– Acum crezi ce ți-am tot spus? întrebă Lily, fericită. O adoră. E înnebunit după ea.

Alex nu o contrazise, ci doar ridică din umeri.

– O să nege pînă la ultima răsuflare.

Lily se cuibări la pieptul lui.

– Mulțumesc pentru că m-ai apărut. Chiar am crezut că o să-mi tragă una!

Alex zîmbi larg și o mîngîie.

– Știi că n-aș lăsa niciodată pe nimeni să ridice mîna la tine. Privilegiul ăsta e numai al meu.

– Aș vrea să te văd cum încerci, îl amenință ea, apoi zîmbi cînd el îi sărută locul moale și parfumat din spatele urechii.

– Lily, murmură el, de dragul meu, ca și al tău de altfel, lasă-i în pace. O să-și rezolve singuri problemele, fără ajutorul tău.

– Asta e o rugăminte sau un ordin?

– Nu mă pune la încercare, scumpa mea.

Deși vorbise pe un ton blînd, nota de avertisment din glasul lui era inconfundabilă. Lily știa că nu era bine să-l supere pe soțul ei cînd avea dispoziția pe care o avea, așa că se jucă puțin cu gulerul cămășii lui, zîmbind seducător.

– Am bănuț mereu că ar fi fost mai bine să mă mărit cu un lăptar, spuse încet.

Alex rîse.

– Eu sînt exact genul de soț pe care-l meriți.

– Mă tem că ai dreptate, răspunse ea, sărutîndu-l cu drag.

Deodată, el se retrase și o privi.

– Lily, i-ai spus lui Derek că vin și soții Ashby?

Ea făcu o grimasă și clătină din cap.

- N-am avut curajul. N-o să creadă că n-am vrut deloc să-i invit.
- Tata și lordul Ashby au fost prieteni apropiați, iar lordul mi-a fost un aliat puternic în parlament. Nu puteam să-l ofensez și să nu-l invit, chiar dacă soția lui e o cătea otrăvitoare.
- Ce-ar fi să-i explici tu lui Derek? Dumnezeu, cu el și Joyce sub același acoperiș, mă aștept la vărsare de sânge în orice moment!

Sara petrecu mare parte a după-amiezii închisă alături de un grup de tinere doamne ale căror bîrfe entuziaste îi amintiră de zicala „Iubirea și scandalul îndulcesc mai bine ceaiul”. Descoperise repede că nu avea nici un motiv să se teamă că avea să fie tratată cu răceală superioară de ceilalți invitați. Femeile erau plăcute, prietenoase, și mult mai directe decît cunoștințele Sarei din Greenwood Corners. Printre ele se numărau doamna Adele Bartlett, o văduvă bogată, cu o siluetă opulentă și un păr roșu-aprins, și lady Mountbain, o brunetă cu voce melodioasă și un bun simț al umorului. Lîngă Lily Raiford stăteau două tinere pline de viață, lady Elizabeth Burghley și lady Stamford, sora lui Lily. Grupul discuta șocant de deschis despre soții și iubiții lor, făcînd schimb de bon mots și chicotind încet. Sara observă imediat că discuțiile dintre femeile din înalta societate semănau cu acelea ale fetelor de la Clubul lui Craven.

Deși Lily părea că se simte bine, privirea îi aluneca adesea spre fereastră. Sara ghici că ar fi preferat să se plimbe sau să călărească și nu să fie închisă înăuntru. Observînd că nu prea participa la discuție, una dintre femei i se adresă nonșalant:

- Lily, draga mea, ce-ar fi să ne spui și tu despre soțul tău? După toți anii ăștia de căsnicie, cît de des îți cere lordul Raiford drepturile conjugale?

Lily le surprinse pe toate, roșind.

- Destul de des, rosti zîbind puțin și refuzînd să spună mai multe.

O tachinară, rîseră și o priviră cu invidie, fiindcă Lily era una dintre puținele femei din aristocrație care avea o căsnicie fericită.

Lady Mountbain se ghemui într-un colț al unei canapele cu perne. Gura ei lată și colorată în roșu zîmbi speculativ.

– Am vorbit suficient despre soți, rosti pe un ton aspru și catifelat în același timp. Prefer subiectul bărbaților necăsătoriți, fiindcă activitățile lor sînt mult mai interesante. De exemplu, Derek Craven. Are ceva cu totul sălbatic. Oricînd e prin preajmă, nu pot să mă uit în altă parte. Poate că e din cauza părului negru sau a cicatricei...

– Da, cicatricea, spuse Adele Bartlett pe un ton visător. Îl face să pară și mai mult ca o brută.

– E păcătos și lipsit de principii, adăugă altcineva cu o voce plină de admirație.

Adele dădu din cap aprobator.

– Mă bucur că l-ai invitat, Lily. E foarte plăcut să ai un bărbat periculos lîngă tine. Îți dă impresia că s-ar putea întîmpla orice.

– Prostii, spuse Lily. Derek nu e mai periculos decît... decît pisica de lîngă șemineu!

Cîteva priviri se îndreptară neconvinse spre animalul adormit, un motan gras și leneș care era mai interesat de mîncare decît de pisici. Văzînd că nu o cred, Lily schimbă imediat subiectul.

– Hai să nu mai vorbim despre bărbați. Sînt niște creaturi obositoare, și cu asta, basta. Avem lucruri mai importante de discutat!

– Ca de pildă? spuse Adele, clar întrebîndu-se ce ar fi putut să fie mai important decît bărbații.

– V-am spus cumva că avem printre noi o scriitoare? întrebă Lily pe un ton vesel. Trebuie să vorbiți cu Sara. V-a plăcut romanul „Matilda”, nu-i așa?

Ca să nu atragă atenția, Sara stătea pe un scaun, într-un colț. Deodată se trezi că este obiectul tuturor privirilor. O ploaie de întrebări izbucni deodată.

– Tu ai scris „*Matilda*”?

– Draga mea, trebuie să ne povestești despre ea! Cum v-ați cunoscut?

– Ce mai face?

Sara zîmbi și încercă să răspundă, însă curînd înțelese că orice ar fi spus, femeile își răspundeau singure și continuau să vorbească. Îi aruncă o privire amuzată lui Lily, care zîmbi larg și ridică din umeri, în semn că grupul era incorrigibil.

Cu două ore înainte de momentul cinei, femeile începură să se împărtășie, ca să-și schimbe rochiile și să se pregătească pentru seara cea lungă. Sara se uită în jur și văzu o femeie nou-venită, blondă, căreia nu-i fusese încă prezentată. Deși celelalte o salutaseră, nimeni nu părea dispus să o declare prietenă. Sara se întoarse pe scaun și o privi.

Femeia era subțire și foarte atrăgătoare. Avea un chip cu trăsături ascuțite, un nas subțire, aristocratic și un vîrf delicat. Ochii îi erau cînd albaștri, cînd cenușii, cînd verzi și adînciți sub sprîncenele pensate. Părul auriu, bogat, era tuns cu breton și ridicat într-o coafură înaltă, cu bucle alunecîndu-i în dezordine pe umeri. Dacă expresia ei ar fi avut vreun pic de căldură, femeia ar fi fost incredibil de frumoasă, dar privirea îi era dură și inexpresivă, ca sculptată în piatră. Tînăra se simți tulburată cînd nou-venita o fixă insistent.

– Și tu cine ești? întrebă aceasta pe un ton catifelat.

– Domnișoara Sara Fielding, doamnă.

– Sara, repetă femeia, măsurînd-o din priviri. Sara.

Stîmjenită, Sara puse jos ceașca de ceai și începu să curețe firimituri nevăzute din poala rochiei. Observînd că doamnele celelalte

plecau, se întrebă dacă ar fi putut să plece și ea fără să pară nepoliticoasă.

– De unde ești? continuă femeia pe un ton scăzut.

– Din Greenwood Corners, doamnă. E un sat mic, nu departe de aici.

– Cît de adorabilă ești. Greenwood Corners. Sigur că da. Cu tenul curat ca al unei lăptărese, evident că ești din provincie. Și aerul delicios de inocență... Mă faci să-mi doresc să te protejez. Văd că nu ești măritată. Spune-mi, Sara, i-ai oferit afecțiunea ta vreunui bărbat?

Sara tăcu, neștiind ce să înțeleagă din interesul pe care i-l arăta cealaltă femeie.

– O să răpești sute de inimi, spuse lady Ashby. Chiar și pe cele mai dure. Nimeni nu rezistă unei inocente frumoase ca tine. Cred că ai putea să faci orice bătrîn să se simtă iarăși tînăr. Probabil ai putea să-l faci și pe un ticălos să se dezică de diavol...

– Joyce, se auzi vocea calmă a lui Lily.

Amîndouă femeile o priviră pe contesa care avea un aer neobișnuit de aroganță. Sara se ridică, bucuroasă că fusese salvată.

– Sînt sigură că prietena mea apreciază observațiile tale flatante, continuă Lily pe un ton rece, dar e destul de timidă. N-aș vrea să-i faci să se simtă stîmjenită pe vreunii dintre oaspeții mei.

– Ce gazdă bună ai devenit, Lily, toarse Joyce, privind-o cu dispreț pe contesă. Nu s-ar spune că ai avut o viață atît de colorată. O ascunzi foarte bine, dar nu poți ascunde cu totul fructele trecutului, nu-i așa?

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Lily, privind-o bănuitor.

– Mă refer la adorabila ta fiică, Nicole, care-ți amintește mereu de legătura cu Derek Craven, răspunse Joyce, apoi se întoarse spre Sara și continuă. Pari surprinsă, draga mea. Credeam că toată lumea știe că Nicole e copilul din flori al lui Derek Craven.

Capitolul 9

Sara își dădu seama că Lily se lupta să-și țină furia sub control. Un moment i se păru că prietena ei avea să piardă lupta, așa că o atinse pe braț într-un gest de susținere, iar lady Ashby le privi batjocoritor. Contesa reuși să se stăpânească și strînse buzele pînă cînd i se albiră, apoi se uită la Sara.

– Mergem sus? întrebă pe un ton puțin tremurat.

Sara dădu repede din cap și o părăsiră pe lady Ashby, care arborase un zîmbet calculat. Ajunseră la etajul al doilea și abia atunci Lily reuși să vorbească.

– Nicole e un copil din flori, dar nu Derek e tatăl ei.

Sara făcu un sunet mic, de consolare.

– Lily, nu e nevoie să-mi spui mie...

– Am făcut o greșeală cu cîțiva ani în urmă, înainte să mă mărit. Alex n-ar iubi-o mai mult pe fiica mea nici dacă ar fi a lui. Nu-mi pasă ce spune lumea despre mine, dar Nicole e un copil inocent, prețios. Nu suport gîndul că ea ar putea să fie pedepsită pentru păcatele mele. Slavă Domnului că există numai puțini oameni care ar îndrăzni să ridice piatra. Lady Mountbain are atît de mulți copii cu tați diferiți încît li se spune matriarhatul Mountbain, iar lady Ashby are destui foști amanți cît să formeze un regiment. A naibii femeie! Nu voiam să-ți spun, însă Joyce e aceea care a aranjat ca Derek să fie atacat în mahala.

Sarei i se tăie răsuflarea, într-un amestec de surpriză și furie, nu doar pe Joyce, dar și pe Derek. Cum putuse să aibă o aventură cu o femeie ca aceea? Ei bine, el și lady Ashby semănau! Așa ar fi, îi șopti ceva din mintea ei. Ai da mereu piept cu dovezile păcatelor lui, i-ai găsi mereu scuze. Nu pentru prima dată, Sara se întrebă ce căuta acolo. Se gîndi supărată să-i spună lui Lily că vrea să plece de la Raiford Park.

– Stai departe de lady Ashby, spunea Lily. Dacă ar bănuî că Derek ține la tine, ar face lucrurile să devină foarte neplăcute.

Spuse ceva ca pentru sine și se repezi în sus pe scări cu pași mari, supărați, pe care Sara se chinui să-i urmeze.

– Hai cu mine, vreau să-ți arăt ceva.

Urcară la etajul al treilea și se apropiară de niște camere luminoase, cu covoare moi. Lily îi spuse că acolo erau camerele de școală, dormitorul copiilor și cele ale dădacelor și cameristelor lor. Dintr-acolo se auzeau risete și voci de copii. Sara se opri în prag și văzu doi copii frumoși, cu părul negru, o fată de opt, nouă ani și un băiat cam de trei ani. Stăteau pe covor, înconjurați de turnuri de cuburi, jocuri și cărți.

– Ei sînt cei doi copii ai mei, spuse Lily cu mîndrie.

La auzul vocii sale, amîndoi ridicară privirile și se grăbiră la ea.

– Mama!

Lily îi îmbrățișă și îi întoarse spre Sara.

– Nicole, Jamie, v-o prezint pe domnișoara Fielding. E o prietenă foarte simpatcă a mamei, și scrie povești.

Nicole făcu o plecăciune și o privi cu interes.

– Îmi place să citesc povești.

– Și mie, se amestecă și Jamie din spatele rochiei surorii sale.

– Jamie nu știe încă să citească, rosti Nicole cu demnitate.

- Ba știu! spuse fratele ei, supărat. Îți arăt!
- Copii, interveni Lily, oprindu-l pe fiul ei. E foarte frumos afară.

Hai să ne jucăm împreună în zăpadă.

Dădaca îi aruncă o privire dezaprobatore.

- Doamnă, o să moară de frig.
- Nu-i țin mult afară, spuse Lily veselă.
- N-o să aveți timp să vă pregătiți pentru bal...

– Nu-mi ia mult să mă schimb, spuse Lily, zîmbindu-le larg copiilor. În plus, e mult mai distractiv să te joci afară decît să mergi la un bal plictisitor.

Pufnind, dădaca plecă să le aducă hainele copiilor.

- Îmi dai voie să iau o păpușă, mama? întrebă Nicole.
- Sigur, draga mea.

Sara zîmbi. Nicole era o fermecătoare. Fetița deschise o cutie cu jucării și căută printre păpuși. Era foarte grațioasă, excesiv de asemănătoare cu o doamnă. Lily se aplecă spre Sara și îi spuse încet:

– O încurajez să fie cît de liberă îi place, dar ea nici nu vrea să audă. E un înger și complet altfel decît mine, spuse, făcînd-o pe Sara să rîdă. Așteaptă să ai copii, și o să vezi că vor fi niște neastîmpărați.

– Nu pot să-mi imaginez, rosti tînăra, încercînd să-și închipuie cum ar fi fost ca mamă și zîmbind trist. Nu știu dacă o să am vreodată copii. Unele femei pur și simplu nu sînt menite pentru asta.

– Dar tu ești, răspunse Lily ferm.

– De unde știi?

– La cîtă răbdare și blîndețe ai, cu atîta iubire de dăruit... Ai fi cea mai bună mamă din lume!

Sara rîse cu amărăciune.

– Acum, că am stabilit, nu mai am nevoie decît de un tată pentru ei.

– Balul din seara asta o să fie plin de bărbați neînsurați. La cină te-am așezat între doi dintre cei mai promițători. Ai adus rochia albastră? Foarte bine. Presupun că o să poți să-l alegi pe oricare dorești.

– N-am venit să caut un soț, începu Sara tulburată.

– Da asta nu înseamnă că o să ignori orice ocazie, nu-i așa?

– Presupun că nu, murmură Sara, hotărîndu-se să nu plece, totuși, de la petrecere.

Dacă tot venise, nu era nimic rău să mai rămînă.

Îmbrăcați în cele mai bune haine pe care le aveau, oaspeții se adunară în salon și începură lunga procesiune spre sala de mese, o cameră bogată, cu tavan înalt. Cuplurile erau aranjate în funcție de rang, importanță și vîrstă, doamnele îi țineau de brațul drept pe domni și mergeau încet de-a lungul celor două mese mari cu cîte o sută de locuri fiecare, împodobite cu pahare de cristal, argintărie și porțelanuri fine.

Așezată între doi tineri încîntători, Sara se bucură de cină. Conversațiile erau fascinante, fiindcă la masă se aflau, printre alții, poeți care citau din ultimele lor compoziții și ambasadori care povesteau întâmplări interesante din străinătate. La fiecare cîteva minute se ridicau paharele și se toasta în cinstea gazdelor, a mîncării bune, în sănătatea regelui și pentru oricare alt motiv care li se părea invitaților suficient de bun. Servitori cu mănuși albe se mișcau tăcuți printre mese, aduceau pateuri, sufleuri mici și boluri de cristal cu bomboane pentru degustări între felurile principale. După ce supa de broască țestoasă și farfuriile cu somon fură strînse, veniră platouri

mari cu friptură, carne de pui și vînat. Masa se încheie cu șampanie rece, prăjituri și fructe proaspete.

La final, servitorii strînsă fețele de masă, iar domnii se sprijiniră de spătarele scaunelor ca să se bucure de băuturile fine ale lordului Raiford și să pufăie din trabucuri în timp ce discutau subiecte masculine, precum politica. Între timp, doamnele se retraseră în alte camere, ca să bea ceai și să mai vorbească. Aveau să se reîntîlnească în sala de bal o oră sau două mai tîrziu, după ce le pria mîncarea.

La sînga lui Alex, Derek bea dintr-un pahar de vin și asculta conversațiile cu un dezinteres prefăcut. Nu participa la discuțiile de după cină, oricît de amicale ar fi fost. Nici unul dintre bărbați nu făcea greșeala să-l implice în vreo dezbateră. Nu era un orator bun, fiindcă nu-i plăcea să țină discursuri, nici mai lungi, nici mai scurte, dar avea un fel de-a ajunge la inima oricărei probleme cu numai cîteva cuvinte bine alese.

– În plus, îi șopti unul dintre invitați altuia, n-aș fi niciodată atît de prost încît să dezbăt ceva cu un om care îmi cunoaște foarte bine averea.

– De unde știe el așa ceva?

– Știe exact cît avem fiecare, pînă la ultimul sfanț!

Domnii continuă să bea, iar conversația ajunsese la subiectul unei mișcări recent respinse în parlament, care ar fi interzis folosirea băieților mici la curățirea șemineurilor. Lordul Lauderson, un conte gras și înalt, care transforma totul în glumă și amuzament, ținuse un discurs plin de umor în Camera Lorzilor, iar mișcarea fusese respinsă. Cîteva dintre replicile sale fură spuse la masa din acea seară, și mulți dintre bărbați rîseră apreciativ. Mîndru de propria istețime, Lauderson se bucură într-atît încît figura începu să-i fie trandafirie precum aceea a unui heruvim.

– Ce să spun, am fost în formă în ziua aceea, rosti chicotind. Mă bucur că v-am făcut să rîdeți, prieteni. Mă bucur.

Încet, Derek puse jos paharul, ca să nu-l strivească în pumn. Sustinuse mișcarea cu cîți bani și influență putuse. Asta, plus susținerea lui Raiford, aproape că garantau aprobarea proiectului, însă discursul lui Lauderson îl distrusese. Deodată, lăudăroșenia acestuia i se părea prea greu de suportat.

– Am auzit că sînteți foarte amuzant, domnule, spuse Derek pe un ton scăzut, mai jos decît glumele care se făceau la masă, dar nu cred că băieții care se urcă în șemineuri v-ar fi apreciat la fel de tare ca adunarea din parlament.

Imediat, toată lumea tăcu. Multe priviri se întoarseră spre figura lui impasibilă. Derek Craven părea nepăsător întotdeauna, dar se părea că acea problemă avea foarte mare greutate în opinia lui. Mai mulți își amintiră despre zvonurile cum că Derek însuși ar fi curățat șemineuri cînd era mic. Zîmbetele li se estompară vizibil.

– E clar că dumneata ții cu băieții, comentă Lauderson. Și mie mi-e milă de săracii copii, însă e un rău necesar.

– Munca pe care o fac ei ar putea să fie înlocuită ușor de periile cu mîner lung, spuse Derek pe un ton egal.

– Însă n-ar fi la fel de eficientă cum este un băiat mic. Dacă șemineul nu e bine curățat, căminele noastre prețioase ar putea să ardă. Ai vrea să ne punem viețile și proprietățile în pericol de dragul cîtorva orfani din mahala?

Derek se uită la mahanul lustruit al mesei.

– Cu acel unic discurs amuzant, domnule, ați condamnat mii de băieți inocenți la moarte în anii care urmează. La ceva mai rău decît moartea.

– Sînt fiii unor muncitori cu ziua, domnule Craven, nu fii de nobil. Oricum n-o să ajungă niciodată nimic. De ce să nu-i folosim cum trebuie?

– Craven, spuse Alex Raiford încet, temîndu-se de o scenă urîță.

Derek, însă, ridică privirea și se uită spre Lauderson cu o expresie detașată, aproape plăcută.

– Aproape că mă tentați să vă dau un porc pe măsura cocinii, domnule.

– Ce vrei să spui? întrebă Lauderson, rîzînd la auzul expresiei nedelicate.

– Înseamnă că, data viitoare cînd vă opuneți unei mișcări pe care eu o susțin în mod deosebit, folosindu-vă de unul dintre discursurile dumneavoastră hilare, o să vă bag pe gît cenușă și mortar și o să vă îndes posteriorul gras pe hornul unui șemineu. Dacă vă înfundați acolo, o să dau foc unei mîini de paie sub dumneavoastră sau o să vă împung cu ace, ca să vă fac să ieșiți. Și, dacă vă plîngeți de arsuri sau dacă vă sufocați, o să vă bat cu o curea din piele. Prin asta trece un băiat care curăță șemineuri, în fiecare zi a existenței lui nefericite, domnule. Asta ar fi prevenit legea aceea, adăugă, aruncîndu-i o privire de gheață, apoi ridicîndu-se și ieșind din sală cu pași măsurați.

Lauderson se înroșise pînă în vîrfurile urechilor la auzul discursului plin de dispreț.

– Ce l-a făcut pe Craven să creadă că părerea lui are vreo valoare?

Ecourile vocii sale răsunară în tăcerea din cameră.

– Un bărbat de origine sărmană, fără educație și cu siguranță lipsit de rafinament. O fi el cel mai bogat ticălos din Anglia, dar ce-i dă dreptul să-mi vorbească mie în felul acela insolent? întrebă, privindu-l pe Alex din ce în ce mai indignat. Mi se datorează scuze,

domnule. Fiindcă dumneata ești responsabil că l-ai invitat, le accept pe ale dumitale în locul alor lui.

Întreaga adunare rămase neclintită. Nici măcar un sunet nu tulbură liniștea. Figura lui Alex păru cioplită în piatră cînd îi întoarse privirea lui Lauderson.

– Mă scuzați, domnilor, spuse într-un sfîrșit. Aerul de aici are, deodată, o calitate otrăvitoare.

Plecă de la masă cu un aer dezgustat, în timp ce Lauderson făcu ochii cît cepele.

Alex nu-l găsi pe Derek decît abia după ce începuse balul. Intră în sala de bal și se opri ca să observe orchestra ascunsă în spatele unor buchete mari de trandafiri. Un rînd de candelabre din cristal franțuzesc, fiecare cîntărind cîte cinci sute de kilograme, răspîndea lumină deasupra ringului lustruit și a coloanelor imense din marmură fleur de peche. Lily prezida balul cu grația și căldura ei obișnuite, făcînd pe toată lumea să se simtă binevenită.

Alex îl văzu pe Derek luînd ceva de băut de pe tava unui servitor și se apropie de el.

– Craven, legat de scena din sala de mese...

– Nu pot să sufăr nobilimea, spuse Derek încet, apoi luă o înghițitură mare de vin.

– Știi că nu sîntem toți ca Lauderson.

– Ai dreptate. Unii sînt și mai răi.

Urîndu-i privirea, Alex văzu silueta mare a lui Lauderson alăturîndu-se unui grup de bărbați, toți ocupați să-l lingusească pe lordul Ashby. Un domn arogant și irascibil, de modă veche, lordul

Ashby ținea, de obicei, câte un discurs oriunde l-ai fi întâlnit. El era de părere că fiecare cuvânt pe care-l spunea se transforma într-un giuvaier neprețuit. Datorită rangului și averii sale, nici unul dintre netoții din jurul său nu și-ar fi permis vreodată să-l contrazică.

– Te-a căutat lady Ashby? întrebă Alex.

Derek clătină din cap.

– Nici n-o să mă caute.

– Cum de ești atât de sigur?

– Aproape că am strâns-o de gât ultima dată când ne-am întâlnit.

Alex păru surprins, apoi zîmbi mohorît.

– Nu te-aș fi găsit vinovat dacă o ucideai.

Derek continuă să-l fixeze pe lordul Ashby.

– Joyce avea cincisprezece ani când s-a măritat cu nemernicul ăla bătrîn. Uită-te la el, înconjurat de toți lingăii ăia aristocrați. Îmi dau seama cum a ajuns ea așa. Măritată cu el, orice adolescentă s-ar transforma ori într-un iepuraș speriat, ori într-un monstru.

– Pari înduioșat de povestea ei.

– Nu sînt, dar o înțeleg. Viața îi face pe oameni să fie cum sînt.

Derek se încruntă, apoi arată spre un colț al camerei.

– Dacă vreunul dintre baronii sau viconții ăia s-ar fi născut în mahala, n-ar fi ajuns mai bine decît mine. Sîngele nobil nu face doi bani.

Alex îi urmări privirea și văzu o mulțime de bărbați în jurul Sarei Fielding. Trupul ei mic, dar cu forme voluptuoase, era îmbrăcat într-o rochie din catifea de o culoare doar puțin mai închisă decît ochii ei. Avea părul ridicat într-o coafură cu onduleuri și era neobișnuit de frumoasă în acea seară, debordînd de un farmec irezistibil. Alex îl privi din nou pe Derek, al cărui chip era lipsit de expresie.

– Dacă e adevărat, spuse încet, atunci de ce să-l lași pe vreunul dintre ei s-o aibă pe domnișoara Fielding?

Derek ignoră întrebarea, dar contele insistă.

– Oare vreunul dintre ei ar trata-o cu mai multă bunătate decît tine? Ar avea mai multă grijă de ea? Oare unul dintre tinerii aceia ar prețui-o mai mult decît tine?

Ochii verzi ai lui Craven sclipiră cu răceală.

– Tu, dintre toți oamenii, știi cel mai bine ce sînt eu.

– Știu ce ai fost, răspunse Alex. Acum cinci ani, aș fi fost de acord că nu meritai pe cineva ca ea, dar te-ai schimbat, Craven. Te-ai schimbat suficient. Dacă ea găsește ceva la tine ce merită afecțiune, pentru Dumnezeu, nu te opune darului pe care ți-l oferă soarta.

– Foarte simplu, îl ironiză Derek. Nu contează că sînt un copil din flori. Nu merită nimic mai mult decît un bărbat cu nume fals, haine fine și un accent de mahala. Nu e important că nu am familie, că nu am religie, că nu cred în nimic sacru, în onoare, în motive altruiste. Nu pot să fiu destul de curat pentru ea. Nu am fost niciodată. Dar de ce să conteze toate astea? întrebă ironic, zîbind fără umor. O legătură între noi doi n-ar fi un dar al sorții, Raiford, ar fi o glumă proastă.

Alex renunță imediat.

– Se pare că tu știi cel mai bine. Te rog să mă ierți, dar trebuie să mă duc s-o caut pe soția mea, care probabil și ea încearcă să scape de propria armată de admiratori. Spre deosebire de tine, gelozia mea e mare cît Tamisa.

– Mai degrabă cît Atlanticul, spuse Derek pentru sine, uitîndu-se în urma prietenului său.

Își îndreptă din nou atenția spre Sara și spre tinerii care o înconjuraseră. „Gelozie” nici nu începea să descrie ce simțea el. Îi

disprețuia pe bărbații care încercau să-i intre în voie. Voia să se răstească și să se repeadă la ei, să-și arate colții și să o ia din brațele lor indecente și de sub privirile înfierbîntate. Dar ce să facă după aceea? Ideea de-a o face amanta sa era de negîndit, la fel ca și aceea de-a o lua de nevastă. Oricum ar fi făcut, i-ar fi distrus viața. Singura soluție era să nu mai respire și gata. Era foarte atras de ea, dar și mai irezistibil era sentimentul alarmant pe care-l încerca atunci cînd ea era prin apropiere, un sentiment care semăna periculos de mult cu fericirea. Nici un bărbat din lume n-avea dreptul să fie fericit mai puțin decît îl avea el.

Nu era nicăieri, dar Sara avea senzația că Derek o privea. Mai devreme fusese în sală și vorbise cu alți oaspeți, iar ea observase cum femeile îi trimiteau tot felul de semnale, de la priviri seducătoare, atingeri delicate cu evantaiele și pînă la o atingere cu sînul pe braț. Pe femei le fascina amestecul de eleganță și putere care semăna cu un foc întunecat, fierbinte, îngropat sub un strat de gheață. Fiecare dintre femeile din jurul lui spera să fie aceea care să spargă acoperămintul înghețat.

– Domnișoară Fielding, o întrerupse vicontele de Tavisham, apropiindu-se prea mult și privind-o cu ochii săi căprui, adînci. Poate că o să-mi faceți onoarea încă unui vals?

Sara îi zîmbi impersonal și se întrebă ce să-i răspundă. Dansase cu el de două ori pînă atunci, și o a treia oară ieșea din discuție. Oaspeții ar fi observat și asta ar fi condus la speculații indecente. Nu că nu i-ar fi plăcut tînărul impulsiv, însă nu voia să-l încurajeze.

– Mă tem că dansul m-a obosit, spuse zîbind cu regret.

Era adevărat. Mai multe valsuri și cîteva cadriluri o obosiseră.

– Atunci să găsim un loc mai liniștit, să stăm jos și să vorbim.

Îi oferi brațul într-un gest cavaleresc. Clar, nu putea să-l evite. Oftînd în gînd, Sara îl însoți de-a lungul galeriei cu o multitudine de uși franțuzești, apoi se așeză alături de el pe o bancă din lemn lustruit, cu un spătar cioplit.

– Vreți niște puncti? întrebă Tavisham, iar ea aprobă din cap. Să nu plecați nicăieri, o atenționează el. Să nici nu clipiți. Mă întorc imediat. Dacă se apropie vreun bărbat de dumneavoastră, să-i spuneți că sînteți cu mine.

Ea îl salută cu mîna la tîmplă, în glumă, și se prefăcu a încremeni unde stătea, iar el îi zîmbi larg înainte să plece. De-a lungul galeriei se plimbau mai multe cupluri, admirînd priveliștea grădinii, cu terasa și fîntîna ei acoperite cu zăpadă. Jucîndu-se cu pietrele prețioase de pe rochie, Sara își aminti de ultima seară cînd o purtase și un zîmbet îi apărui pe buze.

Avea ochelarii ei la piept, în dreptul inimii. Un bărbat n-ar fi făcut așa ceva dacă nu...

Gîndul îi provocă un val de emoție. Se ridică, ignorînd durerea din tălpi. Grădina se vedea în spatele ferestrelor înghețate, cu gardul viu acoperit de gheață și cu umbrele ei reci și tăcute. Luna strălucea palidă și albastră deasupra fîntîinii înghețate și a aleilor pietruite. După sala aglomerată și zgomotoasă de bal, liniștea grădinii părea un sanctuar ademenitor. Ascultînd de un impuls subit, Sara ieși pe una dintre ușile franțuzești. Tremură cînd vîntul rece îi atinse umerii goi, apoi închise ușa în urma ei.

Grădina era un palat de zăpadă. Tînăra merse cu grijă de-a lungul unei cărări cu pietriș, respirînd adînc aerul răcoritor. Pierdută în gînduri, merse pînă cînd auzi un sunet în urma ei. Ar fi putut să fie

vîntul, sau numele ei rostit în șoaptă. Se răsuci, iar tivul înghețat al rochiei îi urmă și el mișcarea, apoi i se așeză cuminte la picioare. Era adevărat, o privise, gîndi, apoi zîmbi larg uitîndu-se la bărbatul din urma ei.

– Cumva, m-am gîndit că o să vii după mine, spuse cu răsufierea tăiată. Sau cel puțin așa am sperat.

Privirea aspră a lui Derek ascundea un torent de emoții. Cum putea să-i zîmbească în felul acela? Tremura de frig, de cald și de dorință. Doamne, nu mai suporta să fie privit în felul acela, de parcă ea ar fi ajuns pînă în cele mai întunecate colțuri ale sufletului său. Începu să se apropie de el și, fără să vrea, el făcu trei pași spre ea și o luă în brațe. Rîsul ei de fericire îi gîdilă auzul cînd o ridică în brațe. În grabă, o sărută pe față, apăsă, sărutări care îi înțepară obraji, bărbia, fruntea. Sara îi prinse bărbia în palme, ca să-l oprească. În ochii ei plini de lacrimi strălucea lumina lunii cînd se uită în sus, la el.

– Vreau să fiu cu tine, șopti. Indiferent ce s-ar întîmpla.

Nimeni nu-i mai spusese vreodată așa ceva. Derek încercă să gîndească, să acopere bătăile grăbite ale inimii, dar ea își lipi buzele moi de buzele lui, iar el uită de orice rațiune. Însetat, se aplecă deasupra ei, încercînd să-și stăpînească forța, ca să n-o rănească, tremurînd cuprins de o emoție pe cît de feroce, pe atît de tandră.

Dinții lui Lily clănțăneau de frig în timp ce contesa se strecura cu grijă prin grădină. Se opri în spatele unui copac înghețat. Văzîndu-i pe Derek și pe Sara la distanță, îmbrățișați, ea zîmbi larg și se văzu nevoită să-și stăpînească impulsul de-a dansa de fericire. Își frecă

mîinile, ca să se încălzească, și se gîndi la mai multe variante ca să-i facă să rămîină împreună.

– Lily.

Șoapta scăzută o făcu să tresară violent, chiar înainte ca brațele soțului ei s-o cuprindă.

– De ce naiba ești aici? murmură Alex, strîngînd-o la piept.

– M-ai urmărit! exclamă ea pe un ton indignat, dar scăzut.

– Da. Și tu i-ai urmărit pe Derek și pe domnișoara Fielding.

– A fost nevoie, dragul meu, explică ea cu nevinovăție. I-am ajutat.

– Aha, spuse el ironic. La început mi s-a părut că îi spionai.

Ignorîndu-i protestele, începu s-o tragă la o parte.

– Cred că i-ai „ajutat” suficient, scumpa mea.

– Nesuferitule, îl acuză Lily, zbatîndu-se să scape. Nu vreau să mă uit decît încă puțin...

– Acum. Lasă-l pe sărmanul diavol în pace.

Hotărîtă să i se facă pe plac, Lily își prinse tălpile în bordura de piatră a aleii.

– Nu încă... Alex... au!

Cu o mișcare ușoară, el o făcuse să-și piardă echilibrul și să cadă la pieptul lui.

– Ai grijă pe unde mergi, o sfătui pe un ton blînd, de parcă ea s-ar fi împiedicat din neatenție.

Ochii ei închiși la culoare îi întîlniră pe ai lui, strălucitori.

– Tiran insistent și sufocant ce ești, îl acuză, apoi începu să ridă și să-l lovească în glumă cu pumnii.

Zîbind larg, Alex îi potoli zbuciumul și o sărută cu dragoste, oprindu-se numai cînd simți că soției lui i se tăia răsufierea.

– Momentan, Derek nu are nevoie de ajutorul tău, îi spuse, mîngîind-o îndrăzneț pe deasupra rochiei de bal. Eu, pe de altă parte, am o problemă care necesită atenția ta imediată.

– Chiar? Ce problemă?

El o sărută pe gît.

– Trebuie să-ți arăt în particular.

– Acum? întrebă ea, scandalizată. Zău, Alex, doar nu vrei...

– Acum, o asigură el și o prinse de mîna ca să o conducă înapoi la conac.

Lily își împleti degetele cu ale lui, iar inima începu să-i bată mai repede. În ciuda încăpățînării lui și naturii insistente, ea îl considera cel mai minunat soț din lume și era pe cale să-i spună asta, cînd, deodată, aproape că se loviră de o femeie singură, care le tăie calea.

Lady Ashby se răsuci pe loc și îi privi ca o pisică supărată. Din furia care se citea pe chipul ei, Lily ghici că și ea îl urmărise pe Derek și-l văzuse sărutînd-o pe Sara Fielding.

– Lady Ashby, spuse pe un ton foarte amabil, e o noapte destul de rece pentru plimbare, nu-i așa?

– E o ușurare să scapi de mulțimea de culori neasortate dinăuntru, răspunse Joyce.

Lily, al cărei simț estetic era lăudat de toată lumea ca fiind apogeul eleganței, se simți ofensată cînd auzi descrierea pe care o făcuse Joyce casei ei.

– Ascultă aici, începu ea, dar tresări cînd Alex o strînse dureros de mînă.

– Ascundeți-vă ghearele, doamnele mele, rosti el, privind-o autoritar pe Joyce. Eu și soția mea o să te însoțim cu mare bucurie înapoi la bal, lady Ashby.

– Nu doresc să... obiectă Joyce, dar contele îi întinse brațul său puternic.

– Insist, spuse el, ignorînd privirea supărată a contesei.

Era clar că, dacă ar fi avut de ales, cele două ar fi preferat să se strecoare înapoi în grădină și să tragă cu ochiul la cei doi îndrăgostiți. În acea clipă lui Alex i se făcu de-a dreptul milă de Craven, care, se părea, dăduse de un mare bucluc. Pe de altă parte, era numai vina lui. Alex își stăpîni un hohot trist cu gîndul la un citat pe care-l văzuse cîndva: „Aceste femei imposibile! Cum se mai strecoară pe lîngă noi!”

Prea atenți unul la celălalt ca să observe orice altceva în jur, Derek și Sara se îmbrățișară, sărutîndu-se cu o violență înfocată, pînă cînd dorința ajunse să ardă cu putere între ei. Derek își sprijini mai bine picioarele pe caldarîm, ca să o strîngă mai aproape în brațe, și o sărută pe gît, în jos.

– Ah...

Sunetul fusese al Sarei, cînd îi simțise atingerea limbii pe piele. Derek îndoi genunchii și o trase mai aproape, inspirînd adînc mireasma din valea parfumată a locului în care sîinii ei erau strînși în decolteul rochiei.

Brusc, însă, se ridică și își ascunse chipul în buclele părului ei.

– Nu, spuse cu vocea înfundată, rămînînd nemișcat și respirînd repede.

Cumva, părea că așteaptă ca ea să-l convingă de ceva ce el voia să creadă cu tot dinadinsul.

Onestitatea făcea parte prea mult din natura Sarei, astfel că ea nu reuși să-și ascundă sentimentele. Chiar dacă ar fi dus la dezastru, nu avea de ales și trebuia să-și deschidă inima în fața lui:

– Am nevoie de tine, îi spuse, trecîndu-și degetele prin părul lui negru.

– Nici măcar nu mă cunoști.

Ea întoarse capul și îi sărută cicatricea subțire, vindecată, zăbovind în spațiul dintre sprîncenele lui dese.

– Știu că ții la mine.

Derek nu se retrase de sub atingerea ei tandră, dar rosti pe un ton sălbatic:

– Nu suficient, sau n-aș fi aici, cu tine. Mi-aș dori din inimă să am decența să te las în pace.

– Am fost lăsată în pace mult prea multă vreme, rosti ea cu patimă. Nu există nimeni pentru mine, nici Perry, nici unul dintre bărbații din sat și nici unul dintre cei din sala de bal. Nimeni în afară de tine.

– Dacă ai fi văzut lumea, ai ști că există mult mai mulți bărbați dintre care poți să alegi, în afară de mine și de Perry Kingswood. Mii de bărbați normali, de onoare, care ar cădea în genunchi, recunoscători, pentru o femeie ca tine.

– Nu vreau un bărbat de onoare. Te vreau pe tine.

Îl simți zîbind, cu buzele lipite de urechea ei.

– Înger scump, șopti. Poți să găsești pe cineva mult mai bun ca mine.

– Nu sînt de acord.

Ignorîndu-i încercarea de îndepărtare, ea se ghemui sub bărbia lui. Fără voia sa, Derek o strînsese în brațe.

– Ți s-a făcut frig. Te duc înăuntru.

– Nu mi-e frig.

Sara nu avea de gînd să plece nicăieri. Visase prea multe nopți la acel moment. Derek se uită peste creștetul ei, la luminile din sala de bal.

– Ar trebui să fii acolo, să dansezi cu Harry Marshall sau cu lordul Banks.

Ea se încruntă cînd el îi pomeni pe cei doi tineri nechibzuiți.

– Pe ei crezi tu că-i merit eu? Ai fi în stare să mă trimiți în brațele unui dandy superficial și înfumurat și ai spune că facem o pereche splendidă? Ei bine, încep să cred că e o scuză convenabilă, ideea asta a ta cum că aș fi prea bună pentru tine! Poate că îmi lipsește ceva, de fapt. Poate nu crezi că te-aș mulțumi sau...

– Nu, rosti Derek imediat.

– Poate că ai prefera să fii cu toate femeile măritate care îți șoptesc la ureche și-ți fac ochi dulci, te ating cu evantaiile și...

– Sara.

– Scriitorii sînt foarte atenți la detalii și îmi dau seama exact cu care dintre ele ai avut o aventură, numai uitîndu-mă...

Derek îi opri tirada cu un sărut. După ce o făcu să tacă, ridică privirea.

– Nici una dintre ele nu a contat pentru mine, spuse aspru. Nu s-au făcut promisiuni și nu au existat obligații din nici o parte. Nu am simțit nimic pentru ele.

Se uită în altă parte și blestemă, dîndu-și seama că nu avea rost să încerce să-i explice. Dar trebuia să înțeleagă, ca să nu-și facă iluzii în ceea ce-l privea. Se forță să continue:

– Unele dintre ele au susținut că mă iubesc. Imediat ce au spus asta, am plecat fără să mă uit înapoi.

– De ce?

– În viața mea nu e loc de așa ceva. Nu vreau asta. Nu-mi trebuie.

Sara îi privi profilul. În ciuda tonului încărcat pe care vorbise, ea simți tumultul din sufletul lui. Se mințea singur. Avea nevoie să fie iubit mai mult decât oricine altcineva.

– Atunci ce vrei tu? Întrebă pe un ton blînd.

El clătină din cap fără să răspundă, dar Sara știa. Voia să se simtă în siguranță. Dacă ar fi fost destul de bogat și de puternic, n-ar fi putut să-l mai rănească nimeni, n-ar fi fost singur și abandonat. Nu ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în cineva. Continuă să-i mîngîie părul, jucîndu-se încet cu şuvițele negre.

– Asumă-ți un risc cu mine, îl îndemnă. Ce ai de pierdut?

El rîse aspru și îi dădu drumul din brațe.

– Mai multe decât crezi.

Agățîndu-se cu disperare de el, Sara își lipi buzele de urechea lui.

– Ascultă-mă.

Nu putea decât să-și joace ultima carte. Vocea îi tremura de emoție.

– Nu poți să schimbi adevărul. Poți să te porți de parcă ai fi surd și orb, poți să pleci definitiv de lîngă mine, dar adevărul o să fie tot acolo și tu n-o să poți să-l faci să dispară. Te iubesc.

Simți cum pe el îl traversează un fior.

– Te iubesc, repetă. Nu te minți singur și nu mă minți pe mine prefăcîndu-te că pleci pentru binele meu. Nu faci decât să ne refuzi amîndurora șansa la fericire. O să-mi fie dor de tine în fiecare zi și în fiecare noapte, dar măcar o să am conștiința curată. Nu ți-am ascuns nimic, din teamă, de mîndrie sau încăpățîinare.

Simți cît de încordat era, cu trupul parcă cioplit în marmură.

– Ai puterea, măcar o dată, să nu pleci, îi șopti. Rămîi cu mine. Lasă-mă să te iubesc, Derek.

El rămase nemișcat, înfrînt, cu toată căldura și promisiunea brațelor ei... Dar nu reuși să-și dea voie să primească darul care i se oferea. Nu se simțise niciodată mai lipsit de valoare, mai hoț. Poate că, pentru o zi, o săptămînă, ar fi putut să fie cine își dorea ea, dar nu mai mult decât atît. Își vînduse onoarea, conștiința, trupul, orice avusese, ca să scape de soarta ce-i fusese scrisă. Iar acum, cu toți banii lui, nu putea să mai cumpere înapoi ce sacrificase. Dacă ar fi putut să plîngă, ar fi plîns atunci. În loc de asta, simți doar o răceală care-i amorțea trupul și își făcea cuib în locul în care ar fi trebuit să fie inima lui.

Nu i se păru greu să plece de lîngă ea, ci, dimpotrivă, revoltător de simplu. Sara scoase un sunet nearticulat cînd el se smulse din îmbrățișare. O lăsă și pe ea, așa cum le părăsise și pe celelalte, fără să se uite înapoi.

Cumva, Sara reuși să se întoarcă în sala de bal, prea amețită ca să poată să se gîndească la ce urma. Derek nu era acolo. Agitația elegantă a invitaților la bal, aglomerația, o ajutoră să păstreze aparențele. Dansă de mai multe ori, cu mai mulți domni, arborînd un zîmbet fals. Conversă pe un ton vesel, care i se părea și ei ciudat. Evident, durerea nu-i era vizibilă, pentru că nimeni nu observă că era ceva în neregulă.

După aceea, însă, apăru Lily Raiford. Expresia de pe chipul acesteia se schimbă din zîmbet într-o încruntătură nesigură cînd se apropie.

– Sara? întrebă ea încet. Ce s-a întâmplat?

Sara tăcu, asaltată de panică. Orice dovadă de compasiune ar fi făcut-o să plîngă. Ar fi trebuit să plece imediat de la bal ca să nu izbucnească în lacrimi.

– Vai, m-am simțit foarte bine, spuse repede. Doar că am o mică durere de cap. E destul de târziu și eu nu sînt obișnuită cu astfel de ore. Poate că ar fi mai bine să mă retrag.

Lily dădu să o atingă, însă își retrase mîna și o privi cu înțelegere.

– Vrei să vorbim?

Sara clătină din cap.

– Mulțumesc, dar sînt foarte obosită.

În timp ce ele două discutau, lady Ashby le privea din cealaltă parte a încăperii. Se ascunsese într-un colț, împreună cu lordul Granville, unul dintre mulții admiratori care încercaseră fără succes s-o cucerească de-a lungul anilor. Speranța că avea să ajungă în patul ei îl făcea să se tot întoarcă, însă ea îl refuza mereu. În ciuda reputatei sale virilități și a faptului că era chipeș, lordul Granville nu avusese niciodată ceva ce ea să-și dorească. Pînă în acel moment.

Îi zîmbi, privindu-l în ochii înguști, albaștri.

– Granville, o vezi pe femeia de lingă Lily Raiford?

Indiferent, lordul aruncă o privire într-acolo.

– Ah, delicioasa domnișoară Fielding, comentă el. Da, într-adevăr.

Îi contemplă farmecele Sarei și își umezi buzele cu limba sa groasă.

– O bomboană frumoșică.

Se uită înapoi la Joyce, savurîndu-i frumusețea aurie, îmbrăcată într-o rochie lila.

– Oricum, eu prefer o femeie experimentată și umblată prin lume, care poate satisface un bărbat cu gusturi diferite.

– Chiar așa, spuse Joyce, iar chipul ei păru o mască împietrită. Ne cunoaștem de multă vreme, așa e, Granville? Poate că e momentul ca prietenia noastră să devină mai intimă.

O îmbujorare de emoție sexuală îl cuprinse pe lord.

– Poate că este, rosti gîtit, apropiindu-se de ea.

Cu delicatețe, Joyce își sprijini evantaiul de pieptul lui, ținîndu-l la distanță.

– Înainte, însă, vreau să-ți cer o favoare.

– O favoare, spuse el precaut.

– O să-ți placă, te asigur, rosti ea, zîbind malițios. Cînd bomboana asta frumoșică, după cum i-ai spus, se retrage la culcare, vreau să te duci în camera ei și să...

Joyce se ridică pe vîrfuri și îi șopti la ureche planul ei, iar el roși mai mult.

– Consideră că e un aperitiv pentru tine, încheie ea, înainte să te bucuri de felul principal din această noapte. Mai întîi domnișoara Fielding, apoi eu.

Granville clătină din cap, puțin dezamăgit.

– Dar umblă un zvon, protestă el. Se spune că Derek Craven e îndrăgostit de ea.

– N-o să-i spună. N-o să spună nimănui, fiindcă o să-i fie prea rușine.

Gîndindu-se la propunerea ei, Granville dădu în sfîrșit din cap, rîzînd încîntat.

– Bine. Dacă-mi spui de ce ai nevoie de favoarea asta. Are de-a face cu legătura ta cu Craven?

Joyce dădu puțin din cap.

– Am de gînd să distrug tot ce prețuiește el, murmură ea. Dacă îl atrage inocența, o să mă asigur că e ruinată. Dacă vreo femeie e destul de nebună încît să țină la el, o s-o distrug. Nu-l las să aibă nimic, dacă nu mă imploră în genunchi.

Granville o fixă uluit.

– Ce creatură extraordinară ești tu. O tigroaică. Juri pe tot ce ai mai sfînt că o să mi te oferi în seara asta?

– Eu nu am nimic sfînt, zîmbi ea subțire, dar o să fiu a ta, Granville, după ce termini cu domnișoara Fielding.

Refuzînd cu blîndețe încercarea lui Lily de a-i vorbi, Sara spuse noapte bună și se strecură afară din sala de bal. Urcă singură la etaj. Muzica și rîsetele petrecerii se pierdeau pe măsură ce înainta, pînă cînd, ajunsă în camera ei, fu înconjurată de tăcere. Nu voia să cheme o cameristă, așa că reuși să își scoată rochia fără ajutor. Lăsă catifeaua bogată pe podea, alături de lenjeria albă. I se părea un efort prea mare să le ridice. După ce își puse cămașa de noapte, se așeză pe marginea patului și își dădu voie să se gîndească, pentru prima dată de cînd Derek o lăsase singură în grădină.

– Nu era al meu, deci n-aveam cum să-l pierd, spuse cu voce tare.

Se întrebă dacă ar fi putut să facă vreun lucru diferit, dacă ar fi putut să spună altceva. Nu... Nu avea nici un motiv de regret. Nu era greșit să-l iubească și nici să-i spună asta. O femeie sofisticată și-ar fi jucat cărțile cu mai multă iscusință, dar Sara știa prea puțin despre jocuri. Era mai bine să fii deschisă și altruistă și, dacă el nu o iubea, măcar nimeni n-ar fi putut să spună că fusese lașă.

Îngenunche lîngă pat, își împreună palmele și închise ochii.

– Dragă Doamne, șopti gîtuit. Pot să suport o vreme, dar, te rog, nu lăsa durerea să se întindă la nesfîrșit.

Rămase mult timp nemișcată, în timp ce prin minte îi treceau gînduri dureroase. În amestecul de emoții, simțea și milă pentru Derek Craven. Pentru o clipă, totuși, rapid cît o străfulgerare, fusese tentat să își asume riscul să iubească pe cineva. Probabil că nu avea să mai ajungă atît de aproape prea curînd.

„Dar eu?” se întrebă în gînd, obosită, stingînd lampa și urcîndu-se în pat. „Eu o să trec prin toate astea și o să merg mai departe. Și într-o bună zi, dacă o vrea Dumnezeu... s-ar putea să fiu destul de puternică și să iubesc pe altcineva.”

O vreme, Derek zăbovi în camerele de biliard, cu un pahar de coniac și ascultînd pe doar jumătate conversațiile domnilor care se adunaseră acolo ca să fumeze. Atmosfera încărcată îl făcea să se simtă ca un tigru în cușcă. Plecă tăcut, luînd coniacul cu el. Se plimba pe la primul etaj cînd văzu o umbră albă pe scări. Bucuros că apăruse ceva care să-i ocupe timpul și să-l salveze, ca să nu fie nevoit să se întoarcă în sala de bal, se apropie ca să investigheze. La jumătatea scării o văzu pe Nicole, în cămașa ei de noapte cu volane și cu părul lung încîlcit. Se lipise de balustradă, încercînd să se ascundă. Cînd îl văzu, ridică un deget la buze, ca să-i facă semn să tacă. Derek urcă încet treptele și se așeză alături de ea, sprijinindu-și brațele pe genunchi.

– De ce nu ești în pat la ora asta?

– Mă strecor jos, ca să mă uit la rochiile cele frumoase, îl informă Nicole în șoaptă. Să nu-i spui mamei.

– Nu-i spun, dacă te întorci sus, în camera ta.

– După ce văd balul.

El clătină ferm din cap.

– Fetițele nu au de ce să umble prin casă în cămașă de noapte.

– De ce? întrebă Nicole, uitându-se în jos și ascunzându-și picioarele goale sub rochie. Acoperă totul, vezi?

– Nu se cade.

Derek rezistă tentației să zîmbească amar când se auzi spunând ceva despre decență.

– Mama nu trebuie să facă doar ce se cade.

– Nici tu nu o să fii obligată când o să mai crești.

– Dar, unchiule Derek, se rugă Nicole, apoi oftă din răsuferință când îl văzu încruntându-se amenințător. Bine, mă duc înapoi sus. Dar într-o bună zi o să am o rochie de bal cu argintiu și auriu și o să stau trează toată noaptea ca să dansez.

Derek se uită la ea și îi zîmbi. Trăsăturile lui Nicole erau ceva mai exotice decât acelea ale mamei ei, cu ochii negri și sprâncenele întunecate, promitea să devină o frumusețe uluitoare.

– Nu mai e mult pînă atunci, îi spuse. Într-o zi, toți bărbații din Londra o să se roage de tine să-i iei de soț.

– Nu vreau să mă mărit, spuse ea sincer. Nu vreau decât să am un grajd plin de cai.

Derek zîmbi puțin.

– O să-ți amintesc că ai spus asta când o să împlinești optsprezece ani.

– Poate că o să mă mărit cu tine, spuse ea rîzînd copilărește.

– E foarte frumos din partea ta, drăguța mea, spuse el mîngîind-o pe creștet, dar o să vrei să te măriți cu cineva de vîrsta ta, nu cu un bătrîn.

O voce nouă îi întrerupse de la baza scărilor:

– Are dreptate, rosti lady Ashby pe un ton catifelat. Eu am fost obligată să mă căsătoresc cu un bărbat în vîrstă și uite cum am ajuns.

Zîmbetul lui Nicole dispăru. Cu receptivitatea naturală a unui copil, ea simțea ruina din spatele exteriorului frumos al lui Joyce. Speriată se apropie de Derek în timp ce Joyce urcă treptele cu mișcări fluide, grațioase. Oprindu-se în fața lor, femeia o privi pe copilă cu dispreț.

– Fugi de aici, micuț. Vreau să vorbesc cu domnul Craven între patru ochi.

Nicole ezită și se uită la Derek. El se aplecă și îi șopti:

– Înapoi în pat, domnișoară.

Imediat ce copilul plecă, toată căldura de pe chipul lui dispăru. Ridicînd paharul de coniac, el dădu peste cap ultimele picături din lichidul arămiu. Rămase așezat, fără să se prefacă respectuos.

– Ce-i cu fața asta lungă? toarse Joyce. Te gîndești la scena tandră din grădină, cu Sara Fielding?

Zîmbi când el o privi brusc.

– Da, iubituie, știu că te preocupă violeta aia modestă de țară, și la fel știe toată lumea. Ne-am distrat destul de mult pe tema asta. Derek Craven, îndrăgostit de o micuță necunoscută și timidă. Ar fi trebuit să-mi spui că-ți plac femeile prefăcut inocente, ți-aș fi făcut pe plac.

Se sprijini de balustradă cu o mișcare sinuoasă și îi zîmbi. Derek o privi, tentat să o împingă în jos pe scări sau să-i spună să se ducă naibii, dar ceva îl împiedică. Nu-i plăcea expresia înfumurată de pe

chipul ei. Ceva nu era în regulă deloc. Răbdător, așteptă ca ea să-și continue discursul, privind-o în ochi.

– Cum e să faci dragoste cu o astfel de femeie, dragul meu? Nu se poate să fie prea satisfăcătoare pentru un bărbat cu apetitul tău. Nu pot să-mi imaginez că ar ști cum să-ți facă plăcere, spuse Joyce, oftând gânditoare. Bărbații sînt așa niște proști! Îndrăznesc să spun că te crezi îndrăgostit de ea. Trebuie oare să-ți amintesc că nu ești în stare să iubești? Nu ești decît un animal mare și plin de poftă... iar mie nu mi-ai plăcea în nici un alt fel.

Își țuguie buzele provocator.

– Lasă sentimentele și romantismul prostesc altora. Ce ai tu e mult mai bun decît o inimă. Tu ai un penis mare și frumos. Asta e tot ce poți să-i oferi țărănuței tale. Probabil că ea nu știe destul ca să-l aprecieze, deși acum, cel puțin, o să aibă cu ce să-l compare.

Așteptă cu un zîmbet felin ca ultimele ei cuvinte să capete sens în mintea lui. Comparatie? Încet, Derek se ridică, privind-o atent. Un fior de spaimă îi făcu inima să bată prea repede. Vorbi pe un ton aspru:

– Ce ai făcut, Joyce?

– De fapt, i-am făcut un serviciu. Am rugat pe cineva să o învețe mai multe despre bărbați. Chiar acum, e în camera ei și „își ia zborul”, cum spuneți voi în mahala, alături de lordul Granville. Nu mai e chiar atît de inocentă.

Paharul de coniac îi căzu lui Derek din mînă și se rostogoli fără să se spargă în jos, pe treptele acoperite de carpetă.

– Iisuse! șopti, repezindu-se în sus pe scări.

Urcă trei trepte deodată, în timp ce Joyce strigă după el:

– Nu te obosi să îi sari în ajutor, sărmanul meu galanton. E prea tîrziu, adăugă, rîzînd sălbatic. Pînă acum cred că fapta s-a înfăptuit deja.

La început, mintea adormită a Sarei confundă totul cu un coșmar. Nu se putea să fie adevărat. Fusese trezită de o mînă imensă care-i acoperise gura. Figura umflată și roșie a unui necunoscut era abia vizibilă în întuneric. Greutatea corpului lui căzu deasupra ei cînd bărbatul i se alătură pe pat. Înlemni terorizată și încercă să țipe, dar sunetele erau acoperite de mîna lui ca o labă de urs. Greutatea atacatorului o strivea, aplatizîndu-i dureros sîinii și forțînd-o să expire tot aerul din plămîni.

– Liniște, liniște, gemu el, ridicîndu-i repede cămașa de noapte. Creatură minunată. Te-am privit în seara asta, cu sîinii tăi frumoși ieșind din rochie... Nu te zbate. Sînt cel mai bun amant din Londra. Relaxează-te, o să-ți placă. O să vezi.

Disperată, ea încercă să-l muște și să-l zgîrie, dar nimic nu putea să-i oprească picioarele groase care-i desfăceau pulpele. Mirosul acru de transpirație se amestecase cu parfumul lui și îi umplea nările, în timp ce mîinile averse îi pipăiau corpul pe jumătate dezbrăcat. Încetîndu-se în propriile țipete înfundate, Sarei i se păru că se afunda într-un vid întunecat, sufocant.

Deodată, mîna care-i astupa gura dispăru, și greutatea imensă îi părăsi trupul. Reuși să urle în sfîrșit, cu o forță care-ți făcea sîngele să înghețe în vene. Repezindu-se jos din pat, fugi lipsit de direcție și se ascunse într-un colț. În cameră se auzi un sunet sălbatic, terifiant, de parcă un animal scăpase din lanț. Clipind repede, ea încercă să priceapă ce se întîmpla. Își acoperi gura cu mîna, astupînd un alt țipăt.

Doi bărbați se rostogoliră pe podea și se loviră de lavoar. Cana din porțelan căzu și se sparse. Urlînd, Derek îl lovea cu pumnii pe

Granville. Lordul strigă de durere și reuși să-l arunce la o parte, iar Derek se rostogoli cu ușurință și se ridică în picioare.

Granville se chinui să se ridice și-l privi înfricoșat.

– Dumnezeu, omule, hai să discutăm ca niște ființe civilizate!

Dinții lui Derek străluciră în întunericul din cameră și buzele i se răsuciră într-un rînjat demonic.

– După ce-ți iau gîtul și te spintec.

Granville suspină de frică și Derek se repezi din nou spre el, lovindu-l și trîntindu-l la podea. Lovituri brutale coborîră cu nemiluita peste el, pînă cînd Granville reuși să lovească și el și să se elibereze o clipă. Își duse mîna la față și o descoperi plină de sînge.

– Mi-ai spart nasul! strigă panicat, tîrîndu-se spre ușă, în timp ce Derek îl urmărea fără milă.

Spre ușurarea lordului apărură un servitor, care se uită în cameră uluit și nedumerit.

– Te rog, plîne Granville, apucînd glezna nou-venitului, ține-l la distanță de mine! Încearcă să mă omoare...

– N-ai tu norocul ăsta, îl întrerupse Derek, ridicînd un ciob din vasul spart și apropiindu-se.

Curajos, servitorul se așază între Derek și victima sa.

– Domnule Craven, spuse el tremurînd și uitîndu-se la gigantul furios din fața sa, trebuie să așteptați pînă cînd...

– Dă-te la o parte din calea mea.

Atent la aristocratul speriat care avea nevoie de protecția sa, omul nu se clinti.

– Nu, domnule, spuse cu teamă.

Mai mulți servitori și cîțiva dintre oaspeți începură să apară, toți veniți să afle ce era cu zgomotul. Derek îi aruncă lui Granville o privire letală.

– Data viitoare cînd te văd, pe tine și pe netrebnica de cătea care te-a trimis, vă omor pe amîndoi. Așa să-i spui.

Granville se făcu mic de frică.

– Există martori care pot depune mărturie că m-ai amenințat...

Derek trînti ușa, închizîndu-se în cameră cu Sara. Aruncă ciobul de porțelan și se întoarse către ea, dîndu-și părul la o parte de pe frunte. Fata își strînsese cămașa de noapte în jurul corpului, de parcă ar fi putut să se apere așa. Era palidă și tremura din tot corpul. Cînd văzu asta, el se aplecă și o luă în brațe.

O duse în tăcere la pat și se așază, cu ea pe genunchi. Sara nu se mișcă la pieptul lui, cu brațele în jurul gîtului său, cu capul ascuns pe umăr. Amîndoi respirau întretăiat, unul de teamă, celălalt de furie. Cînd se mai liniști, Derek începu să audă vocile de afară. Nimeni nu îndrăznea să intre. Numai Dumnezeu știa ce credeau că se petrecea acolo. Ar fi fost mai bine s-o lase pe Sara în grija altcuiva.

Nu-și dădu seama că ea plîngea pînă cînd obrazul ud nu-i atinse gîtul. Fără suspine, numai lacrimi tăcute care-i alunecau pe față și care-i frîngeau lui Derek inima. Încet, își descleștă brațele din jurul ei și îi mîngîie părul pe spate.

– Ți-a făcut ceva? reuși să întrebe într-un sfîrșit.

Ea știa la ce se referise.

– Nu, spuse cu vocea tremurată. Ai ajuns la timp. De unde ai știut? Cum...

– Mai tîrziu.

În acel moment nu putea să-i spună că fusese atacată din cauza lui. Sara se liniști și oftă întretăiat în brațele sale, iar lacrimile i se uscară. Era imposibil de crezut că același bărbat care-l atacase atît de brutal pe Granville putea s-o țină în brațe cu atîta tandrețe. Nu se mai simțise niciodată atît de în siguranță, ascunsă la pieptul lui mare,

simțindu-i respirația în păr. Una dintre mâinile lui se sprijinea într-o parte a corpului ei, atingându-i curbura sînului cu degetul mare. Nu era bine să o țină așa, nu era bine că ea îi dăduse voie, dar nu putea să-l îndepărteze. Derek mișcă din cap și o sărută pe buze cu blîndețe. Sara închise ochii și îl simți sărutîndu-i pleoapele delicate, genele umede.

O bătaie hotărîtă la ușă precedă intrarea lui lady Raiford. Se strecură înăuntru și se întoarse ca să-i admonesteze pe cei adunați în fața camerei:

– Plecați, toți, spuse apăsător. Totul e bine acum. Vreau ca toți să coborîți și să încercați să vă abțineți de la bîrfă despre lucruri care nu vă privesc.

Închise ușa ferm, apoi se uită la perechea de pe pat.

– Fir-ar să fie, spuse încet, apropiindu-se ca să aprindă lampa de lîngă pat.

Știind că aparențele erau scandaloase, Sara încercă să coboare din brațele lui Derek. El o așeză sub cuvertură, o înveli atent, apoi se așeză alături de ea.

Lily se uită de la chipul nefericit al tinerei la cel impasibil al lui Derek.

– Țapul ăla murdar de Granville, spuse nemulțumită. Am știut mereu că e un nemernic, dar să îndrăznească să-mi atace un oaspete, sub acoperișul meu... Alex îl aruncă afară chiar acum și, după ce termin eu cu el, Granville n-o să mai fie primit de nimeni din înalta societate. Uite, m-am gîndit că o să fie de ajutor, spuse, întinzîndu-i un pahar de whisky lui Derek, dar nu-mi dau seama care dintre voi are mai mare nevoie de el.

Craven i-l întinse Sarei, care-l mirosi precaută, apoi clătină din cap.

– Nu...

– Bea puțin, pentru mine, insistă el cu blîndețe.

Ea luă o înghițitură mică și tuși cînd îl simți arzîndu-i beregata. Scoase un sunet dezgustat și se strîmbă, după care mai luă, cu grijă, o înghițitură și încă una. Derek împinse înapoi paharul cînd ea încercă să i-l dea.

– Bea în continuare.

Lily trase un scaun mai aproape de pat și se așeză. Își scoase bijuteria de pe frunte și își frecă distrasă tîmplele. Văzînd privirea îngrijorată a Sarei, zîmbi trist.

– Ei bine, ai avut parte și de primul tău scandal. Nu te teme, eu și Derek sîntem cunoscători în domeniu. Ne ocupăm noi de tot.

Sara dădu din cap nesigură, ducînd paharul la buze. Cu cît bea mai mult, cu atît îi era mai ușor să înghită, pînă cînd începu să se simtă amețită și să-i fie foarte cald, de parcă oasele i s-ar fi încins. La început se gîndi că n-avea să mai doarmă niciodată, dar curînd gîndurile agitate din mintea ei fură înlocuite de epuizare. Derek și Lily începură să vorbească încet, făcînd remarci despre bal, invitații și chiar despre vreme.

Derek vorbi pe un ton scăzut, privind efectul whisky-ului. Încet, Sara închise ochii și căscă puțin, iar respirația i se adînci. Părea un copil, așa ascunsă în pături, cu părul răsfirat pe pernă și cu genele lungi umbrîndu-i obrazii. Sigur că adormise, Derek îi mîngîie una dintre palme cu vîrfurile degetului, mirîndu-se de moliciunea pielii ei.

Lily îl privi cu o urmă de amuzament.

– Chiar că o iubești. Pînă în momentul ăsta n-am crezut cu adevărat că ar putea să ți se întîmple și ție.

El tăcu, incapabil să recunoască adevărul. Lily vorbi din nou:

– O să aibă probleme serioase, Derek.

– Ba nu. Am ajuns la timp. N-a apucat să-i facă nimic.

Deși Lily vorbea încet, intensitatea cuvintelor ei nu era mai mică.

– Gîndește-te, Derek. Nu contează dacă Granville a violat-o sau nu. Nimeni n-o s-o mai vrea acum. Nimeni n-o să creadă că e virgină. Zvonurile o s-o urmărească înapoi la ea în sat, oamenii o să bîrfească și o s-o chinuiască tot restul vieții. Mamele o să-și țină copiii departe de „influența ei corupătoare”. O să fie o paria. Nici nu știi cît de înapoiți sînt oamenii aștia. Eu am crescut la țară și știu cum e. Dacă vreun bărbat o să accepte s-o ia de nevastă, o s-o considere un bun de mîna a doua. O să fie nevoită să-i fie recunoscătoare tot restul vieții și să suporte orice tratament ar fi el dispus să-i aplice. Doamne, ce bine era dacă n-aș fi invitat-o aici!

– Da, dacă n-ai fi invitat-o, aprobă el cu răceală.

– Ei bine, de unde era să știu că Granville o să facă așa ceva?

Derek înghiți în sec, mutîndu-și privirea acuzatoare. Se uită la tînăra nevinovată de lîngă el și îi mîngîie o șuviță din părul mătăsos.

– Spune-mi ce e de făcut acum.

– Ca să o facem din nou respectabilă? întrebă Lily, ridicînd neputincioasă din umeri. Trebuie să-i găsim un soț. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Îl privi sarcastică și întrebă:

– Te gîndești la cineva anume?

Sara se trezi devreme și se uită în gol, spre tavanul necunoscut. Îi luă cîteva minute ca să își amintească unde era. Se frecă la ochi și gemu nefericită. Tîmplele îi zvîcneau din cauza unei dureri ascuțite. Se simțea mai mult decît rău. Se ridică cu grijă din pat și își căută

rochia cenușie. După ce se îmbracă și își legă părul în coadă, la ceafă, sună după o cameristă. Françoise apără cu o expresie plină de compasiune. Era clar că aflase despre seara de dinainte.

Palidă și reținută, Sara îi zîmbi scurt.

– Françoise, am nevoie de ajutorul tău ca să-mi strîng lucrurile.

Făcu un gest spre haine și continuă:

– Plec spre casă cît pot de curînd.

Camerista începu să vorbească, făcînd semn spre ușă și rostind numele lui lady Raiford.

– Contesa vrea să merg la ea? întrebă Sara nedumerită.

Françoise făcu un efort să vorbească în engleză.

– Dacă vreți, domnișoară...

– Cu siguranță, spuse Sara, deși nu dorea să-i vorbească lui Lily sau oricui altcuiva în acea dimineață. Ar fi preferat să dispară și să uite că vizitase vreodată Raiford Park.

În casă era liniște. Sara o urmă pe Françoise în aripa de vest, unde erau apartamentele familiei Raiford. La ora nouă, era prea devreme ca restul oaspeților să se fi trezit. Numai servitorii era treji, ștergeau praful, dereticău și duceau brațe de lemn pentru foc, curățau semineurile și aprindeau focul.

Françoise o conduse într-un salon mic, decorat în nuanțe de alb și bleu, mobilat cu piese Sheraton. Zîmbind încurajator, camerista plecă. Sara intră în camera goală și se apropie de o masă semicirculară lipită de un perete. Pe ea erau niște animale din jad, fildeș și lapislazuli. Tînăra luă un elefant mic, din jad, și-l examină cu grijă. Tresări cînd auzi vocea lui Derek în spatele ei.

– Cum te mai simți în dimineața asta?

Punînd jos animalul sculptat, Sara se întoarse lent.

– O așteptam pe Lily.

Derek arăta de parcă n-ar fi dormit deloc. Sara se îndoaia că-și schimbase hainele, care-i erau mototolite și în dezordine. Avea părul nepieptănat și parcă și-ar fi trecut mîna prin el de sute de ori în timpul nopții.

– La cum stau lucrurile, Lily nu poate să te ajute prea mult. Dar eu pot.

Sara rămase perplexă.

– Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Plec în dimineața asta și... Ce ai în mînă?

Se uită la bucata de hîrtie pe care o ținea el, toată acoperită cu mîzgălituri negre.

– E o listă.

Deodată foarte hotărît, Derek se îndreptă spre ea și împinse la o parte figurinele sculptate. Apăsă bucata de hîrtie pe masă și-i făcu ei semn să se uite.

– Ăștia sînt cei mai căutați douăzeci de burlaci din Anglia, scriși în ordinea preferințelor mele. Dacă nici unul dintre ei nu-ți place, o să extindem lista, deși ei sînt cei mai potriviți ca vîrstă și caracter...

– Poftim? întrebă Sara, privindu-l nedumerită. Acum încerci să mă căsătorești cu altul? adăugă, rîzînd uluită. De ce Dumnezeu ar vrea vreunul dintre bărbații ăștia să mă ia pe mine de nevastă?

– Alege un nume și eu ți-l aduc la picioare.

– Cum?

– Nu există nici un bărbat în Anglia care să nu-mi fie dator cu o favoare sau alta.

– Domnule Craven, nu e nevoie de această... această absurditate!

– Nu ai de ales, rosti el repezit.

– Ba am! Pot să aleg să nu mă mărit cu nimeni și să mă întorc în Greenwood Corners, acolo unde mi-e locul, răspunse Sara, ferindu-

se cînd el încercă să-i dea lista. Nu mă uit la nici un nume. Nu-l cunosc pe nici unul dintre bărbații ăștia. Nu vreau să mă mărit cu vreun străin doar de dragul modestiei. Reputația mea nu înseamnă așa de mult pentru mine... sau pentru oricine altcineva, de fapt.

– Vestea o să ajungă la tine în sat. Știi ce o să se vorbească despre tine.

– Nu-mi pasă ce o să spună. Eu știu adevărul și asta o să mă susțină.

– Chiar și cînd prețiosul tău Kingswood o să te privească de sus și o să creadă că ești o femeie ruinată?

Replica lui o făcu să tresară, fiindcă-și imagină cum Perry și mama lui aveau s-o trateze cu o milă superioară, deghizată în virtute creștină, dar dădu din cap, hotărîtă.

– O să duc orice povară alege Domnul să-mi dea. Sînt mai puternică decît crezi, domnule Craven.

– Nu e nevoie să fii puternică. Ia numele cuiva. Lasă-l să-ți fie scut. Oricare dintre bărbații de pe listă are mijloacele să vă susțină regește pe tine și pe părinții tăi.

– Nu-mi pasă de lux. Pot să-mi permit să am principii. Nu vreau să fiu prețul negocierii cu un potențial soț care să nu mă vrea, doar ca să-mi spal numele.

– Nimeni nu poate să-și permită să aibă mereu principii.

Ea deveni și mai calmă în fața nerăbdării lui crescînde.

– Eu pot. Și n-aș putea să mă mărit cu cineva pe care să nu-l iubesc.

Derek strînse din dinți.

– Toată lumea face asta!

– Eu nu sînt ca toată lumea.

Derek se abținu să-i dea un răspuns jignitor și se strădui să-și recapete autocontrolul.

– Vrei măcar să te uiți la asta? întrebă printre dinți.

Ea se apropie și aruncă o privire spre lista frumos scrisă. Descoperi că primul nume era al vicontelui Tavisham.

– Viconte se scrie cu „c”, murmură.

El se încruntă nerăbdător.

– Ce părere ai despre el? Ați dansat împreună aseară.

– Îmi place, dar... ești sigur că el e cel mai dorit burlac din Anglia? Mi-e greu să cred.

– Tavisham e tânăr, are titlu, e inteligent, bun la suflet... și are un venit anual care mă face chiar și pe mine să tresar. E cea mai bună partidă pe care am întâlnit-o vreodată.

Derek arboră un zîmbet fals, nenatural.

– Cred că îi plac și cărțile. L-am auzit odată vorbind despre Shakespeare. Ai vrea să te măriți cu cineva care citește, nu? Și e arătos. Înalt, cu ochi albaștri, fără semne...

– Are părul prea rar.

Derek păru ofensat, iar zîmbetul de felină îi dispăru.

– Are fruntea înaltă. E un semn de aristocrație.

– Dacă ești atât de fascinat de el, ce-ar fi să-l iei tu de bărbat?

Sara se apropie de fereastră și se întoarse cu spatele la el. Renunțînd la diplomație, Derek o urmă, cu hîrtia în pumn.

– Alege unul sau îți bag lista pe gît!

Ea rămase netulburată.

– Domnule Craven, spuse cu mare grijă. Ești foarte amabil să te interesezi într-atît de bunăstarea mea, dar e mai bine să rămîn fată bătrînă. Nu o să găsesc niciodată un soț care să nu urască faptul că scriu. Oricît de bine-intenționat ar fi la început, ar ajunge frustrat de

obiceiul meu de a-mi abandona îndatoririle casnice ca să lucrez la romanele mele...

– Ar învăța să suporte.

– Și dacă nu? Dacă-mi interzice să mai scriu vreodată? Din păcate, domnule Craven, o soție este la mila toanelor soțului ei în astfel de cazuri. Cum poți să sugerezi că ar trebui să-mi las viața și fericirea pe mîinile unui străin care s-ar putea să nu mă respecte?

– Ba o să te trateze ca pe o regină, spuse Derek mohorît, sau o să aibă de-a face cu mine.

Sara îi aruncă o privire dojenitoare.

– Nu sînt atît de naivă, domnule Craven. N-ai avea nici o putere să mă ajuți dacă i-aș aparține altui bărbat.

Derek simți cum i se colorează obraji.

– Orice e mai bine decît să te duci înapoi în satul ăla rău-mirositor, să trăiești singură și să fii disprețuită de toată lumea.

– Cum ai de gînd să mă oprești să fac asta? întrebă ea cu blîndețe.

– O să...

Derek se opri și rămase cu gura deschisă. Amenințările fizice, șantajul, ruina financiară, amenințările lui obișnuite, nu erau opțiuni în acel caz. Ea nu avea datorii la pariuri, nu avea un trecut scandalos, nimic ce ar fi putut să fie folosit împotriva ei, și nu putea fi deloc mituită. Neobosit, el își evaluează opțiunile.

– O să-ți închid editura, spuse în sfîrșit.

Ea îl înfurie, zîbind.

– Nu scriu ca să fiu publicată, domnule Craven. Scriu pentru că îmi place să pun cuvinte pe hîrtie. Dacă nu pot să cîștig bani din vînzarea de romane, o să lucrez cu ziua în sat și o să scriu de plăcere.

În fața tăcerii lui supărate, amuzamentul Sarei păli. Se uită în ochii lui verzi și înțelese de ce îi era atât de greu să suporte ce se întâmpla. El încerca să găsească un alt bărbat care să aibă grijă de ea, dar asta nu însemna că n-o mai dorea pentru sine.

– Îți sînt recunoscătoare pentru grijă, dar nu ai de ce să-ți faci probleme. Nu trebuie să te simți responsabil pentru mine. Nimic din toate astea n-a fost vina ta.

Derek păli, de parcă ea l-ar fi pălmuit în loc să-i mulțumească. O peliculă de transpirație îi apărură pe frunte.

– Seara trecută a fost vina mea, spuse răgușit. Am avut cîndva o aventură cu lady Ashby. Granville te-a atacat fiindcă ea l-a rugat să facă asta, ca să mă rănească pe mine.

De pe chipul Sarei dispărură orice expresie. Îi luă o jumătate bună de minut ca să reușească să răspundă.

– Înțeleg, murmură. Ei bine, asta confirmă tot ce am auzit despre lady Ashby și, cu toate că ar fi trebuit să știi mai bine și să nu te implici într-o relație cu o astfel de femeie, vina e a ei, nu a ta.

Ridică din umeri și zîmbi pierdut.

– În plus, l-ai împiedicat pe lordul Granville la timp. O să-ți fiu veșnic recunoscătoare.

Derek o ura fiindcă era atât de adorabilă și de iertătoare. Închise ochii și-și frecă fruntea.

– Fir-ai tu să fii, ce vrei de la mine?

– Ți-am spus aseară.

Transpirația de pe fruntea lui se transformă din peliculă în picături, iar pulsul îi crescuse periculos. Crezuse că nimic n-ar fi putut să-l aducă la așa ceva. Dacă reușea să plece din nou? Probabil că s-ar fi întors oricum.

Sara îl fixă și așteptă un timp ce păru nesfîrșit. Se temea să vorbească și tot corpul îi era tensionat. Deodată, el traversă distanța dintre ei și o luă în brațe, strîngînd-o lîngă inima sa, care bătea foarte repede. Vorbi pe un ton scăzut și egal, chiar deasupra urechii ei.

– Mărită-te cu mine, Sara.

– Ești sigur? șopti ea. Nu o să te răzgîndești?

Era ciudat, dar, odată spuse cuvintele, Derek se simți ciudat de ușurat, de parcă o parte mereu divergentă a sa tocmai se așezase la locul ei.

– Ai spus că asta vrei, rosti arțăgos, chiar după ce ai aflat ce era mai rău despre mine. Tu ești responsabilă de consecințe.

Sara își lipi buzele de pielea caldă a gîtului său și șopti:

– Da, domnule Craven, o să mă mărit cu tine.

Capitolul 10

Cînd află despre logodnă, Lily se bucură și începu să facă o mulțime de planuri.

– Trebuie să ne dați voie, mie și lui Alex, să vă organizăm nunta, Sara. Ceva mic și elegant, în capela de la Raiford Park sau în casa noastră din Londra...

– Mulțumesc, spuse Sara ezitînd, dar cred că o să ne căsătorim la mine în sat.

Îl privi întrebătoare pe Derek, așteptînd o reacție din partea sa. El avea o expresie greu de citit, dar răspunse repede:

– Cum vrei tu.

Acum, că făcuse pasul, nu-i păsa de detalii: unde, cum sau cînd. Tot ce conta era că ea era a lui, și că ar fi plătit oricît ca să o poată păstra.

Lily continuă pe un ton entuziast:

– O să avem o petrecere în cinstea voastră, atunci. Am mulți prieteni minunați să vă prezint, și mai respectabili, și nu tocmai. Între timp o să te trimitem acasă cu una dintre trăsurile noastre, Sara, iar Derek poate să rămînă aici ca să îi vorbească lordului Raiford...

– Mă tem că nu se poate, o întrerupse Derek. Eu și Sara plecăm împreună într-o oră. Cu trăsura mea.

– Împreună? spuse Lily surprinsă, apoi clătină din cap. Nu se poate. Nu-ți dai seama ce ar spune lumea cînd ar descoperi că ați plecat amîndoi?

– Nimic din ce n-au spus deja, răspunse el și o cuprinse pe Sara pe după umeri, cu un gest posesiv.

Lily se îndreptă cît de mult putu, încercînd să pară mai înaltă și adoptînd tonul aspru al unei supraveghetoare care-și apăra protejata:

– Unde ai de gînd să mergeți?

Derek zîmbi leneș.

– Nu e treaba ta, țigăncușă!

Ignorîndu-i protestele, el o privi pe logodnica sa și ridică din sprîncene într-un gest sarcastic. Sara înțelese că intenționa să o ducă la Londra și s-o țină la el peste noapte, iar nervii îi tresăriră, alarmați.

– Nu sînt sigură că e bine să... începu ea pe un ton diplomat, dar el o întrerupse.

– Du-te să-ți strîngi lucrurile.

Vai, cîtă aroganță! Dar era parte din motivul pentru care-l iubea, această persistență în a obține ce-și dorea. Numai încăpățînarea oarbă, insistență, îl ajutase să scape din mahala. Acum, că ideea căsătoriei dintre ei devenea palpabilă, intenția lui era să se asigure că va deveni realitate, compromișînd-o. După acea noapte nu avea să mai existe cale de întoarcere. Sara îi privi pieptul lat, conștientă de greutatea brațului lui pe umerii ei, de mîngîierea palmei sale pe pielea ei fină. Ei bine, oricît de indecent ar fi fost, și ea voia același lucru.

– Derek, rosti Lily pe un ton oțelit, nu o să-ți dau voie să o forțezi pe sărmana copilă să facă un lucru pentru care nu e pregătită...

– Nu e o copilă, rosti el, atingînd-o pe ceafă. Spune-i ce vrei, Sara.

Neajutorată, ea se uită la Lily și se înroși violent.

– Eu... o să plec cu domnul Craven.

Nu trebuia să-l privească pe logodnicul ei ca să-și dea seama că zîmbea, satisfăcut. Lily oftă apăsător.

– Situația asta e indecentă!

– Un discurs de la Lily cea Fărădelege despre comportamentul indecent, o tachină Derek, aplecându-se și sărutînd-o pe frunte pe vechea lui prietenă. Păstrează-l pentru altă dată, țigăncușă. Vreau să plec înainte să se trezească toată lumea.

În timpul drumului cu trăsura spre Londra, Derek îi ceru Sarei să-i povestească despre logodna cu Perry. Ea se feri, stînjenită, fiindcă nu voia să vorbească urît despre fostul ei logodnic în absența acestuia.

– Totul e în trecut acum. Prefer să nu vorbesc despre Perry.

– Vreau să știu cum s-a terminat între voi. Din cîte știu, aș putea să fiu pur și simplu prins într-o ceartă de îndrăgostiți, și tu să te întorci la el după ce se liniștesc apele.

– Doar nu crezi asta!

– Oare nu? întrebă el periculos de încet.

Sara se încruntă, deși pe interior era amuzată. Creatura mare și virilă care stătea în fața ei fierbea de gelozie și clar își dorea să se lupte cu rivalul nevăzut.

– Nu sînt prea multe de spus, rosti pe un ton egal. Problemele au început imediat după ce Perry m-a cerut de nevastă. Deși la început am fost fericiți, nu a durat mult pînă să ne dăm seama că nu ne potriveam. Perry mi-a spus că nu mai sînt aceeași pe care a cunoscut-o toată viața. A spus că m-am schimbat și a avut dreptate. Nu ne mai certaserăm niciodată înainte, dar deodată parcă nu mai reușeam să cădem deloc de acord. Mă tem că l-am făcut să fie foarte nefericit.

– Deci i te-ai opus, comentă Derek, părăind mulțumit.

Dispoziția bună îi reveni, așa că se aplecă și o bătu amical pe picior.

– Nu-i nimic. Mie-mi plac femeile cu gura mare.

– Ei bine, lui Perry nu, răspunse ea, dîndu-i la o parte mîna cu care începuse să-i exploreze coapsa. El vrea o femeie care să-i dea voie să-i dicteze. Voia să nu mai scriu și să umplu casa de copii, apoi să-mi petrec tot restul vieții servindu-l pe el și pe mama lui, în coate și genunchi.

– Niște împăunați, spuse Derek fără patos, cu disprețul caracteristic celor din mahala pentru provinciali.

O trase la el în brațe, ignorînd încercarea ei să scape.

– I-ai spus despre mine?

– Domnule Craven, exclamă ea, protestînd împotriva felului în care el o ținea de șolduri.

Derek o strînse în brațe, aducîndu-i chipul foarte aproape de al lui și cu nasul aproape atingîndu-l pe al ei.

– I-ai spus?

– Nu, sigur că nu. Am încercat să nu mă gîndesc deloc la tine.

Sara închise ochii pe jumătate și se uită la adîncitura bronzată de la baza gîtului lui. Fiindcă nu-i plăcea strînsoarea civilizată a cravatei, el o scosese și își desfăcuse primul nasture al cămășii.

– Dar te-am visat, mărturisi ea.

Derek îi mîngîie părul castaniu și îi trase capul mai aproape de al lui.

– Și ce făceam în visele tale? întrebă, atingîndu-i buzele cu buzele lui.

– Mă urmăreai, recunosc ea, șoptind foarte stînjenită.

El zîmbi larg, fericit.

– Și te-am prins?

Înainte ca ea să poată să răspundă, o sărută. Gura lui se mișcă blînd, iar limba îi caută gustul. Sara închise ochii și nu protestă cînd el îi luă încheieturile și i le ridică în jurul gîtului său, apoi întinse un picior și-l sprijini pe scaun. Prinsă între coapsele lui puternice, ea nu avu de ales și se sprijini de el. Derek o mîngîie și o sărută lent, făcîndu-i să tresară de plăcere fiecare nerv. Cînd începu să-și strecoare mîna în interiorul rochiei ei, materialul gros i se opuse. Neputînd să-i atingă sîinii, el îi dădu la o parte o șuviță de păr și o sărută pe gît. Ea rămase nemișcată și scoase un suspin de plăcere. Trăsura se zgudui deodată, împingîndu-le trupurile și mai aproape.

Derek simți că se apropia de punctul de la care nu s-ar mai fi putut întoarce și, cu un geamăt chinuit, îndepărtă trupul voluptuos al Sarei de trupului lui și se strădui să-și revină din ceața roșie a dorinței.

– Îngeraș, spuse răgușit, împingînd-o pe bancheta cealaltă, mai bine te duci acolo.

Nedumerită, Sara aproape că alunecă și căzu cînd el o împinse cu blîndețe.

– Dar de ce?

Derek coborî capul și își trecu degetele prin părul negru. Tresări cînd ea îl atinse pe ceafă.

– Nu mă atinge, spuse pe un ton mai aspru decît intenționase.

Ridică privirea și se uită la ea cu un zîmbet strîmb.

– Îmi pare rău, spuse încurcat, dar, dacă nu te îndepărtezi, scumpa mea, o să fie nevoie să-ți ridici călcîiele pentru mine chiar aici.

Intrară discret la *Craven's*, pe ușa din spate, păzită cu zel de Gill.

– Domnule Craven, spuse cu respect, fără să se uite la oaspetele feminin, dînd dovadă de tact.

Cu toate astea, pelerina ei cenușie i se părea cunoscută. Recunoscînd-o dintr-o dată, Gill exclamă cu plăcere:

– Domnișoară Fielding! Nu credeam că o să vă mai văd pe aici vreodată! V-ați întors să mai adunați informații?

Sara se îmbujoră și zîmbi, neștiind cum să răspundă.

– Bună ziua, Gill.

– Să-l anunț pe Worthy că ați venit? O să vrea să știe, cu siguranță...

Derek îl întrerupse pe un ton aspru:

– Sun eu după adjunct dacă vreau să-l văd. Acum nu vreau să fiu deranjat.

Dacă personalul ar fi aflat că ea era acolo, ar fi venit cu toții în cîteva minute. Nu avea poftă de sărbătorirea pe nepusă masă a întoarcerii Sarei Fielding. O adusese la club ca să aibă intimitate.

– Da, domnule Craven.

Gill făcu ochii mari cînd înțelese. Prudent, închise gura și se întoarse la postul lui de la ușă. Derek o duse pe Sara în apartamentele private de la etaj. Ea se opri imediat cînd intrară și inspectă cu grijă împrejurimile.

– Arată altfel, comentă.

Mult mai cu gust, de fapt. Draperiile de culoarea prunei fuseseră înlocuite cu unele albastru-cenușiu deschis. În locul pielii aurite de pe pereți era acum zugrăveală ivoar. Covorul oriental de pe dușumea nu mai era, în schimb apăruse o carpetă englezească elegantă, cu model floral.

– Am schimbat cîte ceva după plecarea ta, spuse Derek sec, gîndindu-se la toată mobila distrusă și la materialele care fuseseră înlocuite.

Îi fusese atât de dor de ea încît nu putuse să-și ostoiască dorința decît bînd cantități nemăsurate de gin și distrugînd tot ce vedea. Iar în acel moment ea era acolo și susținea că-l iubește. Deodată, situația i se păru atât de incredibilă încît se temu că delira din cauza alcoolului și că avea să se trezească mahmur și să descopere că ea nu era acolo de fapt.

Sara se plimbă din cameră în cameră, observînd schimbările, iar el o urmă încet. Cînd ajunseră în dormitor, pe Derek îl surprinse tăcerea care se lăsase între ei. Era obișnuit cu tachinări provocatoare, cu zîmbete seducătoare, cu parteneri experimentate. Nici una dintre femeile pe care le cunoscuse nu fusese împovărată de inhibiții sau modestie. Sara era tăcută. Se îndreptă cu mișcări automate spre o vază cu flori proaspăt tăiate, așezată pe o masă din bronz. Deodată, Derek simți un fior nefamiliar de remușcare. Impulsul să o aducă acolo fusese egoist. Ar fi trebuit s-o lase să se ducă înapoi la familia ei. Ca un ticălos înfierbîntat ce era, el nu-i dăduse de ales...

– E mereu atât de stînjenitor? întrebă Sara pe un ton scăzut.

Derek se întoarse și se uită la ea, la trandafirul pe care-l avea în mînă. Îl luase din aranjamentul de pe masă și degetele ei se jucau tremurînd cu el.

Timidă, Sara mirosi bobocul palid și începu să-l împingă înapoi între suratele lui.

– E frumos să ai trandafiri în ianuarie, murmură. Nimic pe lume nu miroase la fel de frumos.

Era atât de frumoasă în inocența ei, cu buclele încadrîndu-i figura, încît Derek simți cum îl traversa un val de încordare. I-ar fi plăcut să aibă un portret al ei așa, stînd lîngă masă, cu capul întors spre el și cu floarea albă între degete.

– Adu-l aici, îi spuse.

Ea se supuse, apropiîndu-se de el și întinzîndu-i trandafirul. El strînse degetele în jurul florii și trase cu blîndețe, eliberînd petalele din strînsoarea tulpinii, pe care o aruncă, apoi deschise palma deasupra patului. Petalele se răspîndiră într-o ploaie parfumată. Sara trase repede aer în piept, uitîndu-se fascinată la el.

Derek întinse mîna spre ea și îi apucă obraji în palmele lui mari. Degetele lui calde purtau încă parfumul trandafirului. O gustă ușor, jucîndu-se, pînă cînd ea deschise gura și îl primi. Începu să o mîngîie pe spate și pe umeri, apoi mai jos, bucurîndu-se de forma trupului ei acoperită de rochia grea. Sara se sprijini de el, ridicîndu-și mîinile în jurul gîtului său. Simți cum funda din păr i se desface și o draperie de bucle castanii îi căzu pe umeri. Derek scoase un sunet de plăcere și își înfundă degetele în părul ei, mîngîind, trăgînd ușor, aducîndu-și șuvițe late pe obraji.

Cînd el se aplecă să-i deschidă rochia, ea simți cum inima începe să-i bată mai repede. Rămase nemișcată sub mîinile lui experte, chiar și cînd îmbrăcămintea îi ajunse la podea și îi dădu la iveală lenjeria albă, mototolită și ciorapii bine cîrpiți. Încet, Derek îngenunche în fața ei și o trase mai aproape, ascunzîndu-și capul în poala ei și inspirînd adînc. Ea tresări ca arsă și îl prinse de umeri cu mîinile ei mici.

Derek își strecură palma sub tivul furoului și găsi marginea pantalonășilor, pe care-i trase pînă la glezne, urmați de ciorapi. Îi mîngîie picioarele, îi atinse adînciturile din spatele genunchilor și ridică palmele în sus pe coapse, spre posterior. Ea se mișcă stînjenită, dar nu-l respinse.... pînă cînd îi simți buzele sărutîndu-i interiorul pulpei și limba traversîndu-i pielea, lăsînd o urmă de foc. Se retrase încercînd să protesteze, pînă cînd simți marginea patului atingîndu-i soldurile. Îl privi cu ochii mari, surprinsă.

Un moment, Derek simți o dezamăgire la fel de mare ca și a ei. O speriasă. Iadule, gândi, întrebându-se pentru prima dată în viața lui cum să facă dragoste ca un gentleman. Se rugă să poată să se controleze, iar Sara îl privi cu regret. Se acoperi cu părul ei lung, ascunzându-și corpul aproape gol. Pe jumătate temându-se că ea ar fi putut să o ia la fugă, Derek începu să-și descheie cămașa.

Sara se sprijini de patul masiv, recunoscătoare pentru susținerea pe care i-o oferea. Un val de panică o cuprinse când Derek își dădu jos cămașa albă. Își duse privirea în podea, dar nu înainte să observe cât de mare și puternic era corpul lui, cât de bine făcut îi era pieptul acoperit cu păr negru. Pielea îi era însemnată cu cicatrice argintii, moșteniri ale vieții în mahala. Era un bărbat cu foarte multă experiență. Toate lucrurile care pentru ea erau noi și amenințătoare, pentru el erau ceva obișnuit. Cunoscuta nenumărate femei, toate la fel de obișnuite ca și el cu ceea ce urma. Cum să nu fie dezamăgit de ea?

– Tu ai mai făcut asta de multe ori, nu-i așa? murmură, închizând strâns pleoapele.

Îl auzi scoțându-și pantalonii.

– Niciodată cu cineva pe care...

Se opri și-și dresă glasul.

– Niciodată cu cineva ca tine.

Păși cu picioarele goale pe podea, spre ea. Sara tresări când el îi cuprinse talia și o trase spre trupul lui gol. Căldura pielii sale traversă materialul subțire al cămășutei ei. Era înfierbântat, iar ea îi simți trupul aprins apăsându-l pe al ei.

– Deschide ochii, îi spuse el. N-ai de ce să te temi.

Ea se strădui să-l asculte și se uită drept înainte, la pieptul lui. Inima îi bătea atât de violent, de parcă s-ar fi lovit de pereții cutiei toracice.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Derek se aplecă și își ascunse chipul în părul ei, strângându-o în brațe.

– Sara, o să am grijă de tine. Nu o să te rănesc niciodată și nu o să te oblig să faci ceea ce nu vrei să faci.

Respiră adânc și se forță să adauge cam fără voce:

– Dacă vrei să ne oprim, spune-mi. Probabil că nu o să fiu prea blînd, dar o să aștept.

Ea nu avea să știe niciodată cât de mult îl costaseră acele cuvinte. Era împotriva naturii lui să-și refuze ceva ce dorea cu atîta ardoare. Îi lipsiseră prea multe când era mic, iar asta-l făcuse să fie egoist pînă în străfunduri, dar nevoile ei deveniseră prea importante pentru el, afecțiunea ei, prea prețioasă ca s-o piardă.

Sara îl privi și-i citi adevărul pe chip. Treptat, trupul i se relaxă lîngă trupul lui.

– Trebuie să-mi spui cum să-ți fac plăcere, rosti încet. Nu știu nimic... și tu știi prea multe.

Genele lui negre coborîră și-i ascunseră focul verde din privire. Un zîmbet puțin trist îi apărură pe buze.

– O să găsim o cale de mijloc, îi promise, apoi o sărută.

Sara își dădu mîinile la o parte de bună voie, iar el lăsă furoul să-i cadă pe podea. O ridică, așa goală cum era, pe pat, iar parfumul trandafirilor pluti deasupra lor. Ea roși din cap pînă în picioare și încercă să tragă cuverturile și să se acopere. Derek o întinse sub el rîzînd înfundat și mîngîindu-i corpul.

– Nu fi timidă cu mine.

Îi sărută pielea translucidă a umerilor și curbura sînilor, bucurîndu-se de moliciunea ei, apoi o privi în ochi.

– Sara, trebuie să mă crezi... N-am dorit niciodată pe nimeni atît de mult.

Se opri, conștient de banalitatea sublimă a cuvintelor lui. Cu toate astea, se simți îndemnat să continue, precum un idiot îndrăgostit, să încerce s-o facă să-l înțeleagă:

– Ești singura care vreodată... Ah, fir-ar a dracului de treabă!

În timp ce el se chinuia să găsească vorbe potrivite, ea îi mîngîie tandru obrazul cu mîna ei mică. Știa ce încerca el să-i spună.

– Nu trebuie s-o spui, șopti. Nu-i nimic.

Derek își întoarse buzele spre palma ei, iar ea strînse degetele în urma sărutării lui, de parcă ar fi putut s-o păstreze pentru totdeauna.

– Tot ce am îți aparține, spuse el pe un ton gutural. Totul.

– Nu te vreau decît pe tine.

Îl cuprinse pe după gît și îl trase spre ea. Tandrețea lui era uluitoare. Ea se așteptase la aceeași pasiune violentă ca în celelalte întâlniri amoroase pe care le avuseseră, dar în acea seară el nu era un pirat pus pe rele. În loc de asta, o făcu a lui cu finețe, subtil ca un hoț, explorînd-o cu o răbdare furișată care-i aprinse toate simțurile. Îi fură modestia, reținerile, toate gîndurile, și nu lăsă în urmă decît senzații amețitoare.

Îi cuprinse ușor un sîn rotund și îl ridică, sărutîndu-i sfîrcul trandafiriiu. Încet, îi trase marginile cu limba, trezindu-l și făcînd pielea subțire să se strîngă. Îi apucă sînul celălalt, sugînd și mușcînd tandru, pînă cînd Sara se zbatu sub buzele sale. Derek luă un pumn de petale și i le împrăști pe piele, iar ea își arcui spatele, ridicîndu-se spre el, abandonîndu-se pasiunii. Cîteva petale delicate rămaseră prinse în părul dintre coapsele ei, El întinse mîna spre ele, iar ea înlemni, surprinsă, și încercă să-i dea mîna la o parte.

– Nu, protestă cînd el îi desfăcu picioarele cu piciorul lui.

Derek o ținu cu ușurință și zîmbi, cu buzele lipite de gîtul ei.

– De ce nu?

O mușcă de lobul urechii, apoi îi urmă conturul cu vîrful limbii, răsufînd fierbinte în curbura de forma unei scoici și vorbindu-i în șoaptă:

– Fiecare pîrticică din tine îmi aparține mie, înăuntru și în afară. Ești a mea peste tot. Chiar și aici.

Îi cuprinse sexul și o mîngîie pînă cînd simți o peliculă de umezeală în palmă. Protestele ei slabe se topiră cînd el o desfăcu și o atinse cu mare grijă. Apăsînd, stimulînd, își strecură degetele în ea, pînă cînd Sara tresări și își înfipse unghiile în umerii lui.

Pe Derek îl traversă un fior de dorință, se ridică deasupra ei și o sărută umed, carnal. Sara îi răspunse cu pasiunea ei de femeie, mîngîindu-i spatele și încercînd să-l tragă mai mult peste ea. Fiindcă nu mai putea să aștepte, Derek îi desfăcu genunchii și se așeză între ei, apoi o pătrunse cu grijă, împingînd mai departe de rezistența fecioriei ei. Sara țipă și capitulă, invadată cu o mișcare adîncă.

Derek îi ținu șoldurile pe loc și intră mai adînc, afundîndu-se în căldura ei. Simțurile îl aduseră la marginea extazului, iar el se strădui să se abțină în timp ce ea se mișcă incomod.

– Îmi pare rău, șopti Derek închizînd ochii. Îmi pare rău... Doamne, nu te mișca.

Sara rămase neclintită sub el, cu respirația ei delicată atingîndu-i umărul. Încet, el își recăpătă controlul și o sărută pe frunte.

– E mai bine așa? murmură, schimbîndu-și centrul de greutate.

Sara tremură, simțind schimbarea de presiune din interiorul ei.

– Nu știu.

El se mișcă din nou, alunecînd încet, blînd, în interiorul ei.

– Sau așa? întrebă gutural.

Ea nu putea să-i răspundă, așa că desfăcu buzele și tăcu, iar el începu să se miște într-un ritm lent. Fiecare mișcare a lui era puțin

dureroasă, însă instinctul o făcu să se arcuiască spre el și să-l strângă mai tare, ca să-l țină în ea. Derek aplecă buzele și îi cuprinse un sfirc, pe care-l supse cu blîndețe. Pierdută într-un val de senzație ce urca, Sara simți cum mai multă umezeală se strînse în locul în care corpurile lor erau unite, pînă cînd mișcarea de du-te vino deveni o alunecare fără nici un obstacol.

– Te rog, trebuie să te oprești, spuse ea cu răsuflarea tăiată, în timp ce-l strîngea mai aproape. Nu pot să mai suport.

Ochii lui verzi străluciră triumfător.

– Ba mai poți.

O pătrunse mai adînc, deși ea se zbătea puțin, într-un ritm sacadat. Ea suspină, își ținu respirația și rămase nemișcată sub el, fiindcă o cuprinsese un val de plăcere nemăsurată, diferită de tot ce simțise pînă în acel moment. El o luă în brațe și o pătrunse mai adînc, prelungind plăcerea. Cînd tumultul corpului ei se opri în sfîrșit, el își dădu voie să găsească propria împlinire, tremurînd violent.

Rămaseră lipiți unul de celălalt multă vreme, înconjurați de cearceafurile mototolite. Derek se sprijini într-o parte și o strînse la piept, sărutîndu-o pe frunte și pe șuvițele mătăsoase de la tîmple. Sara zîmbi adormită, uluită, inspirînd parfumul petalelor strivite de trandafir, amestecat cu parfumul pielii lui Derek.

– A fost cum te așteptai? întrebă el, desenînd cu vîrfurile degetelor un model tandru deasupra buzelor ei.

Ea roși, apoi își ascunse chipul la pieptul lui.

– Nu. A fost mult mai bine.

– Și pentru mine. A fost diferit de...

Se opri, fiindcă nu voia să-i vorbească despre experiențele lui trecute.

– De toate celelalte femei ale tale, încheie ea pe un ton sec. Spune-mi care a fost diferența.

Derek clătină din cap.

– Tu ești aceea care știe cuvinte pretențioase. Eu nu pot să explic.

– Încearcă, insistă ea, trăgîndu-l în glumă de șuvițele întunecate de pe piept. Cu vorbele tale.

El îi acoperi degetele cu palma și apăsă.

– A fost pur și simplu mai bine, totul. Mai ales partea asta, adăugă, trăgînd-o mai aproape. Nu m-am mai simțit niciodată atît de liniștit după aceea.

– Și fericit? întrebă ea plină de speranță.

– Nu știu cum e fericirea.

Îi căută buzele și o sărută scurt, apăsător, apoi vocea îi deveni catifelată și aspră în același timp.

– Dar știu că vreau să rămîn înăuntrul tău pentru totdeauna.

Se apropia noaptea, iar Sara se închise în singurătatea băii cu faianță și mobilier. O miră sosirea unei cameriste care insistă să facă pregătirile pentru baie: încălzi prosoapele, umplu cada și verifică temperatura apei, puse la îndemînă săpunuri și parfum. Deși Sara auzise că doamnele din înalta societate obișnuiau să aibă ajutor la baie, ei i se părea că nu are nevoie de așa ceva.

– Mulțumesc, e suficient, spuse zîbind nedumerită și pășind în apa caldă.

Camerista, însă, o așteptă să se spele și ridică un prosop încălzit cînd termină. Cu un alt prosop îi șterse umerii și spatele. Părea teribil de decadent să-i dea voie cuiva să facă niște lucruri pe care putea

foarte bine să le facă singură, dar se părea că nu avea de ales. Sara mirosi curioasă flacoanele parfumate, identificând miros de trandafiri, iasomie, violete și zambile, dar nu folosi nici unul dintre ele. Camerista o ajută să se îmbrace într-un halat larg, din mătase. Îi mulțumi pentru ajutor și reuși s-o trimită la treburile ei. Răsuci mânecile prea lungi ale halatului și se întoarse în dormitorul lui Derek, cu tivul îmbrăcămintei pe jos, în urma ei.

Îmbrăcat într-un halat asemănător, Derek stătea în fața șemineului și întrețea focul, împingând un bușean în flăcări cu un fier lung. O privi zîmbind, iar lumina roșiatic-aurie îi jucă prin părul negru și pe chipul arămiu.

– Cum te simți?

– Mi-e puțin foame, răspunse ea. Mi-e foarte foame, adăugă timid.

Derek se apropie de ea și îi cuprinse umerii în palmele lui mari.

– Pot să te ajut eu, spuse, răsucind-o ca să vadă masa pe care erau tăvi de argint și farfurii acoperite. Domnul Labarge s-a întrecut pe sine de dragul tău.

– Cît de minunat, spuse ea roșind. Înseamnă că... toată lumea știe ce facem.

– Toată lumea, aprobă el. Cred că o să fie nevoie să mă iei de bărbat, domnișoară Fielding.

– De dragul reputației tale?

Derek zîmbi larg și se aplecă să îi sărute pielea fină de pe gît, atît cît se vedea din halat.

– Cîeva trebuie să mă faci și pe mine bărbat respectabil.

O conduse la masă și o ajută să se așeze.

– O să trebuiască să ne servim singuri. Le-am spus chelnerilor să plece.

– Foarte bine, rosti Sara ușurată.

Își puse un șervet în poală și întinse mîna spre un platou cu budincă și pateu.

– Mi s-ar părea obositor să am mereu servitori în preajmă.

Derek turnă cu un polonic supă de legume cu vin și trufe.

– O să te obișnuiești.

– Și dacă nu mă obișnuiesc?

– Atunci o să-i concediem pe cîțiva dintre ei.

Sara se încruntă, fiindcă era greu să găsești de lucru în Londra. Multe dintre prostituatelor cu care vorbise fuseseră cameriste date afară de stăpînii lor aristocrați. Aruncate în stradă, ele nu avuseseră de ales și începuseră să-și vîndă trupul.

– N-aș putea să dau pe cineva afară numai pentru că eu nu sînt obișnuită să am servitori, protestă.

Derek se arătă amuzat de dilema ei.

– Atunci se pare că o să fie nevoie să păstrăm servitorii, spuse el, zîmbindu-i încurajator și întinzîndu-i un pahar de vin. O să ai mai mult timp să scrii dacă sînt și ei prin preajmă.

– Așa e, rosti ea, luminîndu-se numai la acest gînd.

Cînară fără grabă, vinul scăzu în carafă și focul din șemineu arse tăciunii încinși. Sara nu mai mîncase niciodată o masă așa delicioasă: homar succulent, carne de prepeliță coaptă în foietaj, piept de pui fript în pesmet și unt, acoperit în sos Madeira. Derek o tot îndemna să încerce diferite feluri: puțin sufleu de cartofi cu smîntînă, o lingură de jeleu cu gust de lichior, care i se topea în gură, somon cu ierburi. Cînd se sătură, tînăra se lăsă grea pe spătar și îl privi cum se ridică să întrească focul.

– Așa mănînci tu mereu? întrebă mulțumită, jucîndu-se cu lingura într-o cremă delicată de migdale. Nu înțeleg cum de nu ești gras. Ar trebui să ai burta cît a unui reg.

Derek rîse și se întoarse la masă, trăgînd-o în brațele sale cînd se așeză.

– Slavă Domnului că nu am, sau n-aș putea să te țin așa.

Ea se ghemui la pieptul lui și sorbi din paharul de vin pe care Derek i-l ridicase la buze.

– Cum ai făcut rost de un bucătar atît de talentat?

– Auzisem de reputația lui Labarge și voiam ce era mai bun pentru clubul meu, așa că m-am dus în Franța ca să-l aduc.

– Ți-a fost greu să-l convingi să vină cu tine?

Derek zîmbi nostalgic.

– Aproape imposibil. Familia Labarge lucra pentru un conte francez de generații întregi. El nu voia să rupă tradiția, mai ales că tatăl și bunicul lui fuseseră angajații aceleiași familii, dar toată lumea are un preț. I-am oferit un salariu de două mii de lire pe an și am fost de acord să-i angajez și aproape tot personalul.

– Două mii? repetă ea uluită. N-am mai auzit de vreun bucătar care să cîștige atît de mult.

– Nu crezi că merită banii?

– Ei bine, îmi place foarte mult cum gătește, recunosc eu, dar eu sînt de la țară. N-aș face diferența între bucate franțuzești fine și mîncare proastă, tot franțuzească.

Derek rîse.

– La țară ce mîncîncă oamenii?

– Leguminoase, tocană, carne de oaie... Fac o tocană foarte bună.

Încet, el îi mîngîie părul lung.

– O să vreau să gătești pentru mine într-o bună zi.

– Nu cred că monsieur Labarge o să îmi dea voie. E foarte posesiv cu bucătăria lui.

Derek continuă să se joace în părul ei.

– O să mergem la o căsuță pe care o am în Shropshire, rosti zîmbind. O să-ți pui un șorț și o să-mi gătești. Nici o femeie n-a mai făcut pînă acum asta pentru mine.

– Mi-ar plăcea, spuse ea visătoare, punînd capul pe umărul lui.

Căsuța despre care îi vorbise el o interesa. După un moment, îl privi întrebătoare.

– Ce-i? spuse el.

Sara păru că-și alege cu grijă cuvintele.

– Domnul Worthly mi-a spus cîndva că ai multe proprietăți. Și toată lumea spune că ai o avere de pe urma clubului. Am auzit oameni care spuneau că ești cel mai bogat bărbat din Anglia. Mă întrebam doar...

Ezită, amintindu-și cum o admonestase Perry cînd întrebase despre bani.

– Lasă, nu contează.

– Ce vrei să știi? Cît de mult am?

Derek citi răspunsul în expresia ei stînjinită și zîmbi trist.

– Nu există un răspuns simplu la asta. În afară de averea personală, am pămînturi, conace și moșii ale căror acte de proprietate au fost trecute pe numele clubului, drept plată pentru datoriile la jocuri. Am un iaht, bijuterii, opere de artă... chiar și cîțiva cai de rasă pură. Lucrurile astea nu sînt strict ale mele, fiindcă sînt pe numele clubului...

– Dar clubul e al tău, încheie ea.

– Exact.

Sara nu rezistă și întrebă mai departe:

– Ce înseamnă averea ta personală?

Derek avu delicatețea să pară stînjinit puțin.

– Patru moșii, o casă în Londra, un chateau pe valea Loirei...

– Un chateau? Credeam că nu-ți place Franța!

– Are o vie excelentă, spuse el defensiv, apoi continuă lista. Un castel în Bath...

– Un castel? repetă ea uluită.

El făcu un gest cu mâna, de parcă asta n-ar fi însemnat nimic.

– E în ruină, dar are dealuri împădurite, câprioare și rîuri cu pește...

– Sînt sigură că e foarte pitoresc, spuse Sara cu o voce înecată. Nu-i nevoie să continui.

El o privi bănuitor.

– De ce arăți așa?

Ea se înecă într-un amestec de rîs și dezamăgire.

– Tocmai am început să înțeleg cît de bogat ești. E destul de înspăimîntător.

– O să te obișnuiești.

Ea clătină din cap.

– Nu prea cred.

Tonul lui era vesel, însă ochii îi străluciră ciudat cînd spuse:

– Ai fost compromisă, scumpa mea. E prea tîrziu să te răzgîndești.

Sara clătină din cap și se ridică din brațele lui.

– Pot să trăiesc și compromisă. Unde-mi sînt hainele?

Glumea și nu-și dădu seama că el se încordase.

– Ai spus că o să rămîi cu mine orice-ar fi.

– Pe atunci, spuse ea apropiindu-se de șemineu, nu știam că ai castele.

Clătină uluită din cap.

– E aproape prea mult. Cred că ar fi bine să mă întorc în Greenwood Corners.

Nu-și dădu seama că o urmărise decît atunci cînd o răsuci cu fața spre el, apucînd-o cu forță de brațe.

– Ce e? rosti ea cu răsufierea tăiată. Ce Dumnezeu...

– Nu te las să mă părăsești.

Vocea îi era egală, dar trupul lui mare era rigid și mîinile lui o răneau. Sara clipi uluită.

– Nu vreau să te părăsesc. Trebuie să știi că te tachinam!

El o privi fix, iar ea își dădu seama că descoperise un punct nevralgic, o spărtură în suprafața înghețată a unui rîu. Cu cîteva cuvinte nechibzuite ajunsese în adîncurile întunecate pe care el le ascundea cu atîta grijă. Derek era neobișnuit de tăcut și o privea fix, iar ea încerca să-l liniștească.

– N-o să mai glumesc pe tema asta. Am fost doar surprinsă. Nu... nu e nevoie să mă strîngi atît de tare.

Degetele lui slăbiră strînsoarea și Derek respiră ușurat, ofînd. Toată veselie a acelei seri dispăruse. Brusc, redeveniseră doi străini.

– Nimic nu m-ar putea face să te părăsesc, murmură Sara. Încă nu ai încredere în mine, așa e?

– Am cunoscut prea multe femei parșive.

Derek era surprins și amărît din cauza propriei reacții. Tocmai demonstrase că, fără îndoială, nu se potriveau. Încrederea era unul dintre multele lucruri pe care el nu putea să i le ofere.

– Nu-ți cer decît să încerci.

Sara se aplecă spre el, opunîndu-se forței slabe cu care el o ținea la distanță. Își lipi urechea de locul în care inima lui bătea repede. Credință, constanță, încredere... El nu avusese parte de așa ceva și avea nevoie de timp ca să le învețe.

– Ești mult prea umblat, îi șopti. Nu vrei să crezi în nimic din ce nu poți să vezi sau să atingi. Nu e vina ta. Știu de ce a trebuit să te comporți așa, dar trebuie să încerci să ai încredere în mine.

– Nu știu dacă pot să mă schimb.

– Te-ai schimbat deja.

Sara zîmbi și se gîndi la cum era el la început, atunci cînd îl cunoscuse. Derek tăcu un moment lung.

– Ai dreptate, spuse puțin surprins. Ea îi sărută pieptul acoperit cu halatul de mătase și oftă.

– Poate că e ciudat, dar nu mă tem să fiu săracă. Sînt obișnuită cu asta. Mă tem puțin să fiu bogată. Nu-mi imaginez cum ar fi să locuiesc într-un conac.

El o strînse în brațe.

– Eu mergeam prin mahala și, în loc să văd hoți și cerșetori, îmi imaginam palate de aur și servitori, camere pline de luminări, mese cu mîncare...

– Și ai făcut ca toate astea să devină realitate.

– Am avut ceva noroc.

– Nu a fost noroc, spuse ea, strîngîndu-l mai tare în brațe. Ai fost tu. Ești un bărbat remarcabil.

El o atinse de parcă n-ar fi putut să se abțină.

– Te vreau, spuse, deși devenea evident, așa lipită cum era de el.

Îi mîngîie curbura șoldurilor, talia, sînii. Trase de halatul din mătase cu o mișcare bruscă, pînă cînd acesta se desfăcu în față. Lumina focului dansă pe deasupra pielii ei expuse, făcîndu-i culoarea ca de porțelan să pară aurită.

Sara făcu o mișcare ezitantă spre pat, dar el o trase înapoi, în fața lui. Îi scoase halatul, lăsîndu-l să cadă la pămînt și îi cuprinse sînii în palmele cu degete lungi, mîngîindu-i sfîrcurile în cercuri concentrice. Atingerea lui era acum sigură, ademenitoare, fiindcă aflase ce-i plăcea ei. O împinse la podea și o așeză deasupra halatelor de mătase. Sara se întinse așa cum îi ceruse el, iar Derek se așeză

deasupra ei, ferind-o de căldura focului din șemineu. Tremură cînd îi simți alunecarea limbii pe sub sîn. O săruta fierbinte, umed, trimițîndu-i valuri de plăcere în tot trupul, îi mușca din loc în loc pielea, făcînd-o să tresară.

Formă o închisoare din trupul lui, îi prinse picioarele cu picioarele sale și o împinse pe covor. Sara nu reuși să-și ascundă un suspin tăcut cînd el se lipi intim de ea, cu sexul arzîndu-i o urmă fierbinte în pielea mătăsoasă. Derek făcu o mișcare ademenitoare, cu un ritm care-i promitea salvarea de chinul dulce la care o supusese pînă atunci. Sara se ridică, nerăbdătoare, însă el nu se grăbea și o privi cu pasiune.

– Te rog, șopti ea.

El îi sărută buricul, lăsîndu-și limba să intre în adîncitura mică. După cîteva atingeri delicate, suflă deasupra cercului umed. Îi apucă talia cu palmele și îi mîngîie șoldurile, apăsînd blînd. Îi atinse cu bărbia cîrlionții dintre coapse, apoi îi sărută triumghiul ademenitor, ignorîndu-i tresărirea stînjenită. Îi inspiră cu sete parfumul, stimulat de dulceața aceea grea.

Îndemnată să se miște, Sara se chinui să scape de el, dar el îi prinse coapsele și o ținu pe loc, adîncindu-se în spațiul pe care și-l făcuse între ele. Îi linse cu mișcări scurte, apăsate, locul sensibil ascuns între cîrlionți, iar Sara gemu, încercînd să-i refuze atingerea, cînd el ajunsese mai adînc, căuțîndu-i gustul amețitor.

Cu degetele o desfăcu și găsi centrul delicat al senzațiilor ei, pe care-l mîngîie cu limba, ademenitor, insinuîndu-se adînc în moliciumea ei. Rușinată și cuprinsă de pasiune, Sara rămase neclintită.

Gustul ei era înnebunitor de erotic. O cuprinse cu gura și trase ferm, pătrunzînd-o în același timp cu degetele și mîngîind în

contratimp cu sărutările. Sara ȝipă deodată, trasă într-o furtună ce creştea şi îi inunda simţurile.

Cînd şi ultimul spasm îi părăsi trupul, Derek se ridică deasupra ei şi o pătrunse, ţinîndu-i soldurile în palmele lui mari. Gemu de plăcere şi începu să se mişte ritmic. Trupurile lor dansară împreună pînă cînd între ei nu mai rămase spaţiu deloc. Sara îl simţi eliberîndu-se înăuntrul ei, aproape de pîntec, şi îl strînse în braţe, lipindu-şi obrazul de şuviţele lui negre, strălucitoare.

– Chiar te iubesc, îi şopti la ureche. Şi n-o să te părăsesc niciodată.

Trecură prin centrul satului ei la mijlocul dimineţii. Sara se retrase de la fereastra trăsorii, ştiind ce de bîrfe ar fi stîrnit dacă s-ar fi arătat în vehiculul bogat împodobit. Negustorii ieşiţi la plimbare şi femeile din sat, care duceau coşuri mari pe braţe, se opriră ca să-i privească. Vînzătorii ieşiră din prăvălii şi comentară pe seama trăsorii lăcuite, a călăreţilor care o însoţeau şi a vizitiului în livrea. Un astfel de convoi fusese rar văzut în Greenwood Corners. Cîţiva se ţinură după vehicul destul cît să-şi dea seama încotro se îndrepta şi să le spună celorlalţi că mergea la casa Fielding.

Cînd ajunseră la casa părinţilor ei, Derek o ajută pe Sara să coboare din trăsura privată. Vorbi puţin cu vizitiul, apoi o conduse pe logodnica lui de-a lungul potecii care ducea la căsuţă.

– Aş vrea să nu se fi terminat noaptea, îi spuse ea, strîngîndu-l de braţ.

– O să mai avem şi alte nopţi împreună.

– Nu foarte curînd.

El îi aruncă o privire aspră.

– O să aranjezi nunta cît de curînd se poate. Acceptă oferta de ajutor a lui Lily, dacă e necesar.

– Da, domnule, spuse ea, zîmbind cînd îi auzi tonul ferm. Aproape că pari nerăbdător să te însori cu mine.

– Nu poate să fie prea curînd, spuse el nemulţumit.

Sara se bucură că, deodată, el era agitat, ştiind că nu voia s-o părăsească. Şi ea se temea ca nu cumva să fi visat ultimele două zile.

– Dacă nu vii să mă iei, o să te găsesc în Londra, îl ameninţă. Sau îl trimit pe tata, şi o să te aducă el, la capătul muschetei lui vechi.

Derek făcu o grimasă.

– Nu sînt sigur că un bărbat întreg la cap m-ar alege pe mine să-i fiu soţ fiicei lui.

– Tata e un bărbat drag şi înţelept. O să vă adoraţi unul pe celălalt. Doar să vorbeşti tare, ca să te audă.

Se opriră în prag, iar Sara răsuci clanţa şi strigă:

– Mama?

Katie apăru şi scoase o exclamaţie de încîntare, apoi se apropiе ca să o îmbrăţişeze pe fiica ei.

– Sara, cum a fost balul? Trebuie să-mi povesteşti totul şi...

Se opri imediat cînd dădu cu ochii de bărbatul de lîngă Sara, care umplea cu umerii şi silueta lui întunecată toată uşa.

– Mama, dînsul e domnul Craven, rosti Sara pe un ton scăzut.

Surprinsă, Katie îi fixă cu ochii mari.

– Isaac, strigă ea pe un ton ceva mai ascuţit decît de obicei. Sara a adus pe cineva cu ea. E un bărbat.

– Chiar aşa? Ia să-l văd şi eu.

Brusc, Derek se trezi în faţa unor bătrînei scunzi, grizonaţi. Ei îl măsurară din priviri şi îl primiră în casa lor mică şi curată. Peste tot

erau flori uscate și ierburi, vase din ceramică pictată și teancuri de cărți peste tot. Se văzu nevoit să se aplece, fiindcă altfel s-ar fi lovit de grinda de deasupra ușii de la intrare. Sara îl prezentă tatălui ei și cei doi bărbați își strinseră mîinile cordial. Bătrînul avea un chip însemnat cu urmele umorului și al caracterului puternic, iar ochii albaștri îi străluceau prietenos.

– Tata, vorbi Sara repede, îți amintești că l-am pomenit pe domnul Craven în discuțiile noastre. Ne-am cunoscut cînd adunam informații în Londra. Are un club social.

După aceea o conduse pe mama ei spre bucătărie.

– Mama, hai să facem niște ceai cît se cunosc bărbații.

Intrară în bucătărie și închiseră ușa în urma lor. Amețită, Katie căută un ibric cît timp Sara începu să pompeze energic apă la chiuvetă.

– Mi s-a tăiat răsuflarea, spuse Katie, căutînd o lingură.

– Domnul Craven era la Raiford Park, spuse fiica ei, îmbujorată de entuziasm. E o poveste complicată, dar, ca să o scurtez... îl iubesc, m-a cerut de nevastă și eu am acceptat!

Katie rămase cu gura căscată. Se așeză pe un scaun, făcîndu-și vînt cu mîna, în dreptul inimii, de parcă ar fi încercat s-o convingă să bată mai încet.

– Domnul Craven al tău te-a cerut de nevastă, repetă amorțită.

– E cel mai minunat om de pe pămînt. Tu și tata o să-l iubiți la fel de mult ca mine.

– Sara, dar nu e foarte pripită logodna? Gîndește-te la toți anii în care l-ai cunoscut pe Perry...

– Domnul Craven mă face de o mie de ori mai fericită decît ar fi putut să mă facă vreodată Perry. Nu ai de ce să pari așa de

îngrijorată, mama. Nu mă cunoști? Nu știi că sînt un om cu bun-simț, rațional?

Zîmbi încrezătoare, apoi continuă:

– Am făcut o alegere bună. O să vezi.

Katie dădu să întrebe altceva, dar fiica ei îi făcu semn să tacă, fiindcă o parte din cuvintele bărbaților se auzeau din camera cealaltă. Cu grijă, Sara lipi urechea de ușa.

– Ați cerut-o puțin cam tîrziu, domnule Craven. Ea are deja un logodnic. Pe domnul Kingswood.

Sara nu putu să se abțină și să nu-i întrerupă. Deschise ușa suficient cît să scoată capul prin ea și să spună:

– Nu mai e logodnicul meu, tata. Eu și Perry ne-am despărțit înainte să plec eu, la sfîrșit de săptămînă.

Isaac rămase perplex.

– Chiar? De ce?

– Îți explic mai tîrziu.

Îi aruncă lui Derek o privire încurajatoare și se retrase în spatele ușii. Katie o privi pe fiica ei amuzată și tristă.

– Nu-i nevoie să tot scoți capul pe ușa, precum o țestoasă. Am sentimentul că domnul Craven al tău se descurcă să-i vorbească și singur tatei.

Sara lipi urechea de ușa din nou.

– Nu pot să spun că sînt de acord ca fiica mea să se mărite cu un parior, se auzi vocea lui Isaac.

– Eu nu pun pariuri, domnule. Am un club în care alții vin și joacă jocuri de noroc.

– Despici firul în patru, băiatul meu. Nu sînt de acord cu afacerea asta. Pe de altă parte, nu sînt de acord nici cu bărbații care beau prea mult, dar nu îl găsesc vinovat de asta pe cîrciumar. Spune-mi mai

multe despre clubul ăsta al tău. Acolo lucrează femei ușoare, nu-i așa? Oare Sara le-a cunoscut pe vreunele dintre aceste sărmăne creaturi decăzute?

– Nu pot s-o țin departe de ele, spuse Derek pe un ton sec.

– Sara mea are inimă bună. O atrag nefericirile, iar orașul e un loc nesigur pentru o fată ca ea.

Sara deschise iar ușa.

– N-am pățit niciodată nimic acolo, tata!

Derek vorbi înainte ca Isaac să apuce să-i răspundă:

– Avem și niște pâine la ceai, Sara?

– Da, răspunse ea puțin nedumerită. Vrei pâine prăjită?

– Multă. Felii foarte subțiri.

Derek ridică mâna și îi arată cât de subțiri cu degetul mare și cel arătător. Ea se încrunță la el, dându-și seama că intenționa să îi dea de lucru, ca să nu-i mai întrerupă.

– Foarte bine, spuse mohorâtă, întorcându-se în bucătărie.

Isaac îl privi altfel pe omul din fața lui și îi zîmbi.

– Ai răbdare cu ea, spuse aprobator. Mă bucură asta. A fost întotdeauna un copil încăpăținat. Are propriile idei despre orice.

Derek era tentat să facă un comentariu sardonice, dar tăcu și îl privi pe bătrînul din fotoliul lui confortabil, cu mâinile încovoiate odihnindu-se deasupra pături de pe genunchi. Pe chipul lui Isaac apărură o expresie afectuoasă cînd continuă:

– A fost un miracol pentru mine și Katie, născută mult după vîrsta la care oamenii fac copii. Îi mulțumim lui Dumnezeu în fiecare zi pentru că ne-a trimis-o. N-aș putea să i-o încredințez cuiva care ar putea să-i facă rău. Tînărul Kingswood e un bărbat indulgent cu sine însuși, dar măcar e blînd.

Ochii lui albaștri îl priviră pe Derek direct, atotștiutori.

– Domnule Craven, am crescut-o pe fiica mea ca să gîndească singură. Dacă aș fi avut cu douăzeci de ani mai puțin, nu i-aș fi permis astfel de libertate, dar eu și mama ei sîntem bătrîni și, pe măsură ce natura își urmează cursul, o să vină un timp cînd noi n-o să îi mai fim alături ca să avem grijă de ea. Mi s-a părut cel mai bine ca Sara să poată să-și facă propriile judecăți. Dacă vrea să se mărite cu tine, așa o să facă, indiferent dacă eu sînt sau nu de acord.

Derek îl privi fără să clipească.

– Poate că nu e necesară aprobarea dumneavoastră, domnule, dar mie tot mi-ar plăcea s-o am.

Pe chipul lui Isaac apărură un zîmbet fin.

– Nu vreau decît să mă asigur că o să fii blînd cu ea.

Derek nu mai vorbise niciodată atît de sincer cu un alt bărbat, fără manipulare sau șiretlicuri, numai onestitate și modestie.

– Vreau să fiu mai mult decît blînd cu Sara. Vreau s-o apăr de orice ar putea-o răni, să o fac fericită și să-i ofer tot ce-i face plăcere. Nu mă prefac că o merit. Nu sînt nici educat, nici de viță nobilă. Pînă și diavolul are o reputație mai bună decît a mea. Singurul meu atu e că nu sînt prost. N-aș opri-o niciodată din scris sau din orice altceva ar decide vreodată să facă. Nu aș încerca să o despart de familia ei. O respect prea mult pentru asta și nu vreau să o schimb.

Păru că Isaac se bucură, însă în expresia lui rămăsese o urmă de îndoială.

– Cred că ești sincer, însă căsătoria, o soție, copii... Sînt multe răspunderi pe care nu le-ai avut înainte.

– Nu aș fi aici dacă nu aș fi pregătit pentru ele.

Conversația lor fu întreruptă de un ciocănit entuziast la ușa din față. Isaac ridică din sprîncene, curios, și merse să deschidă. Derek se ridică la rîndul lui și văzu cum un tînăr subțire, cu păr deschis la

culoare și puțin cam prea lung, intră în cameră. Fruntea albă era încruntată de nerăbdare.

– Am auzit că a venit în sat o trăsură fină, spuse direct. Era Sara? Dacă s-a întors, aș vrea să-i vorbesc imediat.

Auzind că mai venise cineva, Sara ieși din bucătărie, urmată de mama ei, și se opri brusc, uluită.

– Perry, spuse pe un ton pierdut.

Nu crezuse că acei doi bărbați se vor afla vreodată în aceeași cameră. Tăcerea era grea, iar ea căută cuvinte potrivite ca s-o întrerupă, în timp ce o parte a minții ei se gîndea la diferențele izbitoare dintre ei doi.

Perry era chipeș ca un poet, ca un prinț din povești, palid și cu părul blond. De la pomeți pînă la nasul fin i se întindea o roșeață datorată agitației, iar ochii îi străluceau, luminoși și albaștri. Derek, pe de altă parte, părea mohorît și întunecat, fermecător precum o pisică supărată. Nu se uită spre Sara, care-l privea, cu totul absorbit de noul-venit.

Adunîndu-și curajul, Sara păși înainte.

– Perry, ți-l prezint pe domnul Craven, un... un vizitator din Londra.

Perry se uită la străinul cu piele arămie, apoi din nou la Sara.

– Ce caută aici? întrebă el încruntîndu-se iritat.

– El și cu mine... Ei bine, noi...

Își drese glasul și spuse curajoasă:

– E logodnicul meu.

– Ce prostie, spuse Perry scurt. Eu sînt logodnicul tău. Ai plecat din sat înainte să apucăm să ne rezolvăm problemele.

– Ba le-am rezolvat, rosti Sara, apropiindu-se de Derek. Și mi-am dat seama că mă potrivesc mult mai bine cu domnul Craven.

– Este, cumva, Derek Craven? întrebă Perry indignat. Dar e un ticălos și jumătate! Toată lumea din societatea decentă știe asta. Nu-mi vine să cred că tatăl tău l-a primit în casă!

Sara se oțărî la el, apărîndu-se:

– Încep să-mi doresc să nu te fi lăsat pe tine înăuntru!

– Dacă asta e compania în care ți-ai petrecut timpul, nici nu e de mirare că te-ai schimbat într-atît, se răsti Perry. Explică, desigur, încercările tale să-ți satisfaci poftele insașiabile cu mine. M-am tot străduit să-ți găsesc scuze pentru avansurile nerușinate...

Derek se repezi la Perry, rostind apăsător:

– Netrebnic mic și pompos ce ești...

Țipînd speriat, Perry ieși repede, fugind înapoi la el acasă, în siguranță lîngă mama sa. Renunțînd repede să-l urmărească, Derek se întoarse către Sara.

– Ce-a vrut să spună cu „poftele insașiabile”?

Ea se grăbi să-i explice.

– Ei bine, „insașiabil” înseamnă incapabil să satisfacă...

– Știu asta, se răsti el. De ce a spus-o despre tine?

Sara dădu ochii peste cap și ridică din umeri.

– N-a fost nimic. Am încercat doar să-l sărut o dată cum m-ai sărutat tu pe mine, iar el...

Tăcu, dîndu-și seama că părinții ei îi priveau tăcuți, uluiți. Isaac vorbi primul, zîmbind puțin.

– Am văzut și am auzit suficient, domnule Craven. Dacă dumneata și fiica mea vorbiți deja despre „poftes insașiabile”, cred că e nevoie să vă dau binecuvîntarea mea... și să mă rog ca nunta să se facă repede.

Se căsătoriră la biserica din sat, cu o ceremonie simplă, mică. Singura concesie pe care Sara o făcu planurilor mărețe ale lui Lily fu să-i dea voie să umple biserica de flori și ornamente verzi. Înconjurată de familie și prieteni, ea îi jură credință unui bărbat mult diferit de acela cu care știuse toată viața că o să se mărite.

Alături de Perry, viitorul ar fi fost previzibil. Așa, săptămânile, lunile și anii care urmau aveau să fie încărcăți de o mulțime de posibilități. Simți uimirea prietenelor ei, care nu și-ar fi imaginat vreodată că ea avea să-i întoarcă spatele lui Perry Kingswood în favoarea unui bărbat pe care abia dacă îl cunoștea.

Sara îl vedea pe Derek exact așa cum era, nici mai mult, nici mai puțin, și știa că s-ar fi putut ca el să nu se schimbe niciodată. Era destul că o iubea și că, în ciuda defectelor lui, avea de gând să aibă grijă de ea și să o apere cu prețul vieții lui. Separat, fiecare avea calitățile sale, dar împreună erau compleți.

Capitolul 11

Noaptea târziu, Sara se bucura că putea să-și sprijine capul de pieptul puternic al lui Derek și să asculte zgomotele clubului de sub ei. Dacă stătea nemișcată, aproape că auzea vesela din bucătărie, droaia de angajați și de clienți, zarurile din pahare și chiar murmurele fetelor de moravuri ușoare când îi primeau pe bărbați în camerele lor. Clubul era ca o ființă vie, un monstru splendid cu activitate permanentă.

– Îmi place să fiu aici, sus, murmură. Tăcută, ascunsă, în timp ce jos toată lumea e ocupată.

– Bucură-te cât mai poți, o sfătui Derek.

Sara ridică privirea, surprinsă.

– Cum? De ce spui asta?

– I-am promis tatălui tău că n-o să locuim la club.

– Dar mie-mi place să stau aici. De ce să aibă tata ceva împotriva?

Derek zîmbi sarcastic.

– Are el, așa, o idee ciudată, că n-ar trebui să stai sub același acoperiș cu femeile de moravuri ușoare și pariori.

Ea se ridică în coate și se încruntă puțin.

– Dar cum o să facem? Tu ai stat mereu aici ca să poți să supraveghezi lucrurile.

Tonul îi coborî, bănuitor:

– Ai de gând să mă instalezi într-unul din conacele tale și să uiți de mine?

Derek rîse și o întoarse pe spate, aplecîndu-și umerii lași deasupra ei.

– Ce folos ai mai avea pentru mine așa? spuse pe un ton sec. M-am însurat cu tine ca să te am la îndemînă.

O mîngîie cu o mișcare leneșă.

– Ba chiar mai aproape, dacă se poate.

Sara îl împinse, prefăcîndu-se supărată.

– De ce încerci tu mereu să faci dragoste cu mine cînd eu vreau să vorbim?

Derek îi desfăcu pulpele.

– Tu încerci mereu să vorbești cînd eu vreau să fac dragoste cu tine, o contrazise, sărutînd-o pe gît.

Sara se ridică de sub el și se adăposti în cealaltă parte a patului.

– Vreau să lămurim problema, insistă, trăgîndu-și cearceaful în jur. Nu vreau să te muți de la club din cauza mea.

– Nu e doar asta. Poate că mi-ar plăcea să locuiesc undeva unde să nu fiu înconjurat de prostituate, bețivi și hoți tot timpul. Poate că mi-ar plăcea să dorm noaptea fără să fiu mereu atent ca nu cumva să intre poliția peste mine.

– Și cu afacerea cum rămîne?

– O să păstrez controlul. Worthy o să aibă grijă de club cît lipsesc eu, adăugă, începînd să-i tragă așternutul la o parte. Dă-mi asta.

– Unde vrei să locuim? întrebă ea puțin amuzată.

Derek ridică nepăsător din umeri.

– Mă gîndeam să mergem să vedem proprietățile pe care le avem deja. Dacă nici una nu ți-e pe plac, atunci cumpărăm altceva, sau construim ceva.

Cu o mișcare neașteptată, îi prinse glezna în mînă și începu să o tragă spre el.

– Vino încoace... Ai de îndeplinit îndatoriri conjugale.

Ea apucă marginea saltelei ca să oprească alunecarea.

– N-am terminat de discutat!

– Eu da. Dă-i drumul.

O trase cu blîndețe de picior. Sara se rostogoli cu fața în jos, rîzînd cînd îl simți urcîndu-se deasupra ei. Greutatea lui considerabilă coborî și o prinse dedesubt. Lungimea lui, duritatea, căldura și forța o înconjurară din cap pînă în picioare. Deodată, Sara rîse.

– Nu poți să-mi faci nimic așa, se bucură. Și nu mă întorc deloc!

Derek zîmbi, auzindu-i nevinovăția din glas. Îi dădu la o parte părul lung și o sărută pe ceafă.

– Nici nu vreau să te întorci, îi șopti.

Se ridică suficient cît să-i atingă umerii și să înceapă să-i maseze. Atingerea lui era pricepută și plăcută, iar Sara oftă de plăcere.

– Ce bine e! Să nu te oprești.

Presiunea liniștitoare coborî în jos, spre spate, cînd degetele lui găsiră locurile vulnerabile de pe pielea ei. Sara întoarse capul într-o parte, respirînd adînc. El se aplecă din nou, cu mîinile puternice sprijinite de curbura șoldurilor sale, cu buzele lipite de urechea ei. Vîrfurile limbii lui atinsese marginea delicată, apoi se aventură înăuntru cu o mișcare scurtă. O secundă, nici un sunet nu mai ajunsese pînă la ea. Cînd limba lui se retrase din urechea acum umedă, căldura respirației sale și timbrul scăzut al vocii i se păzură și mai acute decît înainte.

– Ți-a plăcut? șopti.

– Nu știu.

El rîse și repetă gestul. Sara s-ar fi întors cu fața la el atunci, fiindcă trupul îi fusese cuprins de impulsuri neliniștitoare, însă el o ținu cu fața în jos și își strecură mîna sub șoldurile ei. Tînăra tresări cînd el îi găsi triunghiul umed dintre coapse cu degetele pricepute. Cînd încercă să se răsucească, el o mușcă de umăr, ținînd-o pe loc.

– Stai acolo. Îmi place să te văd așa.

– Nu, murmură ea, crezînd că o tachina.

În vocea lui se auzi pasiunea:

– Rotund, adorabil, ferm... ai cel mai frumos posterior pe care l-am văzut vreodată.

Rîsul ei de protest se termină cu un geamăt cînd el o apăsă cu șoldurile, lipindu-i corpul de palma sa. Ea întinse mîinile și strînse între degete salteaua. Diavolul provocator de deasupra ei continuă să șoptească, să o laude și să se legene într-un ritm lent. Prinsă între el și palma lui, ea simți cum tensiunea crește pînă cînd începură să-i scape gemete de frustrare. În loc s-o întoarcă spre el, Derek îi cuprinse pulpele cu picioarele. Ea se zbătu puțin, confuză, cînd îl simți strîngînd-o.

– Așa, spuse el repede, ridicîndu-i șoldurile. Lasă-mă pe mine, scumpa mea Sara... nu-ți fac nimic rău.

O pătrunse adînc, apăsă. Șocată și aprinsă, ea își arcui spatele ca să-l primească mai mult. El făcu dragoste cu ea blînd, iar forța lui o învăluia cînd Derek îi cuprinse sînii și-i mîngîie abdomenul. Sara lăsă capul jos și gemetele ei se pierdură în saltea. După alte cîteva momente, simți cum valuri de plăcere o cuprind și o lasă fără vlagă. El o strînse mai tare de șolduri, apoi o urmă în adîncurile extazului.

Nu după multă vreme, căsnicia lor începu să capete un caracter aparte. Fiindcă nu mai experimentase niciodată viața de familie, Derek nu știa cum să se poarte ca un soț, sau cel puțin nu ca unul obișnuit. Sarei i se părea că era o creatură numai pe jumătate îmblînzită, care nu știa orele normale de masă și somn. Singura structură pe care o avea viața lor era aceea impusă de ea. Sara încercă să facă treptat schimbări, fiindcă nu voia să-i ceară lui prea multe deodată.

Într-o noapte în care îl așteptase pînă după ora două, se îmbracă într-o rochie simplă și se aventură afară din apartamentele lor private, curioasă să afle ce-l ținea atît. În club entuziasmul era la cote maxime, iar vocile mulțimii exclamau și încurajau. Stînd nevăzută într-o margine de cameră, ea privi adunarea din jurul unei mese de zaruri. Toată lumea era atentă la zarul din fildeș de parcă ar fi avut putere de viață și de moarte. Figura subțire și întunecată a lui Derek era printre ei, rîzînd încet la o glumă a cuiva, făcută ca să ușureze tensiunea.

– Doamnă Craven, auzi Sara vocea lui Worthy alături de ea.

Se întoarse zîmbitoare. Ajunsese să se bazeze pe adjunct aproape la fel de mult ca și Derek. Worthy fusese mai mult decît bucuros de căsătoria lor și o asigurase, în felul lui tăcut, că luase cea mai bună hotărîre. Vorbiseră cîteva minute în timpul petrecerii pe care familia Raiford o dăduse în cinstea lor după nuntă. Împreună, îl priviseră pe Derek cum încerca să o convingă pe mama ei să danseze.

– Nu l-am văzut niciodată să țină la cineva atît cît ține la dumneavoastră, îi spusese Worthy Sarei. După ce ați plecat, a fost ca și cum aș fi privit pe cineva care se dărîma pe interior. Singurul motiv pentru care a venit la Raiford Park atunci a fost că era prea beat ca să protesteze cînd eu și Gill l-am urcat în trăsură.

– Vai de mine, spusese Sara, zîbind cu înțelegere. A băut mult, așa e?

– Foarte mult, confirmă Worthy. Dar, de cînd v-ați întors, de cînd a știut că o să-i fiți soție, a fost cu totul diferit. Scoateți la lumină ce e mai bun în el. E hotărît să fie un soț bun, și cînd își pune el ceva în minte, nu dă greș niciodată.

Chiar atunci, Derek reușise s-o convingă pe Katie să danseze un vals lent, și dansau într-un colț al sălii de bal, amîndoi foarte demni.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine de asta, remarcase ea rîzînd.

De la nuntă, Worthy făcuse tot posibilul s-o ajute să se simtă ca acasă la club și să le dea, ei și soțului ei, cît mai mult timp împreună. Servitorii erau ireproșabil de binevoitori și eficienți. Orice i-ar fi trebuit, primea aproape înainte să ceară. Cînd era în apropierea clienților clubului, Worthy sau Gill erau mereu aproape, protectori, ca să se asigure că nu i se făceau avansuri nepotrivite.

Cînd o nouă aruncare a zarului făcu unul dintre grupurile de la mese să murmure entuziast, Sara se aplecă spre adjunct și întrebă:

– Ce se petrece?

– Lordul Alvanley e la masă, joacă mult. Are tendința să parieze pe sume mari și să piardă din greu. Bineînțeles că e unul dintre preferații domnului Craven.

– Bineînțeles, repetă ea cu o tristețe amuzată.

Nu era de mirare că Derek urmărea îndeaproape jocul. Prezența lui îi făcea pe clienți să cheltuiască mai mult, de parcă ar fi încercat să-l impresioneze aruncînd averi.

– Aveți nevoie de ceva, doamnă Craven? întrebă Worthy.

Ea ridică din umeri, uitîndu-se la Derek.

– Mă întrebam... crezi că mai durează mult pînă se termină jocul?

Worthy îi urmări privirea.

– Mă duc să-l întreb. Așteptați aici, doamnă Craven.

– Poate că n-ar trebui să-l deranjezi, începu Sara, dar el plecase deja.

În timp ce adjunctul își croia drum spre masă, cîteva dintre fetele casei veniră alături de ea, conduse de Tabitha. Deși Sara și Tabitha se înțeleseseră pe tăcute să nu mai vorbească niciodată despre întâlnirea lor din Greenwood Corners, fata părea a crede că era parțial responsabilă de norocul Sarei. Îi mulțumise acesteia că nu le privea de sus după ce se măritase cu Derek.

– Ești o doamnă fină și elegantă, îi spusese ea Sarei, așa cum am zis io că ești!

În acea seară, trei dintre fetele casei veniră lîngă ea, toate îmbrăcate în fineturi lucioase. Sara le salută amabil.

– Nu se întîmplă mare lucru, comentă Tabitha, sprijinindu-și o mîină pe șold și uitîndu-se la mulțimea de soldați, aristocrați și diplomați. Așa e cînd se joacă sume mari. După aceea se grăbesc toți să apuce cîte o fată și uneori plătesc chiar dublu pentru o partidă.

– Să ai grijă unde stai cînd se termină jocul, îi spuse Violet Sarei, pe un ton înțelept. Domnul Craven s-ar enerva de-a binelea dacă altu' ar pune mîna pe tine.

– Aștept doar să se întoarcă domnul Worthy, începu Sara, dar Tabitha o întrerupse rîzînd cu poftă.

– Mi-ar plăcea să-l păcălim pe soțul tău, doamnă Craven, și să-i arătăm de ce trebuie să stea în patul soției noaptea.

Sara clătină din cap nedumerită.

– Nu știu la ce te referi, Tabitha, dar nu vreau să particip la nici o farsă, mai ales nu în fața prietenilor domnului Craven. Nu, serios...

Rîzînd cu veselie, puse pe năzbîtii, fetele casei o traseră după ele la masa de joc, ascunzînd-o printre ele.

– Domnule Craven, spuse Tabitha pe un ton degajat, am adus o fată nouă s-o încerci. Abia așteaptă să o iei în pat.

Mai mulți clienți ridicară din sprîncene și schimbă priviri uimite, fiindcă, de obicei, prostituatele știau că nu trebuiau să întrerupă jocul. Derek se încruntă nedumerit și o privi pe Tabitha.

– Spune-i că nu mă culc cu fetele casei.

Se întoarse cu spatele, dar Tabitha insistă cu veselie:

– Da' e frumoasă, proaspătă. De ce nu arunci o privire?

Rîzînd, prostituatele o aduseră în față pe Sara. Ea roșise și protesta, încercînd să-și dea jos ornamentul strălucitor pe care ele i-l puseseră după ureche.

Derek rîse deodată, înveselindu-se. O trase pe Sara alături de el.

– Pe asta o vreau, murmură, aplecîndu-se ca să o sărute pe tîmplă. Lordul Alvanley se opri din joc și întrebă cine era nou-venita. Cînd i se spuse că era proaspăta soție a lui Craven, lordul își părăsi temporar locul la masă. Mulțimea privi amuzată cum Alvanley se apropie de Sara.

– Complimentele mele sincere, doamnă Craven, rosti el, înclinîndu-se deasupra minii ei și adresîndu-i-se lui Derek. Nu ești pe cît de inteligent credeam, dacă alegi să lași o creatură ațît de frumoasă să te aștepte sus în favoarea companiei noastre plictisitoare.

Derek zîmbi larg și înclină capul drept răspuns.

– O să vă ascult sfatul, alteță, și o să-i fac pe plac soției mele. Mă retrag.

O conduse pe Sara prin mulțime, îndepărtîndu-se alături de ea. În urma lor se auziră hohote masculine de rîs și comentarii indiscrete:

– Bravo, ce bărbat manierat!

– Să-i faci pe plac și din partea mea, Craven!

Roșie ca racul, Sara își ceru scuze cînd ajunseră pe coridor.

– Îmi pare foarte rău. Nu voiam să te iau de la joc. Worthy a spus că era important. Te rog, trebuie să te întorci.

Derek zîmbi.

– E prea tîrziu. Dacă te decizi să vii să mă iei de la un joc cu miză mare, atunci trebuie să suporti consecințele.

O trase în sus, pe treptele care duceau spre apartamentele lor, apoi se aplecă și o sărută.

– Săraca nevastă mititică, murmură cuprinzîndu-i posteriorul cu palmele și apăsînd-o mai aproape de corpul său aprins. Nu mi-am făcut datoria față de tine dacă ai fost ațît de nesatisfăcută încît ai simțit nevoia să vii să mă cauți.

O sărută pe locul sensibil de sub ureche.

– Trebuie să muncesc mai mult ca să țin pasul cu apetitul tău.

– Derek, protestă ea, mîngîindu-l pe umeri cînd el o sărută din nou.

Inima începuse să-i bată mai tare și nu reuși să-și oprească un geamăt de plăcere.

– Mi-era teamă că nu o să dormi suficient.

El îi lăsă un colier de sărutări la baza gîtului.

– Ai avut dreptate. Nu o să dorm suficient. Și nici tu.

– N-o să te mai iau niciodată de la un joc, spuse ea, simțînd nevoia să își ceară scuze. N-am vrut să-ți întrerup seara...

– Mă bucur că m-ai întrerupt, murmură el, apoi zîmbi și o privi în ochii ei blînzi, albaștri. Oricînd mă vrei, doamnă Craven... Sînt la dispoziția dumitale.

Își strecură brațul în jurul taliei ei și o îndemnă să urce.

La început a fost un șoc pentru Sara să trăiască în intimitate cu un bărbat. Ea fusese crescută modest, discret în ceea ce privea lucrurile personale, pe când Derek nu avea nici o inhibiție. Deși Sara îi admira forța trupului când el mergea dezbrăcat prin cameră, era sigură că ea nu ar fi putut niciodată să se expună în felul acela nonșalant. El era un bărbat conștient de corpul lui, ușor de aprins și aventuros. Într-o noapte putea să fie protector și tandru, petrecând ore întregi cu ea, explorându-i trupul cu mângieri blinde și ținând-o în brațe după aceea de parcă ar fi fost un copil mult-iubit, iar într-alta era insolent, pasional, propunându-i lucruri pe care ea nu și le-ar fi imaginat niciodată. Paleta dispozițiilor sale era infinită. Sara nu știa niciodată sigur la ce să se aștepte de la el. Umorul lui era uneori direct și vulgar, alteori minunat de subtil. Putea să fie înțelegător, tăcut sau ironic. Nu cunoscuse pe nimeni care să se controleze atât de bine, dar într-unele momente Sara bănuia emoțiile puternice care erau ascunse în sufletul lui. Atunci când noul ei stil de viață i se părea copleșitor, brațele lui erau locul cel mai sigur pe care-l putea găsi.

Purtau conversații lungi în pat, noaptea, vorbind până când abia mai puteau să țină ochii deschiși. Uneori aveau păreri radical opuse, dar Derek susținea că îi plăcea să privească lumea prin ochii ei, deși o tachina și îi spunea că e idealistă. Poate că îl afectase mai mult decât își dădea seama, fiindcă, încet, amărăciunea lui începea să se topească. Uneori, Sara vedea în el un fel de copilărie, o dorință de joacă, un râs nou, liber.

– Domnul Craven arată foarte bine în ultima vreme, îi spuneau Tabitha și celelalte fete, iar Sara știa că au dreptate.

Carisma și vitalitatea care-l făcuseră întotdeauna să fie atrăgător erau acum parcă duble. Femeile îl priveau cu dor oriunde ar fi mers și o făceau pe Sara să simtă fiori ascuțiți de gelozie, deși îl știa credincios. Poate că femeile se simțeau tulburate în preajma lui, dar el le trata pe toate cu o politețe indiferentă. Numai Sarei îi spunea secretele lui, îi oferea afecțiune, îi vorbea despre ce avea nevoie și nici o altă femeie nu mai avusese vreodată un astfel de rol în viața lui.

Aveau bine-meritata reputație de cuplu secretos, deși nu o făcuseră intenționat. În prima lună de căsătorie pur și simplu nu avuseseră timp de evenimente sociale. Sara era ocupată în fiecare moment. Își păstra câteva ore de singurătate dimineata, ca să scrie, și petrecea restul fiecărei zile luând decizii grele în privința viitorului lor cămin. Căzuseră de acord asupra unui loc pe care Derek îl avea deja, un conac frumos, în oraș, cu trei etaje și împrejmuit de grădini cu garduri înalte. Era o construcție special făcută pentru oaspeți. Planul se învîrtea în jurul unei săli mari, cu coloane, care se deschidea într-un salon imens, căruia îi urma o sală de mese. Casa era senină și aerisită, plină de ornamente delicate, funde și ghirlande, iar pereții erau zugrăviți în nuanțe de verde, mov și albastru deschis, înghețat.

Derek îi lăsase ei sarcina să decoreze, susținând cu veselie că el nu avea deloc gusturi bune. Adevărul era indiscutabil. Ideea lui de eleganță era să adauge cât de mult aur se putea, în fiecare colț. Sara se temea că nici ea nu avea gusturi cu mult diferite, așa că le ceruse sfatul lui Lily Raiford și unui număr mic de alte tinere doamne din societate, cu care se împrietenise. Alesese precaută mobilier simplu, tapițat cu brocard în culori deschise, bogat împodobit. Baldachinele și draperiile erau din damasc deschis la culoare și bumbac. Sara comandase oglinzi înrămate pentru câteva dintre încăperi și, la

sugestia lui Lily, mese de scris mici, pe care așezase cărți, reviste și ziare pentru oaspeți. Biroul ei de scris era din lemn de trandafir și avea mai multe compartimente și sertare.

Din când în când, munca îi era întreruptă de câte o seară cu Derek, în oraș. Mergeau la o piesă de teatru, un eveniment muzical acasă la familia Raiford, o recepție dată în cinstea cuiva dintr-o familie regală străină. Sara era centrul atenției evenimentelor sociale și așa își dădu seama că avea nevoie de haine potrivite. Nu voia să meargă la croitor, fiindcă știa cât de scump ar fi fost. După ani întregi în care numărase fiecare cent, i se făcea rău numai la gândul că ar fi putut să cheltuiască sume mari de bani. Îi era mult mai greu să cumpere ceva doar pentru sine. Spre surpriza ei, Derek insistă s-o însoțească la prăvălia lui Madame Lafleur.

Monique le ură un bun-venit extravagant, privindu-i cu căldură.

– Voici, cel mai notoriu cuplu din Londra, proclamă ea, venind să-i întâmpine personal la intrare în loc să trimită o asistentă. Cât de bine arătați amândoi! Toată lumea se întreabă de ce vă ascundeți, dar eu le spun clientelor bien sâr, sigur că vor să fie singuri la început! Doar asta e prerogativa celor proaspăt căsătoriți, n'est-ce pas? adăugă ea, privindu-l speculativ pe Derek. V-ați însoțit nevasta aici, monsieur Craven. Cât de generos din partea dumneavoastră să fiți așa interesat de ea!

Derek îi zîmbi șarmant.

– Am venit pentru că soția mea are o mică problemă pe care nu o să vrea să ți-o mărturisească.

– Într-adevăr?

Privirea lui Monique se îndreptă imediat spre abdomenul Sarei. Derek zîmbi larg și tresări când Sara îl împunse cu cotul. Aplecându-se spre croitoreasă, el rosti pe un ton confidențial:

– Problema e că se teme să-mi cheltuiască banii.

– Am înțeles, spuse Monique ușor dezamăgită.

Sperase să fie prima care să afle o informație interesantă, numai bună de dat mai departe în Londra. Dispoziția i se luminează când Derek spuse:

– Nu vreau să piardă toată după-amiaza spunându-ți cum să-i faci rochii mai ieftine, din materiale simple și fără podoabe. Vreau să aibă ce-i mai bun și să fie la fel de elegantă, ba nu, mai elegantă decît oricare altă femeie din Londra. Prețul nu contează.

Ultimele cuvinte îi crescură pulsul croitoresei.

– Vai, monsieur, spuse ea, gata să-l sărute de fericire. Soția dumneavoastră e o femeie minunată.

– Minunată, aprobă Derek, iar privirea lui caldă se opri asupra Sarei.

Îi prinse între degete o șuviță căzută pe umăr și o răsuci în jurul arătătorului.

– Am o singură cerere. Să fie la vedere, dar nu prea mult. Vreau ca unele părți să rămînă doar pentru admirația mea.

– Am înțeles, rosti Monique dînd din cap aprobator. Bărbații sînt tentați de un piept frumos, își pierde capul, et alors...

Ridică prozaic din umeri.

– Exact.

Monique îl atinse curioasă pe braț.

– Cîte rochii ați vrea, monsieur?

Sara, enervată că ei doi discutau de parcă ea n-ar fi fost deloc acolo, interveni:

– Patru rochii de zi și două de seară. Șase în total și, poate, o cămașă de noapte din flanelă...

– Douăzeci și cinci, îi spuse Derek croitoresei. Nu uita de mănuși, papuci, indispensabili și orice altceva i-ar mai trebui.

Îi acoperi cu blindețe gura Sarei, care protestă indignată. Ochii lui verzi îi întâlneau pe ai croitoresei, pe deasupra capului tinerei sale soții, și îi făcu semn cu ochiul, adăugînd:

– Nu sînt necesare cămășile de noapte.

Monique chicoti și se uită la chipul îmbujorat al Sarei.

– Doamnă, cred că e posibil ca soțul tău să aibă ceva sînge franțuzesc!

După săptămîni interminabile de consultări și probe, Sara se trezi posesoarea unei game de rochii mult mai frumoase decît și-ar fi putut imagina vreodată. Erau făcute din mătăsuri strălucitoare, catifea și brocart, cu talii încorgetate și fuste lungi, vaporoză, purtate peste furouri subțiri. Decolteurile adînci erau finisate cu borduri scumpe din dantelă, iar pe dedesubt purta lenjerie fină, aproape transparentă, care-i ajungea numai pînă la genunchi, și cămășuțele erau atît de subțiri încît le-ar fi putut trage prin inelul de nuntă. De la pălărier cumpărase mai multe pălării provocatoare, cu voaluri mici, care ajungeau pînă la ochi, bonete căptușite cu mătase și un turban care lui Derek nu-i plăcea deloc.

– Îți acoperă tot părul, se plînsese el, întins pe pat și privind-o cum îl proba. Și pare plin de noduri.

Sara stătea în fața unei oglinzi și îndesa bucle sub turban.

– Problema e că am prea mult păr. Pălărierul a spus că, dacă îmi tai breton pe frunte și mai tund cîțiva centimetri de jos, turbanul mi-ar veni mai bine.

El clătină hotărît din cap.

– Nu tai deloc din el.

Sara oftă, frustrată, iar șuvițele castanii îi ieșiră de sub acoperămînt și-i căzură pe umeri.

– Toate pălăriile mele noi ar veni mai bine dacă aș avea părul mai scurt. Madame Lafleur mi-a spus că am structura potrivită a feței ca să-l tund foarte scurt.

Derek păli.

– Dacă-ți tai tot părul, te bat.

Sări de pe pat și îi luă turbanul ofensator de pe cap înainte ca ea să apuce să se miște.

– Uite ce-ai făcut, exclamă ea, cu părul căzîndu-i pe umeri și pe spate. Și aproape terminasem. Dă-mi-l înapoi.

Derek clătină din cap și făcu un pas înapoi, strîngînd materialul mic. Sara îi vorbi pe un ton foarte răbdător:

– Turbanul, te rog.

– Promite-mi că nu te tunzi.

Sarei nu-i venea să creadă cît de ridicolă era conversația.

– Chiar și dacă m-aș tunde, mi-ar crește la loc.

Se apropie de el și făcu o mișcare bruscă, dar el ridică mîna în aer și ținu turbanul mai sus decît putea ea să ajungă.

– Promite-mi, insistă.

– Dacă ai ști cît am plătit pentru turbanul ăla, nu l-ai trata așa!

– Îl plătesc și de o sută de ori dacă-mi promiți.

Ea zîmbi nedumerită.

– De ce? întrebă, trecîndu-și mîna prin păr. Chiar atît de mult contează pentru tine cum arăt?

– Nu e vorba despre asta, ci...

Derek lăsă turbanul să cadă pe podea începînd s-o ocolească încet.

– Îmi place să te văd cum îl împletești și îmi place cum îl lași să-ți cadă pe spate din agrafe, și când îl perii noaptea știu că numai eu te văd așa. E o parte din tine care e numai a mea, adăugă zîmbind larg. Printre altele.

Sara îl privi un moment, emoționată de cuvintele lui. Deși nu putea să recunoască tare că o iubea, spunea asta în feluri mai subtile, cu tandrețea, cu laudele și generozitatea sa.

– Care altele? murmură, așezîndu-se pe pat.

Derek nu avu nevoie de altă invitație și se așeză alături de ea. Începu să-i descheie nasturii corsetului în timp ce răspundea:

– Pielea ta, mai ales aici. Pură și albă ca lumina lunii.

Degetele îi atinseră tandru curbura sînilor.

– Și ăștia... Sînt foarte frumoși. Vreau să-i acopăr cu sărutări și diamante.

– Sărutările îmi sînt de-ajuns.

Derek îi ridică rochia, iar ea arcui șoldurile ca să-l lase să-i scoată lenjeria. Soțul ei o atinse cu blîndețe.

– Și partea asta din tine... e doar a mea.

Genele lui dese coborîră, iar respirația îi atinse pielea în rafale neregulate. Întinse mîna spre nasturii pantalonilor lui.

– Uneori, șopti, sînt atît de adînc în tine încît îți simt pîntecul, și tot nu mă simt suficient de aproape. Vreau să fiu părtaş la fiecare răsufare a ta, la fiecare bătaie a inimii tale.

Sara tremură cînd îl simți apropiindu-se deodată, pătrunzînd-o brusc, forțîndu-i limitele corpului. Derek îi apucă obraji în palme și o sărută fierbinte pe gît.

– Uneori, îi murmură, îmi vine să te și pedepsesc puțin.

– De ce?

El gemu și începu să se miște hotărît, iar ea lăsă capul pe pernă. Derek îi apăsă umerii în jos și o ținu pe loc.

– Fiindcă mă faci să ard de dorul tău. Pentru felul în care mă trezesc noaptea doar ca să te văd cum dormi.

Chipul lui era cuprins de pasiune deasupra ei, iar ochii lui verzi păreau cruzi, așa strălucitori cum erau.

– Te doresc din ce în ce mai mult, de fiecare dată cînd sînt cu tine. E o febră care nu mă părăsește niciodată. Nu pot să fiu singur fără să mă întreb unde ești și cînd pot să te am din nou...

O sărută posesiv, sălbatic și tandru în același timp, iar ea se deschise fără reținere. Nu fusese niciodată atît de pasionat, cu trupul dur și greu întîlnindu-l pe al ei cu mișcări solide. Ea ridică șoldurile ca să-l primească, străduindu-se să țină pasul cu ritmul lui rapid, respirînd și suspinînd de dorință. Sîngele îi curgea furios în vene și senzațiile deveneau din ce în ce mai intense pe măsură ce se apropia de eliberare. Îi răspunse din instinct, urmîndu-i ritmul, pînă cînd începu să tremure de efort. El coborî mîinile și îi prinse fundul în palme, trăgînd-o spre el și pătrunzînd-o mai adînc. Pielea le strălucea de sudoare. Mișcarea puternică și alunecoasă le aprindea simțurile într-o tortură delicioasă. Deodată, pe Sara o cuprinseseră valuri violente de plăcere. Strigă, cu gura lipită de umărul lui. Plăcerea ei îi asaltă simțurile lui Derek, care se lăsă la rîndul lui furat de extaz. După aceea el o luă strîns în brațe și o mîngîie ferm, insistent. În piept i se adunară cuvinte pe care se luptă să le rostească. Sara înțelese, fiindcă își sprijini capul de pieptul lui și oftă.

– Nu-i nimic, îi șopti. Doar ține-mă în brațe.

– Nu te-am mai văzut niciodată atât de frumoasă, exclamă Katie când fiica ei intră în căsuța lor de pe deal.

O ajută pe Sara să-și scoată pelerina cu gît înalt și atinse cu un deget una dintre mînele rochiei ei noi.

– Ce material frumos. Strălucește ca o perlă!

Zîmbind, Sara făcu un cerc și foșni poalele rochiei din mătase, cu cordon.

– Îți place? Comand una la fel și pentru tine.

Katie privi cu îndoială îmbrăcămintea de culoarea petalelor de trandafir.

– S-ar putea să fie cam prea elegantă pentru Greenwood Corners.

– Ba nu, o să fie numai bună pentru biserică, duminica, rosti Sara zîmbind larg. Poți să stai cu un rînd sau două mai în fața doamnei Kingswood, cu fineturile tale, și ea o să le șoptească tuturor că ai înnebunit, la fel ca și fiica ta!

Katie își trecu mîna prin păr, distrasă.

– Dacă o rochie nouă nu convinge pe toată lumea că am înnebunit, atunci casa cea nouă o să-i convingă cu siguranță!

Sara zîmbi, amintindu-și cum fusese nevoie de o după-amiază întreagă ca Derek să-i convingă pe părinții ei să accepte casa nouă, cadou din partea lui. Pînă la urmă reușise cu un amestec de farmec și încăpăținare.

– E alegerea dumneavoastră, le spusese lui Isaac și lui Katie pe un ton blînd. Poate să fie aici sau la Londra.

După-amiază următoare vorbeau deja cu arhitectul Graham Gronow, preferatul lui Derek. Gronow desenase o casă minunată, în stil Georgian, de o mărime confortabilă pentru ei doi. Construcția începuse deja pe un teren din apropiere de centrul satului și era subiectul de conversație al tuturor celor din Greenwood Corners.

Katie îi spusese amuzată Sarei că i se părea că Derek alesese intenționat un model de casă mai mare decît aceea a familiei Kingswood. Sara nu o contrazisese, știind bine că soțul ei nu era mai presus de un astfel de comportament.

– Derek vrea să vă angajeze o bucătăreasă care să fie și menajeră și un grădinar, rosti Sara, intrînd în bucătărie după mama ei. I-am spus că s-ar putea să vreți să alegeți pe cineva cunoscut, din sat. Dacă nu, trimitem noi pe cineva de la Londra.

– Cerule mare, exclamă Katie. Spune-i domnului Craven al tău că nu avem nevoie de servitori.

– Ba așteți, o contrazise Sara. Cum rămîne cu zilele în care încheieturile tatei sînt prea amorțite ca să lucreze afară? Și acum, că eu n-o să mai fiu aici ca să vă ajut, o să fie nevoie de altcineva care să muncească și, poate, să-ți aducă o ceașcă de ceai după-amiaza. Nu ți-ar plăcea?

– Sara, tot satul se așteaptă deja să începem să fim înfumurați. Doamna Hodges spune că o ia amețea de fiecare dată cînd se gîndește că o să locuim în casă nouă. Am fost aici patruzeci de ani și nu ne-a trecut niciodată prin cap să ne mutăm.

Sara zîmbi.

– Toată lumea știe bine că nici tu, nici tata nu o să fiți înfumurați. Iar doamna Hodges o să se obișnuiască să vă viziteze în altă casă, la fel ca tot restul satului. Casa asta e prea mică și veche. Cînd plouă, acoperișul curge prin mai multe părți decît pot eu să număr, și ai face bine să te pregătești pentru încă o surpriză, fiindcă i-am spus lui Derek ieri că mi-ar plăcea să ne vizitați în Londra. O să vă dea o trăsură, cai și un vizitiu, ca să puteți să călătoriți oricînd vreți.

– Vai de mine, spuse Katie, sprijinindu-se de marginea mesei din bucătărie. Imaginează-ți-o pe sărmana Eppie în grajd lîngă o pereche de cai eleganți.

– O să-i facă bine să aibă așa companie selectă.

Riseră amîndouă, dar după aceea expresia de pe chipul lui Katie se schimbă, iar în voce îi apărură deodată un ton de îngrijorare maternă.

– Cum e pentru tine, Sara? Nu pot să nu-mi fac griji uneori, cînd mă gîndesc că locuiești cu el în... în locul ăla.

– Locul ăla e un club de jocuri de noroc, spuse Sara pe un ton sec. Și mi-e foarte bine acolo. Dar, ca să te liniștesc, conacul o să fie gata curînd și o să locuiesc într-un cămin cumsecade.

Începură să pregătească un ceai în timp ce vorbeau, ritual familiar care făcea conversația mai simplă.

– Dar domnul Craven? Întrebă Katie. Ce fel de soț este?

Pe chipul fiicei ei apărură o expresie comică.

– Cel mai bine ți-l descriu dacă-ți spun că e ciudat.

Măsură cu grijă frunzele de ceai pe care le puse în ceainicul galben, ciobit.

– Derek e un bărbat foarte complicat. Nu se teme de nimic... în afară de propriile sentimente. Nu poate să-mi spună că mă iubește, dar uneori văd asta pe chipul lui și parcă toate cuvintele încearcă să-i zboare de pe buze.

Katie o privi tulburată.

– Semănați vreun pic, Sara? Aveți ceva în comun?

– Da, dar e greu de explicat, rosti fiica ei, zîmbind gînditoare. Sîntem, fiecare, excentric în felul lui, dar cumva ne potrivim. Sînt sigură că o căsnicie normală nu ne-ar fi fost nici unuia dintre noi pe plac. Sîntem adesea împreună, dar avem interese diferite. Eu am cărțile mele și scrisul, el se ocupă de club, de intrigile lui...

– Intrigi?

– E uimitor ce de oameni diferiți îl vizitează la orice oră. Acum îl vezi vorbind cu orfani și tîlhari intrați de pe stradă, după aceea discută cu ambasadorul Franței!

Katie clătină din cap, uluită.

– Încep să înțeleg ce voiai să spui cînd l-ai descris drept complicat.

Sara ezită, apoi puse jos lingura și borcanul de ceai.

– O să-ți spun ceva, mama, dar nu trebuie să treacă de zidurile astea, altfel mă omoară Derek. Zilele trecute am găsit bonuri și înregistrări pentru donații și cauze de caritate la el în birou. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor cînd am văzut cifrele. A donat sume imense școlilor, orfelinatelor și spitalelor, și asta nu include cheltuielile pentru cauze politice!

– L-ai întrebât despre ele?

– Sigur! L-am întrebât de ce a făcut donațiile în secret și de ce lasă pe toată lumea să creadă că nu îi pasă decît de el însuși. Parcă ar vrea ca oamenii să aibă o impresie proastă despre el. Dacă ar ști cît bine a făcut...

Katie se aplecă înainte, fascinată.

– Și el ce-a spus?

– A rîs și a spus că, dacă oamenii ar afla că donează bani, oricît de mulți sau de puțini, ar susține că încearcă să-și îmbunătățească reputația. Și că a fost o perioadă în care le dădea bani orfanilor exact din motivul ăsta, ca să se asigure că alții îl vedeau într-o lumină bună. Mi-a spus că el a lingușit în viața asta mai mult decît ar trebui s-o facă un om și că acum poate să-și permită să facă orice, fără să dea doi bani... adică, fără să-i pese de părerea celorlalți. A spus că are dreptul la intimitate și, ca soție a lui, sînt obligată să păstrez secretul.

Ridică sprîncenele cu înțeles și întrebă:

– Ce părere ai de asta?

Katie se încruntă, gînditoare.

– Soțul tău pare foarte neobișnuit, dacă mă-ntrebi pe mine.

Pe Sara o cuprinse un val de amuzament.

– Din ce-mi dau seama, lumea bună crede că eu și Derek sîntem o pereche ciudată.

– Așa cred și sătenii, răspunse Katie direct, iar fiica ei rîse din nou.

Fără îndoială că lumea bună i-ar fi disprețuit pe soții Craven dacă ei ar fi căutat să îi cîștige bunăvoința. Împreună, cei doi nu aveau nici un degetar de sînge albastru. Nu aveau familii distinse și nici un merit istoric de vreun fel... nimic decît o avere vulgară, construită de pe urma bogătașilor cărora le plăceau jocurile de noroc. Cu toate astea, familia Craven ținea atît de puțin la aprobarea înaltei societăți încît aceasta, cam fără voie, le era deschisă din principiu. În plus, așa cum remarcase Derek, vulgar dar adevărat, banii erau o unsoare potrivită pentru acceptarea socială.

În timp ce aristocrația îi primise cam fără voie în cercurile mai înalte, publicul îi adora deschis, iar asta uluise pe toată lumea, inclusiv pe ei doi.

„A venit vremea ca porcii să zboare”, scrisese „The Times”, „și un orfan din mahala cu o domnișoară de la țară au ajuns în centrul atenției întregii Londre.”

La început, Derek fusese uimit, dar mai apoi se resemnase amuzat în fața micii revoluții pe care o declanșau oricînd se afixau public.

– Luna viitoare o să-i intereseze altcineva, o asigurase el pe Sara. Sîntem o curiozitate temporară.

Nu se așteptase la fascinația pe care o simțeau oamenii pentru niște personaje comune care trăiau precum familia regală. Se spunea că aduc „un aer proaspăt” într-o parte, iar în alta erau numiți „necunoscuți”. O caricatură făcută de George Cruikshank îi înfățișa drept sărăntoci încercînd să urce dealul elitei. Soții Craven erau ca o fereastră prin care oamenii de rînd puteau să vadă viețile păturii sociale superioare și care le dădea ocazia să se imagineze într-o astfel de postură.

Le stîrni și mai mult interesul vestea că Sara era autoarea „*Matildei*”. În cafenelele și barurile din oraș se specula că doamna Craven ar fi ea însăși Matilda, deghizată. Sara auzi numele strigat în urma ei din mulțime atunci cînd merse la o piesă de teatru la *Drury Lane*.

– Uită-te încoace, Matilda! strigă un bărbat cînd o văzu coborînd din trăsură. Arată-ne fața!

Sara privi în acea direcție, uimită, și mulțimea izbucni în urale.

– Matilda! Ești o frumoasă, draga de tine!

– Arată-ne fața, spuse Derek ursuz și o conduse pe Sara spre treptele de la intrare. Curînd o să te declare proprietate publică.

Sara începu să rîdă.

– Cred că vor pur și simplu să creadă că Matilda există undeva.

Înainte să ajungă în loja lor, se despărțiră ca să schimbe mici nimicuri cu mulțimea de cunoștințe din jur. Soții care acum erau siguri că Derek nu mai ajunge în patul soțiilor lor începuseră să-l trateze cu o bunăvoință precaută. Oameni pe care Sara abia dacă-i cunoștea sau pe care nu-i știa deloc veneau să o complimenteze. Șiruri de domni tineri și de străini cu voci catifelate îi sărutau mîinile, în timp ce era copleșită de laude pentru coafură, rochie, farmec. Cei mai mulți erau respectuoși, cu excepția unuia a cărui voce cunoscută îi răsună în urechi:

– Fir-aș eu să fiu, dacă nu e chiar Matilda!

Sara se întoarse cu grijă ca să dea cu ochii de zîmbetul larg al lui Ivo Jenner.

– Domnule Jenner, spuse ea salutîndu-l cu o aplecare politicoasă din cap.

Privirea lui alunecoasă o măsură de sus pînă jos.

– Ce perniță drăguță ești tu. Craven e un ticălos plin de noroc că te are în pat toată noaptea. Nu merită el așa o bucată bună ca tine.

– Domnul Craven e un soț exemplar, murmură ea, încercînd să se îndepărteze.

– Da, un mare domn, soțul tău, o ironiză Jenner. Spune-i că nu-i decît un ticălos din mahala, care...

– Dacă nu pleci chiar acum, îl întrerupse ea, o să ai ocazia să-i spui tu cu gura ta.

Jenner îi urmări privirea și zîmbetul insolent i se lăși pe figură cînd dădu cu ochii de Craven, care-și făcea loc prin mulțime, îndreptîndu-se spre ei. Pînă ajunse, însă, Jenner se topise în mulțime.

•Derek o luă pe Sara de braț.

– Ce ți-a spus?

Ea clipi, surprinsă de tonul lui aspru.

– Nimic important.

– Spune-mi.

– N-a fost nimic, rosti ea, tresărind de durere și răsucindu-se ca să scape de el. Derek, te rog, nu face scandal.

El păru că nu o aude, uitîndu-se insistent după Jenner.

– Îl dezvăț pe nemernicul ăla să pună mîna pe ce-i al meu, se răsti el.

Sara strînse iritată din buze. Se purta ca o potaie care se lupta pentru un os. Știa de ce îl enerva Jenner atît de ușor întotdeauna, fiindcă obrăznicia sa îi amintea lui Derek de propriul trecut.

– Nu sînt proprietatea ta, spuse ea.

Deși vorbise pe un ton la fel de blînd ca întotdeauna, vocea ei avusese o notă de răceală care-i înghețase sîngele în vene lui Derek. O privi aspru. Nu-i mai vorbise niciodată așa. Decise că nu-i plăcea.

– Ba pe naiba nu ești, spuse răstit, provocînd-o să-l contrazică.

Ea își feri privirea.

– Aș vrea să mergem la locurile noastre acum.

Tot restul serii, pe Derek îl scoase din sărîte atitudinea ei rezervată. Aproape că îl ignoră, toată atenția ei fiind îndreptată spre piesa de teatru. Era clar că o supăraseră. Atitudinea aceea rece era o pedeapsă mai rea decît orice discuție în contradictoriu. Se întări ca să fie și el la fel de rece. Dacă se aștepta să-l determine să-și ceară scuze, n-avea decît să aștepte pînă orbea dracu'! Era a lui și avea dreptul să o apere de avansurile unui ticălos precum Ivo Jenner.

Cînd se întoarseră acasă și urcară în apartamentele lor, fiecare se culcă în partea lui de pat. Era prima noapte a căsniciei lor în care nu făceau dragoste. Derek era chinuit de prezența corpului ei delicat atît de aproape de al lui, atent la dorința puternică pe care o simțea și, chiar mai rău, de nevoia lui imensă de-a primi afecțiune din partea ei. Dimineată se simți foarte ușurat să constate că Sara era din nou binedispusă și că, aparent, uitase de noaptea de dinainte.

Derek se așază în cadă, în timp ce ea îi citea ziarul, sfînd alături, pe un scaun. În „Times” apăruseră descrieri detaliate ale rochiei ei ivoar și a diamantului albastru de cinci carate pe care-l purtase pe deget. Se mai făceau dezvăluiri despre ce părere aveau soții Craven în legătură cu piesa de teatru și speculații legate de presupusa schimbare a lui Derek dintr-un fustangiu într-un om cumsecade.

– Nu e nici un pic de adevăr în articolul ăsta, spuse, cu excepția părții în care te descriu pe tine ca fiind minunată.

– Mulțumesc, bunule domn.

Sara lăsă ziarul din mână și începu să se joace leneș cu unul dintre picioarele pline de săpun de pe marginea căzii de porțelan. Trase puțin de degetul mare.

– Dar ce spui de partea în care scrie că tu te-ai schimbat?

– Nu e adevărat. Fac toate lucrurile pe care le făceam și înainte... doar că acum le fac numai cu tine.

– Și ești foarte priceput la ele, răspunse ea timid.

Văzu că lui îi plăcuse răspunsul. Ochii verzi îi străluciră și își trase piciorul înapoi în cadă.

– Apa e caldă, spuse, făcând o mișcare ademenitoare.

Sara zîmbi și clătină din cap.

– Nu.

El alunecă mai mult sub apă, privind-o atent.

– Am nevoie de ajutor la spălat. Am un loc în care nu ajung.

– Unde nu ajungi?

– Vino aici ca să-ți arăt.

Sara nu rezistă farmecului său și cedă. Se ridică de pe scaun, își scoase halatul și cămașa de noapte, lăsându-le să cadă pe gresia udă, și se îmbujoră din cauza privirii lui interesate. Păși cu grijă în cadă. Derek o ajută să se așeze în apa caldă. Ea se înfioră când îl simți sub ea, puternic și alunecos, îmbrățișînd-o cu mâinile și picioarele lui mari. Părul negru îi strălucea precum blana unei foci ude.

– Unde-i săpunul? întrebă ea, ștergîndu-i niște spumă de pe obraz.

– L-am scăpat din mână, spuse el cu regret, apoi îi trase mîna în apa învolburată. Trebuie să-l cauți tu.

Ea chicoti și-l stropi. Băltoace de apă se adunară pe podeaua băii în timp ce ei se jucau. Sara îl cuprinse cu brațele pe după gît și îl sărută pe buze.

– Mă tem că nu găsesc săpunul, șopti plutind spre el.

– Mai caută, o încurajă el gutural, apoi o sărută din nou.

Derek recunoștea pentru sine că Lily avusese dreptate cînd îi vorbise despre căsătorie. Simplul fapt că era atît de convenabilă îl uimea. Soția lui era mereu lîngă el, prezența ei delicată îi umplea casa, mîna ei era pe brațul lui cînd apăreau în public, parfumul ei rămînea în aer cînd se îndepărtau unul de celălalt. Derek știa că n-ar fi avut cum să se sature vreodată de ea, fiindcă îi devenise la fel de vitală precum aerul pe care-l respira. Cu toate astea, se simțea un impostor de fiecare dată cînd o săruta pe frunte. Era de parcă ar fi primit un costum frumos care nu-i venea tocmai bine. Se trezea studiind-o intens, așteptînd să primească niște indicii cum că greșise. Nu era destul de prost ca să creadă că se purta cum se purtau ceilalți soți, orice ar fi însemnat asta, însă ea îl ajuta foarte puțin, iar el urca orbește pe o potecă necunoscută și abruptă.

Adesea avea un sentiment de disconfort, de parcă undeva s-ar fi acumulat niște datorii invizibile, monumentale, pe numele lui. Din cînd în cînd avea resentimente cînd își dădea seama că ea ajunsese să fie singura lui sursă de plăcere, de liniște și pace. Era prima ființă umană de care avusese vreodată nevoie. Își pierduse libertatea într-un fel pe care nu și l-ar fi putut imagina vreodată, era legat mai sigur de iubirea ei decît ar fi fost de un kilometru de lanțuri din fier.

Fiindcă Derek nu era în patul lor, Sara coborî pe furiș jos, dis de dimineată, și-l găsi pe soțul ei în camera centrală. Încăperea era neobișnuit de tăcută și părea cavernoasă în absența mulțimii obișnuite de clienți și angajați. Derek era așezat la biroul lui Worthy, într-un colț, și avea în față câteva pachete de cărți aliniate atent pe suprafața lustruită. Simțindu-i prezența, el se uită peste umăr și scoase un sunet nearticulat.

– Ce faci? întrebă Sara căscînd și ghemuindu-se într-un scaun de lîngă el.

– Worthy bănuiește că unul dintre dealeri trișează. Voiam să mă uit la cărțile pe care le-a folosit aseară, doar ca să fiu sigur, adăugă, făcînd o grimasă de dezgust și arătînd spre unul dintre pachete. Astea clar sînt cărți însemnate.

Sara rămase perplexă. Văzuse ritualurile elaborate de la mesele de joc, felul ceremonios în care se desfăceau pachete noi de cărți.

– Cum ar putea un dealer să însemneze cărțile? Nu are timp și nici ocazia... nu-i așa?

Derek luă un pachet nedesfăcut și îl amestecă cu atîta pricepere încît Sara aproape că nu văzu cărțile în mișcare, ci doar un fel de ceață. Îi servi mîna cu fața în jos.

– Spune-mi care e regina.

Sara miji ochii, încercînd să vadă cărțile mai bine.

– Nu pot. Sînt la fel.

– Ba nu. Eu tocmai am însemnat regina.

Derek luă cartea și îi arătă semnul mic, aproape invizibil pe care-l făcuse cu unghia pe marginea cărții.

– Există și alte feluri de-a însemna cărți. Aș putea să-mi pun cerneală pe vîrf de degetului ca să las urme. Aș putea să le îndoi numai puțin sau să am un ciob de sticlă în mîneacă.

– O oglindă? întrebă ea.

El dădu aprobator din cap, continuînd să manevreze cărțile.

– Dacă un pachet a fost însemnat de cineva care știe ce face, poți să-ți dai seama cînd îl amesteci sau cînd te uiți pe spatele cărților. Orice linie sau obstacol iese în evidență.

Cărțile prinseră viață din nou în mîinile lui.

– Uite, așa se aranjează cărțile, dar mișcarea trebuie să fie fluidă. E nevoie să exersezi la oglindă.

Cărțile pluteau în mîinile lui. Le ținea cu tandrețe, le manipula cu degetele sale lungi și le îndoaia ca să formeze un pod, o cascadă, un evantai. Sara îl privi uluită. Deși dealerii din club erau pricepuți, nu-l văzuse pe nici unul manevrînd cărțile cu atîta ușurință. Asta, plus mintea lui extraordinar de bună la matematică, l-ar fi făcut pe Derek un oponent invincibil.

– Tu de ce nu joci niciodată? întrebă. Nu te-am văzut niciodată să joci de plăcere, cu lordul Raiford sau cu oricare altul dintre prietenii tăi. E din cauză că ai cîștiga mereu?

Derek ridică din umeri.

– Asta e unul dintre motive, spuse fără mîndrie. Altul e că nu-mi place.

– Nu?

– Nu mi-a plăcut niciodată.

– Dar cum poți să fii atît de bun la ceva ce nu-ți place?

– Asta e o întrebare bună, rîse el încet, punînd cărțile deoparte.

O conduse spre masa de joc, o ridică și o așeză pe tăblie. Sara rămase pe margine, iar el se așeză între genunchii ei desfăcuți, se aplecă înainte și o sărută tandru, cald.

– Nu e ca scrisul pentru tine, iubita mea. Cînd tu te așezi la birou, îți pui inima și mintea la lucru, iar asta îți oferă satisfacție. Cărțile

sînt numai niște modele. Odată ce le înveți, totul devine automat. Nu poate să-ți placă un lucru dacă nu-ți cere puțin suflet.

Sara îi mîngîie părul negru.

– Oare eu îți cer puțin suflet?

Imediat ce întrebă, îi păru rău. Își promisese să nu-l oblige să-i dea mai mult decît putea. Derek o privi cu ochii lui verzi umbriți, fără să clipească. Se aplecă spre ea și îi căută buzele, aprinzînd o scînteie care curînd ardea cu vîlvătaie. Sara se înfioră cînd el îi ridică îmbrăcămintea pînă la brîu și își făcu mai mult loc între genunchii ei. Se sărutară cu pasiune, mîngîindu-se pe sub haine, trăgînd de nasturi, grăbiți, neîndemînatoci.

Sara tresări cînd îl simți cum se aprindea, lipit de ea.

– Nu aici... să nu ne vadă cineva...

– Au plecat toți, spuse el, mușcîndu-i blînd pielea fină a gîtului.

– Dar nu putem...

– Acum, insistă el.

Îi trase capul pe umărul lui și începu să facă dragoste cu ea acolo, pe masa de joc, făcînd-o să tremure de plăcere, neajutorată în brațele lui.

Sara era singură în apartamentele lor private de la etajul clubului și se privea în oglinda înaltă din dormitor. Se îmbrăcase pentru cina de ziua fratelui de șaptesprezece ani al lordului Raiford, Henry. La ocazii private, cum era aceea, familia Raiford se înconjura de oameni calzi și plăcuți. Sara știa că avea să petreacă o seară amuzantă, în compania unor persoane inteligente. Derek plecase cu Alex ca să-l

ajute să aducă darul lui Henry, un cal de rasă pură, la Swans' Court, înainte ca băiatul să ajungă înapoi acasă de la Eton.

Sara își netezi veștmîntul din catifea verde. Avea un decolteu adînc și părea severă în simplitatea ei, rochia era împodobită numai de un rînd de șase capse aurii care țineau închisă partea din față a fustei. La gît avea un colier pe care Derek i-l făcuse cadou cu ocazia aniversării unei luni întregi de căsnicie, o creație superbă cu diamante și smaralde așezate în rînduri complicate, unele deasupra celorlalte. Sara zîmbi admirativ în oglindă și se întoarse ca să privească podoaba și din alt unghi.

Deodată, simți cum i se taie răsufarea. Reflexia îi arăta pe cineva în spatele ei. Se răsuci pe călcîie și o privi speriată pe femeia blondă care ținea un pistol îndreptat direct spre ea.

Capitolul 12

Lady Ashby avea trăsăturile încordate, iar ochii îi străluceau de nebunie și ură. Sara vorbi prima. Își auzi cu uimire vocea liniștită.

– Probabil că ai intrat prin coridoarele secrete.

– Eu am știut de ele înainte să-l cunoști tu, se răsti Joyce, uitându-se la patul imens, aurit.

– Am fost cu el în patul ăla de mai multe ori decît pot să număr. Eram minunați împreună. Am inventat lucruri care nu s-au mai făcut înainte. Nu te mișca.

Ținea pistolul cu o mîna sigură. Sara trase aer în piept repede, superficial.

– Ce vrei?

– Vreau s-o văd pe femeia pe care a luat-o de soție, spuse Joyce, zîbind cu dispreț. Acoperită în catifea și bijuterii, de parcă asta ar putea să prostească pe cineva și să-l convingă că ești o doamnă în adevăratul sens al cuvîntului.

– O doamnă, așa ca tine?

Joyce ignoră insulta, fixînd vrăjită colierul care strălucea pe pielea albă a Sarei.

– Smaraltele alea sînt exact de culoarea ochilor lui. Nimeni nu mai are ochii așa.

Se uită la Sara cu furie și se răsti:

– Ți-am spus să nu te miști!

Sara încremeni, oprindu-se din pașii mici pe care-i făcuse spre frînghia cu ciucuri care i-ar fi adus pe servitori.

– Cred că ești mulțumită de tine, spuse Joyce. Te admiri într-o rochie fină, îi porți pe deget inelul. Crezi că ai lucruri pe care multe și le doresc. Crezi că el îți aparține. Căsătoria asta nu înseamnă nimic. El e al meu. Mi-am lăsat semnul asupra lui.

– Nu te vrea, șopti Sara, privind-o direct în ochi pe răzbunătoarea Joyce.

– Țărancă proastă ce ești! Chiar crezi că primești de la el mai mult decît alte sute de femei? Eu îl cunosc la fel de bine ca tine. Știu cum îi crește părul pe piept, știu cum îi miroase pielea. I-am simțit în palme cicatricile și forța mușchilor spatelui. Știu cum e să-l am înăuntrul meu, știu cum se mișcă, încet, adînc, chiar înainte să se elibereze.

Joyce închise ochii pe jumătate.

– E un amant talentat, soțul tău născut din flori. Nici un alt bărbat de pe pămînt nu înțelege la fel de bine trupul unei femei. E o bestie mare și senzuală, fără conștiință și fără scrupule. E perechea mea ideală și știe foarte bine.

Repede, Sara fișni spre clopoței și trase cu putere, așteptîndu-se să audă pistolul trăgînd. Joyce nu apăsase, însă, pe trăgaci. Tremurînd, albă la față, Sara o privi fix.

– Servitorii o să urce aici cît de curînd. Îți sugerez să pleci, lady Ashby.

Joyce o privi cu dispreț.

– Ce creatură ridicolă ești.

Deliberat, întinse mîna și răsturnă lampa cu gaz de pe dulap. Sara țipă îngrozită cînd globul se sparse și băltoaca de kerosen luă foc. Imediat, flăcările se răspîndiră pe covor, spre mobilă și draperii.

– Dumnezeu!

Figura lui Joyce era zugrăvită în auriu și roșu de lumina răuvoitoare ce se întindea tot mai departe.

– Poți să mori din cauza fumului și a focului, sau împușcată, roști pe un ton gutural. Sau poți să faci exact ce-ți spun.

Derek și Alex erau la câteva străzi distanță de St. James când își dădură seama că se întâmpla ceva foarte grav. Sunau clopotele, trăsuri, cai și trecători împânziseră cartierul. Pe cer se vedea o strălucire roșiatică, ștearsă, care venea de la un foc de undeva de la orizont.

– Incendiu, spuse Alex sec, uitându-se pe fereastra trăsurii.

– Unde?

Pe Derek îl cuprinse o răceală care i se adună în capul pieptului. Trăsura mergea foarte încet, deși călăreții care-i însoțeau se străduiau să le facă loc pe strada aglomerată. Al șaselea simț pe care-l avea și care nu dădea greș niciodată îl avertiză că se întâmplase un dezastru.

– E clubul, se auzi spunând.

– Nu-mi dau sigur seama.

Alex vorbise pe un ton calm, fără să dea în vileag vreun strop din spaima care-l încerca, însă cu o mână strângea atât de tare draperia ferestrei încât cusătura începuse să se desfacă.

Blestemînd înfundat, Derek deschise portiera trăsurii și sări jos. Vehiculul se mișca atât de încet încât era mai bine să mergi pe jos. Își făcu loc prin mulțimea care se aduna să privească incendiul.

– Craven! îl auzi pe Alex strigînd în urma lui și urmîndu-l la distanță.

Nu se opri. Bătaia insistentă a clopotelor îi asalta urechile, răsunînd în fiecare colț, precum un tunet. Nu se putea să fie clubul lui. Nu după ce petrecuse ani întregi muncind, furînd, suferind pentru el. Îl construise cu sudoare și sînge, cu bucăți din el însuși. Doamne, să-l vadă cum dispărea în fum și cenușă...

Derek dădu colțul și scoase un sunet incoerent. Palatul jocurilor de noroc vuia. Focul era peste tot, pe cer, în aer, chiar și pămîntul părea că tremură. Derek se împletici spre scenă și privi cum visele îi ardeau într-o flacără necurată. Era mut, respira și înghițea în sec, încercînd să priceapă ce avea în fața ochilor. Treptat își dădu seama că îi cunoștea pe cîțiva oameni din mulțime. Monsieur Labarge stătea pe marginea trotuarului, ținînd amorțit o oală din cupru pe care, probabil, o luase cu el din bucătărie, prea speriat ca s-o lase din mînă. Gill era alături de prostituate, unele furioase, altele plîngînd.

Worthy era în apropiere și flăcările i se reflectau în ochelari, iar pe obraji îi curgeau picături de sudoare. Se întoarse și dădu cu ochii de Craven, iar chipul i se contorsionă dureros. Se apropie și vorbi cu o voce de nerecunoscut:

– Domnule Craven... s-a răspîndit prea repede. Nu au putut să mai facă nimic. S-a dus totul.

– De unde a început? întrebă Derek răgușit.

Worthy își scoase ochelarii și se șterse pe față cu o batistă. Dură mult pînă răspunse, fiindcă se tot îneca.

– A început la etaj. În apartamentele private.

Derek îl privi lipsit de expresie. Doi ofițeri de poliție se grăbiră pe lîngă ei, vorbind, și o frîntură din conversație ajunse la urechile lor.

– Să dărîmăm clădirea de alături, să facem loc între foc și restul...

– Sara, se auzi Derek rostind.

Worthy aplecă privirea și se cutremură. Patronul lui se apropie și-l apucă de pieptul cămășii.

– Unde e? Unde-i soția mea?

– I-am întrebat pe toți angajații, răspunse Worthy respirînd întretăiat, de parcă vorbele i-ar fi fost dureroase. Mai mulți au confirmat că era înăuntru...

– Unde e acum?

– Domnule...

Worthy clătină din cap și începu să scoată un sunet ciudat, de parcă ar fi înghițit în sec la nesfîrșit. Derek îl eliberă și se retrase cîțiva pași, fixîndu-l amețit.

– Trebuie să o găsesc.

– S-a întîmplat prea repede, spuse Worthy încercînd să-și stăpînească lacrimile. Era în apartament cînd a început. Nu se poate să fi scăpat.

În capul lui totul era confuz. Dezorientat, Derek se răsuci pe jumătate. Se simțea ciudat, de parcă nu și-ar mai fi încăput în piele.

– Nu, eu... Nu. E undeva. Trebuie să o găsesc.

– Domnule Craven?

Worthy se ținu după el în stradă.

– Nu trebuie să intrați acolo. Domnule Craven, așteptați!

Îl apucă pe Derek de braț, dar el își trase mîna nerăbdător, mergînd din ce în ce mai repede. Panicat, adjunctul se aruncă asupra lui, folosindu-se de greutatea lui, atît cîtă era, ca să încerce să-l țină pe loc.

– Ajutați-mă să-l opresc! Țipă din toți rărunchii. Se repede în flăcări!

Derek strigă și-l împinse la o parte, însă alte mîini îl apucară și-l puseră la pămînt. Blestemînd, încercă să se ridice din nou, dar fu

înconjurat de o mulțime de bărbați hotărîți să-l împiedice. Furios, începu să se zbată ca un animal turbat, urlînd și zbătîndu-se ca să scape. Ca prin vis auzi vocea lui Alex:

– Derek, pentru Dumnezeu, omule...

– Sara! Sara!

Cineva îl lovi cu o bîtă, o bufnitură puternică în cap. Derek se zbatu și scheună ca un animal.

– Soția... mea, reuși să spună, cu mintea arzînd, cu gîndurile destrămîndu-se ca un castel din cărți de joc.

Icni încet și își pierdu cunoștința.

Lady Ashby o dusesse pe Sara în pivnița de vinuri, amenințînd-o cu pistolul. Părăsiseră clubul printr-una dintre ieșirile secrete, gîndită special ca să le dea clienților ocazia să scape și să evite situația neplăcută de-a fi prinși înăuntru în timpul unui raid al poliției. Cînd ieși din pivniță, la aer curat, Sara constată cu surprindere că erau așteptate de o trăsură închiriată.

– Urcă, spuse Joyce încet, împungînd-o în spate cu pistolul. Și să nu încerci să-i ceri milă vizitiului, fiindcă e bine plătit ca să tacă și să facă după cum îi spun eu.

Odată urcate în vehicul, Joyce continuă s-o amenințe cu pistolul, bucurîndu-se de puterea de viață și de moarte pe care o avea asupra prizonierei sale. Trăsura se puse în mișcare.

– Unde mergem?

– La o proprietate a noastră din provincie. O casă medievală.

Acum, că planul ei mergea exact așa cum intenționase, Joyce vorbea degajat, aproape prietenește.

– Mare parte din ea s-a dărîmat de-a lungul timpului, cu excepția părții centrale și a turnului. Nimeni nu se duce vreodată acolo.

– Cît de departe este?

– O să mergem o oră și jumătate cel puțin. Poate două.

Zîmbi batjocoritor.

– Vrei să știi de ce te duc acolo? Nu-ți spun. E o surpriză.

Sara se întrebă dacă incendiul se răspîndise în tot clubul sau dacă, prin cine știe ce miracol, personalul reușise să-l stăvilească. Derek avea să ajungă curînd înapoi după călătoria cu Alex. I se făcea rău numai gîndindu-se la ce ar fi putut să găsească. Avea să descopere că ea lipsea. Deodată i se făcu frică pentru el și se întrebă dacă nu cumva o să fie în pericol, dacă nu cumva o să creadă că ea murise... Agitată, duse mîna la colierul greu de la gît, jucîndu-se nervoasă cu smaraldele fine.

– Dă-mi mie ăla, spuse Joyce pe un ton ascuțit, privind-o.

– Colierul?

– Da. Dă-l jos.

Joyce o privi cum desface comoara strălucitoare de la gît.

– O țărancă și un colier potrivit pentru o regină, șuieră ea. N-ai suficientă eleganță sau prestanță ca să-l porți cum trebuie. Dă-mi-l mie.

Degetele ei nerăbdătoare prinseră colierul și-l traseră mai aproape. Îl așază pe banchetă, alături de ea, și se jucă drăgăstos cu lucrătura de diamante și smaralde.

– Mi-a făcut și mie cadouri... o brățară, un colier, piepteni cu pietre prețioase... dar nimic atît de fin ca ăsta.

Îi zîmbi provocator Sarei.

– În ziua în care mi-a dat piepteni mi-a spus că și-a imaginat cum ar fi fost să se culce cu mine și eu să nu am decît bijuteriile

acelea în păr și nimic mai mult. Preferă blondele, știi?

Sara își păstră chipul imobil, refuzînd s-o lase pe cealaltă femeie să observe că remarca ei o rănise. Joyce începu încă un șir de insulte și se laudă cu performanțele sexuale ale lui Derek pînă cînd gelozia și furia i se strînseră Sarei într-un nod mare în stomac.

O voce feminină ajunse cu blîndețe la urechile lui Derek, chemîndu-l înapoi din întuneric. Ceva nu era în regulă... Îl învăluia o răceală care-i ajungea pînă în suflet, o umbră sinistă îi pătrunsese în fiecare mădular. Se mișcă amețit, dorindu-și să se simtă mai bine.

– Sara...

– Sînt aici, dragul meu.

Vocea lui Lily, groasă, ciudată. Derek se scutură ca să-și revină și gemu cînd simți durerea violentă din tîmple.

– Iisuse.

Clipi și se ridică în capul oaselor neîndemînat, mijind ochii ca să vadă în jur. Era în trăsura familiei Raiford, oprită în fața conacului de la Swan's Court. Alex era alături de el, cu mîna pe umărul lui. Pe Derek îl dureau în capul pieptului și se simțea de parcă ar fi fost bătut.

– Ce s-a întîmplat? întrebă amețit, frecîndu-se la ochi.

Lily era în fața portierei, iar chipul ei brăzdat de lacrimi era luminat de lămpile laterale ale trăsuri. Avea ochii umflați.

– Vino cu noi înăuntru, Derek. Cu grijă, lasă-l pe Alex să te ajute.

Derek se supuse fără să se gîndească, descoperind cînd încercă să meargă că nu putea să-și țină singur echilibrul. Alex și Lily erau fiecare în cîte o parte a lui, amîndoi privindu-l ciudat. Începu să-și amintească de foc, de club... Sara.

– Unde e? întrebă el.

Privirea pe care o schimbă cei doi îl înfurie.

– Fir-ați voi să fiți, răspundeți!

În ochii cenușii ai lui Alex se citea compasiunea. Răspunse încet:

– Nu e de găsit, Derek. A fost prinsă în incendiu. Nu se poate să fi supraviețuit.

Derek scoase un sunet disperat și se retrase de lângă ei. Coșmarul începuse din nou. Începu să tremure.

– Derek, rosti Lily blînd, cu ochii în lacrimi. Nu ești singur. O să ne ajutăm unii pe ceilalți. Hai înăuntru. Vino să bem ceva.

El o privi lipsit de expresie.

– Derek, îl chemă ea, dar el dispăru deodată, fugind în noapte, înghițit de întuneric.

Speriată, Lily îl strigă, apoi se întoarse către soțul ei.

– Trebuie să te duci după el, spuse repede. Alex, adu-l înapoi!

El o luă în brațe.

– Și după aceea? Dacă nu-l lovesc în cap, ca să-și piardă iar cunoștința, n-am cum să-l fac să rămînă, spuse el, ridicîndu-i bărbia și privind-o în ochi. O să se întoarcă, o asigură cu blîndețe. Nu are unde altundeva să se ducă.

Epuizată de propriile gînduri agitate, Sara tresări obosită și surprinsă cînd trăsura încetini, apoi se opri. I se păruse că roțile n-aveau să se mai oprească niciodată și că aveau s-o ducă din ce în ce mai departe de Londra cu fiecare minut chinuitor care trecea. La jumătatea călătoriei, Joyce tăcuse, străduindu-se neîndemînică să-și pună colierul fără să lase pistolul din mînă.

Sara o privise în tăcere, gîndindu-se la obsesia acelei femei pentru Derek. Joyce Ashby era nebună, sau cel puțin dezechilibrată mintal. Părea un copil crud și egoist într-un corp adult. Nu prețuia altă viață în afară de a ei și nu avea deloc remușcări pentru acțiunile sale. În mintea ei nu existau consecințe pentru nimic din tot ce făcea. De ce i se permisesese să facă tot ce făcea și să cauzeze atîta rău? Cu siguranță că lordul Ashby știa ce făcea soția lui. Sara se întrebă ce fel de om era el și de ce nu se ocupase de ea mai demult.

Vizitiul deschise portiera și se uită înăuntru. Părea și tînăr, și bătrîn în același timp, așa că nu puteai să-ți dai seama ce vîrstă avea. Chipul îi era ascuțit și subțire, ca al unui șobolan, și ochii lipsiți de culoare trecură agitați de la pistol la figura lui Joyce.

– Doamnă? întrebă.

– O să coborîm, spuse Joyce. Rămii aici pînă cînd mă întorc.

– Da, doamnă.

Sara vorbi repede, fixîndu-l pe vizitiu.

– Nu poți să permiți așa ceva. Nu fi prost. Legea o să te găsească vinovat pentru ce mi se întîmplă aici. Și chiar dacă nu, soțul meu sigur o s-o facă.

Bărbatul tresări și se feri, ignorînd-o. Sara coborî, amorțită după călătoria lungă. Îi aruncă o privire bărbatului, care se îndreptase spre cai. Fiindcă aparent el nu avea un simț moral la care ea să apeleze, încercă să-l amenințe:

– Soțul meu e Derek Craven și, cînd o să afle despre asta, n-o să se odihnească pînă n-o să te facă să plătești...

– Nu o să te ajute, spuse Joyce, împingînd-o pe Sara cu pistolul. Mergi.

Cărarea era iluminată de lampa trăsorii, pe care lady Ashby o luase cu ea. Se apropiară de construcția medievală care nu era mai

mult decît un rest mutilat de pietre în ruină. Ferestrele și ușile se sfărîmaseră, dîndu-i căminului fortificat aerul unei mandibule lipsite de dinți. Încet, Sara intră în camera centrală. Șoareci și alți paraziți fugiră în toate direcțiile, speriați de sosirea lor.

Enervată de faptul că Sara ezita, Joyce scutură pistolul și o împinse spre scările în ruină care duceau la turn.

– Acolo sus, se răsti ea.

Încet, Sara urcă prima treaptă. Avea gura uscată de frică. Simți cum asudă și cum teama lichidă i se scurge din toți porii.

– De ce?

– Sus e o cameră cu o ușă baricadată. O să te țin acolo. O să fii animalul meu de companie. Din cînd în cînd o să vin să te vizitez și o să-ți povestesc despre soțul tău. O să aflăm cît o să țină doliu după tine și cît o să-i ia ca să se întoarcă în patul meu.

Joyce se opri, apoi adăugă de sus:

– Poate chiar o să-ți arăt cum să-mi faci plăcere, și tu o să-mi arăți exact ce găsește soțul tău atît de atrăgător la tine.

– Ești dezgustătoare, rosti Sara indignată.

– Spui așa acum, dar în cîteva zile o să faci orice pentru mîncare și apă.

Nervii Sarei tresăriră, cerînd acțiune. Ar fi preferat să moară chiar în clipa aceea decît să fie la mila unei nebune, pe termen nelimitat. Trebuia să acționeze imediat, înainte să ajungă în turn. După alți cîțiva pași, se împiedică intenționat, se întoarse și o apucă pe Joyce de braț.

Aceasta șuieră înfuriată și se luptă ca să nu piardă revolverul. Aruncă lanterna și încercă s-o zgîrie pe Sara pe față. Ferindu-se de unghiile ei lungi, tînăra țipă și încercă să ia pistolul. Se luptară cu disperare și se rostogoliră împreună pe trepte. Impactul dureros al

pietrei pe cap și pe spate o ameți pe Sara, dar nu-i dădu drumul la braț lui Joyce nici măcar cînd simți că e prins între trupurile lor.

Deodată, în urechi îi răsună o explozie. Prima dată se gîndi că fusese împușcată. Simțise o lovitură puternică în dreptul sînului pe care o identifică încet drept reculul pistolului. Se mișcă, se ridică lent, ducîndu-și o mîină la cap, acolo unde simțea o durere care zvîcnea.

Joyce zăcea la un metru sau doi mai departe, gemînd. O pată de sînge îi cursese sub umăr.

– Ajută-mă, șuieră ea.

– Să te ajut? repetă Sara, ridicîndu-se în picioare cu greu.

Reuși să-și adune gîndurile. Lampa trăsorii era intactă, iar flacăra licărea în timp ce obiectul se rostogoli pe o treaptă. După ce îl ridică, ea se îndreptă spre Joyce, care se ținea de umărul rănît.

„Ar trebui să te las aici”, se gîndi, fără să-și dea seama că vorbise cu voce tare pînă cînd nu auzi răspunsul lui Joyce:

– Nu poți să mă lași să mor!

– N-o să mori.

Dezgustată, îngrozită, Sara își scoase furoul, îl făcu ghem și îl presă ferm deasupra rănii, ca să oprească sîngerarea. Joyce urlă ca o pisică furioasă, cu ochii îngustați, cu o privirea diavolească. Sarei îi țiuiră urechile din cauza strigătului.

– Taci din gură, ticăloaso! se răsti ea. Să nu mai aud un sunet!

Deodată, întreg corpul îi fu cuprins de energie nervoasă. Se simțea destul de puternică încît să dărîme și-un zid de piatră cu mîinile goale. Se apropie de intrarea dărăpănată a construcției și îl văzu pe vizitiul care încă aștepta întinzînd curios gîtul ca să vadă ce se întîmplase.

– Tu! strigă ea. Vino aici imediat sau nu primești nici un șiling din ce ți-a promis!

Se întoarse spre Joyce cu o privire furioasă.

– Și tu... dă-mi colierul înapoi.

Așa cum prevăzuse Alex, Derek se întoarse la Swans' Court, murdar și cu hainele în dezordine, mirosind a lemn ars. Avea chipul rece și lipsit de lacrimi, zgâriat din cauza căutărilor disperate. Lily îl așteptase, trează, bînd nenumărate cești de ceai. Henry, cumnatul ei, plecase prin Londra cu prietenii săi, încercînd să dea de bucluc, așa cum făceau toți tinerii de vîrsta lui. Alex rămăsese și el acasă și se plimbase nerăbdător de colo pînă colo.

Majordomul îl primi pe Derek, iar Lily se grăbi la intrare și-l luă de mîină, punîndu-i agitată întrebări în timp ce-l conducea în salon.

– Derek, unde ai fost? Te simți bine? Vrei ceva de mîncare? De băut?

– Coniac, spuse el scurt, așezîndu-se pe canapeaua din salon.

Lily trimise o servitoare să aducă repede apă caldă, prosoape și coniac. Toate sosiră aproape imediat. Derek era neobișnuit de tăcut. Lily îi curăță zgîrieturile cu un prosop umed, iar el luă în palmă paharul de coniac fără să se obosească să-l guste.

– Bea puțin, rosti Lily pe un ton ferm, matern, pe care copiii ei nu îndrăzneau niciodată să-l contrazică.

Derek luă o înghițitură și puse jos paharul, fără să se uite deloc la ea în timp ce-l îngrijea.

– Ești obosit? întrebă. Vrei să pui puțin capul jos?

Derek își frecă bărbia, cu ochii verzi triști și lipsiți de strălucire. Părea să nu o fi auzit. Cu grijă, Lily îi netezi o șuviță din părul negru.

– O să fiu aproape. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Se duse la Alex, care îi privea din prag. Ochii li se întîlniră.

– Sper că o să-și revină, spuse ea încet. Nu l-am mai văzut niciodată așa. A pierdut totul. Clubul, pe Sara...

Citind îngrijorarea din ochii ei, Alex o trase mai aproape și o legănă încet. În anii de cînd se căsătoriseră, avuseseră parte de prietenie, pasiune și bucurie nemăsurată. Momente precum acela pe care-l traversau îi aminteau brutal că fericirea nu era garantată nimănui. O strînse protector în brațe.

– O să supraviețuiască, îi răspunse, așa cum le-a supraviețuit tuturor celorlalte neazuri din viața lui, dar n-o să mai fie niciodată același.

Lily se răsuci în brațele lui și se uită cu tristețe la forma nemișcată a lui Derek. Cîneva bătu la ușă folosindu-se de mînerul din cupru. Sunetul ascuțit răsună în foaier. Alex și Lily se priviră întrebător, apoi se uitară la majordomul care merse să deschidă. Auziră un glas necioplît certîndu-se cu Burton, care răspundea cu vocea lui melodioasă.

– Dacă Craven e aici, vreau naibii să-l văd!

Vocea nu-i era cunoscută lui Alex, însă Lily o recunoscuse imediat.

– Ivo Jenner! exclamă ea. De ce naiba să fi venit aici? Doar dacă nu cumva...

Ochii ei întunecați se rotunjiră.

– Alex, el a pus foc în bucătăria de la *Craven's* anul trecut. A fost doar o farsă, dar poate că a mai făcut una în seara asta și a scăpat-o de sub control! Crezi că...

Se opri cînd simți un curent rece pe lîngă ea, cauzat de graba în care Derek se repezise la ușă, rapid ca o panteră care ataca.

Alex îl urmă imediat, dar nu înainte ca Derek să îl apuce pe Jenner de beregată și să-l trîntească pe podeaua de marmură. Înjurînd

obsce, Jenner își folosea pumnii grei, de boxer, ca să-l lovească pe rivalul său. Alex, majordomul și Lily împreună abia reușiră să-l oprească pe Derek. Foaierul răsună de strigătele tuturor. Numai Derek tăcea, încercând să-l omoare pe Jenner.

– Termină! șuiera Lily.

Alex îl apucase pe Derek cu un braț puternic în jurul gâtului.

– Al naibii să fii tu, Craven...

– N-am fost io! protesta zgomotos Jenner. De asta am venit, să-ți spun că n-am fost io!

Încercându-se din cauza presiunii, Derek se văzu nevoit să se oprească.

– Te omor, spuse cu răsuflarea tăiată, uitându-se furios la Jenner.

– Nebun tare de cap! exclamă acesta ridicându-se și scuturându-și hainele.

Își trase tivul paltonului la loc.

– Să nu îndrăznești să-l insulti pe Derek! spuse Lily cu patos. Și nu mă jigni pe mine, venind în casa mea și spunând că ești nevinovat, când știu cu toții că există motive bune ca tu să fii considerat responsabil!

– N-am fost io! spuse Jenner vehement.

– Tu ai dat foc bucătăriei de la *Craven's* anul trecut! îl acuză Lily.

– Da, asta recunosc, dar n-am avut de-a face acum cu incendiul. Am venit să-i fac un nenorocit de serviciu lui Craven!

– Ce serviciu? întrebă Derek pe un ton scăzut, periculos.

Alex încordă iar brațul ca să-l țină pe loc. Adunându-se, Jenner își netezi părul roșu și își dresă glasul.

– Un martor de-al meu a venit în seara asta la mine la club și mi-a spus că tocmai trecea pe lângă *Craven's* când a început focul și

că a văzut două femei ieșind de acolo. I s-a părut ciudat, fiindcă nu erau prostituate, ci niște doamne îmbrăcate frumos. Una era blondă, cealaltă șatenă și purta bijuterii verzi la gât. Au luat o trăsură de închiriat de lângă club, și atunci a început locul să ardă ca-n adâncu' iadului.

Jenner ridică din umeri și adăugă puțin stîmjenit:

– M-am gândit că poate șatena era doamna Craven.

– Și poate o să găsim mâine un vrej imens de fasole la mine-n grădină, spuse Lily batjocoritor. Ești un ticălos, Jenner, fiindcă ai venit aici ca să-l chinuiești pe Derek cu povestea asta!

– E adevăru', spuse Jenner indignat. Fir-ar să fie, vreau s-o găsești! Toată Londra vuiește, și la mine-n club, că io am pus focu' și-am omorât-o pe Matilda! E rău pentru reputația mea, pentru afaceri... plus că îmi place femeiușca.

Îi aruncă lui Derek o privire disprețuitoare.

– Merită mai mult decît pe necioplitu' ăsta, ce-i drept.

– Ai spus ce-ai avut de spus, rosti Alex încet. Acum pleacă. Am obosit să-l țin.

Nu-i dădu drumul lui Derek decît abia după ce Jenner plecă și ușa se închise în urma lui. Derek se scutură și se retrase cîțiva pași, privindu-l cu ură. Lily oftă din răputeri.

– Idiotul ăla de Jenner! Nu cred nimic din ce spune, sînt numai prostii.

Derek se uita la ușa închisă. Trupul lui mare, puternic, rămase neclintit. Soții Raiford așteptară ca el să le spună ce gîndea. Cînd vorbi, vocea îi era strangulată și abia se auzea:

– Sara are un colier verde. Voia să-l poarte în seara asta.

Alex îl privi agitat pe Derek.

– Craven, ar fi avut ea vreun motiv să plece de la club?

– Cu o femeie blondă? întrebă Lily cu un aer sceptic. Nu cred că vreuna dintre prietenele ei e blondă, cu excepția surorii mele, Penelope, iar ea cu siguranță că nu ar fi...

Se opri fiindcă Derek scosese o exclamație scăzută, incoerentă.

– Derek, ce e?

– Joyce, spuse încet. Ar fi putut să fie Joyce.

– Lady Ashby?

Lily își mușcă buza și întrebă cu blîndețe:

– Derek, sigur nu încerci să te convingi singur de ceva ce vrei cu disperare să crezi?

Derek tăcu, cufundat în propriile gânduri. Alex se încruntă, răsucind în minte toate posibilitățile.

– Poate că ar trebui să-i facem o vizită lui Ashby, acceptă. În momentul ăsta n-are ce rău să facă. Dar, Craven, să nu-ți pui speranțele în asta...

Se întoarce și constată cu surprindere că Derek pornise deja spre ieșire. Ridică din sprîncenele lui deschise la culoare și se uită la Lily.

– Eu o să rămîn aici, spuse ea, împingîndu-l în urma lui Derek. Tu du-te și asigură-te că nu pățește nimic.

După ce Sara și vizitiul o ajutară pe Joyce să urce în trăsură, toți trei porniră în lunga călătorie înapoi spre Londra. Joyce se ghemui nefericită într-un colț, gemînd și blestemînd oricînd roțile vehiculului treceau peste cîte o groapă. Văicărelile ei nesfîrșite ajunseră să fie mai mult decît putea suporta Sara.

– Dumnezeu, gata, ajunge! exclamă cu nerăbdare.

– O să mor, gemu Joyce.

– Din păcate, nu e cazul. Glonțul a trecut prin umărul tău, sîngerarea s-a oprit și orice disconfort ai simți acum nu e suficient ca să te pedepsească pentru tot ce ai făcut, continuă Sara din ce în ce mai exasperată. L-am cunoscut pe Derek în noaptea în care oamenii tăi l-au tăiat pe față, și de atunci încoace ne-ai hărțuit și ne-ai chinuit pe amîndoi. Tu singură ești de vină pentru ce ți se întîmplă!

– Te bucură suferința mea, se plînsese Joyce.

– Nu știu de ce, dar nu pot să simt prea multă compasiune pentru o femeie care tocmai a încercat să mă omoare! Și cînd mă gîndesc la felul crud și lipsit de emoție în care i-ai distrus clubul lui Derek...

– O să mă urască mereu pentru asta, șopti Joyce mulțumită. O să am întotdeauna partea aceea din el.

– Ba nu, rosti ferm Sara. O să-i umpli viața cu afîta fericire că n-o să aibă loc să urască pe cineva. N-o să se gîndească la tine deloc. N-o să însemni nimic pentru el.

– Greșești, șuieră Joyce.

Tăcură tot restul călătoriei. Pînă la urmă, trăsura se opri în fața reședinței Ashby, un conac magnific, cu fațada bogat decorată și zugrăvită într-o nuanță bogată de maroniu. Sara îi ceru vizitiului să o ajute s-o ducă pe Joyce înăuntru. Aveau de urcat cîteva trepte, iar Joyce scoase un sunet ascuțit de durere și se sprijini de Sara, înfigîndu-și unghiile în umărul și brațul acesteia. Sara rezistă impulsului să o împingă în jos pe scări. Cînd ajunseră la intrare, un majordom uluit îi primi. Sara vorbi cu el pe un ton sec:

– Plătește-i vizitiului ce i s-a promis, apoi du-ne la lordul Ashby. Repede.

Nelămurit, omul se uită la rochia plină de sînge a stăpînei lui.

– Hai, mergi, îl încurajă Sara, iar el îi făcu pe plac.

După ce primi banii, vizitiul se grăbi înapoi la trăsură și plecă repede.

– Ce-o să-i spui lordului Ashby? murmură Joyce.

Sara o privi cu răceală.

– Adevărul, doamnă.

Joyce rîse pierdut. Arăta precum o vrăjitoare sălbatică, blondă.

– N-o să mă pedepsească. Mă lasă să fac tot ce vreau.

– Nu și de data asta. O să mă asigur că răspunzi pentru ce-ai făcut astă-seară.

– N-ai decît să încerci, o invită Joyce, rîzînd iar.

Majordomul le conduse într-un salon din apropiere, frumos decorat în tonuri de roșu și negru. Fiindcă Sara n-o mai susținea, Joyce se agăță de brațul majordomului, palidă și amețită cînd ajunseră la destinație.

– Cheamă doctorul, comandă ea cu o voce spartă, ținîndu-se de umăr și așezîndu-se pe un fotoliu. Am nevoie de îngrijire imediată.

Majordomul plecă, iar dintr-un colț al încăperii se auzi o voce tunătoare:

– Te-am așteptat, lady Ashby. Se pare că ai făcut o poznă în seara asta.

Joyce îl privi pe soțul ei și nu răspunse nimic. Cu grijă, Sara se apropie de lordul Ashby, care stătea într-un fotoliu de lîngă șemineu, într-o poziție confortabilă. Un bărbat îndesat, cu gîtul gros, obrajii căzuți și ochii umezi, bulbucați, lordul părea o broască plină de aere. Tînăra se simțea de parcă ar fi fost o muscă ghinionistă care îi încălcase teritoriul. În ciuda hainelor fine și a moștenirii aristocratice, omul părea umflat, putrezit, iar asta îi dădea un sentiment de disconfort.

– Explică-mi ce s-a întîmplat, ceru el fixînd-o pe Sara și făcînd un gest de nerăbdare cu mîna lui lată.

Sara îl privi în ochi și vorbi pe cel mai apăsător ton al ei:

– Nu aș descrie acțiunile lui lady Ashby drept pozne, alteță. În seara asta, soția dumneavoastră i-a incendiat clubul soțului meu, m-a amenințat cu moartea, m-a răpit și a încercat să mă țină închisă în castelul dumneavoastră părăsit, pe post de animal personal de companie! Sînt tentată s-o acuz de tentativă de omor.

Joyce o întrerupse repede.

– Minte, alteță! Această... această creatură de provincie m-a atacat fără să-i fac nimic...

– Liniște! tună Ashby.

Privirea lui de reptilă se întoarse spre Sara.

– Nu ai de gînd să mergi la autorități, doamnă Craven, sau n-ai fi adus-o pe lady Ashby la mine. Tu și cu mine am prefera să nu facem publice detaliile lipsite de gust ale acestei situații. Soțul tău, pînă la urmă, e la fel de vinovat ca și soția mea.

– Nu sînt de acord că..

– Nu? Atunci ce faci, oare, chiar acum, dacă nu să încerci să-l aperi de consecințele propriilor greșeli? Deși ți-ar plăcea să mă contrazici, doamnă Craven, știi bine că soțul tău n-ar fi trebuit s-o primească în patul lui pe lady Ashby, din respect pentru mine, dacă nu de altceva. Deși... recunosc că lady Ashby trebuie să fi fost o tentație greu de refuzat.

Sara îi aruncă o privire plină de dispreț femeii sălbatice, pătate de sînge.

– Orice preferințe ar fi avut în trecut, acum soțul meu e interesat numai de mine.

Lordul Ashby zîmbi discret, iar obrajii îi tremurară puțin.

– Nu mă îndoiesc nici un pic, doamnă Craven. Și o să consider că îți sînt dator, dar numai ție, nu și lui, dacă o să-mi dai voie să mă ocup de soția mea așa cum cred de cuviință.

Cele două femei vorbiră în același timp.

– Alteță? întrebă Joyce ascutit.

– Ce-o să faceți cu ea? rost Sara.

– O s-o duc într-o locație îndepărtată din Scoția, îi răspunse lordul Sarei, departe de societate. E clar periculoasă pentru toți aceia de care se apropie. Prefer s-o izolez într-un relativ confort decît s-o închid la spitalul de nebuni, unde ar putea să fie tratată cu cruzime și să fie o rușine pentru familia mea.

– Nu! strigă Joyce prelung, inuman. Nu te las să mă trimiți de-aici! Nu te las să mă închizi ca pe un animal!

Sara continuă să-l privească pe lordul Ashby.

– Mă întreb doar de ce n-ați făcut asta mai demult, alteță.

– Soția mea mi-a fost sursă de amuzament, doamnă Craven. Pînă acum n-a făcut cu adevărat rău nimănui.

– Chipul soțului meu, începui Sara cu patos, gîndindu-se la cicatrice.

– O pedeapsă binemeritată, declară lordul Ashby. În trecut, Craven s-a culcat cu multe dintre soțiile bărbaților puternici. Are noroc că nici unul dintre ei nu s-a decis să-l facă eunuc.

Avea dreptate, oricît nu i-ar fi plăcut ei să recunoască.

– Sursa dumneavoastră de amuzament era să mă omoare, spuse ca pentru sine.

Ashby se încruntă nerăbdător.

– Doamnă Craven, nu văd nici un motiv pentru care să reluăm aceeași discuție. Îți dau cuvîntul meu de onoare că problema o să fie rezolvată așa cum ți-am descris. Lady Ashby n-o să mai calce

vreodată în Anglia. Ar trebui să fie destul ca să te declari mulțumită.

– Da, alteță, desigur. Am încredere în cuvîntul dumneavoastră, răspunse Sara, coborînd respectuos privirea. Dacă vrei să mă scuzați, acum trebuie să-l găsesc pe soțul meu.

– Craven a fost aici, împreună cu lordul Raiford, o informă Ashby.

Pe Sara vestea o surprinse.

– Aici? Dar cum...

– Bănuiau că Joyce ar avea de-a face cu dispariția ta. Le-am spus că nu știu unde este. Au plecat la nici zece minute înainte să ajungeți voi.

– Unde s-au dus?

– Nu am întrebat. Nu mă privea.

Sara se simțea ușurată că Derek nu fusese rănit, dar se gîndi că, probabil, era tulburat, chiar foarte tulburat, fiindcă nu știa ce i se întîmplase ei. Își mușcă buza de jos, nesigură.

– Măcar știe că există șansa ca eu să nu fi pățit nimic.

– Nu speră la prea multe, spuse Ashby sec. Trebuie să-ți spun că soțul tău părea foarte indiferent.

Inima Sarei bătu mai repede. Știa că nu era indiferență, ci felul în care Derek ascundea emoțiile cărora nu putea să le facă față. Le ținea înăuntru, nega durerea și teama, chiar și în proprii ochi. Trebuia să-l găsească. Poate că locul cel mai potrivit era clubul. Curînd avea să se lumineze de ziuă și cu siguranță bărbații vor vrea să vadă clădirea distrusă și să caute printre ruine.

– Alteță, rosti repede, v-aș ruga să-mi împrumutați o trăsură care să mă ducă pe strada St. James.

Ashby dădu aprobator din cap.

– În cea mai mare grabă.

Sara ieși din încăpere, în timp ce Joyce striga înnebunită după ea:

– N-o să fiu închisă la nesfârșit! O să mă întorc! N-o să fii niciodată în siguranță!

Sarei i se tăie răsuflarea când văzu clubul, sau, mai bine spus, locul în care fusese clubul. Hoți și cerșetori căutau prin ruine după lucruri stricate de incendiu. Sara coborî încet din trăsura lordului Ashby și rămase pe marginea străzii, uitându-se consternată la rămășițe.

– Doamne, șopti cu ochii în lacrimi.

Toate visele lui Derek, dovada ambiției sale... totul era culcat la pământ. Nu mai rămăseseră decât coloanele de marmură și scările, ridicate spre cer precum oasele scheletului unei bestii imense. Bucăți din fațadă căzuseră la pământ precum niște solzi imenși. Era greu să înțelegi cât de multe se pierduseră. Ani întregi, clubul acela fusese centrul universului lui Derek, iar Sara nu putea să-și imagineze cum reacționa el la aceea pierdere.

Lumina dimineții, de culoarea lavandei, învăluia cu blîndețe scena. Sara merse spre ruina arsă cu pași de melc, neputînd să gîndească limpede. Manuscrisul ei arsese, își dădu seama cu tristețe. Era aproape terminat. Și colecția de artă fusese distrusă. Oare Worthy pățise ceva? Murise cineva în incendiu? Pe pământ erau cărbuni încinși și flăcări mici ardeau din loc în loc. Fuioare de fum se ridicau din lemnul înnegrit al grinzilor căzute în unghiuri nefirești. Ceea ce odată fusese candelabrul imens din sala principală era acum o masă de cristale topită.

Sara ajunsese la treptele scării principale, acum așezată sub cerul liber, și se opri, ștergîndu-și obrazul cu mîneca. Oftă îndurerată.

– Vai, Derek, murmură. Ce-o să-ți spun eu ție?

Un vînticel trecu pe lîngă ea, ridicînd cenușa în jurul rochiei ei și făcînd-o să tușească. Deodată o cuprinse un fior, un mic șoc electric, de parcă ar fi fost atinsă de niște mîini invizibile. Își strînse coatele în palme și se întoarse, știind cumva că Derek era acolo.

Avea dreptate. Soțul ei o privea alb ca hîrtia, mai palid decît coloanele arse ce se ridicau în fața ruinei. Buzele lui îi roșiră neauzit numele. Vîntul începu să bată mai tare și luă cu el fumul care se ridica din pămînt. Sara era uluită de expresia de pe chipul lui Derek, de grimasa torturată care-l făcea să-i pară străin. Ochii îi ardeau, de parcă ar fi fost peste măsură de furios, însă deodată adîncurile verzi se tulburară, iar ea își dădu seama uluită că nu era furie, ci teroare. Nu se mișcă și nu clipi, de teamă ca nu cumva ea să dispară.

– Derek? rosti Sara pe un ton nesigur.

El înghiți în sec de mai multe ori.

– Să nu mă părăsești, șopti.

Ea se apropie, ridicîndu-și tivul rochiei și împiedicîndu-se din grabă.

– N-am pățit nimic. Te rog să nu mai pari atît de chinuit!

Ajunse la el și îl îmbrățișă cu toată forța.

– Totul e bine.

Derek se cutremură și, deodată, o îmbrățișă dureros, făcîndu-i trupul să se crispeze din cauza presiunii. Mîinile lui o atingeau cu disperare și respirația îi tremura la urechea ei.

– Ai spus că n-o să mă părăsești niciodată.

O strîngea de parcă s-ar fi temut să nu i-o smulgă cineva de la piept.

– Acum sînt aici, îl alină ea. Sînt aici.

– Doamne, Sara... Nu te găseam...

Ea își trecu palmele peste obrajii lui reci și umezi. Se dezechilibrase și greutatea lui considerabilă se sprijinea de ea.

– Ai băut? murmură ea, retrăgîndu-se ca să-l privească.

El clătină din cap, fixînd-o de parcă ar fi văzut o stafie. Sara se întrebă cît avea să dureze ca privirea chinuită să dispară din ochii lui.

– Hai să ne așezăm undeva.

Făcu un pas spre scări, dar el o strînse cu putere.

– Derek, îl chemă.

Merse în urma ei ca un somnambul. Se așezară pe o treaptă, iar el se aplecă deasupra ei, luînd-o în brațe.

– Te iubesc, îi spuse, ștergîndu-și lacrimile care-i tot curgeau pe obraji. N-am putut să ți-o spun înainte. N-am putut să...

Strînse din dinți ca să-și oprească tremuratul și lacrimile fierbinți, dar nu reuși decît să plîngă și mai mult. Renunță și își ascunse chipul în părul ei.

– Fir-ar a dracului de treabă, rosti cu obidă.

Sara nu-l văzuse niciodată atît de tulburat și nu-și imaginase că era posibil. Îi mîngîie părul negru și îi șopti cuvinte fără sens, încercînd să-l liniștească.

– Te iubesc, repetă el răgușit, lipit de ea. Mi-aș fi dat viața pentru încă o zi cu tine, ca să-ți spun asta.

Alex, care-i privea din cealaltă parte a străzii, oftă din tot sufletul, ușurat.

– Slavă Domnului, spuse pentru sine, îndreptîndu-se spre trăsură.

Abia aștepta să-i spună lui Lily vestea cea bună. De fapt, se gîndea că s-ar fi putut să nu mai plece niciodată de lîngă ea. Își frecă ochii obosiți și-i vorbi vizitiului:

– Ei bine, Craven are parte de o a doua șansă. Cît despre mine... Eu mă duc acasă, la soția mea. Grăbește-te.

– Chiar așa, alteță? întrebă vizitiul pe un ton îndrăzneț, iar Alex îi zîmbi larg.

– Hai să mergem.

Murmurînd încet, Sara îi sărută soțului ei părul, gîtul. Derek o ținu în brațe multă vreme, pînă cînd reuși să se oprească din tremurat.

– Worthy e bine? întrebă Sara. A fost cineva rănit?

– Toți sînt bine.

– Derek, o să construim alt club. Facem totul de la început, promit...

– Nu.

O spusese cu atîta vehemență încît ea tăcu o vreme și continuă să-l mîngîie. El ridică într-un sfîrșit capul și se uită la ea cu ochii roșii.

– N-ar mai fi cum a fost. Prefer să mi-l amintesc așa cum era și să nu construiesc o imitație. Vreau altceva acum.

– Ce anume? întrebă ea îngrijorată.

– Încă nu știu, rosti Derek, rîzînd scurt și strîngînd-o iar la piept. Nu-mi pune atîtea întrebări după ce m-am speriat în halul ăsta.

Fără să-i pese de cine ar fi putut să-i vadă, el îi cuprinse obrajii în palme și o sărută apăsător, cu disperare și patos. Sara tresări și murmură ceva blînd, încercînd să-i potolească ardoarea. Nu știa exact cînd își revenise soțul ei, dar deodată pielea lui era caldă și gura din nou familiară o săruta cu tandrețe.

După un timp, Derek încheie sărutul și își lipi obrazul de obrazul ei, inhalînd adînc. Îi trăsă cu degetele curbura umedă a obrazului, intersecția fragilă a bărbiei cu linia urechii.

– Când mi-au spus că ai murit...

Se opri și se cutremură, apoi se forță să-și revină.

– Am crezut că sînt pedepsit pentru trecutul meu. Știam că nu eram sortiți să fim împreună, dar nu am putut să mă stăpînesc. În toată viața mea, pe tine te-am vrut cel mai mult. Mi-a fost mereu frică să nu cumva să fii luată de lîngă mine.

Sara nu se mișcă și nu spuse nimic. Era uluită. Ca el să recunoască despre sine că se temuse... Nu credea că vreo putere de pe pămînt sau din cer ar fi putut să-l facă să mărturisească așa ceva.

– Din cauza asta am încercat să mă apăr, continuă el cu vocea întretăiată. Nu voiam să-ți dau singura parte din mine pe care n-aș fi putut s-o iau înapoi. După aceea n-ai mai fost lîngă mine și mi-am dat seama că partea aceea era deja a ta. A fost chiar de la început, doar că eu nu ți-am spus. Mă înnebunea gîndul că n-aveai să mai știi niciodată.

– Dar nu am dispărut. Sînt aici și încă avem o viață împreună.

El o sărută pe obraz, cu barba zgîriindu-i pielea fină.

– Tot n-aș putea să suport gîndul că te pierd, spuse, deodată vesel, dar n-o să las asta să mă împiedice să te iubesc cu tot ce am, inimă și trup... și orice altceva mai găsesc să-ți ofer.

Sara rîse.

– Chiar crezi că ai putea să scapi de mine? Mă tem că sînt o parte permanentă din viața ta, domnule Craven... indiferent cîte amante trimiți pe urmele mele.

Lui nu i se păru la fel de amuzant ca și ei.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

Ea îi povesti ce pășise, în timp ce el era din ce în ce mai încordat. Se înroși, furios, și strînse pumnii. Când ea termină povestea vizitei

la lordul Ashby, Derek o lăsă din brațe și se ridică, blestemînd amarnic.

– Ce faci? întrebă Sara nedumerită, ridicîndu-se de unde o lăsase el.

– Mă duc să-i strîng de gît pe broscoiul ăla nemernic și pe nevastă-sa...

– Ba nu, îl întrerupse Sara cu încăpăținare. Lordul Ashby mi-a dat cuvîntul lui că o s-o închidă pe soția sa departe de lume, unde să nu mai poată să facă rău nimănui. Lasă lucrurile așa, Derek. Nu poți să mergi acolo furios și să dai naștere și altor scandaluri doar ca să-ți satisfaci nevoia de răzbunare. Și mai apoi...

Se opri, văzînd că lucrurile pe care i le spunea nu aveau efect. Cu șiretenie feminină, își dădu seama că exista o singură cale să-l convingă.

– Am îndurat, continuă pe un ton mai potolit, tot ce puteam să îndur într-o singură zi. Am nevoie de cîteva ore de liniște. Am nevoie să mă odihnesc.

Era adevărat. O dureau oasele de oboseală.

– Nu poți să uiți de Ashby pentru moment și să mă duci acasă?

Dezarmat, mai mult îngrijorat decît furios, Derek o luă în brațe.

– Acasă, repetă, știind că ea se referea la conacul în care nu dormiseră încă. Dar nu e gata.

Sara se sprijini de el și-și ascunse chipul la pieptul lui.

– Sînt sigură că găsim un pat pe undeva. Dacă nu, dorm bucuroasă și pe dușumea.

Derek cedă și o strînse mai tare în brațe.

– Bine, îi murmură în păr. Mergem acasă. Găsim un loc unde să dormi.

- Și o să rămîi alături de mine?
- Pentru totdeauna, șopti el, sărutînd-o din nou.

Epilog

Prin tot conacul răsuna plînsul insistent al unui bebeluș înfometat, cu toate că dădaca se străduia să-l liniștească. Auzind zgomotul, Derek urcă spre dormitorul copiilor sărind treptele cîte două, preț de mai multe etaje. Dădaca tresări cînd îl văzu apărînd brusc, poate de teamă ca nu cumva el s-o certe din cauza plînsului neostoit al fetei. Chipul lui întunecat era inexpresiv.

– Nu-i nimic, o asigură, întinzînd brațele spre fiica sa.

Precaută, servitoarea se retrase într-o parte a camerei, unde își făcu de lucru cu niște hăinuțe neîmpăturate.

– Lydiei îi e foame, domnule. Cred că doamna Craven întîrzie de la cuvîntare.

Derek o ridică pe umăr pe fiica sa și vorbi într-o combinație de alint și cuvinte din mahala, un limbaj pe care numai ea părea să-l înțeleagă. Treptat, copila se liniști, atentă la vocea scăzută a tatălui ei. O mîină mică, dolofană, îi atinse obrazul și exploră suprafața aspră. El îi sărută degetele miniaturale și îi zîmbi, în timp ce ea îl privea solemn.

– Ce fetiță gălăgioasă ești tu, murmură Derek.

Dădaca îl privi uluită și curioasă. Nu se mai auzise nicăieri ca un tată cu posibilități să pună piciorul în dormitorul copiilor, darămite să se ocupe de bebelușii care plîngeau.

– Nu face asta cu nimeni altcineva, remarcă ea. Știi cum să vă purtați cu ea, domnule Craven.

Din prag se auzi deodată vocea amuzată a Sarei.

– Știe cum să se poarte cu toate femeile.

Intră în cameră și îl sărută pe soțul ei înainte să o ia pe Lydia din brațele sale. O trimise în altă parte pe dădacă și se așază într-un scaun confortabil și își deschide rochia. Părul ei lung acoperă parțial bebelușul de la sân. Derek se așază lângă ele, privindu-le cu interes.

De când era mamă, Sara strălucea, iar realizările profesionale îi dăduseră încredere și maturitate. În ultimul an terminase încă un roman, „*Ticălosul*”, care promitea să ajungă la fel de faimos ca și „*Matilda*”. Cartea, povestea unui tânăr ambițios care-și dorea să prospere pe căi oneste, dar era forțat de societate să recurgă la infracțiune, atinsese un nerv sensibil al publicului. Adesea Sara era invitată să vorbească la întâlnirile de salon legate de reforma politică și de problemele sociale. Deși i se părea că nu era suficient de pricepută sau de carismatică pentru a vorbi în fața unor astfel de grupuri de intelectuali, ei insistau de fiecare dată.

– Cum a fost discursul? întrebă Derek, mîngîindu-i cu blîndețe perişorul negru și subțire fiicei lui.

– Am făcut doar niște observații de bun-simț. Am spus că, în loc să sperăm ca săracii să-și accepte soarta, am putea să le dăm ocazia să își găsească un rost, fiindcă altfel vor recurge la mijloace necurate și va crește nivelul infracționalității.

– Au fost de acord cu tine?

Sara zîmbi și ridică din umeri.

– Consideră că am opinii radicale.

Derek rîse.

– Politica, rosti el pe un ton uimit și disprețuitor în același timp.

Se uită la bebeluș, apoi privirea îi zăbovi asupra sînului expus al Sarei.

– Ce se aude cu spitalul? întrebă aceasta. A început în sfîrșit construcția?

El încercă să vorbească pe un ton egal, dar ea văzu că era mulțumit:

– Au început săpăturile.

Pe chipul ei apărură un zîmbet mulțumit. În ultimele luni se curățaseră ruinele clubului. Derek nu știa ce să construiască pe acel teren. Sigur că lumea ar fi vrut ca el să deschidă un nou club, fiindcă locul era jelit de figuri influente precum ducele de Wellington și lordul Alvanley, ba chiar și de rege, însă Derek rezistase îndemnurilor publice și se dedicase altor proiecte. Construia un spital modern în nordul orașului, cu ajutorul contribuțiilor voluntare, plătind el însuși sume egale cu fiecare donație. Începuse dezvoltarea unui rînd de case mici și elegante în cartierul West End, pe care avea de gînd să le închirieze străinilor, burlacilor și familiilor care veneau în Londra numai în timpul sezonului de baluri.

Sara îl tachinase drăgăstos, deasupra planurilor arhitecturale ale spitalului, ce urma să fie simplu, dreptunghiular, dar elegant. Ani de zile Derek fusese cunoscut drept cel mai mare ticălos englez, iar acum toată lumea îl lăuda pentru că se reformase.

– Oamenii încep să te cunoască drept un mare binefăcător, îi spusese ea mulțumită, fie că-ți place, fie că nu.

– Nu-mi place, răspunsese el mohorît. Nu fac asta decît ca să nu mă plictisesc.

Sara rîsese și-l sărutase, știind că el avea de gînd să-și nege întotdeauna altruismul.

Cînd Lydia termină de supt, dădaca se întoarse ca să o ia. Sara își șterse pieptul cu o cîrpă moale, apoi încheie nasturii rochiei și roși puțin cînd observă privirea interesată a soțului ei. Ochii lui verzi îi întâlniră pe ai ei.

– E minunată. Seamănă din ce în ce mai mult cu tine, pe zi ce trece, îi spusese el.

Dintre toate surprizele pe care i le făcuse Derek, și erau multe, cea mai mare era fascinația pentru fiica lui. Sara se așteptase ca el să fie un tată blînd, dar neimplicat. Nu avusese părinți și ea se gîndise

că el avea să păstreze o distanță precaută față de bebeluș. În loc de asta, el o iubea pe fetiță și nu se temea să arate asta. Adesea o lua în brațe și le-o prezenta oaspeților, de parcă un bebeluș ar fi fost un miracol nemaivăzut. I se părea că e foarte inteligentă pentru că-l prindea de deget, pentru că dădea din picioare, fiindcă scotea sunete adorabile și făcea toate celelalte lucruri pe care le fac bebelușii... După el, fiica sa le făcea mult mai bine decât alții.

– Să mai faci câțiva copii, o sfătuisese Lily pe Sara, ca să le dea și lor atenție, altfel o s-o răsfețe peste măsură pe Lydia.

Sara nu înțelesese foarte bine motivul pentru care el se purta așa pînă cînd, într-o după-amiază în care o priveau dormind pe fiica lor, Derek îi luase mîna și i-o sărutase.

– Tu ești inima mea, murmurase. Mi-ai adus mai multă fericire decât mi se cuvenea, dar ea...

Se uitase la Lydia cu uimire.

– Ea e sînge din sîngele meu și carne din carnea mea.

Mișcată de cuvintele lui, Sara înțelesese cît de singur fusese el mereu, fără părinți, surori sau frați, fără legături de sînge de vreun fel. Îi strînsese mîna și se ghemuise la pieptul lui.

– Acum ai o familie, spusese cu blîndețe.

Revenind în prezent, ea răspunse comentariului de mai înainte:

– Lydia are părul negru, ochii verzi, gura și bărbia ta, iar tu zici că seamănă cu mine?

– Are nasul tău, observă Derek. Și temperamentul.

Sara rîse și se ridică în picioare ca să aranjeze o păturică.

– Și presupun că temperamentul meu e cel care iese la iveală cînd trezește toată casa în miezul nopții cu strigătele ei?

Derek se apropie pe neașteptate și o sprijini de perete.

– Ei bine, murmură el, s-a mai întîmplat să strigi și tu în miezul nopții, nu-i așa?

Privirile li se întîlniră într-un moment încărcat de pasiune. Luată

prin surprindere, Sara roși. Nu îndrăzni să se uite spre dădacă, de teama ca nu cumva femeia să-l fi auzit. Se încruntă la Derek, se aplecă și fugi pe sub brațul lui, grăbindu-se la adăpostul dormitorului ei. El o urmă îndeaproape.

Nu făcuseră dragoste de cu mult dinainte să se nască bebelușul și, spre lauda sa, Derek avusese răbdare. Ba chiar foarte multă răbdare, avînd în vedere apetitul lui pentru partea fizică a iubirii. Deși doctorul le spusese că era vindecată după naștere și pregătită să reia legătura maritală, Sara reușise să-l amîne cu refuzuri blînde. În ultima vreme, însă, el o privise foarte intens, avertizînd-o nerostit că n-avea să mai doarmă singură multă vreme. Se opri la ușa dormitorului.

– Derek, spusese zîbind rugător, poate mai tîrziu...

– Cînd?

– Nu sînt sigură, răspunse ea, începînd să închidă ușa.

Încăpățînat, el își făcu loc înăuntru și întinse mîna spre ea, apoi ezită cînd o văzu crispîndu-se. Chipul i se încordă.

– Care e problema? întrebă. E ceva fizic? Am făcut eu ceva sau...

– Nu, răspunse ea repede. Nici una dintre toate astea.

– Atunci?

Sara se uită fix la materialul rochiei. Nu avea cum să-i explice de ce simțea ce simțea. Trecuse prin atît de multe schimbări... era mamă și nu avea nici o garanție că dragostea avea să fie la fel, și nici nu voia să afle. Se temea să nu-l dezamăgească, să nu fie ea însăși dezamăgită, așa că îi era mai ușor să amîne decât să dea piept cu realitatea. Ridică trist din umeri.

– Mă tem că n-o să fie ca înainte.

Derek tăcu, gîndindu-se la ce-i spusese ea, apoi îi atinse cu blîndețe gîtul cu un gest pe care ea îl crezu de consolare. În loc de asta, el o trase mai aproape și o strînsese în brațe ca să o sărute apăsător. Ea se zbatu, surprinsă, cînd el îi trase mîna între coapsele sale și tresări la atingerea ei. Era ca de fier.

– Uite, spuse apăsându-i palma cu forță. Simți asta? Ești soția mea, au trecut luni de zile și mi-e dor de tine. Dacă nu vii cu mine în pat chiar acum, o să plesnesc.

Acelea erau singurele cuvinte pe care avea de gând să le spună. Îi ignoră protestul lipsit de vlagă și se dezbracă, apoi o dezbracă și pe ea. Îi strînse trupul mic lângă trupul lui și gemu de atîta dragoste, plăcere și nerăbdare.

– Sara, mi-a fost dor de tine... mi-a fost dor să te țin în brațe...

O mîngîie blînd, cu adorație, observîndu-i sîinii mai plini decît înainte și curbura mai accentuată a șoldurilor. Sara ezită la început și rămase nemișcată sub el, cu mîinile sprijinite pe spatele lui. Derek o sărută cu patimă, lent, savurîndu-i gura și buzele. Ea se mișcă atunci cînd simți primii fiori de dorință și îl trase mai aproape. Spre stînjeneala ei nemăsurată, cîteva picături de lapte îi curseră din sîn. Blîgii o scuza și încercă să se ferească de privirea lui. Derek o împinse la loc cu blîndețe și se aplecă deasupra sîinilor ei. Răsuflarea sa întretăiată îi mîngîie pielea. Sfîrcurile umede îi erau mai întunecate decît înainte și aveau în jur vene delicate, vizibile. Pe Derek îl traversă un fior de plăcere la vederea imaginii ei, atît de maternă. Îi atinse sînul cu limba, ademenind-o.

– Vai, nu trebuie să...

Tresări cînd simți un fior de plăcere.

– Nu e decent să...

– N-am spus că e decent.

Ea suspină întretăiat, prinsă sub el. Simți cum undeva în adîncuri începe o pulsație joasă. El rămase aplecat deasupra sîinilor ei, ridicîndu-i în palme, trecînd de la unul la celălalt. Pînă la urmă Sara își împleti degetele în părul lui și-l trase spre ea ca să-l sărute. Se rostogoliră o dată, de două ori, atingîndu-se din ce în ce mai cu fervoare, îmbrățișați pasional.

Cînd Derek o pătrunse în sfîrșit, amîndoi rămaseră nemișcați, încercînd să păstreze momentul cît mai mult. Sara îl mîngîie încet, pornind de la umeri în jos. El se înfioră și făcu o mișcare, iar ea se arcui languros. Începură un ritm lent, plutind într-un curent fierbinte.

– Ai avut dreptate, șopti Derek mîngîind-o și sărutînd-o fierbinte, cu adorație. Nu e la fel ca înainte... E chiar mai bine. Doamne, doar dacă... dacă aș putea să rezist așa la nesfîrșit.

Se mișcă mai repede, neputînd să se mai stăpînească. Sara strînse pumnii și-i apăsă pe pielea lui, cu tot trupul încordat de plăcere. El o privi în ochi și strînse din dinți, încercînd să nu se lase pradă extazului. Ea își ridică pulpele pe șoldurile lui și-l îndemnă să se miște și mai repede. Temîndu-se ca nu cumva să-i facă rău, el încercă să se abțină, dar ea îl conduse cu propria-i pasiune, făcîndu-l să se lase pradă furtunii tumultoase. Imediat după ea, se eliberă și el, și plutiră împreună pe un val de mulțumire, legați în suflet și în trup, perfect la unison.

După aceea rămaseră alături în pat, visători, lăsînd orele să treacă și prefăcîndu-se că timpul nu mai exista. Sara își sprijini capul de pieptul lui și îi desenă trăsăturile cu vîrfurile degetului. Deodată îi veni o idee și ridică privirea, așteptînd.

Derek o privi la rîndul lui, mîngîind-o încet pe spate.

– Ce s-a întîmplat, îngerul meu?

– Mi-ai spus odată că nu știi ce înseamnă fericirea.

– Îmi aduc aminte.

– Și acum?

Derek o privi lung, apoi o trase în brațele sale.

– Asta este, rosti puțin răgușit. Sînt fericit.

Ea își sprijini din nou capul pe pieptul lui, mulțumită.